

Giới thiệu Mảnh Ghép Hôn Nhân

Bạn đang đọc truyện Mảnh Ghép Hôn Nhân của tác giả Mảnh ghép hôn nhân trên website đọc truyện online.

Nhà thiết kế quảng cáo Nhan Hy Hiểu và đồng nghiệp Lý Tử Duệ có chung một ước mơ, đó là kiếm được tám “thé xanh” hộ khẩu ở một thành phố hào hoa...

Sau khi hai người biết tin nhà nước vì muốn kích thích thị trường nhà đất mà đề ra chính sách “Mua nhà được nhập hộ khẩu”, để giải quyết vấn đề hộ khẩu, hai người họ quyết định kết hôn và ký một thỏa thuận: Ba năm sau, đường ai nấy đi, không ai nợ ai.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hôn Nhân, Hai Mươi Phút Là Xong

Nhan Hi Hiểu không bao giờ biết rằng, chuyện trọng đại cả đời của cô chỉ cần có hai mươi phút là xong.

Bây giờ, người đang sánh vai đi bên cạnh cô đón tiếp khách mời chính là chồng cô, phó giám đốc thị trường quảng cáo Trụ Dương, Lý Tử Duệ.

Nhan Hi Hiểu và Lý Tử Duệ chỉ mất có hai mươi phút để chuyển mối quan hệ của họ từ đồng nghiệp lên quan hệ “vợ chồng chưa cưới”, lại mất thêm chưa đến một ngày để đến cục dân chính xác định mối quan hệ này trên pháp luật. Cuối cùng lại mất thêm chưa đến năm ngày để tổ chức tiệc cưới vô cùng náo nhiệt ở nhà hàng Đào Nguyên Cư của thành phố J.

Với tốc độ khủng khiếp như thế này, ngay cả một người luôn tự khoe khoang mình là người của thời đại như Liêu Tinh cũng phải kinh ngạc không dám tin.

Nhân lúc Lý Tử Duệ đang tùm tùm với đám bạn bè, chiến hữu, Liêu Tinh khẽ kéo áo sườn xám của Hi Hiểu, thì thầm vào tai cô: -Hi Hiểu, người đàn ông này....sao chưa bao giờ nghe cậu nhắc đến?

Nhìn bóng dáng Lý Tử Duệ đang chúc rượu với bạn bè ở phía xa, Nhan Hi Hiểu nâng cốc rượu trong tay lên, mỉm cười: -Sau này nghe nhắc đến là được rồi....

Một bữa tiệc ồn ào cuối cùng cũng kết thúc. Về đến nhà đã là chín giờ. Có lẽ là do uống nhiều quá nên Lý Tử Duệ cảm thấy trong người khó chịu. Nhìn thấy Lý Tử Duệ day day huyết thái dương, Nhan Hi Hiểu liền hỏi: -Anh tắm trước hay tôi tắm trước?

-Cô tắm trước đi!

Nhan Hi Hiểu chẳng chút khách khí, đi vào phòng ngủ lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm. Từ nhà tắm đi ra, Hi Hiểu nhìn thấy Lý Tử Duệ vẫn giữ nguyên tư thế ngồi như lúc trước khi cô vào nhà tắm, hình như anh đã ngủ say rồi. Cô nghĩ ngợi một lúc, không nỡ để mặc anh ngồi đó liền lên tiếng đánh thức: -Đến lượt anh rồi đấy!

Đôi hàng mi bị bàn tay che khuất đột nhiên mở ra. Có lẽ là do uống quá nhiều rượu nên khuôn mặt anh vẫn còn đỏ bừng. Nhìn Hi Hiểu trong bộ váy ngủ dài thướt tha, môi Lý Tử Duệ khẽ nhếch lên thành một đường cong: -Tôi không vội thì cô vội gì chứ? Cô qua đây một lát đã!

Cô ngồi xuống ghế sofa trước mặt anh. Lý Tử Duệ chậm rãi quay người lại, lấy ra một tập tài liệu khoảng năm, sáu trang giấy chia ra trước mặt cô: -Tôi đã nghĩ rồi, xuất phát từ mối quan hệ rất đặc biệt của chúng ta, dù sao cũng cần phải có quy định để đảm bảo quyền lợi cho đôi bên. Vì vậy, để đảm bảo cô không bị thiệt và tôi không mang tiếng là chèn ép cô, tôi đã đặt ra cái này. Còn về vấn đề có hợp lý hay không thì cô cứ đọc xem sao trước đã!

Hi Hiểu liếc qua, thì ra là một bản thỏa thuận. Khóe môi cô khẽ nhếch lên.

Mọi biểu cảm trên mặt Hi Hiểu đều nằm gọn trong mắt Lý Tử Duệ, anh nói thêm vào: -Nếu như không hợp lý, bây giờ cô có thể nêu ra.

-Ok!- Nhan Hi Hiểu cẩn thận đọc trang đầu tiên. Đây là một bản thỏa thuận vô cùng tỉ mỉ. Ban này cô đã liếc qua, toàn bộ có ba mươi điều khoản, hơn nữa ở mỗi điều khoản đều có tổng kết cụ thể và chuẩn xác, cứ như thể anh ta là một luật sư chuyên nghiệp vậy.

-Trong đây có quy định sau một năm, mỗi người được phép dẫn tình nhân về nhà một lần mỗi tuần. Cái điều khoản dẫn tình nhân về nhà này cụ thể là gì vậy?

-Hoạt động của người trưởng thành!- có lẽ là do không ngờ cô sẽ mở đầu bằng vấn đề này nên trong mắt Lý Tử Duệ thoáng qua chút ngạc nhiên nhưng

chẳng mấy chốc đã trở lại trạng thái bình thường ban đầu: -Chúng ta đều là những người trưởng thành, điều này tôi cần nhắc xuất phát từ vấn đề thực tế. Còn về một năm đầu, bởi vì nếu như chúng ta cứ tùy tiện dẫn tình nhân về nhà, bị người khác nhìn thấy sẽ khó tránh khỏi những điều dị nghị không hay!

-Thế sau một năm là chúng ta có thể hoạt động tự do phải không?- hình như vì cảm thấy chuyện này thật nực cười, đôi mắt của Hi Hiểu đã nheo nheo lại thành hình trăng khuyết.

-Chẳng còn cách nào khác cả, đồng nghiệp của chúng ta ở đây quá nhiều, nếu để họ biết được cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là một bản hợp đồng thì chẳng có lợi gì cho cả tôi và cô!

-Ừm, thế nếu có người vi phạm các điều khoản này thì sao?

-Vi phạm?- nhờ có cô nhắc nhở mà anh mới phát hiện ra là trong bản thỏa thuận mình chỉ mãi mê cân nhắc các vấn đề quyền lợi mà quên mất việc phải đưa ra các hình thức phạt: -Cái này tôi quên mất rồi, hay cô nói đi! Căn nhà này do cô trả một nửa tiền, vì vậy cô cũng có quyền lợi đưa ra ý kiến!

-Ok! Tôi cảm thấy nếu đã là thỏa thuận thì hình phạt nên nghiêm khắc một chút!- Nhan Hi Hiểu cầm bút lên, nhao nhao viết lên một chỗ trống trên bản thỏa thuận: “Căn cứ vào mức độ vi phạm sẽ có hình thức phạt khác nhau. Người vi phạm một điều khoản trong thỏa thuận sẽ phải trả tiền điện nước của tháng đó. Người vi phạm hai điều khoản trong thỏa thuận sẽ phải làm hết mọi việc nhà trong một tháng. Người vi phạm ba điều trong thỏa thuận, ba năm sau, lúc bán nhà sẽ phải trả cho đối phương 70% tiền nhà vô điều kiện.

Cô viết một mạch rồi ngẩng đầu lên nhìn anh: -Thế nào?

Thật sự mà nói thì Lí Tử Duệ cảm thấy những hình phạt này có hơi nghiêm khắc. Nhưng nghĩ đến việc nếu bây giờ đưa ra ra ý kiến phản đối sẽ khiến cho đối phương nghi ngờ mình có ý định chạy tội, Lí Tử Duệ liền mỉm cười đồng ý: -Được thôi!

-Nếu không có ý kiến gì khác thì ngày mai tôi sẽ phôi tồ thành hai bản. Sau khi kí tên đăng hoàng, chúng ta cứ theo bản thỏa thuận mà làm.

Cho dù tính chất của cuộc hôn nhân này có là gì, vẫn có thể chắc chắn một điều: Nhan Hi Hiểu đã lao vào cuộc sống của Lí Tử Duệ với sức mạnh của “một con bão”, cũng giống như phong cách các tác phẩm của cô, lúc nào cũng thẳng thắn và táo bạo.

Đây là cảm giác đầu tiên của Lí Tử Duệ sau khi bị đánh thức khỏi giấc mộng bởi tiếng động trong nhà bếp vọng ra. Anh dụi mắt bước ra khỏi phòng, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy nụ cười của Nhan Hi Hiểu: -Phó giám đốc Lí, anh đánh răng rửa mặt đi, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi!

Trên bàn ăn có bày hai phần ăn, mỗi phần đều có: bánh bông lan, cải thảo xào, cháo thịt nấu trứng muối và một vài cái quẩy...trông có vẻ rất thịnh soạn. Nhan Hi Hiểu múc một bát cháo đưa đến trước mặt Lí Tử Duệ: -Phó giám đốc Lí, tôi không biết anh thích ăn cái gì, anh ăn tạm mấy thứ này vậy nhé!

Lí Tử Duệ bê bát cháo đưa lên miệng húp một hơi: -Cũng không tồi!

Nhan Hi Hiểu như trút được hòn đá tảng trên ngực: -Thế thì tốt!

-Nhan Hi Hiểu, tôi cảm thấy chúng ta cần phải thay đổi cách xưng hô với nhau!- Lí Tử Duệ lại húp một thìa cháo, chăm chú nhìn Hi Hiểu: -Mặc dù chúng ta ta có thể không cần xưng hô kiểu ông xã, bà xã thân mật như những đôi vợ chồng khác, nhưng cô cứ gọi tôi là “phó giám đốc Lí” cũng không được hay lắm. Kể từ ngày hôm nay, chúng ta cứ gọi thẳng tên nhau đi. Cô gọi tôi là Tử Duệ, nếu cô không đề bụng, tôi sẽ gọi cô là Hi Hiểu!

-Tử Duệ?

-Chính xác!- anh gật gù đầu: -Xưng hô như vậy sẽ không khiến người khác nghi ngờ!

-Thế cũng được!- do tính chất công việc nên Nhan Hi Hiểu có khả năng tiếp thu các sự vật mới mẽ rất nhanh: -Tiếp theo là kì nghỉ sau khi cưới, chúng ta sắp xếp thế nào đây?

Theo quy định của công ty, hai người có một tuần nghỉ cưới. Lí Tử Duệ vốn không muốn nghỉ nhiều như vậy, bởi vì vị trí của anh trong công ty hiện giờ vô cùng nhạy cảm. Biên chế nhân viên của Trụ Dương vốn là một giám đốc thị trường và một phó giám đốc. Nhưng hai tháng trước, tổng công ty đột nhiên cử một nhân viên từ nước ngoài về với tư cách là nhân viên điều tra nghiên cứu thị trường rồi nhanh chóng thăng chức cho người đó lên chức vụ của anh hiện nay, nghe nói bước tiếp theo sẽ thăng chức lên làm giám đốc.

Mục tiêu của Lí Tử Duệ là đến cuối năm nay sẽ leo lên vị trí giám đốc thị trường, nhưng đột nhiên lại có một đối thủ cạnh tranh xuất hiện, lại còn là “con ông cháu cha” nữa chứ. Từ trước đến nay ai chẳng biết phái “thực lực” và phái “con ông cháu cha” luôn cạnh tranh hết sức gay gắt, nhưng thông thường đều là phái “con ông cháu cha” cười đến sau cùng. Mỗi lần nghĩ đến đây là Lí Tử Duệ lại cảm thấy đau đầu.

Vì vậy anh định sẽ tận dụng thời gian nghỉ sau khi cưới để tăng ca, nhằm lấy điểm với các lãnh đạo. Nói không chừng lại có thể xoay chuyển cục diện.

Nhưng Nhan Hi Hiểu không đồng ý. Cuộc hôn nhân này vốn đã là một vở kịch, nếu ngay cả kì nghỉ sau khi cưới cũng không nghỉ thì sẽ khiến cho người khác nghi ngờ. Lí Tử Duệ nghĩ ngợi hồi lâu, cảm thấy cũng có lí.

-Về thành phố C một chuyến vậy!- anh bón một thìa cháo vào miệng: -Nếu ngồi tàu hỏa phải mất 7 tiếng. Hay là chúng ta đi máy bay?

Nhan Hi Hiểu toét miệng cười, ở với nhau mấy ngày trời, đây là lần đầu tiên hai người đi đến thống nhất ý kiến trong một vấn đề trọng đại. Trước khi hỏi

anh cô đã nghĩ sẽ về thành phố C, còn phương tiện giao thông, cô cũng nghĩ là sẽ đi máy bay.

-Này, tôi hỏi anh cái này...- lúc tâm trạng vui vẻ, Hi Hiểu thường nói hơi nhiều: -Anh biết tôi muốn nhập hộ khẩu thành phố J từ khi nào?

-Hình như là lúc cô mới vào công ty!

-Sao anh lại biết được?

-Trong một lần xem hồ sơ nhân viên, tôi phát hiện cô điền trong mục hộ khẩu của mình là thành phố J chứ không phải là thành phố C. Một người chỉ khi đang vô cùng khao khát một cái gì đó mới nói dối như vậy!

Nhan Hi Hiểu không nói gì thêm, chỉ cúi đầu ăn bánh bông lan. Một bầu không khí là lạ bao trùm lấy hai người.

Có thể khiến cho cô từ một nhân viên tầm thường trong công ty trở thành một cô gái coi hôn nhân là nhiệm vụ như thế này đều là nhờ vào công lao của chính sách hộ khẩu mới của thành phố J.

Tháng bảy năm ngoái, khủng hoảng kinh tế bắt đầu lan rộng trong cả nước. Ảnh hưởng đầu tiên của nó là ngành nhà đất. Với vị trí là đầu rỗng của ngành sản xuất thứ ba, mâu thuẫn nhà đất biểu hiện ngày càng rõ rệt. Lấy ví dụ ngay như ở Thịnh Thế Hoa Uyển do Hi Hiểu làm đại diện, mặc dù ở đây về cơ bản là khu vực tốt nhất của thành phố J này, mỗi tháng cũng chỉ bán ra được ba căn.

Chính vì vậy, thành phố J đã đưa ra một chính sách, người nào mua nhà ở trung tâm thành phố J sẽ được hưởng chính sách đãi ngộ về hộ khẩu của thành phố này. Tiền đề bao gồm ba yêu cầu: Thứ nhất, căn nhà đặt mua phải rộng trên 120 mét vuông; thứ hai, bắt buộc phải trả hết trong một lần; thứ ba: chỉ được phép đăng kí hộ khẩu cho ba người, nhiều hơn sẽ không được chấp nhận.

Thành phố J có thể liệt vào danh sách những thành phố lớn hàng đầu trong nước, phong cảnh tươi đẹp, kinh tế phồn vinh, là trung tâm kinh tế của phương nam cũng như của cả đất nước. Bởi vì những nguyên nhân này nên đội ngũ những người lao động đến thành phố J ngày càng nhiều, mỗi người đến với thành phố J đều có giấc mơ được nhập hộ khẩu của thành phố này. Lí Tử Duệ và Nhan Hi Hiểu cũng không phải là ngoại lệ.

Đã quen với thái độ kiêu ngạo, cảm giác hơn người của những người có hộ khẩu ở thành phố J, Nhan Hi Hiểu cũng sớm ôm ấp giấc mộng được nhập hộ khẩu của thành phố này. Cho đến nay, nhập hộ khẩu vào thành phố J chính là mục tiêu duy nhất kể từ khi cô thi được vào đại học. Vì vậy, khi Lí Tử Duệ nói có thể dùng phương pháp đặc biệt để giúp cô toại nguyện, Nhan Hi Hiểu đã xiêu lòng.

Thế là, khi Lí Tử Duệ nói chúng ta sẽ cùng mua một căn nhà, cô nói: ok.

Thế là, khi Lí Tử Duệ nói để bảo đảm quyền lợi của cả hai, cần phải thông qua việc kết hôn để đạt được mục đích, cô chỉ dùng hai giây để suy nghĩ và gật đầu cái rụp.

Nhìn thấy cô gật đầu lia lịa, Lí Tử Duệ đột nhiên cảm thấy mình giống như một nghi phạm lừa gạt con gái nhà lành nên đành nhẹ nhàng nói với Hi Hiểu: -Nhan Hi Hiểu, cô đừng cứ gật đầu mãi như thế, cô cũng phải có yêu cầu gì chứ?

Nhan Hi Hiểu tiếp tục gật đầu, cảm thấy không đúng liền nghĩ đi nghĩ lại: -Phó giám đốc Lí, tôi muốn biết tại sao anh lại chọn tôi?

Lí Tử Duệ nhếch môi cười, ánh mắt đầy tinh quái: -Cô nghĩ tôi để cho những lời đồn đại trong công ty ầm ĩ lên như vậy để cho vui chắc?

-Thứ nhất: tôi với cô giống nhau, đều vô cùng khao khát cái hộ khẩu của thành phố J này, trong khi đó, hộ khẩu của chúng ta đều ở thành phố C nên có thể hiểu rõ tình cảnh của nhau hơn cả. Thứ hai, tôi chưa bao giờ bắt gặp cô qua lại với bạn khác giới, thường ngày luôn yên phận làm việc, nếu như hợp tác với cô sẽ hạn chế được nhiều phiền phức. Còn về điều thứ ba: cô có lẽ có không ít tiền, trong tay cô ít nhất có ngân này con số...- anh vừa nói vừa giơ năm ngón tay lên rồi bật cười: -Cộng thêm với 70 vạn của tôi, đủ để chúng ta nhẹ nhàng nhập hộ khẩu thành phố J.

-Sao anh biết?- Nhan Hi Hiểu kinh ngạc. Bản thân cô thường ngày luôn là người khép nép, cẩn thận, sao anh ta lại biết được số tiền trong tài khoản riêng của cô? Chẳng nhẽ chính phủ lại cho công khai tài khoản của cá nhân à?

Lí Tử Duệ nhún vai, chậm rãi nói: -Hiện nay công ty ta đang nắm giữ hai mảng quảng cáo lớn là bất động sản Gia Thái và bất động sản Thiên Thần. Nghe nói bất động sản Gia Thái là do cô kéo về cho công ty hồi đầu năm. Nếu như tôi đoán không nhầm thì tổng giám đốc Tôn chắc thưởng cho cô không dưới 30 vạn.

-Còn về 20 vạn kia, là tiền thưởng cô giành được cúp Kim Tước, ai ai cũng biết mà!

Nhan Hi Hiểu nhìn Lí Tử Duệ, tròn mắt cảm thấy vô cùng khó chịu. Hơn một tháng trước, tin đồn Lí Tử Duệ theo đuổi cô đã lan truyền khắp công ty. Lớn bằng ngần này rồi, cô tự biết mình chẳng có cơ duyên với mấy chuyện tốt đẹp. Lí Tử Duệ mặc dù không đạt tiêu chuẩn là người đàn ông lí tưởng đối với cô nhưng so với những người đàn ông khác, anh ta cũng thuộc vào top đầu. Vì vậy, một cô gái chẳng có gì như cô, được Lí Tử Duệ theo đuổi chẳng khác nào con vịt xấu xí nằm mơ thành thiên nga.

Đến hôm nay cô mới biết hóa ra những tin đồn là Lí Tử Duệ thường xuyên quan tâm đến các thông tin có liên quan đến cô là nửa giả nửa thật. Thật là anh ta thực sự tìm hiểu về tình hình cá nhân của cô, còn giả là vì hóa ra anh ta không thích cô mà chỉ nhắm vào mục đích này mà thôi.

-Anh nói tôi có thể đưa ra một yêu cầu, vậy thì giờ tôi sẽ đưa ra yêu cầu!- cô hít một hơi thật sâu: -Căn phòng anh thích có giá 120 vạn, vốn dĩ anh định anh chịu 70 vạn, tôi chỉ 50 vạn, nhưng tôi muốn cưa đôi, 50: 50....

Đôi mắt Lí Từ Duệ như lóe sáng, vẻ mặt đó rõ ràng là đang nói: “Cô có nhiều tiền như vậy ư?”

Nhan Hi Hiểu cười tự tin: -Anh trả 60 vạn, tôi 60 vạn, đầu tư như nhau, lợi ích như nhau, hoàn toàn hợp lí!

Chuyện của họ đã ấn định bằng phương thức đó. Để có thể nhập hộ khẩu của thành phố J, hai người đã chung tiền cùng mua một căn hộ, dùng hôn nhân làm phương thức ràng buộc, đồng thời thể hiện nguyên tắc ưu tiên phái yếu, trên giấy tờ nhà có ghi tên của Nhan Hi Hiểu, đợi ba năm sau, lúc hai người li hôn, căn phòng này sẽ được bán đi, tiền bán nhà chia đều cho cả hai người.

Nói cách khác, Lí Từ Duệ và Nhan Hi Hiểu, dùng cái giá là ba năm hôn nhân để có thể thực hiện ước mơ nhập hộ khẩu của thành phố J. Câu chuyện này nghe có vẻ hoang đường nhưng đối với cả hai người, trong tình trạng giá cả nhà đất lúc lên lúc xuống thất thường như hiện nay, đây đúng là một phương pháp thực tế nhất.

Một người muốn đánh, một người chịu ăn đòn. . .lúc đi ra khỏi văn phòng của Lí Từ Duệ, Nhan Hi Hiểu nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường. . .cô chỉ mất thời gian là mười tám phút rưỡi để ấn định chuyện chung thân đại sự của mình.

Đi máy bay đến thành phố C chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ, nhưng Nhan Hi Hiểu lại lê la ở hàng tạp chí đến nửa ngày trời, Lí Từ Duệ ngán ngẩm đứng cách đó không xa nhìn cô lựa chọn. Quả nhiên, Nhan Hi Hiểu vui vẻ mua ba tờ báo và 2 cuốn tạp chí.

-Thưa cô Hi Hiểu, chúng ta về thành phố C chứ không phải là bay lên bắc cực, hơn một tiếng đồng hồ cô có đọc được hết ngần kia báo chí không?- Lí Từ Duệ nhú mày, điệu bộ sốt ruột và bức bối.

-Đương nhiên!- Hi Hiểu đuổi theo anh: -Trên đường đi tôi không thích nói chuyện!

Sau khi lên máy bay, các hành khách đều tùm năm tùm ba nói chuyện, duy chỉ hai vợ chồng họ là không nói nửa lời. Hi Hiểu đọc báo rất nhanh, chỉ khoảng bốn mươi phút đã ném hết chỗ báo đã mua sáng một bên. Đang định hỏi mượn chị tiếp viên hàng không vài tờ báo đọc để giết thời gian thì vai cô bị ai đó ấn chặt xuống ghế. Lí Từ Duệ mỉm cười nhìn cô: -Hi Hiểu, đừng đọc nữa, chúng ta nói chuyện chút đi!

Hi Hiểu ngậy người: -Hả? Nói chuyện gì?

Trong mối quan hệ vợ chồng như thế này, nói trắng ra là dùng hôn nhân để mua một căn nhà ở chung, Hi Hiểu nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không biết có chuyện gì để nói.

Trong khi đó, Lí Từ Duệ tự nhiên lại trở nên hào hứng: -Nói cái gì cũng được!

Anh nhanh chóng tìm được đề tài: -Hi Hiểu, chúng ta nói chuyện về nhà cô đi!

Hi Hiểu nhú mày: -Anh chưa nghiên cứu vấn đề này à? Bộ phận thị trường của công ty ta chẳng phải rất giỏi trong việc điều tra, theo dõi rồi định ra phương châm hành động hay sao?

-Đúng vậy, nhưng phạm vi điều tra, nghiên cứu của chúng tôi có giới hạn!-Lí Từ Duệ bật cười: -Cô ở thành phố J này đến chín năm, chưa bao giờ tôi nghe cô nhắc đến thành phố C, như vậy có thể thấy cô chẳng có tình cảm gì với bố mẹ mình. Vì vậy, những chuyện ở thành phố C không thuộc đối tượng cần điều tra của tôi.

-Ồ...-Nhan Hi Hiểu nhú mày: -Đã hai năm rồi rồi tôi chưa quay về.

-Tình cảm giữa cô và bố mẹ không được tốt?

-Tôi không cha không mẹ!-Nhan Hi Hiểu ngẩng đầu: -Lúc tôi 17 tuổi, bố mẹ tôi đều qua đời. Tính ra năm nay và vừa tròn mười năm rồi. Nhân chuyện này về tôi phải đi thăm mộ bố mẹ mới được!

Người Trung Quốc rất kị nói những chuyện tang tóc trong chuyến du lịch, đặc biệt là những người làm nghiên cứu thị trường như Lí Từ Duệ, rất kị những từ ngữ đen đui kiểu như “qua đời”, “mộ”. . .Anh định ngăn không cho Nhan Hi Hiểu tiếp tục phát triển vấn đề này ra nữa nhưng đã quá muộn, Nhan Hi Hiểu hoàn toàn không phát hiện ra sự khác thường của Lí Từ Duệ: -Anh có biết bố mẹ tôi đã chết như thế nào không?

Lí Từ Duệ lắc đầu.

-Hài. . .tích góp tiền lương suốt một năm, định đi du lịch thư giãn, trên đường về nhà thì gặp tai nạn- Nhan Hi Hiểu nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt buồn bã: -Nhanh thật đấy, mới đó mà đã 10 năm rồi!

Cô vẫn mãi mê ngồi đó hoài niệm chuyện cũ, trong khi những hành khách xung quanh bắt đầu có phản ứng. Lí Từ Duệ cảm thấy có gì đó khác thường, quả nhiên. . .ánh mắt của các hành khách khác trên máy bay đang hướng về phía hai người.

-Phi phui cái mồm cô đi. . .Cái cô này ăn nói gì mà. . .

-Xin lỗi, rất xin lỗi. . .-Lí Từ Duệ vội vàng can thiệp.

-Áy, hai người đi chung với nhau à?- một bà già ngồi ở ghế sau Lí Từ Duệ can nhảm: -Sao anh không bảo vợ mình, có phải còn ít tuổi đâu, đi xa mà toàn

nói những điều không may? Tự chuốc vạ vào thân thì chẳng nói làm gì, nhờ không may gieo họa cho mọi người thì sao?

Lí Tử Duệ vội vàng xin lỗi, trong lúc luống cuống liền ôm vai Nhan Hi Hiểu, thì thầm dăn dò vài câu. Lúc này Nhan Hi Hiểu mới nhận ra lỗi của mình nhưng miệng vẫn còn nói cứng: -Tôi nói là nói tai nạn ô tô chứ có bảo là tai nạn máy....

Ánh mắt mọi người lại đổ dồn về phía họ, Lí Tử Duệ vội vàng lấy tay bịt chặt miệng Hi Hiểu lại, cuống quýt cắt ngang lời cô: -Thưa bà cô, cô đừng có nói nữa có được không?

-Ok, tôi không nên nói gì mới phải!- Nhan Hi Hiểu nhìn thấy mọi người đều đang nhìn mình, lại nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Lí Tử Duệ, đành xuống giọng: -Thôi được rồi, tôi đọc báo tiếp đây, không nói chuyện nữa....

-Không được!- anh giật lấy tờ báo trong tay cô: -Chỉ cần chú ý một chút là được! Vì hóc xương mà sợ ăn cá không phải là thói quen tốt đâu!

-Hài...thực ra những điều tôi nói toàn là sự thực!

-Nói thực cũng phải xem tình hình thực tế chứ. Ngay cả những kiến thức cơ bản như vậy cô cũng không hiểu hay sao? -Lí Tử Duệ ngán ngẩm nhìn cô, buồn bực nói: -Thôi được rồi, tôi cảm thấy thật may mắn vì cô không làm việc ở bộ phận thị trường của tôi- nói rồi anh sực nhớ ra điều gì, liền lên tiếng hỏi: -À đúng rồi, cô ăn nói vụng về như vậy, lúc đó làm thế nào để giành được vụ làm ăn với Gia Thái thế?

-Hả?- Hi Hiểu ngẩn ra khoảng một giây: -Cũng chẳng có gì ghê gớm cả, chỉ là tình người thôi.

-Tình người?

-Những người ăn nói vụng về thường rất may mắn...- Nhan Hi Hiểu cúi đầu, thờ ơ lật giở những trang báo trước mặt: -Mang mạng ra đặt, cơ may càng cao.

Bởi vì nhà của Hi Hiểu ở trung tâm thành phố C nên vừa xuống máy bay là hai người đã đến nhà ông ngoại của Hi Hiểu trước. Bố mẹ Hi Hiểu qua đời sớm nên việc chăm nuôi cô trưởng thành đều đặt lên vai ông ngoại làm bác sĩ của cô. Hi Hiểu đã nói qua với ông ngoại về Lí Tử Duệ trong điện thoại, đương nhiên cô không nói chuyện thỏa thuận hôn nhân giữa hai người, chỉ nói đơn giản rằng gặp được một người đàn ông rất hợp với mình, cảm thấy không còn nhỏ, lại đúng vào dịp thành phố J có chính sách mua nhà cho nhập hộ khẩu nên đã nhanh chóng mua nhà và đính hôn rồi. Ông ngoại vốn luôn mong ngóng cháu gái sớm lập gia đình nên vừa nhìn thấy Lí Tử Duệ khôi ngô, điển trai, trong lòng liền cảm thấy vô cùng hài lòng.

Ở lại nhà ông nội một đêm, Hi Hiểu cứ nghĩ rằng hôm sau sẽ phải cùng Lí Tử Duệ về nhà anh ta. Nào ngờ Lí Tử Duệ lại lác đầu: -Ban nãy tôi nhận được điện thoại của tổng giám đốc Tôn báo là công ty có việc gấp, chúng ta về sớm đi!

-Về sớm á?- Hi Hiểu có chút bất ngờ: -Đừng, chẳng mấy khi về đây, dù gì cũng phải đi thăm gia đình anh mới phải chứ? Khu Khuê Dương cách đây cũng không xa lắm mà.

Lí Tử Duệ từng nói nhà anh ta ở Khuê Dương, nơi đó cách khu Lan Sơn này không xa lắm.

Nhưng về mặt Lí Tử Duệ vô cùng kiên quyết, anh chặn một chiếc taxi lại, nói với tài xế đúng ba từ “ra sân bay”. Nhan Hi Hiểu vẫn cảm thấy không thỏa đáng: -Quay về thật sao?

-Làm sao? Cô thật sự muốn thực hiện quy tắc con dâu ra mắt bố mẹ chồng sao?-Hi Hiểu ngậy người nhìn Lí Tử Duệ. Lí Tử Duệ khẽ nhếch môi, ánh mắt mỉa mai, đùa cợt: -Cô vội vàng gặp mặt bố mẹ tôi thế sao?

-Biến đi!- Hi Hiểu gào lên, hai má đỏ bừng vì tức giận và xấu hổ. Cô vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn thẳng vào mặt Lí Tử Duệ. Lúc ở công ty, cô đâu ngờ Lí Tử Duệ cũng biết nói đùa, cũng biết châm chọc như vậy. Trong suy nghĩ của cô, Lí Tử Duệ chỉ là một con rô bốt, mặt lúc nào cũng tươi như hoa trước mặt khách hàng, trong khi đó, đối với nhân viên mặt lúc nào cũng lạnh như băng.

Một người như vậy, có lẽ anh ta lúc nào cũng có một khuôn mặt thích hợp để đối diện với từng loại người.

Nhưng đối cô...lại là một vẻ mặt hoàn toàn khác.

Trải qua hành trình hơn hai tiếng đồng hồ mới về đến thành phố J. Đợi Lí Tử Duệ uống hết cốc nước trên bàn, Nhan Hi Hiểu vội vàng đến bên cạnh chia tay ra trước mặt anh: -Đưa tiền đây!

-Tiền gì?

-Tiền đặt vé lúc ở thành phố C, phí thủ tục mỗi vé là 80 đồng, do tôi trả hết mà.

Nhìn vẻ mặt nghiêm chỉnh của cô, Lí Tử Duệ khóc dở mếu dở móc ra một tờ 100 đồng từ trong ví của mình: -Trả cho cô!- rồi phẩy tay: -Khỏi trả lại!

-Tôi đâu có ý định trả lại!- Nhan Hi Hiểu thần nhiên nhét tiền vào ví: -Ở thành phố C tôi mua hoa quả cho ông ngoại hết 60 đồng, theo nguyên tắc AA trong thỏa thuận thì anh còn phải trả tôi thêm 10 đồng nữa cơ đấy. Nhưng vì đây là mua cho ông ngoại tôi nên 10 đồng ấy anh không cần trả lại tôi nữa.

Đúng là giọng điệu lúc bàn việc công, không khí giống hệt như không khí lúc họ bàn việc ở công ty. Nhìn cô gái luôn ngoan ngoãn với mình khi ở công ty, Lí Tử Duệ thờ dãi: -Thưa cô, có cần tôi kí tên chứng nhận đã chuyển khoản thành công không ạ?

Hi Hiếu hơi ngần ngại rồi lập tức nghiêm túc phụ họa theo: -Thưa phó giám đốc Lí, cho dù chúng ta kết hôn với mục đích gì, mặc dù mục đích nhập hộ khẩu của chúng ta đã đạt được rồi nhưng cái mà chúng ta còn phải làm đó là che mắt bàn dân thiên hạ. Vì vậy tôi cho rằng chúng ta cần phải tính toán rõ ràng từng khoản. Như vậy mới có thể duy trì được không khí hòa thuận giữa chúng ta từ nay về sau.

Lí Tử Duệ gật đầu, mỉm môi nói: -Cô Nhan, đề án này của cô rất hay, tôi thông qua!

Nhan Hi Hiếu bụm miệng cười, đưa tay ra trước mặt Lí Tử Duệ: -Họp tác vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Quan Hệ, Kể Thứ Ba Hay Người Vợ Bị Bỏ Rơi

Ngày hôm sau đi làm, giám đốc công ty Tôn Bồi Đông nhìn thấy họ thì vô cùng kinh ngạc: -Sao mà quay về nhanh thế?

-Chẳng phải ngại báo...- Nhan Hi Hiếu còn chưa nói hết đã cảm thấy mu bàn tay đau nhói, Lí Tử Duệ đã nhéo mạnh tay cô ra hiệu, còn mình thì tươi cười nói: -Thưa tổng giám đốc, Hi Hiếu vốn định ở quê chơi thêm vài ngày, nhưng chợt nhớ ra là công ty còn chút việc chưa giải quyết xong, mấy ngày nữa lại không biết ăn nói thế nào với khách hàng nên đã cùng tôi quay về sớm hơn dự định đấy ạ!

Nghe những lời nói có vẻ coi trọng đại cục như vậy khiến cho mặt mày Tôn Bồi Đông rạng rỡ hẳn ra, hết lời khen ngợi hai người trước mặt đông đảo nhân viên công ty. Trước sự khen ngợi của ông chủ và sự ngưỡng mộ của cấp dưới, Lí Tử Duệ bắt đầu tỏ vẻ khiêm tốn, khoe miệng khẽ nhếch lên theo thói quen, mỉm cười thân thiện đồng thời cũng ẩn chứa một sự lạnh lùng không thể tiếp cận. Ở công ty, Lí Tử Duệ luôn mang đến cho mọi người cái cảm giác này, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho rất nhiều cấp dưới không biết rõ chân tướng yêu mến và ngưỡng mộ anh ta.

Sau khi “buổi tuyên dương” kết thúc, mọi người ai về chỗ nấy. Hi Hiếu ngồi vào bàn làm việc của mình, nghĩ đến chuyện bản thân vốn định nhân cơ hội nghỉ cưới để nghỉ ngơi vài ngày mà không xong, cô lại thờ dài. Trợ lý kế hoạch Lâm Nhiên bỗng ở đâu chạy đến: -Nhóm trưởng thờ dài cái gì vậy? Tuần trăng mật ngắn ngủi quá, chắc là chưa chơi đã nhì?

Nhan Hi Hiếu bĩu môi đáp: -Ai bảo thế?

-Chị Nhan, phó giám đốc Lí ở nhà thế nào?- nhìn bộ dạng ủ rũ của cô, Lâm Nhiên đột nhiên tò mò: -Chỉ có điều, chị và phó giám đốc Lí yêu nhau từ bao giờ thế? Trước đó còn lạnh lùng như người xa lạ, thế mà chỉ sau một đêm đã kết hôn rồi?

-Thưa đồng chí Lâm Nhiên...- Nhan Hi Hiếu ngoảnh đầu lại, mở to mắt, trịnh trọng nhìn Lâm Nhiên: -Là một trợ lý tinh anh của bộ kế hoạch, cô có biết trong mười hai tuyệt chiêu của công ty mình, chiêu nào có ảnh hưởng quan trọng nhất đến số đông không?

-Vờ...vờ tha để bắt, lạt mềm buộc chặt.

-Chính xác!- Nhan Hi Hiếu xoay ngoắt người một cái, nhanh chóng chia ra những bảng báo cáo phân tích SWOT chưa hoàn thành trong tay ra: -Thưa trợ lý Lâm, giờ xin cô hãy thực hiện chính sách “lạt mềm buộc chặt” của mình đi, hãy phấn đấu vì sự nghiệp và cuộc đời của mình nhé!

Những người làm trong nghề quảng cáo đều biết, trong ngành vốn đã có câu nói: nhân viên ở bộ nghiệp vụ là lợn, nhân viên ở bộ phận thuyết khách là chó, còn nhân viên ở bộ kế hoạch chẳng bằng chó, lợn. Thật bất hạnh, Nhan Hi Hiếu lại thuộc vào loại “không bằng chó, lợn”. Trong khi đó, khủng hoảng kinh tế khiến cho ngành bất động sản bị ảnh hưởng nặng nề. Đây vốn là vấn đề ngoại cảnh, chẳng ai có thể ngăn chặn được. Nhưng những ông chủ bất động sản này lại cứ thích làm khó các nhân viên trong bộ kế hoạch của họ, cố chấp cho rằng thành tích kinh doanh không tốt đều là do bọn họ làm việc không đến nơi đến chốn.

Tất cả những người ở bộ kế hoạch đều tức phát khóc trước quan điểm cố chấp và phiến diện này. Nhất là khách hàng lớn thứ hai của họ là Thiên Thần cũng có suy nghĩ này, khiến cho hạng mục Ngự Uyển Thiên Thần trở nên khó khăn. Đề án của bộ trưởng bộ kế hoạch Trữ Dương là La Đồng Thần đã đệ lên hai lần nhưng lần nào cũng bị tổng giám đốc Điều của Thiên Thần phê phán không thương tiếc.

Đối mặt với tình hình này, Tôn Bồi Đông thông báo, các thành viên chủ chốt của bộ kế hoạch và thị trường sẽ triệu tập cuộc họp. Nhan Hi Hiếu với tư cách là thiết kế thứ ba của bộ kế hoạch tự nhiên cũng được đưa vào danh sách những “thành viên chủ chốt”. Và đương nhiên phó tổng giám đốc Lí Tử Duệ cũng không thể vắng mặt trong buổi họp này.

Đây là cuộc họp đầu tiên mà cả hai người họ cùng tham dự sau hôn nhân. Mặc dù cả hai đều tự biết rằng đây không phải là một cuộc hôn nhân thực chất, nhưng trước ánh mắt tò mò của đồng nghiệp, Nhan Hi Hiếu vẫn còn cảm thấy hết sức e dè.

Tôn Bồi Đông ra hiệu cho thư kí bật màn hình lên, những tài liệu có liên quan đến đề án của Thiên Thần đều hiện lên trước mặt mọi người. Từ việc phân tích địa lý đến định vị thị trường rồi đến bối cảnh đề án và kế hoạch tuyên truyền, Tôn Bồi Đông đã trình bày cụ thể từng bước một cho mọi người.

Cuối cùng, ông ta ném cho mọi người một câu hỏi: -Đây là phân tích tổng hợp về đề án Ngự Uyển Thiên Thần của chúng ta hiện nay. La Đông Thần, trước tiên anh hãy nói cho mọi người biết xem tổng giám đốc Điều còn chưa hài lòng về điểm nào. Tất cả mọi người cùng nghĩ phương án giải quyết!

-Vâng, vậy tôi xin trình bày một chút!- La Đông Thần đứng dậy, đi đến bên màn hình và bắt đầu trình bày: - Bởi vì công trình này nằm ở ven hồ, đề án đầu tiên của chúng ta chủ yếu lấy “nước” làm trọng tâm, làm mục tiêu phát triển tất cả các định vị và yêu cầu, Slogan quảng cáo là “Phía bên kia dòng nước”, khách hàng mục tiêu là những nhân viên chính phủ và tầng lớp trí thức thành phố. Do đó, chúng tôi muốn bộ phận marketing sẽ tiến hành tìm hiểu xem có nền văn hóa nhà ở như thế này không. Nhưng phương án này bị tổng giám đốc Điều phản đối.

La Đông Thần cười gượng rồi tiếp tục chuyển sang kế hoạch thứ hai: -Đây chính là đề án thứ hai của chúng tôi, cũng chính là cái đề án tôi vừa mới gửi sang. Khác với đề án lấy nước làm trọng tâm, phương án này khá cổ điển, căn cứ trên nguyên tắc kế hoạch thứ nhất, tức là chủ yếu nhấn mạnh vào vị trí địa lý. Nếu đi sâu phân tích kỹ càng, địa hình của Ngự Uyển Thiên Thần có mấy đặc điểm chính sau đây...- trên màn hình hiện ra một bức bản đồ: -Cách bãi đỗ xe chính không quá 200m, nằm ở phía Bắc cầu Tân Đại, phía Đông còn có khu nhà vệ sinh mới xây dựng... Tất cả những điều này đều có thể đảm bảo tương lai về sau cho người sử dụng.

-Thế nhưng kết quả thì mọi người đều biết rồi đấy, đề án này vẫn không được thông qua...- La Đông Thần nhún vai chán nản rồi chậm rãi đi về chỗ ngồi: -Thưa các vị, đây chính là hiện trạng công việc của chúng tôi hiện nay!

Thấy La Đông Thần vừa nói xong, Tôn Bồi Đông liền kết luận: -Người xưa có câu: quá tam ba bận! Hai đề án của chúng ta đã không được thông qua rồi, nếu như còn có lần thứ ba tái diễn, tôi tin rằng sẽ có hai khả năng: thứ nhất: từ bỏ đề án bên Thiên Thần, kể từ nay về sau không đi lại với tổng giám đốc Điều nữa, từ bỏ triệt để cơ nghiệp mà Trữ Dương đã xây dựng được đến giờ. Thứ hai chính là giải tán bộ phận kế hoạch và thị trường, mọi người ai nấy đều uống nước lã, hít khí trời mà sống. Chính vì vậy...- Tôn Bồi Đông hít một hơi thật sâu: -Vì bản thân, mọi người hãy nghĩ xem nên thao tác ra sao, triển khai kế hoạch như thế nào, làm thế nào mới có thể bịt chặt được những cái miệng vô tích sự của mình ở Trữ Dương...

Nói đến mức này là đã cực kì nghiêm trọng rồi. Mặc dù khuôn mặt của Tôn Bồi Đông vẫn nở nụ cười, nhưng bộ dạng của ông hiện nay khiến cho tất cả những người có mặt trong phòng họp đều cảm thấy hoang mang. Nhan Hi Hiểu cúi đầu không nói nửa lời, trong lòng ngầm chửi rủa hàng trăm, hàng nghìn lần hai cái đề án của La Đông Thần. Theo cô thấy, hai điểm mấu chốt trong đề án này chỉ có thể lấy được thiện cảm của Thiên Thần nếu như Thiên Thần muốn hủy hoại danh tiếng của chính mình.

Nhưng mà, những lời này đâu thể nói ra. Nhan Hi Hiểu xưa nay chưa từng thể hiện bản thân mình, nhất là khi ở trước mặt La Đông Thần, nhà thiết kế thứ nhất của công ty này. Nếu chẳng may làm không tốt, đề án của bản thân không được thừa nhận, ngược lại còn bị mang tiếng là “không coi tiền bối ra gì”.

Cô đang tự đấu tranh với chính bản thân mình thì đám đông đã bắt đầu bàn luận với nhau. Nhan Hi Hiểu lắng nghe ý kiến khác nhau của họ, bàn tay vô thức ghi chép lại những điều quan trọng trong ý kiến của họ, cần mẫn chẳng khác gì một cô sinh viên gương mẫu. Bên tai thỉnh thoảng vẫn vang lên giọng nói của Lí Tử Duệ, lạnh lùng và rất uy quyền... vẫn là phong cách thường ngày của anh: quyết đoán, sắc sảo, lạnh lùng phê phán các đề án của La Đông Thần, gần như chẳng để lại cho La Đông Thần chút thể diện nào.

Nhan Hi Hiểu bắt đầu mừng rỡ tưởng tượng ra được đại thể của kế hoạch. Cô đang định giữ im lặng đến cùng thì bất ngờ cô người gọi tên cô: -Cô Nhan, cô có ý kiến gì không?

Cô ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Lí Tử Duệ.

Lúc này, tất cả các ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.

-Ý kiến của tôi á?- cô hơi nghiêng đầu, định giấu đi cảm xúc mới của mình: -So với đề án của trưởng phòng La thì còn non kém hơn nhiều!

-Không sao, biết đâu những ý kiến non kém ấy lại có thể đánh động trái tim khách hàng!

-Thôi được rồi, hi vọng mọi người đừng chê cười!- ánh mắt của Tôn Bồi Đông cũng hướng về phía cô, Nhan Hi Hiểu không thể tiếp tục im lặng được nữa, đành nói ra ý kiến của mình: -Tôi cảm thấy, lấy “nước” và “địa thế” làm điểm nhấn trong kế hoạch quảng cáo đã trở thành lối mòn...

-Mọi người đều đã biết, “nước” mà chúng ta muốn nói đến chính là sông Thanh Hà, Thanh Hà là con sông cái của thành phố J này, hai bờ dài hẹp, điều đó quyết định rằng các khu nhà ở chắc chắn không thể chỉ có một mình khu nhà của chúng ta. Nói như vậy, so với những khu nhà cùng nằm ở ven hồ khác, khu nhà của chúng ta không thể hiện được bất kì một đặc điểm lợi thế nào.

-Là ý gì?- La Đông Thần chất vấn.

-Nếu như là người đi buôn, có thể sẽ coi trọng nhân tố địa hình, bởi giao thông quyết định hiệu quả, hơn nữa có thể biến thành tiền bạc. Nhưng đối với những người làm trong chính phủ thì chưa chắc. Mặc dù là đầu mối giao thông, nhưng chắc chắn sẽ ồn ào, không thích hợp làm nơi ở.

Cô đã tóm lược lại để nói ra những điều đó, mặc dù giọng điệu rất hiền hòa nhưng đã lột tả được hết những khuyết điểm trong đề án của La Đông Thần. Vì vậy mà lúc này, mặc dù La Đông Thần vẫn tỏ ra rất điềm tĩnh nhưng sắc mặt anh ta thực sự rất khó coi. Nhan Hi Hiểu đang cân nhắc xem có nên tiếp tục hay không thì giọng nói của Tôn Bồi Đông đã vang lên bên tai: -Cô Nhan nói nhiều như vậy rồi, không biết giờ đã có phương án gì chưa?

-Chỉ mới là những mừng rỡ bước đầu, chưa có kế hoạch hoàn chỉnh...- Nhan Hi Hiểu khiêm tốn nói, ánh mắt khẽ liếc Lí Tử Duệ, chỉ thấy anh hơi cúi đầu nhìn vào những tư liệu trong tay, ánh mắt chăm chú, dường như không để ý đến những điều cô nói.

-Lí Từ Duệ, đối với chuyện này anh có ý kiến gì?- Tôn Bồi Đông hỏi Lí Từ Duệ nhưng lại liếc mắt về phía Nhạc Đồng, người đàn ông mới về từ nước ngoài, đang tranh giành chức vụ giám đốc bộ phận thị trường với Lí Từ Duệ: -Mặc dù hiện nay nhiệm vụ của anh là bên Gia Thái, nhưng là một thành viên của Trụ Dương, anh cũng nên có đóng góp vào công trình bên Thiên Thần chứ.

Lí Từ Duệ ngẩng đầu, khẽ nhếch mép cười, để lộ hàm răng trắng muốt: -Tôi cảm thấy đề án này đã đến lúc nên thay đổi người thực hiện rồi!

-Anh nói vậy là ý gì?

-Thiết kế La là thiết kế có trình độ cao nhất trong công ty, thế mà đề án đưa ra lại bị khách hàng trả lại đến hai lần, vì vậy tôi cho rằng vấn đề này không xuất phát từ trình độ, mà xuất phát từ suy nghĩ có phần thiên lệch...- anh khẽ cười: -Giám đốc Tôn, tôi đề nghị chuyển đề án này cho một nhân viên thiết kế khác để thay đổi góc nhìn nhận xem sao!

-Vậy thì đổi thành ai?

-Nhan Hi Hiểu.

Ba từ này vừa thốt ra, lập tức tất cả các ánh mắt đều hướng về phía Nhan Hi Hiểu. Còn Nhan Hi Hiểu lúc này đang mở to mắt nhìn Lí Từ Duệ, thật sự rất muốn hỏi nguyên nhân vì sao anh lại ném cho cô một củ khoai nóng bỏng tay như vậy. Nhưng cô chỉ thấy khóe môi anh khẽ nhếch lên, ánh mắt lạnh lùng hàng ngày nay bỗng nhiên có đôi chút dịu dàng và ấm áp: -Hi Hiểu, có vấn đề gì không?

Cứ như thể là một người chồng dịu dàng đang mang lại niềm tin cho vợ mình vậy. Ngay cả giọng nói của anh ta cũng hết sức dịu dàng, Nhan Hi Hiểu lắc mạnh đầu để tỉnh táo lại: -Vấn đề...đương nhiên là có....

-Hả?- anh cao giọng, đôi mắt hơi nheo lại theo thói quen.

Nhan Hi Hiểu cắn chặt môi rồi nở nụ cười: -Nhưng không lớn, vẫn đủ tự tin sẽ hoàn thành!

-Còn phó giám đốc Nhạc, anh thấy sao?- Tôn Bồi Đông lại hướng ánh mắt về phía Nhạc Đồng. Đây chính là kẻ nằm trong nhóm “con ông cháu cha”, chính là người đàn ông mà Lí Từ Duệ luôn coi là đối thủ cạnh tranh chủ yếu trên con đường vươn lên chức giám đốc thị trường của mình.

Nào ngờ Nhạc Đồng lại mỉm cười với Nhan Hi Hiểu: -Những điều mà cô Nhan vừa nói rất hay, chỉ qua vài câu đó tôi đã nghĩ rằng cô ấy sẽ là người thắng nhiệm công việc lần này.

-Vậy thì tốt! Cô Nhan...- Tôn Bồi Đông gấp cuốn sổ ghi chép của mình lại: -Chuyện này cứ quyết định vậy đi, hi vọng cô sẽ cho chúng tôi một câu trả lời hoàn hảo!

Buổi họp kết thúc, tất cả mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt thương cảm. Dù sao thì trong hoàn cảnh “họa sát thân” như thế này, có mấy ai lại lập được kì tích, có khi còn mất công toi ấy chứ. Nhan Hi Hiểu cũng hiểu rõ điều này, chính vì vậy mà tan họp, cô lập tức đến phòng làm việc của Lí Từ Duệ.

Nhìn thấy cô vào, Lí Từ Duệ đang ngồi uống cà phê liền nheo nheo mắt, thích thú nhấp một ngụm cà phê nóng: -Sao thế?

Nhan Hi Hiểu ngồi xuống ghế trước bàn làm việc của anh, hương cà phê thoang thoảng trong không gian. Không biết tại sao, mặc dù trước đây cô không thích cà phê nhưng cũng không đến nỗi ghét, thế mà không hiểu sao gần đây cứ nghĩ thấy mùi này là cô lại cảm thấy dạ dày khó chịu.

Cô cố nuốt nước bọt, nén chặt cơn buồn nôn trong cổ họng. Nhưng Lí Từ Duệ đã nhận ra sự khác lạ của cô, anh liền hỏi: -Thấy khó chịu ở đâu à?

-Không có!- cảm thấy dễ chịu hơn một chút, Hi Hiểu nhìn thẳng vào Lí Từ Duệ nói: -Phó giám đốc Lí, tại sao ngài lại muốn tôi phụ trách đề án này?

-Đây là bởi vì cô biểu hiện tốt, thế nên tôi mới tiến cử cô. Cô cũng thấy rồi đấy, phó giám đốc Nhạc cũng đâu có ý kiến gì, giám đốc Tôn cũng không ý kiến, giám đốc Trì phòng kế hoạch của các người lại đang đi công tác, tôi đoán là chắc cũng không có ý kiến gì. Vì vậy....- mắt anh hơi nheo lại, nụ cười thật khó hiểu: -Cô Nhan, hôm nay cô chính là niềm hi vọng của mọi người!

-Nhưng trưởng phòng La không làm được còn có anh Trần, người thứ ba mới là tôi...- Hi Hiểu buồn bực: -Anh làm như vậy chẳng phải khiến cho tôi thành kẻ tự cao tự đại, không coi tiền bối ra gì hay sao?

-Cô Nhan, tại sao người thứ ba lại là cô? Quy định của công ty có chuyện xếp thứ tự này sao?

-Chuyện này...

-Nếu như không có thì hãy cố gắng mà làm cho tốt, dù sao đây cũng là một cơ hội tốt!- Lí Từ Duệ cúi đầu: -Chẳng phải cô lúc nào cũng muốn chứng minh bản thân hay sao? Giờ cơ hội đến rồi, tội gì không phấn đấu chứ?

-Nhưng tình hình này quá nguy hiểm, nếu như đề án thứ ba mà không qua nữa, bộ kế hoạch sẽ lấy lí do là không có khả năng trong công việc mà buộc nhân viên thiết kế nghỉ việc...-thấy bộ dạng thần nhiên của Lí Từ Duệ, Hi Hiểu càng cảm thấy lo lắng: -Phó giám đốc Lí, anh làm như vậy rõ ràng là thiếu suy nghĩ, trước mặt bao nhiêu nhân viên, anh lại làm cái chuyện công tư không phân minh này, mọi người còn tưởng là anh làm như vậy là vì quan hệ hôn nhân của chúng ta. Còn đối với tôi, chẳng khác gì bị anh chôn sống rồi...

-Cô Nhan, rụt đầu rụt cổ không phải là thái độ nên có trong công việc đâu...- không thể chịu đựng được những lời ca cẩm của cô, Lí Từ Duệ đành phải

ngẩng đầu lên nói.

-Tôi không có chí lớn, vì vậy chỉ muốn tự bảo đảm an toàn cho bản thân...- Hi Hiểu cố chấp nhìn anh: -Phó giám đốc Lí, chuyện mạo hiểm để thành công chỉ thích hợp với những mẫu người vì sự nghiệp như anh mà thôi. Tôi chỉ biết, một khi chuyện này có gì sai sót thì đến cơm tôi cũng chẳng có mà ăn đấy, không phải anh nhẫn tâm hại tôi đấy chứ?

-Cô Nhan, ý của cô là tôi cố tình âm mưu hại cô à?- Lí Tử Duệ nhún mày, ánh mắt trở nên sắc lạnh, nhưng chỉ vài giây sau, đôi mắt ấy như bị phủ sương mù: -Em không cần nghĩ nhiều như vậy, cứ cố gắng làm là được rồi!

Hi Hiểu kinh ngạc trước sự thay đổi tâm trạng đột ngột của anh ta, đột nhiên đằng sau lưng có tiếng bước chân vang lên, hóa ra là Tôn Bồi Đông. Lí Tử Duệ lập tức đứng lên mỉm cười: -Giám đốc Tôn, Hi Hiểu đang buồn phiền vì sợ không hoàn thành nhiệm vụ đấy ạ!

-Thế à? - Tôn Bồi Đông tinh quái nhìn Hi Hiểu: -Thanh niên cứ phải có áp lực thì mới có động lực.

Nhìn thấy bộ dạng hai người đó vô cùng thân nhiên, Hi Hiểu chán nản gượng cười rồi trở về phòng làm việc của mình.

Trời đã tối đen, Hi Hiểu vẫn ở trong văn phòng làm việc. Lúc chuyển người làm đề án, có vẻ La Đông Thần đã chỉnh lý hết các số liệu và tài liệu có liên quan rồi bàn giao lại cho cô. Nhưng nghĩ bụng đồng nghiệp với nhau chẳng khác gì oan gia, ai biết người ta có ngầm hại mình hay không? Nghĩ vậy nên cô vẫn phải cẩn thận đối chiếu lại các số liệu.

Lúc đối chiếu xong hết các số liệu thì cũng đã chín giờ tối.

Hi Hiểu vừa thu dọn bàn làm việc vừa chửi thầm Lí Tử Duệ, cố tình kết thúc kì nghỉ cưới sớm để “mua” cái danh hết lòng vì công việc, cũng là để thể hiện mình trước mặt cán bộ, đã vậy còn hại cô phải làm tăng ca đến tận giờ. Lí Tử Duệ vốn dĩ nói sẽ đợi cô làm xong việc sẽ về, ít nhất cũng diễn cho tròn vai diễn vợ chồng yêu thương nồng thắm, nhưng mà đợi đến hơn bảy giờ, đột nhiên có điện thoại của Tôn Bồi Đông gọi đến bảo anh ta đi tiếp khách, thế là anh ta đã ra khỏi công ty từ lúc đó rồi.

Hi Hiểu xoa xoa bụng, nghĩ đến việc mình phải chịu đói còn anh ta lại đang chén chú chén anh, bù khú với khách hàng, Hi Hiểu lại cảm thấy ảm ức, bất bình. Đang định khóa cửa công ty để ra về thì đột nhiên trên tầng có tiếng ai đó vang lên: -Từ từ đã!- hóa ra là Nhạc Đồng.

-Phó giám đốc Nhạc cũng làm thêm giờ à?- đợi anh ta ra khỏi cửa, hai người cùng bước vào thang máy, Hi Hiểu mới lên tiếng hỏi.

-Ừ...-Nhạc Đồng khẽ cười: -Lúc này nhìn thấy cô làm thêm, vốn định ra chào hỏi cô một tiếng nhưng nhìn thấy cô chăm chú làm việc nên không nỡ đến làm phiền!

-À...-Hi Hiểu cười bối rối: -Tôi không biết anh cũng ở lại làm thêm!

Đi ra khỏi công ty, nhìn thấy từ phía xa có một chiếc xe taxi đang lái đến, Hi Hiểu định đưa tay ra chặn xe lại nhưng Nhạc Đồng đã kéo cô lại. Nụ cười của anh ta có nét rạng rỡ chẳng mấy phù hợp với màn đêm đen sì xung quanh: -Cô Nhan, tôi nghĩ chắc là cô cũng chưa ăn cơm, hay là tôi mời cô ăn một bữa cơm, thế có được không?

Nhạc Đồng đặc biệt tìm đến một nhà hàng rất gần Thịnh Thế Hoa Uyển để Hi Hiểu có thể tiện bề đi về nhà. Vừa thích thú thưởng thức món ngon, Hi Hiểu vừa thâm tâm tắc khen ngợi sự cẩn thận của người đàn ông này. Trước một cô gái chẳng chút thủy mị nét na, tưng mạo cũng cực kì bình thường thế mà anh ta lại có thể tỏ ra lịch thiệp đến như vậy thật là hiếm có. Nhìn Hi Hiểu bỗng thâm nhủ, nếu như Lí Tử Duệ biết hôm nay cô đã ăn cơm với Nhạc Đồng thì không biết anh ta sẽ có phản ứng như thế nào nhỉ?

Mặc dù hai người này luôn tỏ ra vô cùng hòa thuận với nhau trước mặt mọi người nhưng ai lại không biết rằng với thân phận và hoàn cảnh của Nhạc Đồng hiện nay thì anh ta chính là đối thủ nặng ký cho chức vụ giám đốc bộ phận thị trường của Lí Tử Duệ.

Thật bất hạnh cho Lí Tử Duệ, trong khi anh ta đang vô cùng cố gắng để đạt được mục tiêu trước mặt thì con đường công danh của anh ta bỗng nhiên lại xuất hiện một hòn đá tảng cản đường. Rõ ràng là trời đất không dung anh ta rồi!

Cô nghĩ mãi, nghĩ mãi, bỗng bật cười thành tiếng, Nhạc Đồng cảm thấy rất kì lạ liền mỉm cười nhìn cô: -Cô có chuyện gì thú vị thế?

-Đâu có, đâu có đâu!- Hi Hiểu lắc đầu cười: -Cho dù bốn ngày nữa có phải lên đoạn đầu đài thì có chết cũng phải làm một con ma no!

-Cô không có niềm tin với đề án Ngự Uyển à?- Nhạc Đồng nhay bén nắm bắt được tâm trạng của cô: -Chẳng phải lúc họp cô đã nói rất tốt đó sao?

-Anh có biết tôi cảm tình con gì không?- Hi Hiểu nheo mắt nhìn anh.

-Con gì?

-Con vịt.

-Nói vậy!- Nhạc Đồng đập bàn: -Cô đừng bắt nạt người ở nước ngoài mới về thôi nhé, tôi cũng biết tên của mười hai con giáp đấy, làm gì có con vịt chứ?

-Thật đấy, tôi cảm tình con vịt mà!-Hi Hiểu gắp một miếng nộm bỏ vào miệng, nghiêm túc nói: -Tôi chính là loại vịt chuẩn bị đưa lên giá quay ấy!

Nhạc Đồng bật cười, nhưng lập tức nhú mày lại, bộ dạng hốt hoảng như trời chuẩn bị sập đến nơi rồi: -Thôi chết rồi!

-Thôi chết cái gì?

-Cô vừa nói là cô cảm tình con vịt, cô nhìn xem, tất cả mọi ánh mắt trong nhà hàng này đều hướng về phía cô....-Nhạc Đồng cố nén cười, khe khẽ nói: Nhan Hi Hiểu, cô mà còn nói lại cảm tình của mình, thế nào cũng có người đến hỏi thăm cho xem!

Hi Hiểu lại lần nữa trải nghiệm được cái gọi là “họa ra từ đằng môn”, cô cúi đầu cười gượng gạo. Nhạc Đồng cũng không nỡ tiếp tục trêu cô, nhìn thấy nhân viên phục vụ đang đi về phía mình, anh liền chuyển chủ đề: -Cô Nhan, ở nhà hàng này có một món ăn rất nổi tiếng, thực ra những người làm ăn buôn bán ăn món này chính là bởi vì cái tên may mắn của nó.

Hi Hiểu ậm ừ một tiếng, nhìn thấy nhân viên phục vụ đặt trước mặt họ một cái niêu đất. Nhìn kĩ hóa ra là một con cá to được đặt trong một nồi dầu ớt đỏ, bên dưới là mấy loại thuốc bắc. Bỗng nhiên dạ dày của cô như cuộn lên, con buồn nôn ập đến, cô vội vàng bịt miệng, ngoảnh đầu sang một bên nôn khan.

-Cô Nhan? Cô không sao chứ?- nhìn thấy bộ dạng này của Hi Hiểu, Nhạc Đồng vội vàng đứng dậy vỗ lưng cho Hi Hiểu và đưa cho cô cốc nước: -Dạ dày khó chịu à?

Mặc dù không nôn được ra cái gì nhưng mắt đã ướt nước mắt. Mắt Hi Hiểu như mờ đi, cô ôm ngực, xua tay bảo: -Không sao, mấy ngày hôm nay bận rộn quá, chắc là dạ dày có vấn đề!

-Ừ...-Nhạc Đồng nghĩ ngợi gì đó rồi đột nhiên hỏi: -Cô với phó giám đốc Lí không phải là “bác sĩ bảo cưới” đấy chứ?

-Bác sĩ bảo cưới á?

Nhan Hi Hiểu và Lí Tử Duệ chỉ là ở chung dưới một mái nhà, thường ngày chỉ lúc ăn sáng mới ngồi cùng với nhau, hoàn toàn không thể có con được. Nhưng mà cô với một người khác thì sao? Cái đêm cuồng nhiệt và đắm say ấy, giữa hai người họ, lẽ nào đã...?

Nghĩ đến đây, Nhan Hi Hiểu chợt thấy trái tim mình thất lại. Chỉ trong chớp mắt mà mắt cô đã thấy cay xè. Cô cố gắng hít thở thật sâu, ép mình gạt bỏ những đau thương và xót xa trong lòng, cố gắng tự nói với mình, tất cả đã qua đi, chỉ còn là quá khứ mà thôi.

Nỗi đau đớn cào xé tâm can, cuối cùng cũng trở thành li biệt...

Nỗi đau đớn suốt một thời gian dài, nay bỗng nhiên trở thành câu chuyện cười xót xa nhất.

Còn cô, không muốn ai nhìn thấy sự yếu đuối của chính mình.

Hi Hiểu đi rất chậm. Về đến nhà đã gần mười giờ tối. Cô móc chìa khóa ra định mở cửa theo thói quen thì phát hiện ra cửa chỉ khép hờ. Cô lặng lẽ đi vào bên trong, từ phòng khách vọng ra tiếng của một người đàn bà rất lạ: -Lí Tử Duệ, đây là cái mà anh gọi là chung thủy sao?

-Nhược San, là em từ bỏ trước...-giọng nói lạnh lùng của Lí Tử Duệ thường ngày như có vài phần nghẹn ngào, nghe như có vẻ vô cùng mệt mỏi: -Lúc đó em dứt áo ra đi như vậy, em không có tư cách yêu cầu anh chung thủy với tình cảm này!

Chắc là Lí Tử Duệ và bạn gái cũ của anh ta đang “thanh toán” nợ nần tình cảm với nhau. Nhan Hi Hiểu nhếch môi cười nhạt, trực giác bảo rằng nghe lên chuyện riêng tư của người khác là vô đạo đức, đang định đi ra thì cô lại nghĩ lại, rõ ràng trong bản hợp đồng có ghi rõ, hai người phải sau một năm mới có quyền dẫn bạn khác giới về nhà, giờ mới có hai ngày, Lí Tử Duệ làm như vậy chẳng phải là cố tình vi phạm hay sao? Dù sao đây cũng là nhà của mình, tại sao phải tránh né hai kẻ kia chứ?

Ôm suy nghĩ này trong đầu, Hi Hiểu nhẹ nhàng đi vào phòng khách. Nhìn thấy cô, cô gái lạ mặt kia liền tròn mắt kinh ngạc, khoảng hai giây sau mới miễn cưỡng nhếch môi lên nói: -Xin chào!

Hi Hiểu đưa tay ra: -Xin chào, tôi là Nhan Hi Hiểu...- vừa nói vừa đánh mắt về phía Lí Tử Duệ, mỉm cười hỏi anh ta: -Tử Duệ, là em gái của anh à?

Câu hỏi này khiến cho cả Lí Tử Duệ và cô gái kia cùng ngây người bối rối, không khí như ngừng chuyển động mất hai giây. Hai giây sau, Lí Tử Duệ là người lên tiếng phá vỡ không khí ngột ngạt này: Hi Hiểu, đây là Nhiệm Nhược San, bạn gái cũ của anh!

-À, chào cô!- Hi Hiểu mỉm cười tự nhiên. Cái thân phận này dường như chẳng khiến cho cô cảm thấy có gì không ổn, thậm chí cô còn thân nhiên hỏi: -Tử Duệ, cô Nhiệm đây sẽ ở lại nhà của chúng ta sao? Vậy thì để em đi thu dọn phòng khách một chút nhé!

Nói xong cô liền quay người định đi.

Nhưng cánh tay cô bị ai đó kéo lại. Lí Tử Duệ nhìn cô, trong đôi mắt đen láy có ẩn chứa sự bối rối và xót xa: -Không cần đâu, anh tiễn Nhược San xuống dưới, em đợi anh một lát!

Nói xong, anh liền kéo tay Nhiệm Nhược San đi ngang qua trước mặt cô. Từ đầu đến cuối, ngoài câu “xin chào” ra, Nhiệm Nhược San không hề nói với cô nửa lời, nhưng ánh mắt của cô ta lại khắc sâu trong tâm trí của Hi Hiểu.

Đó chính là sự đau đớn và bất đắc dĩ phải nhận thua. Từ trong ánh mắt ấy, Hi Hiểu có thể nhận ra rằng Nhiễm Nhựt San vẫn còn yêu sâu sắc Lí Tử Duệ, người mà giờ cô đang gọi là “chồng”. Tình yêu và nỗi xót xa ấy chẳng hề bị che giấu trong ánh mắt của Nhiễm Nhựt San. Nhưng điều đáng buồn cười nhất là, cô lại phát hiện ra rằng Lí Tử Duệ cũng vẫn còn tình cảm với cô gái này, vậy thì tại sao một đôi tình nhân vẫn còn yêu thương nhau thắm thiết lại không thể trở lại với nhau?

Trên đời này không phải tất cả các đôi tình nhân đều đến đầu, đều yêu đương và chia tay như cô và người ấy đâu nhỉ?

Câu nói “Em đợi anh một lát” của Lí Tử Duệ khiến cho Nhan Hi Hiểu ngồi yên lặng trên ghế sofa chờ anh về. Anh ta đã nói như vậy chắc chắn là có chuyện muốn nói với cô. Cô bật ti vi lên, kênh truyền hình thành phố J đang phát sóng bộ phim “Tên tôi là Kim Sam Soon”. Mặc dù cô không thích xem bộ phim này nhưng hôm nay bỗng nhiên lại xem rất chăm chú. Đột nhiên cô phát hiện ra rằng cái cô Kim Sam Soon này có rất nhiều điểm tương đồng với cô.

Cùng là những cô gái “ế ẩm”, lại cũng bắt đầu một mối tình từ một hợp đồng. Chỉ có điều, Kim Sam Soon vẫn may mắn hơn cô nhiều. Ít nhất thì người ta đến cuối phim vẫn còn tìm được hạnh phúc bên chàng bạch mã hoàng tử của mình, còn mình thì sao? Hi Hiểu chẳng ôm chút hi vọng nào đối với cuộc hôn nhân này, hơn nữa, cô thừa nhận bản thân mình là một “gái ế” nhưng không thừa nhận Lí Tử Duệ là bạch mã hoàng tử.

Đối với cô mà nói thì Lí Tử Duệ chỉ có thể là một con lừa ương bướng sống chết vì công việc, nói năng chẳng nề nang gì ai, hề làm việc là bất chấp tất cả, đã nắng mưa ai thì mặt sầm sì, lạnh lùng như cả thế giới này đang mắc nợ anh ta vậy.

Thế nhưng, đã chiếu hết một tập phim Kim Sam Soon rồi mà không thấy con lừa ương ngạnh ấy quay lại.

Nhan Hi Hiểu có chút khó chịu, cô nghiêng đầu gối lên sofa, bực bội nhả những cái lông trên chiếc gối ôm bằng nhung, không biết những bực bội ấy từ đâu mà có, trong lòng âm ứ cứ như bị phản bội sau lưng. Nhưng cái từ “phản bội” ấy nhanh chóng bị cô gạt đi ở trong đầu, phản bội ư? Với quan hệ của cô và Lí Tử Duệ, chỉ sợ chẳng đủ tư cách để mà sử dụng một từ ngữ “trịnh trọng” và “sâu sắc” như thế này.

Thực ra nếu xét về mặt pháp luật, hành động này của Lí Tử Duệ có thể coi là phản bội.

Hi Hiểu càng nghĩ càng rối, cô mở ngăn kéo lấy ra bản hợp đồng mà anh ta đã lập, phân xét tội lỗi của Lí Tử Duệ theo từng điều một. Đúng lúc cô đang tìm một cái tội danh cho Lí Tử Duệ thì gã đàn ông đó xuất hiện trước mặt cô, khoe môi khê nhếch lên, nụ cười chẳng phải âm áp như gió xuân mà vô cùng chua xót: -Sao, đang bận rộn định tội cho tôi đây à?

Quá chăm chú, đến mức không nghe thấy tiếng anh ta mở cửa bước vào. Hi Hiểu bối rối cắn chặt môi, ngẩng đầu nhìn anh: -Đâu có! Tôi chỉ đang nghĩ xem có cần phải bắt anh cho tôi một lời giải thích không mà thôi!

-Kết quả thế nào? Có cần tôi cho cô một lời giải thích không?- anh vừa nói vừa ngồi xuống cái ghế sofa trước mặt cô: -Cô có cần giải thích không?

Nhan Hi Hiểu cười chua xót, phẩy phẩy bản hợp đồng trong tay nói: -Không cần. Trong hợp đồng đã nói rõ rồi, tôi không có quyền chất vấn về chuyện riêng tư của anh!. Anh có thể nói với tôi rằng cô ta là bạn gái cũ của anh đã là nhân nghĩa với tôi lắm rồi!

Cô còn định nói thêm rằng: tôi chẳng có hứng thú với chuyện tình cảm suýt soát của các người. Nhưng nghe có vẻ cứ như là đang ghen tuông vậy, thế nên cô cố gắng nuốt lại câu nói đó vào bụng.

Với quan hệ của họ bây giờ thực sự không phù hợp để nói mấy câu thân mật kiểu đó.

-Thế sao?-Lí Tử Duệ cười cười: -Vậy cô thì sao? Tối nay sao về muộn thế?

-Làm thêm giờ!- Hi Hiểu nói cụt lủn, cô không hề có ý định sẽ nói cho anh ta nghe chuyện cô ăn cơm với Nhạc Đồng tới nay. Mối quan hệ giữa Lí Tử Duệ và Nhạc Đồng đã như vậy rồi, nếu còn nói đến chuyện này sẽ khiến cho tâm trạng của anh ta càng thêm tồi tệ.

-Làm thêm giờ lâu như vậy chắc là mệt lắm!- anh ta đứng dậy, uể oải nói rộng ca vát trên cổ: -Ăn cơm chưa? Tôi sợ cô chưa ăn nên đã gọi đồ ăn cho cô rồi đây!

-Ăn rồi, cảm ơn anh!- cảm động trước sự quan tâm đột xuất của anh ta, Hi Hiểu cố nặn ra một nụ cười nhưng rồi lập tức thu lại: -À phải rồi, Tử Duệ này, bạn gái cũ của anh có biết chuyện của chúng ta không?

-Không biết, không cần để tâm đến cô ấy!- giọng điệu của anh ta đột nhiên có vẻ rất bực bội. Lí Tử Duệ coi bỏ comple, ném lên trên ghế sofa rồi đi một mạch vào phòng ngủ. Hi Hiểu không hiểu tâm trạng khó hiểu của anh lúc này từ đâu mà có. Đang cảm thấy âm ứ thì đột nhiên cô nhìn thấy Lí Tử Duệ quay lại hỏi: -Nhan Hi Hiểu, cô có cảm thấy hợp đồng của chúng ta nên có chút thay đổi không?

-Hả? Thay đổi?

-Ừ, tôi nghĩ, hai bên cũng có thể... tìm hiểu đời sống tình cảm riêng tư của nhau trên cơ sở không làm tổn thương cho đối phương...- Lí Tử Duệ chăm nhìn cô, đôi mắt đen láy dưới ánh đèn sáng trông càng có thần: - Cô thấy sao? Đương nhiên, tôi đề ra quan điểm này dựa trên nguyên tắc trách nhiệm của mỗi bên. Nếu cô không đồng ý thì có thể hỏi lại tôi...

Hi Hiểu mỉm cười nhìn anh, đôi mắt lấp lánh: -Không cần đâu!- cô hít một hơi thật sâu, ngữ khí rất kiên quyết: -Lí Tử Duệ, tôi nghĩ chúng ta hoàn toàn không cần phải tìm hiểu tình cảm riêng tư của đối phương. Tôi không có hứng thú với chuyện của anh và cô Nhiễm, cũng không có ý định đề cập đến

vấn đề này với anh. Chúng ta cứ như thế này, ai nấy tự lo bảo vệ cái mai rùa của mình, như vậy sẽ yên ổn hơn cả!

Nghe xong những lời cô nói, khóe môi của Lí Tử Duệ khẽ nhếch lên, để lộ ra một nụ cười phảng phất sự chế giễu: -Được thôi!

Ngày hôm sau, hai người vẫn cùng nhau đến công ty, thể hiện một hình ảnh “vợ chồng yêu thương thấm thiết” trước mặt mọi người. Hi Hiểu cảm thấy tình trạng hiện nay rất ổn. Trừ việc buổi trưa có thêm một người ăn cơm cùng thì chẳng có gì khác biệt so với trước đây.

Sau khi ăn cơm xong, nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nữa, nhớ đến chuyện mấy hôm nay cứ hay buồn nôn, Hi Hiểu liền chào Lí Tử Duệ một câu rồi bắt xe đến bệnh viện. Giữa trưa nên bệnh nhân cũng không nhiều, bác sĩ hỏi han tình trạng sức khỏe của cô, cuối cùng tươi cười hỏi: -Cô đã lấy chồng chưa?

-Tôi lấy rồi!

Mặc dù không hiểu dạ dày khó chịu có liên quan gì đến chuyện lấy chồng, Hi Hiểu vẫn thành thực nói đáp án với bác sĩ. Ngay lập tức, trên khuôn mặt bác sĩ hiện ra một nụ cười vô cùng hiền từ: -Vậy thì tốt, chúc mừng cô, tôi nghĩ là cô đã có thai rồi!

-Có thai á?- Hi Hiểu đứng bật dậy: -Sao có thể như vậy được?

-Có thể hay không thể thì tốt nhất cô cứ đến khoa phụ sản để kiểm tra!- bà bác sĩ cười tươi như hoa: -Chắc là mong con lâu lắm rồi chứ gì? Chúc mừng cô nhé!

Trời ơi, bà bác sĩ đã hiểu nhầm rằng nỗi sợ hãi trong lòng cô lúc này chính là niềm vui mừng và kinh ngạc. Hi Hiểu vội vàng đến khoa phụ sản kiểm tra. Kết quả kiểm tra chẳng khác gì một quả mìn nổ bùm ở bên tai cô. Khi bác sĩ phụ khoa hỏi cô tháng trước có kinh vào ngày mấy, chân tay cô đột nhiên lạnh toát.

Lần hành kinh trước...là tận ba tháng trước.

Chuyện...ngày hôm ấy...cô vẫn còn nhớ như in.

Sau chuyện ấy rõ ràng cô đã sử dụng biện pháp tránh thai, vậy thì bây giờ, đứa bé này từ đâu mà có?

Hi Hiểu không biết đã ra khỏi bệnh viện như thế nào nữa, mỗi bước đi của cô chẳng khác gì một sự giãy vò. Ánh nắng mặt trời như thiêu đốt ở trên đầu, thế nhưng cô lại cảm thấy lạnh đến tận xương tủy.

Cô đang có thai.

Bởi vì hiểu rõ cơ thể mình, trước khi gần gũi với bạn trai, cô đã rất cẩn thận, vậy thì tại sao lại có thai chứ?

-Nhan Hi Hiểu!- đang thất thần đi trên đường thì đột nhiên bên tai cô vang lên tiếng gọi quen thuộc, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Lí Tử Duệ đang chạy về phía mình, trong đôi mắt lạnh lùng quen thuộc có đôi chút lo lắng. Anh mặc kệ ánh mắt của những người xung quanh, kéo tay cô ra chỗ bốt điện thoại gần đây: -Cô đi đâu thế hả?

-Đến bệnh viện...-Hi Hiểu mở to mắt nhìn anh, ánh mắt mơ hồ, ngay cả nụ cười cũng thật gượng gạo: -Sao anh lại đến đây?

Lí Tử Duệ móc điện thoại rồi chìa ra cho cô xem: -Cô nhìn đi, giờ đã là 2 giờ 45 phút rồi, 3 giờ phải đến trụ sở của Thiên Thần để gặp giám đốc Điều, cô quên rồi à?

Nhờ Lí Tử Duệ nhắc nhở Hi Hiểu mới giật mình bừng tỉnh. Cô đưa tay ra chặn một cái taxi, vội vàng nói: -Dù sao Thiên Thần cách công ty ta cũng không xa, giờ đi vẫn còn kịp, chúng ta đi thôi!

-Nhan Hi Hiểu!- tay của cô vừa giờ ra đã bị anh kéo lại. Lí Tử Duệ nhìn cô chăm chăm: Nhan Hi Hiểu, cô thành thật nói cho tôi biết, cô làm sao thế hả? Khó chịu ở chỗ nào? Hay là đã xảy ra chuyện gì rồi?

-Chẳng có chuyện gì cả!- không muốn chạm phải ánh mắt ân cần của anh, Hi Hiểu vội vàng nhìn đi nơi khác: -Chẳng phải anh nói sẽ đi gặp giám đốc Điều sao, giờ còn không đi mau?

-Nhan Hi Hiểu, tại sao cô như người mất hồn thế hả?- nhìn thấy rõ ràng cô đang có tâm sự, Lí Tử Duệ liền tóm chặt lấy cánh tay cô: -Giờ còn chưa về công ty lấy tài liệu thì cô định mang cái gì ra để nói với giám đốc Điều? Cô nói rõ cho tôi biết rốt cuộc đã có chuyện gì rồi?

Đột nhiên bị Lí Tử Duệ quát, Hi Hiểu mới chợt bừng tỉnh hoàn toàn. Cô cười hoang mang...Cô ngoảnh lại nhìn Lí Tử Duệ, ánh mắt đã trở lại vẻ tỉnh nhanh như bình thường: -Không có chuyện gì đâu, chỉ hơi mệt chút thôi! Đi thôi, chúng ta mau đến chỗ giám đốc Điều!

Nhìn thấy cô đã cất bước rồi, Lí Tử Duệ mím môi bất lực, đành phải đi theo cô.

Có thể trong cuộc sống có chút hồ đồ nhưng Hi Hiểu xưa nay luôn chủ trương công tư phân minh. Do vậy, cho dù trong lòng có chuyện gì lớn đến đâu thì cô cũng không bao giờ làm lỡ việc. Nhìn vào sắc mặt của tổng giám đốc Điều, mấy ngày thức đêm thức hôm làm việc của Hi Hiểu xem như cũng được khẳng định vài phần. Ông ta chỉ đưa ra một vài ý kiến nho nhỏ rồi bảo cô về nhà tiếp tục chỉnh sửa.

Bởi vì hẹn gặp muộn nên khi bàn bạc xong xuôi thì đã đến giờ ăn tối. Tổng giám đốc Điều mời cả hai người đi ăn cơm. Lí Tử Duệ còn chưa kịp trả lời thì Nhan Hi Hiểu đã khéo léo từ chối. Về đến nhà, Lí Tử Duệ thờ dài khi nhìn thấy cô bước vào nhà vệ sinh: -Cũng không biết hôm nay cô làm sao nữa, nếu như cô nhận lời đi ăn cơm với giám đốc Điều thì rất có thể đề án này sẽ dễ thực hiện hơn đây!

Chỉ nghe tiếng nước rào rào vọng từ trong nhà vệ sinh ra. Lí Tử Duệ chán nản mím chặt môi, cũng không biết câu than thở của mình ban nãy Hi Hiểu có nghe thấy không. Đang định bật ti vi lên thì điện thoại đổ chuông. Mở ra nhìn, thì ra là số của Nhiệm Nhượng San.

Nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng anh vẫn quyết định nhận điện.

Lúc Nhan Hi Hiểu đi ra khỏi phòng vệ sinh liền nhìn thấy vẻ mặt sầm sì của Lí Tử Duệ trong lớp khói mờ ảo. Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh hút thuốc, thế mà lần này, anh lại đang đưa thuốc lên miệng, rít mạnh một hơi rồi từ từ nhả khói.

Con ho sặc sụa khiến cho căn phòng rơi vào tình trạng vô cùng khó xử. Nhan Hi Hiểu chợt nhớ lại chuyện hôm nay ở bệnh viện.

Bước chân của cô đi về phía ghế sofa trong vô thức. Khi cô vừa kịp yên vị trên ghế thì Lí Tử Duệ ngẩng đầu lên từ trong lớp khói thuốc, đôi con ngươi đen láy như bị phủ sương mù, ngay cả giọng nói cũng như bị nghẹn lại: -Hi Hiểu, cô ấy có thai rồi!

Hi Hiểu chợt thấy toàn thân lạnh toát, cứ nghe thấy hai từ “có thai” là dường như cô lại mất hết cả năng lực phán đoán. Nhìn người đàn ông đang bàn thần ngò trước mặt mình, cô nghĩ ngợi một lát rồi khẽ cười: -Ai có thai?

-Nhượng San!- Lí Tử Duệ nắm chặt lấy cái điện thoại trong tay, những đốt ngón tay trắng bệch ra. Anh cắn chặt môi, đột nhiên ngẩng đầu mỉm cười với cô: -Nhan Hi Hiểu, cô nói cho tôi biết, đàn bà các cô, rốt cuộc có câu nào đáng tin?

Cô còn chưa cho anh câu trả lời thì Lí Tử Duệ đã nghiêng rằng dần từng tiếng: -Tôi qua còn nói với tôi rằng cô ta không cam tâm, cô ta vẫn còn ôm mộng gương vỡ lại lành với tôi. Hôm nay lại gọi điện nói rằng cô ta đã có thai ba tháng rưỡi rồi.. Nhan Hi Hiểu cô nói cho tôi biết, cô cũng là phụ nữ, cô nói xem chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Nhan Hi Hiểu cắn chặt môi, một lát sau mới ngẩng đầu lên nói: -Anh nên cảm ơn cô ấy, chia tay đã bốn tháng mà lúc hơn ba tháng cô ấy mới có thai, điều này chứng tỏ lúc cô ấy ở bên anh, cô ấy đã không làm những chuyện phản bội anh!

Lí Tử Duệ ngẩn người kinh ngạc, rõ ràng anh không ngờ cô lại nói với anh như vậy. Một lát sau, anh từ từ đứng dậy, cười chua xót: -Cô nói đúng, tôi nên cảm ơn cô ấy. Nếu như không phải cô ấy từ bỏ trước thì làm sao tôi có thể nhanh chóng trở thành công dân thành phố J như thế này, làm sao có thể ở trong một căn nhà tốt như thế này, làm sao mà sống thoải mái như thế này?

Nhìn thấy bóng dáng liêu xiêu bước vào phòng ngủ của Lí Tử Duệ, Hi Hiểu bất giác siết chặt nắm tay, trong lòng vô cùng khó chịu.

Cô đâu có ngờ, lúc cô hay tin mình đã có thai được ba tháng thì bạn gái cũ của Lí Tử Duệ cũng báo tin đã mang thai.

Có thể nhận thấy rằng Lí Tử Duệ vẫn còn tình cảm với bạn gái cũ của mình. Nhìn bộ dạng của anh lúc này chẳng ai nghĩ rằng anh chính là một phó giám đốc thị trường làm mưa làm gió trong công ty. Cả con người anh lúc này chẳng khác gì một người mất hồn.

Nếu như anh biết được cô cũng có thai thì sao? Trong đầu Hi Hiểu chợt nảy ra một ý nghĩ, với quan hệ và thân phận của họ như hiện nay, Lí Tử Duệ sẽ phán xét chuyện này như thế nào?

Phản bội ư? Với quan hệ ràng buộc bằng hợp đồng như họ bây giờ, cái từ có mang ý nghĩa tình cảm sâu sắc như thế này e rằng không thích hợp. Nhan Hi Hiểu thờ dài, vùi đầu vào gối, trong đầu hiện lên vẻ mặt u ám của Lí Tử Duệ, cứ như vậy cho tới tận đêm khuya.

Nửa đêm, cô nghe thấy tiếng mở cửa phòng ngủ. Lí Tử Duệ mặc dù đã đi rất nhẹ nhưng từng bước chân của anh cứ như đang giẫm nát trái tim cô. Hi Hiểu tụt xuống giường, nhẹ nhàng mở cửa, vốn chỉ định nhìn Lí Tử Duệ một lát sẽ quay lại giường ngủ, nào ngờ cái khóa cửa vừa “tách” một tiếng, Lí Tử Duệ đã ngẩng đầu lên nhìn.

Tay trái cầm thuốc, điều thuốc đang cháy dở, dường như anh đang cố tình vùi mình trong khói thuốc. Nhìn thấy ánh mắt bối rối của cô, anh khẽ mỉm cười: -Làm cô tỉnh giấc à?

-Đâu có...- Nhan Hi Hiểu lắc đầu nguầy nguậy, khuôn mặt tự nhiên lại đỏ bừng lên. Cứ như thể người đàn ông ngồi trước mặt càng tỏ ra tự nhiên thì bản thân cô dường như càng bị nhìn thấu. Một lát sau, nhận thấy Lí Tử Duệ không có ý định tiếp tục nói chuyện, cô đành ho hắng vài tiếng rồi hỏi: -Anh khó chịu ở đâu à?

-Đâu có, chỉ là không ngủ được!- Lí Tử Duệ khẽ thờ dài, đập mạnh đầu lọc thuốc lá xuống gạt tàn. Như sợ ngọn lửa từ điều thuốc lại bùng lên, anh còn đổ thêm ít nước chè lên. Thấy ngọn lửa đã tắt ngấm, Lí Tử Duệ khẽ nói: Tôi chỉ cảm thấy bẽ tắc trong lòng.

Hình ảnh một người đàn ông lạnh lùng và quyết đoán trong công việc giờ đã hoàn toàn trở thành ảo giác trong đầu cô. Nhan Hi Hiểu không bao giờ nghĩ rằng mình lại có thể nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Lí Tử Duệ. Cô nhìn anh, không dám thờ mạnh vì sợ sẽ làm trái tim anh bị vỡ nát. Đúng vào lúc cô định quay trở lại phòng vì không thể chịu đựng được thứ không khí ngột ngạt này thì Lí Tử Duệ ngẩng đầu lên, nói với cô bằng giọng khản thiết: -Hi Hiểu, cô có thể ngồi với tôi một lúc được không?

Hi Hiểu hơi ngẩn ra vì ngạc nhiên nhưng rồi lập tức ngồi xuống bên cạnh anh. Tâm sự của anh từ từ được trút ra.

Anh hỏi cô: -Cô đã từng có bạn trai chưa?

Cô mỉm cười: -Đương nhiên là có.

-Đã phát triển đến mức nào rồi?

Nghĩ ngợi hồi lâu, Hi Hiểu không thể nào tỏ vẻ trong sáng, thanh cao trước mặt người đàn ông đang bị tổn thương này, cô liền nói thật: -Cái gì nên làm đều đã làm. Tuổi trẻ nông nổi, không cần nhắc đến hậu quả!

Còn chưa nói hết câu thì Hi Hiểu đã cười chua xót. Một mối tình khắc cốt ghi tâm năm năm trời, xưa nay chưa bao giờ cô nghĩ sẽ dùng một từ “nông nổi nhất thời” để miêu tả. Mỗi đôi tình nhân khi phải trải qua những thử thách trong tình yêu đều cảm thấy tình cảm của mình thật đáng tự hào, nhưng đến một ngày chia li lại cảm thấy tất cả những gì đã trải qua đều chỉ đáng ghi vào trong tim mà thôi.

Đột nhiên nhớ ra một câu: Anh và em, đã gặp nhau trong một thời điểm và địa điểm sai lầm, để rồi sau đó... phải dùng sức mạnh của cả đời để lãng quên.

Cô định dùng sức mạnh lớn nhất của cả cuộc đời để lãng quên phần kí ức ấy. Thế nhưng trời không thương cô nên đã dùng phương pháp khắc nghiệt nhất để trừng phạt cô, bắt cô phải dùng cả cuộc đời để nhớ về người đàn ông ấy.

Lúc nói ra những điều này, Hi Hiểu không hề biết rằng rốt cuộc mình đã để lộ ra ngoài bao nhiêu đau khổ và bất lực, cũng không biết biểu cảm này sẽ mang lại cho Lí Tử Duệ sự chấn động lớn thế nào. Trong đêm khuya vắng lặng và cô đơn, hai từ “tình cảm” đối với họ mà nói thật chẳng khác gì một khu đất đã bị chôn toàn mình. Lúc đầu khi quyết định ở bên nhau, hai người đã nêu rõ sẽ không đề cập đến chuyện tình cảm riêng tư của nhau, thế nhưng hôm nay, hai người vốn không có liên quan gì đến nhau lại muốn dựa sát vào nhau để tìm kiếm chút hơi ấm.

-Thế vì sao cô lại chia tay?-Lí Tử Duệ khẽ nhướn mày: -Có thể nói ra được không?

-Là anh kéo tôi vào đề tài này, vì vậy anh phải trả lời câu hỏi này trước đã!- Hi Hiểu ngoảnh đầu lại, nỗi buồn phiền vừa chớm nở từ từ được giải tỏa, cô lại trở lại với dáng vẻ vô tư của mình như thường ngày: -Nếu như anh có thể tiết lộ thì tôi cũng chẳng giấu diếm anh làm gì!

-Chuyện này thì có gì mà khó đâu!- Lí Tử Duệ ngồi thẳng dậy, đôi mắt hơi nheo lại: -Tôi và Nhượng San, nguyên nhân chia tay nhau là vì bốn chữ “tham giàu chê nghèo”.

-Tham giàu chê nghèo?- Hi Hiểu kinh ngạc: -Anh đâu có nghèo?

Mặc dù không phải là triệu phú nhưng dựa trên thực lực của mình mà kiếm được khoản tiết kiệm 70 vạn tệ cũng đâu phải dạng tầm thường.

-Tôi không nghèo á?- Lí Tử Duệ nhếch môi cười: -Dựa vào khả năng của tôi thì hoàn toàn không thể thỏa mãn được nguyện vọng trú chân ở thành phố J của cô ấy được! Căn phòng hơn một trăm vạn tệ này phải hợp tác với cô mới có thể mua được. Hơn nữa lại còn dùng thủ đoạn hết sức bí ối để được nhập hộ khẩu ở thành phố này. Hi Hiểu, cô nói tôi sao lại không nghèo cơ chứ?

-Tuần đầu tiên mà Nhượng San ở với người đàn ông đó, ông ta đã mua cho cô ấy một căn nhà rộng 160 mét vuông, đương nhiên hộ khẩu cũng chẳng thành vấn đề. Với mức độ ấy thì làm sao một kẻ làm thuê như tôi có thể đạt đến được?

-Thế hai người chia tay là vì điều này sao?- Hi Hiểu vẫn cảm thấy không thể hiểu nổi: -Chuyện này thật là quá hoang đường!

-Chuyện này thì có gì mà hoang đường?-Lí Tử Duệ thờ dãi: -Tôi và cô đều phấn đấu vì cuộc sống, đều hiểu được tầm quan trọng của chuyện nhà cửa và hộ khẩu. Muốn thực sự hòa nhập vào cái thành phố này, để cho con cái của mình sau này lúc nhập học và kết hôn có được hộ khẩu của thành phố J thì buộc phải trả giá! Hơn nữa, chẳng phải cô cũng vì cái này nên mới nhận lời kết hôn với tôi hay sao?

Những câu hỏi này của Lí Tử Duệ khiến cho Hi Hiểu không còn lí do để chất vấn. Hai giây sau, cô bật cười: -Đúng vậy, tôi cũng là một kẻ nghèo hèn ham hố cái hộ khẩu.

-Tham vọng của con người đôi khi là một cái miệng lớn, khi mới đến thành phố J, tôi nghĩ chỉ cần đủ ăn đủ sống ở cái thành phố này là được rồi. Về sau, lúc được lên làm quản lí, tôi liền nghĩ nếu có thể mua được một căn nhà ở đây thì thật tuyệt. Sau khi trở thành trưởng phòng thị trường, mối quan hệ được mở rộng, tham vọng lại có sự thay đổi.

-Cô không làm về bên thị trường nên chắc là không có những trải nghiệm sâu sắc như vậy. Rất nhiều khi, người thành phố J này thường hỏi cô hộ khẩu ở đâu. Ban đầu những câu hỏi này chỉ mang tính xã giao, nhưng về sau, nó lại trở thành sự khinh bỉ cho người khác. Lúc đi mua đồ ăn sáng, khẩu âm của cô đã chứng minh cô là người ở vùng khác đến. Chỉ dựa vào việc này thôi cũng khiến cho cô chẳng thể nào mặc cả với người bán hàng. Hơn nữa bọn tôi lại làm thị trường, mỗi lần xuất tiền là xuất đến cả mấy chục vạn đồng. Rất nhiều người thành phố J này biết rằng cô là người vùng khác nên chỉ một câu: sức phán đoán thị trường của anh còn hạn chế cũng đủ khiến cho cô chẳng thể nói thêm được lời nào.

-Vì vậy, kể từ đó, tôi liền mong muốn trở thành người của thành phố J. Cho dù đời này tôi không thể thì đời sau nhất định phải nói bằng giọng điệu của người thành phố J này. Bởi vì tôi biết, tiếng địa phương của thành phố J này sau này chính là một minh chứng cho cảm giác tự tin hơn người của con trẻ. Sau đó không lâu, tôi gặp được Nhượng San đang bán mạng làm việc ở đây, cô ấy đã hứa trước mặt bố mẹ sẽ nhập hộ khẩu thành phố J này. Chỉ có điều tôi không ngờ trong quá trình phấn đấu để đạt được lí tưởng của mình, sức chịu đựng của phụ nữ chỉ có chút ít đó thôi.

Giọng nói của anh phảng phất nỗi chán chường, thế nhưng ngôn ngữ lại ẩn chứa sự mỉa mai. Nhất là câu cuối cùng kết luận về tính nhẫn nại của phụ nữ đã khiến cho Hi Hiểu buộc phải phản bác lại: -Tôi lại thấy rằng về phương diện này, đàn ông không thể bằng phụ nữ được!

Lí Từ Duệ nhủ mày: -Còn cô thì sao? Nếu như sức chịu đựng của cô lớn đến vậy, sao cô lại chia tay với người ta?

-Tôi...-Hi Hiểu nhủ mày suy nghĩ rồi cười chua xót: -Chắc cũng là tham giàu chê nghèo!

-Hà?

-Gia cảnh nhà anh ấy tốt hơn tôi, tôi tự cảm thấy không dám leo cao nên đã chia tay...-Hi Hiểu với tay rút ra một cái tăm trong hộp, chán nản bẻ nó ra thành từng đoạn: -Cho nên chẳng có gì để nói cả.

Lí Từ Duệ bất giác thờ dài, trực giác mách bảo anh rằng cô gái này có tâm sự, muốn biết nhưng không biết phải mở miệng thế nào. Nhan Hi Hiểu trong mắt anh luôn là một cô gái vô cùng coi trọng và thoải mái. Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu mà anh đã lựa chọn cô cho cuộc chơi này. Những người chẳng có tim gan thường ít suy nghĩ, ít buồn đau, dễ xoa dịu. Sau ba năm sẽ giảm bớt được tới đa những vấn đề không hay có thể xảy ra.

Thế nhưng hôm nay anh đã có cái nhìn mới về cô: cô gái này trông có vẻ ‘gà mờ’ nhưng lại vô cùng lí trí. Trong công việc có vẻ như không ham ganh đua, tranh giành nhưng phong cách làm việc lại vô cùng nghiêm túc và cẩn thận. Về tình cảm dường như chẳng mấy để tâm nhưng thực chất lại vô cùng kiên cường và mạnh mẽ.

Nghĩ đến đây, anh bỗng bật cười: -Không có gì để nói thì thôi khỏi phải nói, chỉ mong cô đừng có như Nhượng San, một ngày nào đó lại giáng cho tôi một cú sốc lớn là được rồi!

Hi Hiểu ngẩng phắt đầu lên, chỉ nhìn thấy nụ cười nơi khóe môi của anh: -Tôi chỉ đùa chút thôi mà, không cần trợn mắt to thế đâu!

-Cô trông có vẻ hiện đại và thời thượng nhưng vẫn khác xa so với những cô gái hiện nay....-vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, Lí Từ Duệ vỗ vỗ vào vai cô và từ từ đứng dậy: -Không cần cảm động, xuất phát từ việc tôi nay cô đã cố gắng ngồi nghe tôi ca cẩm, tôi đây sẽ tin nhiệm một người đồng chí như cô. Thôi được rồi, Nhan Hi Hiểu, tâm sự của tôi giờ đã trút hết rồi, chúc ngủ ngon!

Lúc nói câu “Chúc ngủ ngon”, đôi môi của Lí Từ Duệ khẽ cong lên, đôi mắt nheo nheo lại vô cùng quyến rũ. Hi Hiểu nghĩ, nếu như đám con gái ở công ty mà nhìn thấy bộ dạng của anh ta lúc này chắc chắn sẽ nhỏ dãi thèm thưỡng. Thế nhưng một kẻ ở gần “trai đẹp” như cô bây giờ lại bị ba từ “chúc ngủ ngon” ấy làm cho thao thức không sao ngủ được.

Chuyện bạn gái cũ của Lí Từ Duệ mang thai sơ dĩ khiến cho tâm trạng anh tồi tệ như vậy là bởi vì anh vẫn còn vương vấn với cô ấy. Nếu như một ngày nào đó anh biết cô cũng có thai, anh sẽ có thái độ gì với chuyện này?

Suốt một đêm dài, vấn đề này cứ lật đi lật lại trong đầu cô, giày vò tâm trí cô. Ngày hôm sau, cô nhìn thấy đôi mắt của Lí Từ Duệ cũng đỏ ngầu vì một mối.

Ánh mắt Lí Từ Duệ khẽ lướt qua người cô, nhanh đến mức cô chẳng kịp phân tích ra ý nghĩa của cái nhìn ấy. Nhưng sau một đêm mất ngủ, tinh thần của Hi Hiểu vô cùng mệt mỏi, cô chẳng buồn để ý đến điều đó, vội vàng cầm theo hộp sữa bò rồi vội vàng ra khỏi cửa.

-Hi Hiểu!- vừa đến cầu thang thì Lí Từ Duệ đột nhiên gọi cô. Hi Hiểu giật mình ngoảnh đầu lại, cứ tưởng là anh ta vì nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình nên định nói vài câu an ủi, nào ngờ Lí Từ Duệ chạy tới trước mặt cô nhanh như một mũi tên bắn, lông mày hơi nhíu lại: -Hi Hiểu, những điều tôi nói tới qua, cô....

-Phó giám đốc Lí cứ yên tâm, trí nhớ của tôi vốn không được tốt cho lắm!- Hi Hiểu cười nhạt rồi không đợi anh bước vào, cô liền nhấn cầu thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Âm Mưu, Ai Làm Liên Lụy Đến Ai?

Hai người cùng ngồi lên taxi. Cứ như thể tối qua đã nói hết chuyện rồi nên cả hai im lìm chẳng ai nói với ai nửa lời suốt quãng đường đi.

Hi Hiểu ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ nhưng không thể nào thoát khỏi mùi nước cạo râu tỏa ra từ trên mặt Lí Từ Duệ. Dường như mùi hương ấy cứ như đang trêu chọc cô, mỗi lần hít thở, trái tim cô lại cảm thấy bẽ tắc. Nhớ lại về mặt của Lí Từ Duệ lúc ra cửa, như vậy là có ý gì? Kiều ngạo chết đi được, chẳng nhẽ cô chỉ là cái thùng rác cho anh ta trút hết nỗi lòng. Lúc anh ta nói một câu cần tâm sự thì phải hân hoan chờ đợi, đến khi anh ta trút xong rồi liền ném đi chẳng chút thương tình.

Cái logic quái quỷ gì vậy? Xuống xe, Nhan Hi Hiểu bực mình giậm mạnh gót giày xuống nền đất, chẳng thềm diễn vở kịch thảm thiết thường ngày. Cô cố tình đi nhanh, chẳng mấy chốc đã bỏ lại Lí Từ Duệ ở lại sau lưng.

Mối quan hệ vô cùng khó xử, nhìn thấy cô như vậy, Lí Tử Duệ cũng chẳng biết làm sao, đành lặng lẽ đi theo sau cô. Nhìn thấy hai người họ một trước một sau đi vào công ty, các đồng sự xung quanh bắt đầu hướng cái nhìn tò mò về phía cả hai. Đợi đến khi Lí Tử Duệ đóng cửa phòng lại, Lâm Nhiên liền nhào người sang bàn của Hi Hiểu hỏi: Chị Nhan à, sao thế? Hai vợ chồng chị có gì là lạ?

- Chuyện của người lớn trẻ con chớ xen vào! - Hi Hiểu cố gắng đè nén tâm trạng của mình, lôi đồng hồ tài liệu trong túi ra, đập vào trán Lâm Nhiên: - Làm việc thôi!

- Chị Nhan, đừng mà! - Lâm Nhiên vẫn cười nhí nhố: - Là em thật lòng quan tâm chị mà, nhìn chị với anh nhà chị có vẻ tâm trạng không tốt. Với tư cách là đồng nghiệp, em không thể không quan tâm một chút!

- Vậy thì tốt, đa tạ trợ lý Lâm đã quan tâm! - Hi Hiểu vừa cười vừa ngoắc tay ý bảo Lâm Nhiên lại gần mình: - Trợ lý Lâm này, là một người phụ nữ trưởng thành, cô nên biết đàn ông, đàn bà tâm trạng không được tốt ngoài các nhân tố về sức khỏe ra còn có một nguyên nhân quan trọng nữa chứ?

Lâm Nhiên ngậy người ra, hai má đỏ lựng lên.

Hi Hiểu bật cười thích thú. Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy các đồng nghiệp xung quanh đã nhanh chóng trở lại với vẻ mặt thường ngày. Lúc mới bước vào, tất cả mọi người đều ôm cái suy nghĩ chờ xem kịch hay. Những đôi mắt long lanh kia rõ ràng là đang chờ đợi cười cợt trên sự đau khổ của người khác.

Không nên vạch áo cho người xem lưng. Hi Hiểu nín cười nhat, dù sao mâu thuẫn với Lí Tử Duệ cũng là vấn đề nội bộ, về nhà sẽ từ từ điều chỉnh, nhưng ở công ty, nhất cử nhất động đều phải chú trọng đến cái gọi là “thể diện”.

Nhìn thấy nụ cười vui vẻ của Hi Hiểu, mọi người đã thôi nhìn cô bằng ánh mắt khác thường. Hi Hiểu lấy đề án Ngự Uyển Thiên Thần ra, lật đi lật lại để tính toán những con số dự tính mà lần trước tổng giám đốc Điều đã đưa ra. Không biết đã sai sót ở đâu, số lượng tính toán tổng hợp lại rõ ràng ít hơn so với số liệu dự tính.

Sau khi tính đi tính lại rất nhiều lần, đề án rõ ràng vẫn còn vấn đề. Hi Hiểu chán nản day day lông mày, tất cả chỉ có thể đổ lỗi cho khả năng tính toán dốt nát của mình. Đang đắn đo Lâm Nhiên đối chiếu lại các con số thì điện thoại bàn đổ chuông. Nhắc máy lên nghe thì hóa ra là Nhạc Đồng: - Nhan Hi Hiểu, cô đến văn phòng của tôi ngay!

Hi Hiểu ngẩn người, phải hai giây sau mới lên tiếng. Cúp điện thoại xuống, cô trầm nghĩ, mặc dù Nhạc Đồng là phó giám đốc thị trường nhưng lại phụ trách các hạng mục lẻ của Trụ Dương, chẳng có gì liên quan đến công trình Ngự Uyển Thiên Thần mà cô đang phụ trách cả. Vậy thì bảo cô đến văn phòng anh ta làm cái gì?

Văn phòng lãnh đạo của bộ phận thị trường nằm ở tầng hai. Căn phòng đầu tiên bên cạnh cầu thang chính là văn phòng của Nhạc Đồng,

phòng bên cạnh chính là phòng của Lí Tử Duệ. Lúc đến phòng của Nhạc Đồng, Hi Hiểu vô tình liếc nhìn sang văn phòng của Lí Tử Duệ rồi mới gõ cửa phòng của Nhạc Đồng.

Nhìn thấy cô bước vào, Nhạc Đồng vui vẻ: - Cô Nhan! - thái độ ấy cứ như thể anh ta và cô đã có quan hệ thân thiết mấy chục năm rồi.

Hi Hiểu lịch sự mỉm cười đáp lại, nhưng trong lòng lại thấp thỏm không hiểu tại sao Nhạc Đồng lại nhiệt tình với mình như vậy. Chỉ thấy Nhạc Đồng vẫy tay ra hiệu cho cô đến gần hơn: - Có phải dự thảo tài chính đang có vấn đề không?

- Sao phó giám đốc Nhạc lại biết vậy? - Hi Hiểu ngẩn người, cố nén sự kinh ngạc trong ánh mắt.

- Cô mặt nhăn mày nhíu cầm cuốn sổ dự thảo suốt cả ngày trời, có lẽ kẻ ngốc cũng có thể đoán ra là cô đang gặp khó khăn! - Nhạc Đồng khẽ cười: - Nói đi, là vượt quá hay hụt đi?

- Việc này hình như không có liên quan gì đến phó giám đốc Nhạc thì phải? - bởi vì bộ phận thị trường tính toán tiền thưởng căn cứ trên thành tích của các bộ phận, do vậy cho dù có là cùng một công ty nhưng các bộ phận vẫn phải tuân thủ nguyên tắc bảo mật với nhau. Vì vậy nụ cười của Nhạc Đồng lúc này chẳng khác gì mèo khóc chuột.

- Không có liên quan gì đến tôi! - Nhạc Đồng thôi cười, chậm rãi lật tập tài liệu trên bàn: - Nhưng mà cô Nhan này, một phần tăng lên trong dự thảo mới lần này chính là nội dung mà tổng giám đốc Điều đặc biệt coi trọng. Nếu như điểm này mà cô làm không xong, vậy thì cam kết mà cô nói trong cuộc họp hôm trước....

Nhạc Đồng lúc này có vẻ như đang có ý chọc tức cô, Hi Hiểu khẽ nhếch môi: - Ý của ngài là....

- Nhìn bộ dạng của cô kia... - nhìn bộ dạng cảnh giác của Hi Hiểu, Nhạc Đồng lại hạ thấp giọng, cứ như thể những lời anh ta vừa nói chỉ là nói đùa. Anh ta đến bên cạnh cô, tỏ vẻ thân thiện vỗ vai cô: - Cô Nhan, có phải cô từng bị ai bắt bán đi không mà sao cảnh giác cao độ thế?

- Tôi không có ý moi tin tức của các cô, chỉ muốn nhắc nhở cô một chút, số liệu dự thảo của cô có phải đang vượt qua số liệu yêu cầu của đối tác không?

Mặc dù vẫn không biết anh ta có ý đồ gì, nhưng Hi Hiểu vẫn gật đầu: - Ngược lại, số liệu dự thảo còn hụt mất vài phần trăm so với số liệu yêu cầu của đối tác.

-Hút á?

-Đúng vậy!

Nhạc Đồng đột nhiên nhú mày dường như đang nghĩ ngợi điều gì đó. Đúng vào lúc anh ta “A” lên một tiếng định nói gì đó thì đột nhiên bên ngoài cửa vang lên tiếng chào hỏi “Chào phó giám đốc Lf”. Toàn thân Hi Hiểu cứng đờ, ngoảnh lại đã nhìn thấy khuôn mặt của Lí Tử Duệ.

Anh chỉ liếc cô một cái rất nhanh rồi sau đó mỉm cười với Nhạc Đồng: -Phó giám đốc Nhạc, tổng giám đốc Tôn bảo hai chúng ta qua đó có chút việc cần bàn.

Nhan Hi Hiểu vốn tưởng rằng Lí Tử Duệ nói như vậy là bởi vì nhìn thấy cô đang ở đó. Về sau cô mới biết, “chút việc cần bàn” lại chính là chuyện “sinh tử” của anh. Trải qua hơn nửa năm phấn đấu vất vả, Lí Tử Duệ đã leo lên được cái chức vị giám đốc bộ phận thị trường, chỉ có điều chức vụ đó trước mắt chỉ là tạm thời.

Cái gọi là “giám đốc bộ phận thị trường tạm thời” có nghĩa là trong vòng hai tháng, nếu như không phạm phải sai lầm lớn thì có thể chính thức nhận chức.

Tin tức truyền đi nhanh chóng, bộ phận thị trường ầm ĩ hết cả lên. Không chỉ có bộ phận thị trường mà cả bộ phận kế hoạch nơi Hi Hiểu làm việc cũng nhốn nháo hết cả lên. Các đồng nghiệp thì nhau đến chúc mừng, mọi người ai nấy đều khen ngợi người đàn ông của Hi Hiểu quả nhiên có tiền đồ. Trong khi đó, Hi Hiểu phải cố gắng lắm mới nặn ra được nụ cười đáp lại lời khen ngợi của mọi người. Vừa khẽ đưa mắt liếc sang bộ phận thị trường thì đúng lúc ấy, Lí Tử Duệ và Nhạc Đồng sánh vai đi ra.

Lí Tử Duệ bê một cốc cà phê, chắc là đang nói chuyện gì đó với Nhạc Đồng, khoe môi khê nhếch lên. Đi đến nhà vệ sinh chỗ cuối hành lang thì Nhạc Đồng rẽ vào trong. Hi Hiểu cứ tưởng Lí Tử Duệ cũng sẽ đi vào, nào ngờ anh ta lại đi thẳng đến chỗ cô. Khoảng cách giữa hai người ngày càng rút ngắn lại. Vào khoảng khắc cái mũi cà phê thoảng qua mũi cô, Hi Hiểu lại lần nữa cảm thấy buồn nôn. Cô nhanh tay chộp lấy cốc nước, uống hai ngụm thật to mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Bên tai cô liên tiếp vang lên những lời chúc mừng và tán dương Lí Tử Duệ. Cô cứ tưởng anh ta đến để nói chuyện với người ở bộ phận thiết kế. Nhưng bỗng nhiên cô thấy cánh tay nhói đau. Hóa ra là anh đang kéo tay cô. Bất chấp cái nhìn của các đồng nghiệp xung quanh, Lí Tử Duệ cúi đầu nhìn cô: -Hi Hiểu, chuyện hôm nay coi như anh sai rồi!

Mặc dù giọng nói rất nhỏ nhưng trong một không gian kín tĩnh lặng như thế này lại trở nên rất to. Hi Hiểu ngẩn người, nhìn anh đầy nghi hoặc. Mãi đến khi các đồng nghiệp bùm miệng cười trước sự “thảm thiết” của hai người cô mới hoang mang ngoảnh đầu đi chỗ khác, miệng lắp bắp:-Đi chỗ khác đi, có gì đáng cười đâu chứ?

Bộ dạng này của cô chẳng khác gì một cô gái trẻ đang làm nũng. Ánh mắt của các đồng nghiệp càng trở nên tinh quái, Lâm Nhiên thậm chí còn “điếu không sợ súng”, ghệt sát vào tai cô thì thầm -Chị Nhan à, mau tha lỗi cho anh rê đi! Chị mà còn không tha e rằng người của toàn công ty này sẽ không đồng ý đâu đấy!

Nhan Hi Hiểu phần nộ trộn mất lờm Lâm Nhiên, đợi cho đến khi Lâm Nhiên ngồi yên vị vào làm việc cô mới ngoảnh đầu lại, bất chợt chạm phải ánh mắt long lanh của Lí Tử Duệ. Khoe môi của anh dường như hơi cong lên, tỏ vẻ vô cùng yêu thương và ngọt ngào đối với vợ. Nhớ lại ánh mắt ngưỡng mộ lúc nãy của đồng nghiệp, Hi Hiểu bất chợt hiểu ra mọi chuyện. Cô khẽ hắng giọng “Ừ” với anh rồi quay người đi vào nhà vệ sinh.

Kể từ sau khi kết hôn, hầu như hai người đều ngồi ăn cơm trưa với nhau. Nhưng hôm nay thì khác, đột nhiên Lí Tử Duệ nhận được điện thoại của khách hàng nên phải ra ngoài tiếp khách.

Hi Hiểu vốn định ăn tạm đồ ăn nhanh ở trong công ty, nhưng trải qua những sóng gió ban sáng, thực sự cô không thể chịu đựng được ánh mắt tinh quái và những lời chúc tụng của đồng sự với cô. Hơn nữa lại nhớ đến chuyện có thai, nhìn lên đồng hồ thấy vẫn còn sớm nên cô liền bắt xe đến bệnh viện.

Sự việc đã đến mức này rồi, cho dù thế nào giữ lại đứa trẻ này cũng chỉ làm vướng chân cô mà thôi. Nghĩ đến đây, Hi Hiểu lại vô tình xoa xoa vết sẹo trên cánh tay. Mặc dù thời gian đã khá lâu rồi nhưng đến giờ vết sẹo ấy vẫn lồi lên rất rõ. Trong mơ hồ, kí ức của cô lại quay trở lại cái ngày hôm ấy, cái ngày cô định dùng dao kết thúc cuộc đời của mình, nhưng cuối cùng lại chỉ là lời từ biệt đối với tình yêu của mình.

Ý muốn phá bỏ cái thai trong bụng vô cùng cấp bách. Nhan Hi Hiểu đi thẳng đến bệnh viện, trực tiếp hỏi bác sĩ về thủ tục phá thai. Chắc là vì ít khi gặp những cô gái đề cập thẳng vào vấn đề phá thai như cô nên vị bác sĩ kia có vẻ hơi ngạc nhiên, phải mất hai giây sau mới định thần lại và dẫn cô tới khoa phụ sản. Đã nghe rất nhiều những quảng cáo “phá thai không đau” nên Hi Hiểu cứ tưởng rằng chỉ cần cô đồng ý thì thủ tục phá thai sẽ được thực hiện rất nhanh. Nào ngờ lại phải đặt trước lịch hẹn.

Nhìn thấy những cái tên nối đuôi nhau thành hàng dài trong quyển sổ đăng kí, Hi Hiểu chợt muốn bỏ chạy thật nhanh. Chẳng trách mà người ta thường nói, phụ nữ chưa từng trải qua chuyện phá thai thì không phải là một người phụ nữ hoàn chỉnh. Với tình hình hiện nay, xem ra trên đời này chẳng có mấy cô gái còn được nguyên vẹn. Xét mặt bằng chung về tuổi tác thì có lẽ cô là người “hoàn chỉnh” tương đối muộn.

Nhắm tính thời gian, chỉ có thứ bảy cô mới có thời gian, thế là Hi Hiểu liền hẹn trước thời gian rồi để bác sĩ làm một vài kiểm tra có liên quan và rời khỏi khoa phụ sản.

Tiện tay cầm lên tờ tuyên truyền quảng cáo về các loại thuốc mới mà bác sĩ đưa, Hi Hiểu vừa đi vừa đọc qua. Đúng lúc chuẩn bị xuống lầu thì điện thoại của cô đổ chuông. Cô liếc nhìn màn hình, là một số điện thoại lạ: -A lô?

Rõ ràng là đã nghe điện thoại, vậy mà tại sao ở đầu dây bên kia vẫn không có tiếng người nói. Hi Hiểu a lô mấy tiếng liền mà không thấy gì, đang định

đập máy thì bỗng nhiên bị ai đó vỗ vai. Cô giật mình ngẩng đầu lên, bất ngờ bắt gặp ánh mắt của Nhạc Đồng. Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt vui vẻ:- Cô Nhan, thật là trùng hợp!

Gần đây sao toàn chạm mặt con người này thế nhỉ? Nhìn nụ cười của Nhạc Đồng, Hi Hiểu lại thấy hoài nghi nguyên nhân ba lần bảy lượt chạm mặt anh ta. Kể từ sau khi kết hôn với Lí Tử Duệ, cái người đàn ông vốn dĩ chẳng có liên quan gì đến mình lại hết lần này đến lần khác xuất hiện trong thế giới của cô. Điều này không khỏi khiến cho cô nghi ngờ bản chất của anh ta.

-Phó giám đốc Nhạc khó chịu ở đâu à?- cô mỉm cười, hươu hươu tờ giấy quảng cáo trong tay: -Giờ bệnh viện vắng người, khám bệnh tương đối nhanh!

-Tôi đi mua ít thuốc cảm cúm ấy mà!-Nhạc Đồng lắc lắc túi thuốc trong tay, nhìn cô từ đầu tới chân: -Cô ốm à?

Thấy anh ta tự nhiên hỏi như vậy, trong đầu Hi Hiểu chợt nảy ra một ý nghĩ, lẽ nào Nhạc Đồng cố ý theo dõi cô? Thế nhưng ngẩng đầu nhìn, người đàn ông trước mắt cô đang mỉm cười rạng rỡ, đôi mắt trong veo dường như chẳng hề ẩn chứa cái ý đồ xấu xa ấy. Hơn nữa, cô không có tiền, lại không đẹp, theo dõi cô để làm cái gì?

Cảm thấy suy nghĩ của mình có chút hẹp hòi, Hi Hiểu liền cười nói: -Không, tôi đến thăm một người bạn thôi!

-À, ra vậy!

Hai người cùng đi ra khỏi bệnh viện. Vì công ty cách bệnh viện không xa, thấy thời gian còn sớm nên hai người quyết định không bắt xe mà đi bộ về. Người thấy mùi hương bạc hà nhẹ nhàng trên người anh, Hi Hiểu chợt nhớ đến Lí Tử Duệ, cô không khỏi thắc mắc: -Chẳng phải bên thị trường các anh phải đi tiếp khách hay sao? Sao thế, anh không đi cùng à?

-Tôi không... - Nhạc Đồng cười nhạt: -Chủ yếu là người phụ trách đề án bên Gia Thái thôi, không liên quan đến tôi!

-Ồ...

-Cô Nhan, cô đã xem lại số liệu dự thảo ấy chưa?- Nhạc Đồng đột nhiên nhú mày, nghiêng đầu nhìn cô: -Số liệu dự thảo hụt đi so với số liệu mà đối tác đưa ra, cô đã tìm ra nguyên nhân chưa?

Cứ hỏi đến các vấn đề về nghiệp vụ là Hi Hiểu lại trở nên cảnh giác. Cô nhìn Nhạc Đồng, cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh: -Chưa, theo ý của phó giám đốc Nhạc thì...

-Cô Nhan, tôi không hề có ý tìm hiểu cái gọi là “cơ mật” nghiệp vụ của cô đâu!- Nhạc Đồng đã nhìn ra ý của cô, đôi mắt sắc bén của anh ta nhìn chăm chăm vào cô: -Nói thực lòng, tôi đã đoán ra vài nguyên nhân rồi. Nhưng giờ nói ra nguyên nhân cho cô biết cũng không phải đơn thuần là giúp cô, tôi cũng có cân nhắc đến vấn đề cá nhân của tôi.

-Đến nay, chồng cô là giám đốc Lí chủ yếu phụ trách công trình bên Gia Thái, cô cũng biết công trình Gia Thái gần như chiếm đến 40% tỉ trọng nghiệp vụ của công ty chúng ta, trong khi đó Thiên Thần chỉ chiếm có 20%, phần còn lại là các công ty nhỏ lẻ khác...-Nhạc Đồng thờ dãi: -Giờ chồng cô trở thành giám đốc rồi, nói thực lòng tôi đây tâm phục khẩu phục, cam tâm tình nguyện chịu sự chỉ đạo của anh ta. Nhưng mà cô có biết không? Tổng công ty lại phái người đến, nếu như tôi không lấy được công trình của Thiên Thần thì chức vụ phó giám đốc bộ phận thị trường hiện giờ của tôi cũng sẽ bị tước mất. Cô Nhan, nếu như là vậy thì tôi thật không cam lòng!

-Phó giám đốc Nhạc, tôi không hiểu ý của anh cho lắm!

-Ý của tôi rất dễ hiểu...-Nhạc Đồng ngừng lại một chút mới nói tiếp: -Giờ xem ra vấn đề lớn nhất trong đề án của cô chính là vấn đề dự thảo. Nếu như qua được cửa này rồi thì đề án Ngự Uyển coi như xong. Còn tôi, cần phải nắm chắc được công trình Ngự Uyển của Thiên Thần thì mới có cơ được địa vị của mình ở công ty. Nói cách khác, giờ tôi và cô là người trên cùng một chiến tuyến.

-Cô không cần phải lo lắng, chuyện này chẳng có hại gì cho chồng của cô đâu!- chắc là nhìn thấy Hi Hiểu vẫn còn chút đắn đo nên Nhạc Đồng tiếp tục nói: -Cô làm việc ở Trụ Dương đã gần ấy thời gian rồi, không thể không biết thể chế của bộ phận thị trường. Các khách hàng lớn như Gia Thái, Thiên Thần đều phân cho từng người phụ trách. Cho dù có là giám đốc thị trường thì cũng không thể ôm hết mọi công trình. Còn tôi, nói cho dễ hiểu chỉ là muốn kiếm chút cơm ăn dưới cánh của chồng cô mà thôi!

Nghe những lời này, Hi Hiểu liền ngẩng đầu nhìn Nhạc Đồng. Không thể không thừa nhận rằng Nhạc Đồng có vẻ khá chân thành trong khi nói những điều này. Lí Tử Duệ từ trước đến nay đều phụ trách công trình của Gia Thái, chỉ xét điểm này thôi thì địa vị ở bộ phận thị trường của anh cũng vô cùng chắc chắn rồi. Vì vậy, xuất phát từ mục đích tự bảo vệ mình, Nhạc Đồng có muốn giành được công trình của Thiên Thần cũng là lẽ đương nhiên.

-Thôi được rồi!- Hi Hiểu nhìn anh ta: -Trong chuyện này anh có kiến giải như thế nào, xin hãy chỉ giáo cho tôi!

-Chỉ giáo thì không dám, nhưng ý kiến thì cũng có một cái...- mắt Nhạc Đồng sáng lên, khóe môi tiếp tục cong lên: -Căn cứ theo các số liệu bình thường, dự thảo phải nhiều hơn số liệu đối tác đưa ra mới không thể chấp nhận. Thế mà nay còn hụt đi, vậy chứng tỏ rằng đối tác hi vọng tăng đầu tư!

-Thực ra với số vốn như thế này hoàn toàn có thể chấp nhận được, Ngự Uyển vốn dĩ không phải là một khu nhà vô cùng cao sang, không cần thiết phải đầu tư quá nhiều vào đề án này. Thế nhưng bên đối tác lại đưa ra một dự thảo lớn như vậy, chẳng khác gì đeo nhẫn kim cương cho trẻ con, thực sự là khó mà tưởng tượng được.

-Dự thảo thấp hơn khoảng bao nhiêu?

- 12 vạn tệ.

Nhạc Đồng neho neho mắt nhìn ra xa, đột nhiên khẽ thốt lên: -Vậy thì đúng rồi!

-Thực ra xét từ phí tuyên truyền là 146 vạn tệ thì con số 12 vạn tệ này không phải là một con số lớn...- Nhạc Đồng mím môi: -Cô chia nhỏ số 12 vạn tệ này sang phí hoạt động của các hạng mục khác đi. Nhưng khi thực hiện đề án thì không cần phải bỏ ra thật đâu!- nhìn về mặt ngây ngô của Hi Hiểu, Nhạc Đồng đành phải tiếp tục giải thích: -Nói trắng ra là chuyển 12 vạn tệ này đi.....

-Anh bảo tôi...- Hi Hiểu lúc này mới ngộ ra, khẽ kêu lên: -Như vậy chẳng phải là...

-Đúng vậy!- nhìn đôi mắt đang mở to như ốc nhồi của Hi Hiểu, Nhạc Đồng nhếch môi cười: -Tại sao đề án của La Đông Thần lại bị trả lại? Tôi nghĩ có lẽ chính là vì vấn đề dự thảo này. Cô Nhan, công việc không chỉ là sự độ sức về chuẩn mực nghiệp vụ, quan trọng hơn chính là sự “thấu tình đạt lý”.

-Đôi tác rõ ràng là muốn chúng ta lấy danh nghĩa công việc để thuận tiện cho một vài tham muốn cá nhân của họ. Nếu như thế này có thể khiến cho cả hai công ty có thể tiếp tục hợp tác lâu dài, tại sao chúng ta không vui vẻ mà làm? Hơn nữa, con số 12 vạn này không chỉ miếng mồi của một mình tổng giám đốc Điều. Dù gì cũng là dùng tiền của Thiên Thần để thỏa mãn khẩu vị của họ, lại chẳng gây thiệt hại gì cho Trụ Dương chúng ta, vậy thì chúng ta cứ cho ông ta toại nguyện đi...

Hi Hiểu vốn dĩ là người luôn làm việc theo bốn phận, chỉ biết cần cù làm việc để thỏa lòng khách hàng, đâu có biết được những mảnh khoe kiểu này. Qua sự phân tích của Nhạc Đồng, cô bắt đầu cảm thấy rối loạn: -Như thế này thì không được hay lắm...để tôi quay về bàn bạc với Lí Tử Duệ một chút...

-Nếu như cô cảm thấy như thế này không được hay thì có thể không làm...- Nhạc Đồng hướng ánh mắt ra xa: -Bộ phận kế hoạch có quy tắc, thiết kế mà ba lần bị trả lại thì phải tự động nghỉ việc. Mặc dù hai lần trước sai lầm là do La Đông Thần gây ra, nhưng trong chế độ không có ghi điểm này, bọn họ chỉ “khai đao” với người thất bại thứ ba. Đến lúc ấy cô Nhan....

Anh ta có ý không đưa ra những viễn cảnh đáng sợ ra trước mặt Hi Hiểu bởi vì qua sắc mặt của cô, anh ta đã nhìn ra được một kết quả đáng để cho anh ta hài lòng. Quả nhiên, Hi Hiểu liền gật đầu: -Thôi được rồi, dù sao thì hôm nay cũng là ngày phải nộp đề án, trưa nay tôi sẽ đệ trình đề án lên trên.

Về đến công ty, Hi Hiểu bắt đầu chỉnh sửa lại các con số. Cô vốn định đợi Lí Tử Duệ về sẽ bàn bạc với anh một chút rồi mới đệ trình đề án lên trên, nhưng cô đợi mãi mà không thấy anh về. Suốt từ trưa đến giờ vẫn không thấy Lí Tử Duệ quay về.

Điện thoại bàn đã đổ chuông lần thứ hai rồi, thư kí của tổng giám đốc Điều lại gọi điện đến giục đệ trình đề án lên. Nhìn thấy cánh cửa phòng làm việc của Lí Tử Duệ vẫn đóng im ỉm, Hi Hiểu cuối cùng không đợi được nữa, đành gọi đến di động của Lí Tử Duệ, hai tiếng tu tu vừa vang lên thì bên kia đã vang lên giọng nói của Lí Tử Duệ: -A lô, Hi Hiểu à?

-Là tôi đây, bao giờ thì anh quay lại công ty?- Hi Hiểu cố gắng nói thật nhỏ để tránh những ánh mắt của đồng nghiệp xung quanh. Cứ tưởng rằng Lí Tử Duệ sẽ nhanh chóng cho cô một đáp án, nào ngờ đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một cô gái: -Tử Duệ, hay là anh về trước đi vậy!

-Không cần!- Hi Hiểu chưa kịp phản ứng gì thì Lí Tử Duệ đã cho cô một câu trả lời: -Hi Hiểu, trưa nay chắc tôi không về công ty, có chuyện gì à?

Hi Hiểu lúc này mới nhớ ra giọng nói quen quen đó là của ai, trái tim cô chợt thất lại, còn chưa lấy lại được ý thức thì câu nói đã ra khỏi miệng: -Không có gì, anh làm việc của anh đi!

Cúp điện thoại xuống, Hi Hiểu lại nhìn vào đề án trên tay mình. Sau năm lần bảy lượt cân nhắc, cô liền kí tên mình lên trang cuối cùng của đề án rồi đi ra khỏi văn phòng. Những điểm quan trọng trong đề án đều đã được thông qua, giờ cái cần chỉnh sửa chỉ là vấn đề dự thảo. Mà tổng giám đốc Tôn Bồi Đông đã nói từ trước, thời gian quá gấp gáp, thế nên không cần thông qua ông mà có thể trực tiếp giao cho khách hàng.

Bắt xe đến Thiên Thần, dường như tổng giám đốc Điều đã đoán ra cô sẽ đến nên vừa nhận được đề án là lập tức bắt tay vào công việc. Sau khi hỏi han kỹ lưỡng những điểm quan trọng, ông ta liền lật đến phần dự thảo ở cuối trang. Hi Hiểu nín thở quan sát biểu cảm của ông ta, chỉ sợ ông ta sẽ lại lần nữa nhú mày rồi nhanh chóng loại bỏ đề án của cô. Phải biết rằng tổng giám đốc Điều lần này lại lắc đầu nữa thì với ông ta chỉ là một cử động nhỏ trên cổ nhưng đối với cô lại là một phán quyết chết người.

Hai phút giây vò vằm chậm trôi qua. Đúng vào lúc cô đã gần như mất đi hoàn toàn tự tin và bắt đầu chuyển sang lo lắng sau này biết đi đâu kiếm ăn thì tổng giám đốc Điều ngẩng đầu lên, nở một nụ cười tươi rói. Khoảnh khắc ấy, Hi Hiểu cảm thấy cơ thể cứ như sắp đổ sụp xuống đến nơi rồi. Cô nghe thấy tiếng ông ta nói: -Cô gái, nhận thức cũng khá lắm!

Câu nói này của ông ta đã xóa tan nỗi lo lắng trong suốt mấy ngày trời của Hi Hiểu. Tổng giám đốc Điều ngẩng đầu nhìn cô, cái nhìn rất phức tạp và có hàm ý sâu sa: -Trọng tâm đề án rất tốt, dự thảo cũng rất được, cô Nhan, La Đông Thần mà thông minh như cô thì chúng ta đã không mất nhiều thời gian đến thế!

-Cám ơn tổng giám đốc Điều quá khen!- Hi Hiểu gật đầu lia lịa: -Vậy chúng ta....

-Đề án đệ trình lên đã mang qua đây chưa?- ông Điều cầm bút lên: -Kí tên, rồi cứ theo đó mà làm!

Nỗi lo lắng trong lòng cô phút chốc được giải tỏa. Cầm đề án đã được phê chuẩn, cô vui vẻ quay trở lại công ty, chuẩn bị bắt tay thực hiện đề án. Vừa ngồi xuống ghế, còn chưa nóng chỗ, điện thoại đã reo lên báo hiệu có tin nhắn. Hi Hiểu cúi đầu đọc tin nhắn, là của Nhạc Đồng:

-Thế nào rồi, công việc có thành công không?

Hi Hiểu liền vui vẻ gửi lại cho anh ta một cái mặt cười: -Tất cả đều thuận lợi, cảm ơn anh!

-Đừng vội cảm ơn, sau này sẽ có lúc cô phải cảm ơn tôi!- tốc độ nhắn tin của anh ta siêu nhanh, cứ như thể tin nhắn đã được nhấn sẵn rồi, chỉ cần ấn phím gửi đi là xong vậy.

Dán mắt vào dòng tin nhắn trên điện thoại, Hi Hiểu không hiểu là chuyện gì, trong lòng tự nhiên có cảm giác rất kì lạ. Rõ ràng là sự việc diễn ra một cách cực kì thuận lợi nhưng không hiểu sao lại cảm thấy sự thuận lợi này đến quá đột ngột. Cô đang trầm ngâm suy nghĩ thì đột nhiên có người vỗ mạnh vào vai: -Chị Nhan, đang nghĩ gì vậy?

Lại là Lâm Nhiên.

Hi Hiểu mặt mày trắng bệch ra: -Làm cái gì thế hả? Làm tôi giật cả mình!- cô vừa vỗ ngực vừa trợn mắt nhìn Lâm Nhiên: -Không có chuyện gì làm, tôi ngờ ngẩn một chút không được à?

Lâm Nhiên cười hi hi, ghé sát lại gần: -Chị Nhan, có tâm sự à?

-Tôi thì có thể có tâm sự gì chứ?- Nhan Hi Hiểu cốc vào đầu Lâm Nhiên: -Đừng có cả ngày dò xét người ta nữa, có thời gian thì mau đi làm việc đi!

-Chị Nhan đừng nói như vậy mà...- Lâm Nhiên không chịu bỏ cuộc như mọi ngày mà ngược lại, cô còn ghé vào tai Hi Hiểu thì thầm: -Chị Nhan, em nhìn thấy hết rồi....

-Cô nhìn thấy gì?-Hi Hiểu chột dạ, trợn mắt nhìn Lâm Nhiên. Thầm nhủ bản thân mình không đen đủi như vậy chứ, vừa mới làm “vụ đó” đã bị cái còi Lâm Nhiên phát hiện ra rồi sao? Nghĩ vậy cô liền cảnh cáo Lâm Nhiên: -Lâm Nhiên, những chuyện không nên nói thì chớ có nói ra!

-Em biết mà!- Lâm Nhiên nhú mày: -Chỉ có điều người phụ nữ ấy là ai? Em nhìn thấy quan hệ của họ dường như không được bình thường....

-Người phụ nữ nào?- Hi Hiểu phát hiện ra sự phát giác của Lâm Nhiên không phải là điều mà cô đang lo lắng liền kinh ngạc hỏi: -Bọn họ?

-Chị Nhan còn chưa biết à?

-Nói ít thôi, bọn họ là ai? Người phụ nữ nào?

-Hơ...-Lâm Nhiên nghi hoặc nhìn cô, bối rối không biết phải làm thế nào, miệng lắp bắp: -Trưa nay em với chị Thành ăn vom ở cửa hàng Tư Ninh trên phố Giải phóng, nhìn thấy tổng giám đốc Lí và một cô gái đang ngồi ăn KFC...chỉ có điều, có thể là em nhìn nhầm. Người đồng như vậy, có thể chỉ là nhìn nhầm thôi!

Nhìn thấy Lâm Nhiên định nói gì đó nhưng lại thôi, Hi Hiểu biết rằng những gì mà Lâm Nhiên nhìn thấy tuyệt đối không phải là nhìn nhầm.

Lí Từ Duệ đã lấy danh nghĩa công việc để hẹn hò với cô gái đó suốt buổi trưa nay. Hi Hiểu nhú mày, đột nhiên nhớ lại cuộc điện thoại lúc ấy, mặc dù chỉ vài câu ngắn gọn nhưng rõ ràng đó là tiếng một cô gái, mà giọng nói ấy, dường như cô đã từng nghe thấy.

Não bộ hoạt động hết công suất, chưa đầy vài giây sau, nó đã cho cô một đáp án. Nhớ ra rồi, giọng nói ngọt ngào ấy chính là bạn gái cũ của Lí Từ Duệ, là Nhiễm Nhục San.

Có thể nhìn thấy vẻ khác thường trên mặt của Hi Hiểu, Lâm Nhiên dường như cũng đoán ra được điều gì đó. Hi Hiểu định giải thích gì đó, nhưng vừa quay ra đã bắt gặp ánh mắt thương cảm của chị Thành, câu giải thích vừa ra đến miệng đã lập tức bị nghẹn lại. Còn nói gì nữa chứ? Bây giờ cho dù có nói gì thì cũng bị người ta coi là một người đáng thương hại rồi.

Mẹ kiếp! Cô bực bội chửi thầm trong bụng. Làm sao cô có thể ngờ rằng chỉ kết hôn chưa đầy nửa năm, Lí Từ Duệ đã treo lên mình cô cái mác “người vợ bị bỏ rơi” rồi.

Thời gian tới sẽ phải sống trong cái nhìn thương hại của đồng nghiệp. Trong cái xã hội này, thứ hoạt động năng suất nhất không gì khác chính là sự lan truyền của tin tức, mà những tin đồn thì truyền đi còn nhanh hơn cả tin tức. Một người làm về truyền thông như Hi Hiểu, hôm nay đã thấu hiểu sâu sắc sức sát thương khủng khiếp của tin tức. Những “khán giả” kia đã trở thành những lưỡi dao sắc nhọn, ép cô phải vội vàng rời khỏi công ty khi hết giờ làm.

Về đến nhà, cứ tưởng rằng Lí Từ Duệ phải về đến nhà rồi, nhưng nào ngờ đảo mắt một vòng quanh nhà mà Hi Hiểu vẫn chẳng thấy bóng dáng của anh ta đâu. Hi Hiểu mở tủ lạnh, bên trong rỗng không. Lục tung tủ bếp cả buổi chỉ tìm thấy hai gói mì ăn liền. Nhìn lên đồng hồ, cũng lười bật bếp nấu nướng, cô thả mình xuống ghế sofa, vừa xem ti vi vừa ăn mì ăn liền.

Lúc kim đồng hồ chỉ vào 7 giờ 20 phút, bên tai cô vang lên tiếng mở cửa. Hi Hiểu biết là Lí Từ Duệ đã về, trong lòng đột nhiên dâng lên nỗi oán hận. Cô cố ý không thèm liếc anh ta, mắt vẫn dán vào màn hình ti vi, tay bẻ mì ăn liền.

Cảm thấy đôi mắt ấy đang nhìn về phía mình, cô liền mím chặt môi, cứ như thể muốn nghiền nát mì ăn liền ở trong miệng vậy. Cứ tưởng Lí Từ Duệ sẽ nói cái gì đó nhưng anh ta liếc cô một cái rồi nhanh chóng đi vào phòng ngủ. Suốt cả quá trình....không nói một lời.

Nghe thấy tiếng cửa đóng lại, Hi Hiểu bỗng nhiên cảm thấy vô cùng ám ức, cô tiện tay ném cái điều khiển ti vi xuống ghế, chẳng còn muốn ăn nữa. Cô thở dài một tiếng, nghiêng răng bóp nát túi mì ăn liền trong tay, tưởng tượng ra đó chính là khuôn mặt đáng ghét của Lí Tử Duệ. Đang đắm chìm trong suy nghĩ độc ác ấy thì đột nhiên sau lưng cô vang lên giọng nói trầm trầm của Lí Tử Duệ: -Cô ăn com chưa?

Hi Hiểu giật mình, túi mì ăn liền bị bóp nát trong tay rơi xuống đất, mì ăn liền rơi đầy lên sàn nhà.

Cô khẽ nói: -Chưa ăn!- cùng với tiếng nói là vẻ mặt vô cùng lạnh lùng. Lúc ngoảnh đầu lại, cô đột nhiên ngửi thấy mùi thức ăn. Lí Tử Duệ tay cầm một cái túi, hươu hươu trước mặt cô: -Tôi đã mua ít đồ ăn ở bên ngoài, cô chưa ăn thì lại ăn chút đi!

-Ừm- Hi Hiểu đứng dậy, đón lấy cái túi trên tay anh ta rồi đặt lên bàn, rõ ràng là lô gô của KFC. Khóe môi cô khẽ nhếch lên, đột nhiên những điều mà Lâm Nhiên nói lúc buổi chiều lại hiện về trong đầu, Hi Hiểu cầm phần cầm cái bánh Hamberge lên gặm một miếng thật to, chẳng nữ tính chút nào.

Lí Tử Duệ ngồi đối diện, chẳng nói nửa lời, nhưng đôi mắt lạnh lùng như đã bị phủ một lớp bụi mờ kia đang cố chấp nhìn cô. Hi Hiểu chẳng thèm để ý đến điều đó, cũng chẳng thèm ngẩng đầu, ngược lại còn “đốc sức” ăn uống. Sốt sa lát dính đầy trên miệng, Hi Hiểu đang định quay người lại tìm giấy liền nghe thấy “Này” một tiếng, tờ giấy ăn đã được Lí Tử Duệ đưa ra trước mặt cô.

Hi Hiểu ngẩn người, cúi đầu khẽ nói cảm ơn. Cô lau hết nước sốt trên miệng rồi lại “vùi đầu” vào ăn, chẳng thèm liếc Lí Tử Duệ lấy nửa cái.

-Trưa nay tiếp khách xong tình cờ gặp Nhược San. Cô ấy dường như hơi mẫn cảm với rượu, nhưng lại không chịu về nhà, thế là tôi ngồi với cô ấy một lúc ở trong quán KFC. Nào ngờ chứng mẫn cảm với cồn của cô ấy càng ngày càng nặng, cuối cùng đành phải đưa cô ấy đến bệnh viện.-Lí Tử Duệ đang cố giải thích: -Lúc cô gọi điện thoại, tôi đang đưa cô ấy đến bệnh viện tiêm.

-Lí Tử Duệ, anh đang giải thích đây à?-Hi Hiểu ngẩng đầu cười: -Không cần phải làm vậy. Anh quên rồi à, lần trước chúng ta đâu có sửa hợp đồng, không cần thiết phải nói cho đối phương về hành tung của mình trong ngày!

Lí Tử Duệ ngẩn người, khóe môi khẽ nhếch lên, để lộ nụ cười châm chọc, câu nói tiếp theo của anh thẳng thắn đến lạ lùng: -Tôi thấy hơi có lỗi, trưa nay cô gọi điện cho tôi chắc chắn là có chuyện gì rồi!

-Giờ thì hết rồi.

-Là chuyện gì vậy? Công việc à?- anh tiếp tục chất vấn: -Đề án của Thiên Thần tiến hành đến đâu rồi?

-Bước cuối cùng rồi!- Hi Hiểu ngẩng đầu, cố ý nhìn anh bằng đôi mắt lạnh tanh: -Tôi đã thành công.

-Thành công rồi á?- nghe có vẻ như Lí Tử Duệ không thể nào tin được, mắt anh hơi nheo lại: -Đề án được thông qua rồi à?

-Đúng vậy, đối phương đã phê chuẩn rồi, ngày mai sẽ bắt đầu tiến hành.

-Nhanh thế sao? Vậy thì những vấn đề trước đây nằm ở đâu?- Lí Tử Duệ hít một hơi thật sâu: -Chỉ là bởi vì trọng điểm không đúng thôi sao? Hay còn vì nguyên nhân khác?

Một mặt ngạc nhiên với sự nhạy bén của anh, mặt khác lại cảm thấy những câu hỏi chất vấn của anh nghe như có vẻ không tin tưởng vào thực lực của cô, Hi Hiểu có vẻ bức bối: -Là dự thảo có vấn đề. Lúc đó tôi gọi điện thoại cho anh là để hỏi về vấn đề này. Nhưng lúc ấy anh đang một lòng một dạ chăm sóc cho người tình, hoàn toàn chẳng thèm để ý đến cái danh nghĩa “hiền thê” của tôi. Cũng may là trời không tuyệt đường của con người, cuối cùng thì tôi cũng thành công.

-Dự thảo có vấn đề á?- không có thời gian phân tích sự đay nghiến trong lời nói của cô, Lí Tử Duệ đột nhiên có dự cảm không lành: -Là ai giúp cô giải quyết thế?

-Phó giám đốc Nhạc...- nhớ đến Nhạc Đồng, Hi Hiểu lại không nén được tiếng thở dài: -Trước đây tôi cảm thấy anh ta thật lạnh lùng, nào ngờ anh ta lại là một người nhiệt tình như vậy!

Vốn định tiếp tục kể về hành động trợ giúp của Nhạc Đồng cho Lí Tử Duệ nghe nhưng Lí Tử Duệ lại sốt ruột giục: -Cô mau nói cụ thể xem nào, dự thảo làm sao? Anh ta đã đưa ra đề xuất gì?

-Giải quyết xong rồi, không cần anh phải lo!- đột nhiên bộ dạng chất vấn của Lí Tử Duệ khiến cho Hi Hiểu cảm thấy vô cùng khó chịu. Hi Hiểu thu dọn bàn rồi đứng dậy định đi nhưng cánh tay của cô đã bị Lí Tử Duệ nắm chặt: -Hi Hiểu, cô hãy kể rõ đầu đuôi sự việc và những lời mà Nhạc Đồng đã nói với cô cho tôi nghe đi! Trọng điểm nội dung, đừng để sót điều gì!

Lại là thái độ ngang tàng ấy, đáng buồn cười là khi Hi Hiểu kịp nhớ ra đây đang là ở nhà thì cô đã kể quá nửa sự việc cho Lí Tử Duệ nghe mất rồi. Lòng này của Lí Tử Duệ nhũn chặt lại. Nghe xong, trên mặt anh hiện lên một dấu hỏi to đùng: -Nói hết rồi à?

Hi Hiểu gật đầu, không hiểu về mặt này của anh là có ý gì: -Sao thế?

-Tôi cảm thấy có gì đó bất thường- Lí Tử Duệ đột nhiên quay ngoắt người lại như bị ai giẫm phải cái đuôi của mình rồi lại ngoảnh lại nhìn cô: -Nhạc Đồng với cô trước nay không có quan hệ gì, sao đột nhiên anh ta lại đối xử tốt với cô vậy?

-Lí Tử Duệ, anh nên cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói của mình một chút!- Hi Hiểu bực mình: -Trên đời này cũng có những người vui vẻ giúp đỡ người

khác. Người ta giúp tôi sao qua miệng anh lại thành ra người ta có ý đồ thế hả?

Lí Tử Duệ há miệng định phản bác nhưng lại thôi. Anh chỉ im lặng nhìn Hi Hiểu rồi nói ra những dự cảm không lành cho Hi Hiểu nghe: -Hi Hiểu, tôi không phải là người lòng dạ hẹp hòi. Trong thế giới này, nếu như không phải vì lợi ích thì có bao nhiêu người tình nguyện giúp đỡ cho người khác lúc hoạn nạn?

-Tôi chẳng ham nhận sự giúp đỡ của người khác...- Hi Hiểu bất mãn vì Lí Tử Duệ cứ coi cô như con ngựa: -Trong chuyện này, Nhạc Đồng và tôi đều có lợi. Anh ta cần tôi lấy được đề án Ngự Uyển, cứu vãn dự án bên Thiên Thần. Ở Trụ Dương này, Gia Thái là của anh rồi, còn anh ta lại muốn giữ lấy chức vụ phó giám đốc thị trường của mình, thế nên đành phải nắm chặt lấy Thiên Thần.

-Lí Tử Duệ à, nói cách khác...- cô nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng kia: -Tôi hiện giờ nắm chặt được Thiên Thần cũng là rải thảm cho con đường công danh của anh ta.

Nghe xong những lời này, lòng mày của Lí Tử Duệ càng nhủ lại chặt hơn. Anh liếc Hi Hiểu một cái rồi đột nhiên ngồi phịch xuống ghế sofa, lẩm bẩm như nói với chính mình: -Sợ rằng không hề đơn giản như vậy!

Nhưng hi vọng là tất cả chỉ là anh ta đang nghĩ ngợi quá nhiều mà thôi! Hi vọng chỉ là anh đang lo bò trắng răng, chỉ là anh lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử...Lí Tử Duệ bất giác nhìn thẳng vào đôi mắt của Hi Hiểu, đôi mắt to tròn, trong veo đang nhìn anh đầy ám ức và tức tối. Khoảng khắc bốn mắt nhìn nhau, Lí Tử Duệ cố gắng giấu đi nỗi bất an trong lòng. Anh nắm chặt tay lại, cố gắng không tiếp tục những giả thiết mà mình đặt ra.

Sự thực đã chứng minh, những nỗi lo lắng của Lí Tử Duệ không phải là vô duyên vô cớ.

Sau khi báo cáo dự thảo xong xuôi, Hi Hiểu chỉ được sống yên bình có hai ngày. Đến ngày thứ ba, Tôn Bồi Đông liền gọi Lí Tử Duệ tới văn phòng trước con mắt của đồng僚 nhân viên, giọng nói lạnh lùng, sắc mặt vô cùng khó coi, chỉ nhìn qua cũng biết là sắp có mưa to gió lớn rồi.

Các đồng僚 xung quanh đều thì thầm to nhỏ về chuyện này. Hi Hiểu thấp thòm vô cùng. Cứ tưởng rằng với mối quan hệ kiểu này, Lí Tử Duệ và mình ngoài quan hệ hợp tác ra thì chẳng có gì liên quan cả. Nhưng hôm nay, cô mới phát hiện ra rằng mình lại để tâm đến anh ta nhiều như vậy.. Kể từ lúc anh bước vào phòng của Tôn Bồi Đông, trong lòng cô cứ thấp thòm bất an, liên tục nhìn về phía căn phòng đó. Các đồng僚 đều cho rằng hành động này của cô là bằng chứng cho sự yêu thương thầm thiết giữa hai vợ chồng, nhưng trong hoàn cảnh hiện nay, chẳng ai dám nói nhiều như lúc bình thường.

Khi cánh cửa mở ra, Hi Hiểu liền ngẩng đầu lên nhìn, cô phát hiện ra rằng tình hình thực tế dường như còn căng thẳng hơn cả dự liệu. Lí Tử Duệ mím chặt môi, đầu hơi cúi xuống, thậm chí còn chưa để cô kịp hiểu ra biểu cảm của anh là như thế nào thì Lí Tử Duệ đã đi vào văn phòng của mình rồi. Trái tim Hi Hiểu như thất lạc, cô ném xấp tài liệu trên tay xuống bàn, đi theo anh lên lầu.

Lí Tử Duệ đang ngồi trước một tập tài liệu, lòng mày nhíu chặt lại, sắc mặt rất khó coi. Lại gần cô mới phát hiện ra là bản phôi tờ dự thảo đó, cô chột chột dạ. Cô đưa mắt nhìn Lí Tử Duệ, môi anh mím chặt, dường như không nhận ra sự có mặt của cô. Đôi mắt đen láy kia như bị phủ sương mù, càng trở nên u ám hơn. Dường như tất cả tâm sức của anh lúc này đều dồn vào tập tài liệu kia. Đột nhiên Hi Hiểu cảm thấy vô cùng căng thẳng, không nên được tò mò: -Lí Tử Duệ, sao thế?

Xấp tài liệu trong tay từ từ được đặt xuống, Lí Tử Duệ ngẩng đầu, sự sắc lạnh trong ánh mắt từ từ tan biến, anh cười cay đắng và bất lực nhìn cô: -Nhan Hi Hiểu, cô có biết là tôi có một khả năng đặc biệt không?

Hi Hiểu lắc đầu, nghi hoặc nhìn anh.

-Từ nhỏ đến giờ những dự cảm tốt lành thì không bao giờ chính xác, nhưng những dự cảm không lành thì cực kì chuẩn xác...- anh giờ tập tài liệu ra, ném lên bàn và nói: -Nhìn đi, ứng nghiệm rồi đấy!

-Anh có ý gì vậy?

-Giám đốc Điều bị người ta tố cáo là nhận hối lộ của bên đối tác. Mà kẻ hối lộ chính là cô, Nhan Hi Hiểu!- Lí Tử Duệ nhìn cô: -Lấy lý do là thông qua đề án, đã hối lộ giám đốc Điều 12 vạn tệ. Mà khoản tiền này lại không xuất phát từ tài khoản cá nhân mà lại chính là từ phí tuyên truyền của đối tác.

Nghe xong những lời này, Hi Hiểu đã hoàn toàn đờ đẫn, máu trong người cô dường như đều đổ hết lên đầu. Cô cảm thấy toàn thân lạnh buốt. Cô vội vàng chớp lấy bản dự thảo, vội vàng lật xem qua mấy trang mà vẫn không dám tin: -Sao có thể như vậy được?

-Sao lại không thể?- Lí Tử Duệ gất lên: -Nhân chứng vật chứng đều có cả, chữ kí của cô và giám đốc Điều lù lù đây rồi. Giờ có muốn chối cũng chẳng được!

-Tôi không ngờ lại như thế này...- đôi mắt với cục diện như thế này, Hi Hiểu đã không còn đủ bình tĩnh để đối mặt. Nhớ lại bộ mặt của Nhạc Đồng hôm đó, cô bỗng không biết phải làm thế nào: -Giờ phải làm thế nào?

-Cô cứ về trước đi, đến đâu hay đến đó!- Lí Tử Duệ day day huyết thái dương: -Tối mai tôi sẽ đi gặp chủ tịch hội đồng quản trị Dương của bên đối tác, xem xem có thể giải quyết êm đẹp không, phải giải quyết như thế nào...Còn về kết quả thì có lẽ lành ít dữ nhiều. Cô tự chuẩn bị tâm lý đi!

Hi Hiểu không bao giờ nghĩ rằng chuyện lại xảy ra như vậy. Nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Lí Tử Duệ, cô lại không biết phải nói gì, đành ủ rũ ra khỏi văn phòng của anh. Sau lưng cô vang lên tiếng dặn dò của Lí Tử Duệ: -Ra ngoài đừng có đi tìm Nhạc Đồng!

Ngoảnh lại nhìn đáng vẻ mặt của Từ Duệ, Hi Hiểu khẽ “Ừ” một tiếng rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của anh.

Chông thì mặt mày sầm sì, vợ thì thờ ơ. . .điều này khiến cho các đồng nghiệp xung quanh không khỏi tò mò. Nhưng Hi Hiểu bắt cháp cái nhìn của mọi người, cô mãi mê chìm đắm trong suy nghĩ, bản khoăn không hiểu vì sao Nhạc Đồng lại hãm hại mình. Gã đàn ông đó, vô duyên vô cớ tỏ ra tốt bụng với cô, lẽ nào chỉ là có ý đồ xấu xa?

Bản thân chỉ là một nhân viên thiết kế nhỏ, đâu có gì đáng để cho hắn ta hãm hại. Nghĩ đi nghĩ lại, Nhan Hi Hiểu đột nhiên nhớ ra, âm mưu của Nhạc Đồng rất có thể chính là vì cái ghế giám đốc thị trường của Lí Từ Duệ. Trực tiếp ra tay thì quá lộ liễu, vì vậy mới lấy cô làm bình phong, nhân cơ hội Lí Từ Duệ không đề phòng để thực hiện âm mưu? Nếu sự việc quả thực là như vậy thì con người này quả nhiên là thâm độc.

Chẳng thể ngờ một phút ngu ngốc của mình lại khiến cho Lí Từ Duệ bị liên lụy! Nhìn vào căn phòng đóng chặt cửa, Hi Hiểu vô cùng hối hận. Cô nhìn trân trân vào bản đề án kế hoạch trên tay, cố gắng nghĩ cách cứu vãn tình hình. Đang nhân nhớ nghĩ cách thì đột nhiên sau lưng cô vang lên giọng nói của Tôn Bồi Đông: -Thiết kế La, anh lại xử lí vụ Ngự Uyên cho tôi. Nhớ cho kĩ, một lần là phải qua! Đây chính là cơ hội cuối cùng của anh đấy!

Không biết có phải là do quá kinh ngạc hay không mà La Đông Thần gật đầu lia lịa, luôn mồm “Tổng giám đốc cứ yên tâm”, nghe thật chói tai. Hi Hiểu vô tình ngoảnh đầu lại, bắt gặp ánh mắt của Tôn Bồi Đông. Tôn Bồi Đông liếc cô rồi nói như hăm dọa: -Đề án này mà còn không xong nữa thì toàn bộ nhân viên phòng kế hoạch nghỉ việc hết cho tôi! Ai nấy về nhà đi tìm chồng mà nuôi con hết đi!

Hi Hiểu cảm thấy những lời nói cay nghiệt này của Tôn Bồi Đông đều là nhắm vào cô. Tâm trạng vốn đã buồn bã nay càng trở nên ảm ức. Thêm vào đó, các đồng nghiệp sau khi bị hăm dọa như vậy liền thi nhau quay sang hỏi Hi Hiểu là có chuyện gì đã xảy ra, rõ ràng hôm qua mới tuyên bố đề án được thông qua, sao hôm nay đã lại bị trả lại. Đối mặt với những câu hỏi của mọi người, Hi Hiểu chỉ biết cười cay đắng, chẳng biết phải trả lời thế nào. La Đông Thần đứng bên cạnh liền lên tiếng mĩa mai: -Là dự thảo có vấn đề ấy mà. . .ưu điểm “thấu hiểu lòng người” của cô Nhan lần này đã bị đặt sai chỗ rồi!

Chỉ một câu nói cũng khiến cho nỗi ảm ức Hi Hiểu có đè nén lại trỗi dậy trong lòng. Cô muốn phản kích lại. Trong khoảnh khắc đang nghiêng chặt răng định phản kích lại thì cô nhìn thấy khuôn mặt của Lí Từ Duệ vừa xuất hiện trước cửa phòng. So với lúc này thì khuôn mặt anh bây giờ trở nên vô cùng nghiêm nghị và có phần lạnh lùng. Đường như đoán được Hi Hiểu định làm gì, anh liền lừ mắt với cô, cô lập tức cúi đầu, ngoan ngoãn giống như một đứa trẻ con vừa phạm lỗi.

Ngoài những lần Lí Từ Duệ phải đi tiếp khách ra thì đây là lần đầu tiên Hi Hiểu không về nhà cùng với Lí Từ Duệ. Cô ngồi lặng trên ghế chờ đợi đến tận 10 giờ 30 phút mà vẫn không thấy Lí Từ Duệ quay về. Rất khuya rồi mà không thấy Lí Từ Duệ về, Hi Hiểu đành phải trở về phòng nằm. Vốn định nằm nghỉ một lúc nhân thể đợi Lí Từ Duệ về, nào ngờ vừa mới nằm xuống mà cô đã ngủ quên từ lúc nào mà không biết.

Hôm sau, cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Hi Hiểu mắt nhắm mắt mở đưa điện thoại lên tai nghe, chỉ nghe thấy giọng của một người con gái lạ: -Chào cô Nhan. Lịch phẫu thuật cô đã hẹn là lúc 14 giờ 20 phút ngày 4 tháng 7. Để tìm hiểu kĩ hơn tình trạng sức khỏe của cô, mời cô đến trước 40 phút để bệnh viện kiểm tra sức khỏe, xin đừng đến muộn!

Cúp máy được hai phút Hi Hiểu mới nhớ ra chuyện mình đang mang thai. Thứ bảy là ngày làm phẫu thuật, thế thì chính là ngày kia rồi!

Chuyện này khiến cho cô tỉnh ngủ hẳn, cô vội vàng ngồi bật dậy, đang buồn chán chuyện phải phá thai thì đột nhiên cô nhớ ra chuyện tối qua ngồi đợi Lí Từ Duệ rồi cứ thế mơ mơ màng màng ngủ mất lúc nào không hay. Không biết anh ta có về nhà hay không. Thò đầu ra, thấy cánh cửa phòng của Lí Từ Duệ chỉ hép hờ, dường như là vẫn chưa về, trong lòng cô chợt thất vọng. Cô liền mở cửa đi vào.

Mở cửa thì không nói làm gì, điều đáng nói là mắt cô chạm phải một tấm lưng trần rắn chắc với làn da màu nâu đồng mượt mà được đẩy hờ hững bởi tấm chăn màu trắng sữa. Dưới ánh sáng mặt trời rạng rỡ, tấm lưng ấy càng trở nên quyến rũ. Hi Hiểu ngăn người nhìn tấm lưng ấy, không biết tại sao đôi mắt tham lam của mình lại không chịu hướng ánh mắt về nơi khác. Mãi đến khi người đàn ông đang say giấc trở mình, xoay người lại nhìn cô, kẻ xâm phạm trong bộ dạng lười thối vừa mới tỉnh dậy thì Hi Hiểu mới chợt giật mình bừng tỉnh, hai má nóng bừng, cúi đầu lí nhí: -Xin lỗi. . .xin lỗi anh! Tôi thấy cửa phòng anh không khóa, tưởng là anh chưa về nên. . .

Cô không dám nhìn thẳng vào mặt Lí Từ Duệ, chỉ nghe thấy anh khẽ hừ giọng như mĩa mai và châm chọc, trong lòng cô càng cảm thấy ngại ngùng hơn. Nghĩ đến chuyện cái bộ dạng ngẩn ngơ, háo sắc của mình bị anh ta bắt gặp, cô lại cảm thấy vô cùng xấu hổ. Chẳng nhẽ là do đã lâu lắm rồi không có đàn ông nên những khao khát bản năng đã khiến cho cô không thể kìm chế được mình? Đang ngồi ủ rũ và ân hận trên ghế sofa thì Lí Từ Duệ đẩy cửa bước ra, không hề hí hửng châm chọc cô như cô tưởng mà đi thẳng vào nhà vệ sinh như bình thường. Thấy anh ta không đề tâm đến chuyện này, Hi Hiểu cũng chạy về phòng chuẩn bị.

Lúc ăn sáng, vì chuyện ban sáng nên mặc dù có rất nhiều vấn đề thắc mắc muốn hỏi nhưng Hi Hiểu vẫn không dám lên tiếng. Cô ra sức nhét thức ăn vào miệng như muốn dùng thức ăn để chặn đứng dòng suy nghĩ mông lung của mình. Cô ăn một cách vô cùng chăm chú. Đột nhiên Lí Từ Duệ lên tiếng: -Một giờ hai mươi tôi mới về đến nhà, sợ làm cô tỉnh giấc nên không đóng cửa.

Cửa phòng của hai người đều là tự động, đóng vào lập tức sẽ phát ra tiếng động lớn. Nghe giọng điệu giải thích của Lí Từ Duệ có đôi chút châm chọc, Hi Hiểu bỗng đỏ mặt: -Anh. . .không sao chứ?

-Tôi có thể làm sao chứ?- anh hơi ngăn người ra, nhìn vào đôi mắt không chút che giấu sự áy náy và quan tâm của cô, anh như hiểu ra vấn đề: -Chuyện này vốn dĩ là nhắm vào tôi, cô không cần phải lo lắng như vậy, không liên quan gì đến cô hết!

-Sao lại không liên quan đến tôi?- Lí Từ Duệ nói như vậy khiến cho Hi Hiểu càng thêm áy náy:-Tôi không biết Nhạc Đồng thực sự có dã tâm ấy. Lúc đó anh ta nói giúp tôi, còn đưa ra lí do hết sức chính đáng, toàn là nghĩ cho bản thân. . .tôi đâu ngờ anh ta. . .

-Cho dù không có chuyện này thì anh ta cũng gây ra chuyện khác...- Lí Từ Duệ nhủ mảy: -Chuyện này là tất yếu, còn về chuyện lúc nào nó xảy đến thì đó là vấn đề cơ hội. Chỉ là tôi không ngờ rằng anh ta sẽ làm chuyện này với cô. Đề phòng đủ đường, vậy mà...đây là sơ suất của tôi!

-Chuyện này có dễ giải quyết không? Một tội lớn đến thế...- giờ truy cứu trách nhiệm cho ai cũng chẳng có ích lợi gì. Hi Hiểu vô cùng lo lắng: -Khoản hồi lộ 12 vạn tệ ấy nhất định bọn họ sẽ cho rằng là tôi với anh cùng làm. Tôi thì không sao, nếu như làm liên lụy đến anh, chẳng phải tiền đồ của anh sẽ bị hủy hoại trong tay tôi sao?

Lí Từ Duệ cúi đầu: -Chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết thôi!

Mặc dù nói cứng như vậy nhưng Hi Hiểu vẫn nhận ra sự bất lực và mệt mỏi trong ánh mắt của anh. Mới sáng sớm mà trên người anh đã nồng nặc mùi khói thuốc với mùi rượu. Mặc dù Hi Hiểu không hỏi nhưng cô thừa biết tối qua sở dĩ anh về muộn là bởi vì bận đi tìm kiếm phương pháp giải quyết. Nhưng nhìn bộ dạng của anh lúc này, cô biết rằng anh vẫn đang bế tắc.

Đã quen với thái độ ngang tàng và ngạo nghễ của Lí Từ Duệ ở công ty, nay thấy anh trở nên bế tắc, Hi Hiểu bỗng cảm thấy rất có lỗi: -Chuyện là do tôi gây ra, hay là để tôi nghĩ cách giải quyết!

Nghe câu nói đầy vẻ quyết tâm của Hi Hiểu, Lí Từ Duệ ngẩng đầu nhìn cô, miệng cười cay đắng: -Cách gì?

-Chẳng phải anh nói sẽ đi tìm chủ tịch Dương sao? Tốt nhất để ông ấy đưa ra một lý do để xoa dịu thái độ của Tôn Bồi Đông với chuyện này. Để tôi bắt đầu tiến hành công việc với chủ tịch Dương xem sao.

-Tiến hành công việc như thế nào?- nghĩ lại thái độ của chủ tịch Dương tối qua, Lí Từ Duệ tức muốn nổ đom đóm mắt. Anh làm thị trường đã lâu, gặp không ít những người có tiền nhưng chưa bao giờ gặp một ông chủ nhiều tiền mà lại tính toán đến thế. Bị mịa mai thì thôi chẳng nói làm gì, nhưng cái phương pháp giải quyết vấn đề mà ông ta đưa ra quả nhiên chẳng phải là một con số nhỏ. Giày vò suốt cả buổi tối, ngoài việc toàn thân bị ám khói thuốc ra thì chẳng thu thập được điều gì.

-Chủ tịch Dương có phải là đàn ông không?

-Phải!- kinh ngạc trước câu hỏi ngờ ngẩn của Hi Hiểu, Lí Từ Duệ hơi ngẩn người: -Cô định làm cái gì thế?

-Là đàn ông thì dễ tính thôi mà!- Hi Hiểu cười gượng gạo: -Chẳng phải người ta vẫn nói rằng nếu là đàn ông trên thế giới này thì chỉ có hai cách giải quyết vấn đề, thứ nhất là tiền, thứ hai là đàn bà thôi sao?

-Cô định làm trò gì?

Hi Hiểu với tay lấy cái ví phía sau lưng, lật tung ví lên tìm cái thẻ ngân hàng rồi đặt bộp xuống bàn: -Tôi đi biếu tiền cho ông ta! Nếu như vậy thì cả hai yếu tố: tiền và đàn bà đều có đủ cả.

-Cô học ai cái mảnh khảnh bản thiêu này thế hả?- Lí Từ Duệ trợn mắt nhìn cô, bực mình quát: -Với chút tiền lương ít ỏi của cô còn chẳng đủ cho ông ta ăn một bữa cơm. Còn cái nhan sắc như của cô thì ra khỏi cửa có mà vợ được cả đống.

Hi Hiểu chẳng thể ngờ chút dững khì mà khó khăn lắm cô mới có được lại bị Lí Từ Duệ đã kích nẩy nê như vậy. Vốn dĩ trong lòng còn chút áy náy, nay nghe thấy Lí Từ Duệ nói vậy, cô chỉ còn biết chửi thầm anh ta trong bụng. Hi Hiểu dứt hai miếng cơm to vào miệng, tự an ủi mình, dù sao cô cũng đã thể hiện sự áy náy của mình với anh ta rồi, Lí Từ Duệ đã không cảm động trước tấm lòng của cô còn nhẫn tâm sỉ nhục cô. Hơn nữa, còn chưa biết là ai làm liên lụy đến ai đâu. Nếu như không có Lí Từ Duệ thì tên Nhạc Đồng khôn kiếp ấy đâu có lòi cô ra rúng đạn. Lần này thì hay rồi, thành tích đáng lẽ ra là của mình nay lại mang danh đến tay kẻ khác. Nhớ lại sự châm biếm của La Đông Thần ngày hôm trước, cô lại tức nghẹn họng.

Nhan Hi Hiểu không thể nào ngờ được, sai lầm lần này chỉ là tạm thời, sai lầm lớn hơn vẫn còn chờ đợi cô ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đề Phòng, Ai Là Kẻ Sai Lầm

Vừa ngồi xuống bàn làm việc, Nhan Hi Hiểu đã nhận được điện thoại của trợ lý tổng giám đốc, bảo cô đến văn phòng của tổng giám đốc một chuyện. Hi Hiểu tưởng rằng cuối cùng tổng giám đốc cũng trả lại sự trong sạch cho cô, nhưng nào ngờ Tôn Bồi Đông không có ở văn phòng, chỉ có trợ lý của Tôn Bồi Đông ở đó, cô ta đưa cho Hi Hiểu một tờ khai: -Cô Nhan, đây là dặn dò của tổng giám đốc trước lúc ra ngoài, cô hãy điền đầy đủ các thông tin lên tờ giấy này nhé!

Nhận thấy nụ cười hắc ám trên mặt cô trợ lý, Nhan Hi Hiểu tò mò nhận lấy tờ giấy trên tay cô ta, lập tức cô mở to mắt kinh ngạc bởi hàng chữ to đầu trang: “đơn xin từ chức của nhân viên”. Cô ngoảnh đầu lại, ngờ ngẩn hỏi cô trợ lý: “Từ chức? Muốn tôi từ chức á? Tại sao?”

-Cô Nhan, đây là quyết định của tổng giám đốc, cũng là yêu cầu quản lý công việc của bộ kế hoạch!- cô trợ lý tươi cười: -Bộ kế hoạch có quy định, người nào ba lần đưa ra đề án mà không được thông qua sẽ phải rời khỏi công ty vô điều kiện!

-Thế nhưng nếu là người bị hại thì sao?- nghĩ đến chuyện công việc mà khó khăn lắm cô mới làm quen được nay sắp vụt mất khỏi tay, Hi Hiểu vô cùng hoang mang: -Hơn nữa đề án của tôi xét về tổng thể đâu có vấn đề gì? Chẳng có lý do gì mà lại đập tôi một gậy như trời giáng như thế cả!

-Xin lỗi cô Nhan. ... vẫn nụ cười tươi trên môi, cô trợ lý nói: -Những lý do này cô có thể nói với tổng giám đốc, tôi chỉ là người truyền đạt mệnh lệnh của ông ấy mà thôi!

Hi Hiểu bực mình gật đầu đáp: -Thôi được rồi, tôi sẽ gọi điện cho tổng giám đốc!

Dường như Tôn Bồi Đông đã đoán được rằng Hi Hiểu sẽ gọi điện đến. Nghe xong những lời khiếu nại của Hi Hiểu, Tôn Bồi Đông không một lời giải thích, chỉ lạnh nhạt nói: -Chuyện của hai người thì hai người tự thương lượng với nhau!

Nói rồi Tôn Bồi Đông lập tức cúp luôn điện thoại. Hi Hiểu cảm thấy cái đầu đang nóng phừng phừng của mình bỗng chốc bị dội một gáo nước lạnh buốt. Thực sự cô không thể nào hiểu nổi. Một cô trợ lý tầm thường chẳng biết sự tình mà cũng dám cầm tờ đơn cho thôi việc ra múa may trước mặt cô. Hi Hiểu vô cùng bực bội... đột nhiên nhớ lại những lời Tôn Bồi Đông vừa nói, cô vội vã lao ra khỏi văn phòng.

Lí Tử Duệ đang ngồi yên lặng nghiên cứu tài liệu thì nhìn thấy Hi Hiểu “hung hăng” lao vào. Anh đã biết là có chuyện xảy ra. Lòng mày anh hơi nhướn lên, chỉ khẽ liếc cô rồi lại cup đôi hàng mi xuống, vẫn là dáng vẻ lạnh lùng như hàng ngày. Nhìn thấy Lí Tử Duệ như vậy, con giận trong lòng Hi Hiểu càng bốc cao ngùn ngụt, cô giật lấy xấp tài liệu trong tay Lí Tử Duệ, giận dữ hỏi: -Lí Tử Duệ, là anh báo tổng giám đốc Tôn cho tôi nghỉ việc phải không?

Anh nhìn cô cực kỳ lạnh lùng mà không trả lời, ánh mắt vô cùng kiên định.

-Lí Tử Duệ, anh điên rồi à? Anh dựa vào đâu mà quyết định chuyện của tôi?-Hi Hiểu bực xúc ném xấp tài liệu sang một bên, bực bội gắt: -Anh mau cho tôi một lời giải thích!

-Tổng giám đốc nói giữa hai người chúng ta chỉ có một người được ở lại Trụ Dương này!- anh ngẩng đầu, đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào mắt cô: -Nhan Hi Hiểu, chẳng phải cô vẫn hỏi tôi cách để giải quyết vấn đề sao? Đây chính là cách mà tôi đã vất vả cả nửa đêm qua mới nghĩ ra được đấy!

-Nếu như cô không đi, vậy thì kết quả chỉ có thể là cả hai cùng phải cuốn gói khỏi đây!- anh hít một hơi thật sâu, ánh mắt toát lên sự bất lực: -Vì vậy, bắt buộc phải là cô!

-Dựa vào đâu mà anh nói rằng bắt buộc phải là tôi?- Hi Hiểu âm ỉ: -Còn anh thì sao? Sao anh không rời khỏi công ty đi?

-Nhan Hi Hiểu, cô nghĩ cho kỹ lại đi, chuyện này là do ai gây ra? Là lỗi do ai vô ý gây ra? Là do ai nhẹ dạ tin người để rồi nghe theo sự điều khiển của anh ta? Chuyện đã đến nước này rồi, chẳng nhẽ cô còn không muốn gánh chịu lỗi lầm?

-Lí Tử Duệ, tôi đã nghĩ kỹ rồi, nghĩ rất kỹ rồi!- thấy Lí Tử Duệ cứ ra sức trách móc mình, Hi Hiểu cố gắng bình tĩnh, lạnh nhạt phản bác: -Nếu như không phải vì anh quyền cao chức trọng thì những kẻ đó liệu có ra tay với một con kiến như tôi không?- cô cười khẩy: -Anh thừa hiểu rằng mục tiêu chính là anh, vậy mà vẫn bắt tôi phải gánh chịu hậu quả. Lí Tử Duệ, anh quá ích kỷ!

-Cho dù mục tiêu là tôi, nhưng mà Hi Hiểu này, sự sơ xuất của cô đã lôi cả tôi vào rồi đấy!-Lí Tử Duệ cố gắng hạ thấp giọng xuống, ánh mắt sắc lạnh nhìn cô: -Tôi đã nói với cô rồi, không được có quan hệ thân thiết với Nhạc Đồng. Cô có để mấy lời này vào tai không? Giờ thành ra thế này rồi, tất cả mọi người đều nghĩ rằng là tôi đã chỉ đạo cô hối lộ đối phương. Nhan Hi Hiểu, cô có tư cách gì mà lớn tiếng ở đây?

Lí Tử Duệ vừa dứt lời liền nghe một tiếng “rầm”, Nhan Hi Hiểu đã lao ra khỏi cửa.

Đôi mắt oán giận ấy dường như vẫn còn ở ngay trước mặt, Lí Tử Duệ chán nản gục đầu xuống bàn, bên tai vẫn còn loáng thoáng những gì mà Nhan Hi Hiểu vừa nói. Anh biết mình làm vậy là bất công đối với cô. Cô nói đúng, chuyện này bề ngoài là do cô sai nhưng thực ra nguyên nhân sâu xa chính là anh. Thế nhưng anh biết giải quyết thế nào đây?

Sáng ra vừa mới đến công ty, Tôn Bồi Đông đã cho gọi anh đến văn phòng và đưa ra quyết định, giữa anh và Hi Hiểu, chỉ có một người được ở lại công ty. Tôn Bồi Đông nói xảy ra chuyện này đáng lẽ ra nên cho cả hai cùng nghỉ việc, nhưng nể tình hai người đã làm nhiều năm ở đây, lại cộng thêm trong chuyện này có chút nghi vấn nên chỉ cần cho một người nghỉ việc để dễ bề ăn nói với đối tác.

Chẳng còn cách nào khác, người phải nghỉ việc chỉ có thể là Nhan Hi Hiểu.

Buổi tối, về đến nhà, Lí Tử Duệ vừa vào cửa đã nhìn thấy Hi Hiểu đang ngồi khoanh chân trên tấm thảm xem tivi, xung quanh bày đầy đồ ăn vặt, đồ ăn vung vãi khắp sàn nhà. Lí Tử Duệ tin chắc là Hi Hiểu không biết mình vừa về nên cố ý mạnh chân mạnh tay để thu hút sự chú ý của cô, thế nhưng đôi mắt đen láy ấy vẫn dán chặt vào màn hình tivi, chẳng thèm liếc anh lấy một cái.

Anh chẳng còn cách nào khác, biết là cô không vui nên cố ý làm vậy, lại nghĩ dù sao bản thân cũng có lỗi với cô nên Lí Tử Duệ đành lên tiếng bắt chuyện: -Ăn chút gì đi, tôi có mua ít đồ ăn mang về đây!

-Cám ơn, tôi ăn no rồi!- nói xong cô liền đứng dậy, vứt hết đồng tử ni lông xung quanh rồi đi vào phòng ngủ. Lúc đi ngang qua chỗ Lí Tử Duệ, cô đột nhiên bị anh kéo lại: -Ăn chút đồ ăn có dinh dưỡng này đi, ăn mấy thứ thức ăn rác ấy đâu có ích lợi gì?

-Người rác chẳng phải chỉ xứng ăn thức ăn rác thôi hay sao?- Hi Hiểu khẽ nhếch môi: -Phó giám đốc Lí, tôi chẳng phải là anh, đi làm có lương, có thể mua những thức ăn dinh dưỡng để ăn. Một kẻ thất nghiệp như tôi chỉ có thể ăn mấy thứ rác rưởi này cho đầy bụng mà thôi!

-Nhan Hi Hiểu, cô nói vậy ý gì hả?

-Tôi chẳng có ý gì cả...-vùng vẫy mãi mà không thoát khỏi bàn tay của Lí Tử Duệ, Hi Hiểu bực mình tròn mắt nhìn anh: -Tôi chỉ nói sự thực, chẳng phải thế sao? Ngày mai tôi thất nghiệp rồi, đến lúc đó, chắc hẳn thức ăn rác cũng chẳng có mà ăn nữa ấy chứ!- dứt lời cô liền cười nhạt: -Hay là từ bây giờ tôi sẽ bắt đầu nhịn nọt anh, hi vọng là những ngày tháng khổ sở sau này thỉnh thoảng sẽ được anh bố thí cho miếng cơm ăn!

Lí Tử Duệ bước vào đời đã lâu, không phải là chưa từng bị châm chọc, mỉa mai, nhưng bị một người phụ nữ châm biếm ngay trước mặt như thế này thì đây là lần đầu tiên. Thực ra anh cũng đang đau đầu vì chuyện này, bề ngoài thì tỏ ra chẳng ảnh hưởng gì, nhưng có trời biết anh cũng chẳng dễ chịu hơn Hi Hiểu. Lí Tử Duệ hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh đối mặt với sự mỉa mai của Hi Hiểu: -Thôi được rồi, cô muốn chuyện này sẽ giải quyết như thế nào đây?

Anh nói với thái độ rất thành khẩn, có vẻ như rất muốn giải quyết vấn đề. Nhưng thái độ này của anh đối với Hi Hiểu lúc này chẳng khác gì lừa đảo thêm dầu: -Lí Tử Duệ, chẳng phải anh trước nay vốn rất tài giỏi hay sao? Giải quyết thế nào sao còn phải hỏi tôi?

Lí Tử Duệ cuối cùng cũng hiểu ra rồi, cho dù anh có điềm đạm đến mức nào thì người phụ nữ đứng trước mặt anh cũng không chịu bỏ qua cho anh. Lí Tử Duệ bỗng nhiên nổi cáu: -Tôi muốn giải quyết vấn đề với cô, cô đừng có như thế này nữa!

-Anh đã ném tôi vào ngục rồi còn giả bộ gì nữa? Lí Tử Duệ, anh coi tôi là cái gì chứ?

-Đã đến nước này rồi chúng ta hãy phân tích sự việc cho rõ ràng!- Lí Tử Duệ tức tối ném “bốp” hộp thức ăn xuống đất rồi kéo cô ngồi xuống ghế sofa: -Nếu như chẳng phải vì cô chẳng rõ trắng đen về Nhạc Đồng thì đâu đến nỗi mắc mưu người ta?

-Ha...đúng là vừa ăn cướp vừa la làng!- Hi Hiểu cười khinh bỉ, đôi mắt sắc lạnh nhìn Lí Tử Duệ: -Nếu anh chẳng phải là giám đốc bộ phận thị trường thì anh ta đâu cần ra tay với tôi?

-Nếu như chẳng phải cô nhẹ dạ cả tin thì anh ta đâu có cơ hội ra tay? Là do tự bản thân cô không đề phòng, sao còn trách người khác?

-Lí Tử Duệ, nếu không phải là vì anh thì tôi có cần phải đề phòng người khác không?

Lí Tử Duệ chẳng còn sức mà cãi nhau nữa, anh đứng dậy đi đi lại lại. Anh phát hiện ra là anh và Hi Hiểu đã rơi vào một cái vòng luẩn quẩn, cãi nhau vì không biết “gà có trước hay là trứng có trước”. Cứ tiếp tục thế này cũng chẳng có ích lợi gì, Lí Tử Duệ nghiêng rằng móc ví tiền của mình ra: -Thôi được rồi, coi như tôi nợ cô!

Lí Tử Duệ lôi ra cái thẻ ngân hàng, ném về phía Hi Hiểu và nói: -Coi như tôi dùng tiền để tránh tai họa! Tiền lương của cô là 3600 tệ một tháng phải không? Ở trong này có 4 vạn, coi như là phí sinh hoạt cho cô!

Đa phần những người phụ nữ khi gặp phải tình cảnh này sẽ ném trả cái thẻ ngân hàng về phía anh, sau đó tỏ ra như là mình bị sỉ nhục và nói những câu đại loại như là: “Sao anh có thể mang tiền ra để mua tôi?” hoặc “Tôi là một kẻ tham tiền đến thế sao?”. Lí Tử Duệ cứ nghĩ rằng vở kịch sẽ diễn ra theo chiều hướng đó, thậm chí anh còn chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị ném tấm thẻ ngân hàng vào mặt. Dù sao thì trong đó có đến 4 vạn nhân dân tệ, anh thà bị Hi Hiểu ném thẻ vào mặt còn hơn.

Thế nhưng anh đâu biết rằng Hi Hiểu thường ngày trông có vẻ rất chuẩn mực nhưng thực chất lại là một người luôn làm trái với lẽ thường. Cô ngẩng đầu nhìn anh, những giọt nước mắt tức tối ban nãy vẫn còn hoen ướt đôi mắt cô. Cô khẽ nói: -Mặt mã là gì?

Cố gắng kiềm chế sự kích động để không cho cô một bạt tai, Lí Tử Duệ dần giọng nói ra những con số mặt mã “061226” rồi đập cửa lao vào phòng ngủ, cảm thấy chỉ cần ở thêm với cô một giây nữa thôi cũng khiến cho anh cảm thấy ngột thở.

Trong cơn phẫn nộ, cuối cùng anh cũng hiểu ra câu nói của người xưa “chớ xem mặt mà bắt hình dong”. Ban đầu anh thấy Hi Hiểu có vẻ rất đơn thuần, vì cái vẻ bề ngoài rất thoải mái của cô nên mới quyết định chọn cô làm đối tượng hợp tác. Nếu biết trước người phụ nữ này lại có lòng dạ nham hiểm như vậy thì anh đã không hợp tác với cô rồi.

Cuối cùng thì Lí Tử Duệ và Nhan Hi Hiểu đã chấm dứt cục diện hữu nghị trong cuộc hợp tác hôn nhân và rơi vào thời kì chiến tranh lạnh.

Lần chiến tranh này bắt đầu khá kì lạ, cho dù Hi Hiểu trước đó đã chuẩn bị tư tưởng cho sự bất hòa giữa hai người, dù sao thì hai người họ cũng là những người đứng chẳng có liên quan gì đến nhau, một khi đã sống chung với nhau dưới một mái nhà chỉ bởi mục đích lợi ích thì khó mà tránh khỏi những cuộc cãi vã, bất đồng. Nhưng cô đâu ngờ rằng, tình cảnh tồi tệ như hiện nay lại bắt đầu trên danh nghĩa “hãm hại”.

Cô cuộn tròn trong chăn, mắt nhắm mắt mở vì ngái ngủ, mãi cho đến khi có tiếng đóng cửa vọng lại mới ngồi dậy. Thực ra cô đã tỉnh hẳn từ lúc nghe thấy tiếng mở cửa phòng ngủ của Lí Tử Duệ. Sau đó cô có thể nghe thấy rõ ràng tiếng anh đánh răng rửa mặt trong nhà vệ sinh, tiếng thở dài của anh lúc mở tủ lạnh, thậm chí là tiếng uống nước ừng ực của anh.

Hành động đầu tiên của Hi Hiểu sau khi tỉnh lại là chạy vào nhà bếp. Theo suy nghĩ của cô thì đồ ăn trong tủ lạnh đã bị cô ngốn hết sạch từ tối qua rồi, chỉ còn sót lại ba lát bánh mì mà cô đã mua ở cửa hàng bên dưới chung cư từ ba hôm trước. Mở tủ lạnh ra, quả nhiên tủ lạnh trống không, ngay cả bánh mì cũng chẳng còn. Nhìn vào cái tủ lạnh trống không, cô đột nhiên nhớ lại về mặt của Lí Tử Duệ tối hôm qua, đôi mắt sắc lạnh ấy cứ như thể chỉ muốn

ăn tươi nuốt sống cô ngay lập tức, nhất là lúc cô hồi mặt mã của tấm thẻ ngân hàng.

Đúng vậy, anh ta chắc chắn nghĩ rằng cô sẽ tỏ ra thanh cao mà ném trả lại anh tấm thẻ ngân hàng. Nhưng mà đứng trước lợi ích, thanh cao có là cái gì đâu? Hơn nữa cô mất việc chính là bởi vì anh ta. Bồi thường cho cô cũng là điều nên làm.

Dù sao hôm nay cũng rảnh rỗi chẳng có việc gì làm, lại nghĩ đến việc ngày mai phải làm phẫu thuật, Hi Hiểu liền quyết định sẽ ra ngoài mua chút đồ ăn nhân lúc cơ thể vẫn còn khỏe mạnh để tiện cho những ngày sau đó. Bên cạnh đó, để thể hiện quyết định bắt đầu lại từ đầu của mình, cô còn đến tiệm cắt tóc để làm một kiểu đầu mới, biến mái tóc thẳng của mình thành một mái tóc xoăn lộn sóng. Chỉ một chút thay đổi về kiểu tóc cũng khiến cho cô trông trẻ trung ra bao nhiêu.

Hi Hiểu đi xuyên qua các gian hàng trong siêu thị, đến khi mua hàng xong thì trời đã xẩm tối. Trên đường đi bộ về nhà, cô tình cờ nhìn thấy một cái máy rút tiền tự động. Hi Hiểu tò mò móc tấm thẻ ngân hàng của Lí Tử Duệ ra, nhét vào máy để thử. Quả nhiên trong thẻ có bốn vạn tệ. Nhớ lại bộ dạng định nói gì đó nhưng lại thôi của Lí Tử Duệ tối qua, Hi Hiểu không nén được nụ cười khinh miệt.

Lúc về đến nhà đã là hơn bảy giờ, vừa vào phòng khách, mùi mì ăn liền thơm ngào ngạt đã xộc vào mũi cô. Lí Tử Duệ đang ngồi trước bàn uống trà, mắt dán vào màn hình ti vi. Thấy Hi Hiểu về, anh liền liếc mắt nhìn cô, ánh mắt có chút kinh ngạc, hình như anh đang chú ý đến mái tóc xoăn của cô. Nhưng tất cả những hành động ấy chỉ vờn vện trong có mấy giây, ngay sau đó anh lại cúi đầu tiếp tục ăn mì. Hi Hiểu khẽ liếc anh, lúc này chiếc cavat trên cổ anh đã được cởi lỏng ra, chiếc áo sơ mi trắng muốt xộc xệch. Cảnh tượng một giám đốc đẹp trai húp súp một bát mì bốc khói có phần quá đậm bạc và giản dị trong con mắt của Hi Hiểu.

Cô khẽ hắng giọng rồi quay người đi vào phòng ngủ, thay quần áo ngủ rồi ngồi dựa lưng vào thành giường. Trong khi đó, Lí Tử Duệ hình như có ý biến cái ti vi 29 inch của họ thành một “trung tâm chiếu phim gia đình”, cứ như vậy cho đến tận 11 giờ đêm mà Hi Hiểu vẫn không thể ngủ nổi. Cô không chỉ xuống giường một lần mà rất nhiều lần, thậm chí có lần còn đi ra đến cửa nhưng rồi lại chán nản quay trở lại giường. Cô nhủ thầm có lẽ đây chính là âm mưu bức bách cô của Lí Tử Duệ. Có lẽ anh ta muốn dùng cách này để ép cô phải nói chuyện với anh ta trước.

Cô không thể mắc lừa kẻ địch. Hi Hiểu vui đầu vào trong chăn, khó nhọc chìm vào giấc ngủ. Trước khi ngủ cô đã mở điện thoại xem giờ, lúc đó đã là gần sáng. Có lẽ vì một quá nên cả đêm cô ngủ không ngon giấc. Sáng hôm sau tỉnh dậy, vừa hé hé mí mắt cô đã bắt gặp khuôn mặt cực kì đáng ghét của Lí Tử Duệ.

Cô giật mình hét lên một tiếng, vội vàng chỉnh lại quần áo rồi cảnh giác nhìn người đàn ông trước mặt: -Lí Tử Duệ, anh vào đây bằng cách nào thế hả?

Người đàn ông đó quay quay cái chìa khóa trong tay như để trừu người cô: -Tôi mở cửa vào chứ còn sao nữa?- dường như anh ta cũng chưa tỉnh ngủ hẳn nên vừa nói vừa đưa tay che miệng ngáp ngủ.

-Anh vào phòng tôi làm gì?- Hi Hiểu vừa giữ chặt lấy chăn vừa lấy chân đá Lí Tử Duệ: -Anh là đồ khốn kiếp, mới mở mắt ra đã định giờ trò hả?

Nhìn thấy Lí Tử Duệ nhướn mày ra vẻ khinh thường, đôi mắt ánh lên sự bức bối: -Nhan Hi Hiểu, cô tưởng là tôi muốn vào phòng của cô làm chắc? Mới sáng ra cô đã gào khóc ầm ĩ làm cái gì? Khó khăn lắm mới đến cuối tuần, thế mà cũng không được ngủ yên!

-Tôi gào khóc á?

-Đương nhiên!- Lí Tử Duệ nghiêng răng trêu trọc: -Cứ như thể có ai đang đuổi giết cô ý, ồn ào chết đi được. Tôi cứ tưởng là dưới nhà đã xảy ra chuyện gì, nghe ngóng một hồi mới phát hiện hóa ra là cô.

Mặt Hi Hiểu xanh lét. Cô ngại ngần ngẩng đầu nhìn Lí Tử Duệ rồi ấp úng hỏi: -Lí Tử Duệ, tôi...tôi đã la hét cái gì thế?

-Hình như là Thần...gì gì đó?- Lí Tử Duệ cau mày rồi đột nhiên vỗ đùi cái “đốp”: -À, đúng rồi, là Kỳ Thần!

Vào khoảng khắc nghe thấy hai chữ này, một góc nào đó trong trái tim Hi Hiểu như vỡ vụn ra. Cô mệt mỏi cắn chặt môi, thầm nhủ: hóa ra xa cách đã gần đây thời gian mà người đó vẫn khiến cho cô cảm thấy đau đớn đến như vậy.

-Nhan Hi Hiểu, đây không phải là tên gã đàn ông đã bỏ rơi cô đấy chứ?- hình như Lí Tử Duệ đã phát hiện ra vẻ mặt khác thường của cô: -Hay là tên người đàn ông mà cô yêu thầm?

Vẫn không có tiếng trả lời. Trước sự mĩa mai của anh, người phụ nữ gọi “ăn miếng trả miếng” này vẫn im lặng không phản bác. Lí Tử Duệ đột nhiên cảm thấy có gì đó bất thường liền cất tiếng gọi: -Hi Hiểu? Nhan Hi Hiểu?

Lúc này Hi Hiểu mới ngẩng đầu bên lên: -Xin lỗi, tôi nằm mơ thấy ác mộng- cô hơi nheo mắt mỉm cười với anh, nhưng khuôn mặt ấy vô cùng yếu ớt và xanh xao, cứ như thể cô thực sự bị cơn ác mộng ấy bắt mất hồn vía rồi. Lí Tử Duệ không ngờ cô lại có bộ dạng này, những câu cãi vã đã chuẩn bị từ trước nay bỗng tắc nghẽn lại ở cổ họng, anh không biết phải nói tiếp cái gì.

Mãi cho đến khi nghe thấy câu: -Tôi không sao, anh đi đi!- từ miệng của Hi Hiểu, Lí Tử Duệ mới giật mình ậm ừ rồi đi ra khỏi phòng. Mặc dù không hề làm gì thất lễ với Hi Hiểu nhưng Tử Duệ vẫn thấy chột dạ, vội vàng đi như chạy về phòng của mình. Ngồi trên giường, trước mắt anh không ngừng hiện lên vẻ mặt của Hi Hiểu lúc đó, đôi mắt đen như đã bị ai đó hút mất hồn, lơ đãng nhìn vào không trung. Còn cả nụ cười vô tư tự nhiên thường ngày ấy, nay cứ như thể bị nước cuốn bay mất màu sắc, trở nên xanh xao đến đáng thương.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, chợt trong đầu anh lại hiện ra cái tên “Kỳ Thần” ấy. Mặc dù Nhan Hi Hiểu không nói rõ ràng nhưng qua bộ dạng của cô lúc ấy, anh có thể nhận ra rằng cái người tên Kỳ Thần này có ý nghĩa rất đặc biệt đối với cô. Hơn nữa mới sáng sớm ra mà cô đã gào thét cái tên này, anh cảm thấy

trong tiếng kêu la của cô có vài phần đau đớn như xé nát tim gan.

Ý thức cứ mãi dần đo trong sự phân tích. Chỉ một lát sau, anh nghe thấy tiếng mở cửa. Trục giác mách bảo Lí Tử Duệ lao ra ngoài hỏi xem Hi Hiểu đi đâu, nhưng nhớ đến cục diện chiến tranh lạnh đã mấy ngày hôm nay, lại cộng thêm với chuyện xấu hổ sáng nay, Lí Tử Duệ đành phải giữ chặt những suy nghĩ của mình ở trong đầu. Anh đi đến bên bức cửa sổ, nhìn cô chặn một chiếc taxi và ngồi vào trong xe rồi từ từ biến mất khỏi tầm mắt mình, đột nhiên Lí Tử Duệ lại thắc mắc, liệu có phải cô ấy đi tìm cái người có tên là Kỳ Thần ấy không?

Vào khoảnh khắc cái thắc mắc đó nảy sinh, anh đã tự chửi mắng mình suy nghĩ hoang đường. Nhan Hi Hiểu chỉ là vợ trên danh nghĩa của anh, cô muốn đi tìm ai thì có liên quan gì đến mình?

Xem ra mình đúng là số chó rồi, thế nên mới gặp phải toàn chuyện vớ vẩn như thế này! “Soạt” một tiếng, Lí Tử Duệ kéo mạnh rèm cửa rồi quay lại giường ngủ bù.

Lí Tử Duệ đánh một giấc đến tận 11 giờ hơn, Nhan Hi Hiểu vẫn chưa về.

Ăn xong một bát mì ăn liền chống đói, Lí Tử Duệ cảm thấy vô cùng tê nhạt nên lại về giường ngủ tiếp. Lúc anh tỉnh lại thì chiếc đồng hồ trên tường đã chỉ vào 3 giờ 20 phút, Nhan Hi Hiểu vẫn chưa về.

Ra ngoài từ hơn 8 giờ sáng... Lí Tử Duệ nhắm tịt, Nhan Hi Hiểu đã ra ngoài hơn tám tiếng đồng hồ rồi. Anh khẽ đẩy cánh cửa phòng ngủ của Nhan Hi Hiểu, xác định chính xác là cô chưa về, trong lòng Lí Tử Duệ bỗng cảm thấy có chút lo lắng. Với sự bất thường của Hi Hiểu tối qua và cơn ác mộng sáng nay, có khi nào cô ấy đã đi tìm cái tên “Kỳ Thần” kia để tính sổ không nhỉ?

Ngộ nhỡ.....

Giả thiết còn chưa kịp triển khai ở trong đầu thì Lí Tử Duệ đã kinh ngạc thở dài trước sự lo chuyện bao đồng của mình rồi nhanh chóng dập tắt cái suy đoán không lành vừa mới nảy ra trong đầu kia. Nhìn lên đồng hồ, đã gần 4 giờ rồi, ngủ mê mệt suốt một ngày trời, Lí Tử Duệ mệt mỏi bật ti vi lên rồi nằm ngửa ra ghế sa lông xem ti vi.

Thời gian chậm chạp trôi đi, mặc dù anh không muốn nghĩ đến hành tung của Nhan Hi Hiểu nhưng ý thức vẫn không thể kiềm chế quan tâm đến mọi thứ có liên quan đến cô. Lí Tử Duệ lơ đãng cảm điều khiển từ xa đổi kênh, rõ ràng là một chương trình hết sức vui nhộn nhưng cái phản ánh trong đầu anh vẫn chỉ là một sự trống rỗng. Anh vừa ăn vừa chuyển kênh. Đang một mình gặm nhấm sự trống rỗng trong lòng thì đột nhiên chuông cửa reo vang, Lí Tử Duệ hơi khựng người lại rồi vội vàng chạy ra mở cửa.

Cứ tưởng rằng Nhan Hi Hiểu đã về, thậm chí anh còn chuẩn bị vẻ mặt thích hợp để chào đón cái người phụ nữ đáng ghét đã bắt tâm bất tích suốt cả ngày trời kia. Nào ngờ vừa mở cửa ra, hình ảnh đập vào mắt lại chính là cô gái xinh đẹp đã từng chiếm trọn trái tim anh: -Nhiệm Nhượng San.

Khóe môi vừa khẽ nhếch lên của Lí Tử Duệ như bị đông cứng lại thành sự bối rối. Anh do dự... thậm chí anh còn có thể nhìn thấy biểu cảm của mình trong đôi con ngươi đen láy kia. Anh hơi ngượng ngùng rồi mỉm cười: -Sao em lại đến đây?

-Sao em lại không thể đến đây?- Nhiệm Nhượng San bướng bỉnh nhìn anh: -Lí Tử Duệ, anh không phải là người hẹp hòi như vậy chứ? Chẳng nhẽ không làm được người tình của nhau thì cũng không thể làm bạn hay sao?

-Nhượng San!- Lí Tử Duệ lạnh lùng nhìn cô: -Anh thấy chuyện của chúng ta đã nói rõ ràng từ lần trước rồi!

-Nếu như em đến để nói cảm ơn anh thì sao?- Nhiệm Nhượng San khẽ nhướn mày, khóe môi nở ra một nụ cười mê hoặc quen thuộc: -Hơn nữa chẳng nhẽ anh thật sự không muốn em bước chân vào cánh cửa nhà anh à? Cái bộ dạng này mà để cho người đồng nghiệp hàng xóm của anh nhìn thấy, e là không hay đâu nhỉ?

Nói rồi chẳng để cho Lí Tử Duệ kịp phản ứng, Nhiệm Nhượng San liền sai bước vào trong nhà. Lí Tử Duệ tắc lười, định kéo cô lại nói chuyện rõ ràng phía sau lưng anh lại vang lên tiếng mở cửa, người hàng xóm đang nhìn anh tò mò.

Dù sao cũng không thể để cho người khác chê cười. Lí Tử Duệ đành quay người lại đá vào cửa, cánh cửa nặng nề đóng lại.

-Tìm anh có chuyện gì?- Lí Tử Duệ nhìn Nhiệm Nhượng San, nói chẳng chút thiện chí: -Nếu như thật sự em đến để nói mấy lời cảm ơn gì đó thì không cần đâu. Chuyện lần trước chẳng qua chỉ là làm việc nghĩa mà thôi.

Nhưng Nhiệm Nhượng San không những không trả lời câu hỏi của anh mà còn ngang ngược đưa mắt nhìn một lượt khắp phòng khách. Cuối cùng ánh mắt của cô dừng lại trên đồng hồ mi tô đặt trên bàn uống nước: -Cuối tuần mà có mỗi mình anh ở nhà à?

-Nhiệm Nhượng San, chuyện này có liên quan gì đến em?- Lí Tử Duệ khoanh tay, ánh mắt sắc lạnh: -Nếu như em đến nói cảm ơn, vậy thì tốt. Anh thấy không cần phải nói cảm ơn, giờ em có thể ra khỏi nhà anh chưa?

-Tử Duệ, hiện giờ anh sống rất không tốt!-Nhiệm Nhượng San nhếch miệng cười, đôi mắt đong đưa: -Lần trước anh nói với em rằng anh và vợ anh rất thương yêu nhau. Nhưng chẳng có người vợ nào lại để cho chồng mình ở nhà một mình vào cuối tuần. Còn cả cái này nữa...- cô vừa nói vừa chỉ vào túi mì ăn liền trên bàn: -Trước đây lúc còn ở bên em, thứ mà anh ghét nhất chính là mùi vị của mì ăn liền... .

-Đó là lúc ở chung với em...-Lí Tử Duệ khẽ nhếch môi như châm biếm: -Nhiệm Nhượng San, thứ nhất, anh sống rất tốt. Thứ hai, anh sống có tốt hay không cũng không liên quan gì đến em. Nếu như em có thời gian quan tâm đến anh như vậy chỉ bằng hãy dành thời gian quan tâm đến lão chồng già của

em đi!- anh cười nhạt: -Người đàn ông đó giờ có tư cách để nhận được sự quan tâm của em hơn anh!

-Từ Duệ, anh không cần phải gay gắt với em như vậy!

-Anh chỉ cảm thấy sau khi em đã lựa chọn sẽ đi con đường đó lại quay trở lại tìm kiếm người đàn ông trước đây thì có chút khó hiểu...-Lí Từ Duệ lùi lại sau vài bước rồi đưa tay ra ý “mời”: -Nhược San, anh là người đã có gia đình, cho dù việc em đến nhà anh người đàn ông đó có không để bụng thì e rằng Hi Hiểu nhà anh cũng không được rộng lượng đến thế đâu!

-Vi vậy, mong em hãy về cho!- Từ Duệ cười đầy khinh mạn: -Nhiễm Nhược San, hai chúng ta đã có gia đình riêng, không ai còn quan hệ gì với ai nữa. Hơn nữa...- ánh mắt của anh dừng lại trên cái bụng hơi nhỏ lên của cô: -Em đã mang thai đứa con của người khác...

Nhiễm Nhược San chợt vỡ lẽ: -Từ Duệ, hóa ra là anh để bụng chuyện này à...

-Em nghĩ ngợi nhiều quá rồi...- thấy Nhiễm Nhược San vẫn không có ý định ra về, Lí Từ Duệ dứt khoát đi thẳng ra cửa trước: -Cái anh để bụng chỉ là danh tiếng của anh thôi. Một người phụ nữ có bầu lại ở chung với một người đàn ông lâu như vậy, hơn nữa lại đã từng có quan hệ yêu đương, nếu truyền ra ngoài thì không hay ho chút nào!

Nhiễm Nhược San lặng người nhìn anh hồi lâu, nụ cười khẽ nở trên môi, nụ cười ấy dường như trong suốt, lấp lánh trong đôi mắt anh đã từng yêu thương, nụ cười ấy lại một lần nữa khiến cho trái tim anh thất lại. Lúc này Lí Từ Duệ mới đau đớn phát hiện ra rằng cho dù anh có làm cho bản thân mình kiên cường đến đâu, chỉ cần động chạm đến một chút xú kí ức xưa cũ cũng khiến cho anh cảm thấy bị tổn thương.

Đây chính là điểm yếu của anh.

Có thể là do bị đá kích bởi những lời lẽ mỉa mai nên Nhiễm Nhược San không nói thêm gì nữa. Cô đứng phắt dậy, quay người bỏ đi. Lí Từ Duệ hít một hơi thật sâu, đang định mở cửa thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa.

Nghĩ rằng rất có thể là Nhan Hi Hiểu đã quay về, anh chợt ngẩng người trong giây lát. Nhưng chưa đợi anh kịp có phản ứng gì thì Nhiễm Nhược San đã đến gần, đột ngột kéo cửa ra. Một giây sau đó, hình ảnh đập vào mắt anh là đôi mắt mở to ngạc nhiên của Nhan Hi Hiểu.

Dường như không thể tin vào những gì đang xảy ra trước mắt, đôi mắt Nhan Hi Hiểu ánh lên sự kinh ngạc, nhưng chỉ vài giây sau cô đã nở nụ cười: -Chào cô Nhiễm!- cô hơi dựa đầu vào cửa, ánh mắt dừng lại trên người Lí Từ Duệ đang đứng bên cạnh: -Em không nhớ nhầm chứ hả?

-Chào cô Nhan Hi Hiểu...!- hoàn toàn trái ngược với bộ dạng mặt mũi của Nhan Hi Hiểu, Nhiễm Nhược San tỏ ra vô cùng coi mở. Cô ta gơ tay ra định bắt tay Nhan Hi Hiểu nhưng Hi Hiểu đã quay mặt về phía Lí Từ Duệ nói: -Từ Duệ, cô Nhiễm định về sao?

Hi Hiểu kéo lại cái túi xách ở trên vai rồi thản nhiên đi qua hai người họ: -Em mệt muốn chết đi được, anh ra tiễn cô ấy nhé!

Lí Từ Duệ liếc nhìn Hi Hiểu ngồi xuống ghế sofa, khẽ thở dài bảo: -Ok, anh sẽ quay lại ngay!

Sau khi tiễn Nhiễm Nhược San xuống dưới, Lí Từ Duệ liền quay về căn hộ của mình. Từ đầu tới cuối Lí Từ Duệ không thể nào hiểu được dụng ý thật sự của Nhiễm Nhược San đến tìm anh lần này. Lúc ở nhà còn có vài phần vẩn vương, nhưng đến lúc chia tay lại dứt khoát đến lạ thường. Đối với người bạn gái cũ này, Lí Từ Duệ càng ngày càng thấy có một cảm giác rất khó định nghĩa thành lời.

Thế nhưng anh chẳng còn sức đâu mà suy đoán dụng ý của Nhiễm Nhược San và hướng phát triển tình cảm của hai người sau này. Người phụ nữ ở trong nhà kia càng khiến anh cảm thấy lo lắng hơn.

Không phải Lí Từ Duệ cảm thấy khó chịu khi Nhan Hi Hiểu và Nhiễm Nhược San lại lần nữa chạm mặt nhau mà là anh cảm thấy kinh ngạc không biết phải làm gì trước bộ dạng ban nãy của Hi Hiểu.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô như vậy. Lần đầu tiên gặp mặt ở công ty, Nhan Hi Hiểu đã để lại cho anh một ấn tượng rất đặc biệt. Bởi vì chức vụ của anh khiến cho các nhân viên khác đều có thái độ e dè, kính nể đối với anh, chỉ có duy nhất Nhan Hi Hiểu là không như vậy, hai người ở hai bộ phận khác nhau nên chẳng ai động chạm đến ai. Về sau cô nói rằng, bởi vì cấp trên trực tiếp của cô không phải là anh nên cô không cần thiết phải cúi đầu trước anh.

Sau đó, anh lại phát hiện ra người con gái này rất giỏi trong chiến thuật “ốc sên”. Một khi công ty có những vấn đề mà độ mạo hiểm vượt quá 40% là cô lập tức giờ chiến thuật “thu mình lại”, không can dự vào bất kì vấn đề gì. Vì vậy làm việc trong công ty lâu như vậy rồi, mặc dù khả năng rất nổi trội nhưng thành tích luôn ở mức độ trung bình. Một người như vậy, nói một cách dễ nghe là một người dửng dưng, không muốn tranh chấp với đời. Còn nói khó nghe một chút thì đó là một người bảo thủ, không tham vọng, không cầu tiến.

Nhưng không thể không thừa nhận rằng đây chính là nguyên nhân anh lựa chọn cô làm bạn chơi trong trò chơi này. Một Nhan Hi Hiểu thực tế, một Nhan Hi Hiểu khao khát có được hộ khẩu ở thành phố này...đổi mặt với chuyện này sẽ tuyệt đối kín miệng. Hơn nữa với tính cách bảo thủ như vậy, cô cũng sẽ khiến cho chuyện này được giải quyết ổn thỏa.

Cuối cùng, kết hôn với Nhan Hi Hiểu rồi anh mới phát hiện ra cô gái này thật sự là một động vật hai mặt. Nhan Hi Hiểu ở công ty là một người hoàn toàn dửng dưng nhưng trong lòng lại là một người cực kì tích cực. Nhất là với những vấn đề có liên quan đến lợi ích thì quyết không bỏ qua. Thế nhưng đến giờ, anh chẳng có tư cách gì để nói cô như vậy cả. Mặc dù cô là người khá tính toán nhưng không phải là một người không có lí trí. Mặc dù tính cách có lúc khá cố chấp nhưng cũng không phải là loại người thích bới lông tìm vết. Mặc dù đôi khi có hơi hồ đồ nhưng nói chung vẫn còn tốt hơn nhiều so với những kẻ cơ hội.

Vì vậy, tổng kết về Nhan Hi Hiểu đó là: một người có ưu điểm nhiều hơn khuyết điểm, vì vậy kết luận là: tiếp tục chung sống.

Nhưng mà người phụ nữ này, rốt cuộc đang làm sao? Tại sao mới ra ngoài có một chuyện mà dường như đã bị phơi khô, sắc mặt xanh xao đến đáng sợ vậy nhỉ?

Từ từ bước vào phòng khách, cứ tưởng rằng Nhan Hi Hiểu vẫn đang ngồi trên ghế, nào ngờ chẳng thấy bóng dáng cô đâu cả. Từ Duệ ngoảnh đầu lại nhìn, cánh cửa phòng cô khép hờ. Từ Duệ đang định qua đó hỏi cho rõ ràng chợt nhìn thấy cô đã thay xong quần áo ngủ, tay cầm cốc bước ra khỏi phòng. Khoảng khắc bốn mắt chạm nhau, Hi Hiểu khẽ khựng lại, sau đó khẽ nhếch môi hỏi: -Cô ấy đi rồi à?

-Ừ...-Lí Từ Duệ quay lại ngồi xuống ghế sofa: -Thực ra cũng chẳng có chuyện gì, cô ấy nói hôm nay đến đây để cảm ơn về chuyện dị ứng hôm trước.

-Ồ...- Hi Hiểu khẽ đáp lại rồi đến bên bình nước rót đầy cốc nước. Cô quay người đi về phòng.

Mặc dù trước đây Nhan Hi Hiểu thường ở trong phòng của mình nhiều hơn ở trong phòng khách, thế nhưng hôm nay hình như cô có gì đó khác thường. Nhìn thấy Hi Hiểu đang định trở về phòng, Lí Từ Duệ không kìm được liền gọi: -Hi Hiểu?

Bàn tay đặt trên nắm cửa của Hi Hiểu chợt khựng lại, cô ngoảnh đầu lại nhìn, ánh mắt mờ hồ nhìn anh: -Hử?

-Cô sao thế?- anh khẽ nhíu mày: -Hình như có gì đó không ổn!

-Hả? Tôi không sao cả...- cô khẽ nhếch môi: - Chắc là vì hơi mệt!

Nói rồi cô lại định quay về phòng. Lí Từ Duệ lại một lần nữa gọi cô lại. Anh chân chừ một lát rồi mới mở miệng: -Hi Hiểu, tôi cũng không biết là Nhiệm Nhựt San lại đến đây.

Cái bóng của Hi Hiểu chợt khựng lại, nhưng cô không ngoảnh đầu lại, chỉ "Ồ.." một tiếng rồi đi thẳng vào phòng, cánh cửa đóng sầm lại trước mặt Lí Từ Duệ.

Thái độ này... lẽ nào chuyện Nhiệm Nhựt San đến đây khiến cho cô không vui?

Nhìn vào cánh cửa đóng kín, Lí Từ Duệ khẽ thở dài, tâm trạng rối bời.

Nhưng Hi Hiểu chẳng có hơi sức đâu mà để ý đến tâm trạng của Lí Từ Duệ. Là một giám đốc thị trường, Lí Từ Duệ quả nhiên có bản lĩnh đoán biết sắc mặt của người khác, nhưng anh đã đoán hơi nhầm, đúng là thái độ của cô không được bình thường, nhưng không phải là vì anh.

Hôm nay đến bệnh viện, vốn định làm phẫu thuật bỏ đi cái thai trong bụng. Nhưng kiểm tra trước khi phẫu thuật cho hay, vách tử cung của cô bẩm sinh đã rất mỏng, không thích hợp để phẫu thuật phá thai. Nếu như cứ làm liều rất dễ gây tổn thương cho tử cung, dẫn đến vô sinh sau này.

Hi Hiểu không biết mình đã làm chuyện gì trời đất không dung mà số phận lại đẩy cô vào con đường cùng như vậy. Lần này cô cũng không có quyền lựa chọn. Cô giống như một con rối ngốc nghếch, chỉ biết chịu đựng, bị ép phải chịu đựng.

Trên đời chẳng có người phụ nữ nào lại không mong có con, cho dù hiện giờ không mong có con nhưng cũng chỉ là bởi vì giờ chưa phải là thời điểm thích hợp. Nếu như phải vứt bỏ cơ hội làm mẹ sau này thì đây quả là một sự thật quá ư tàn khốc.

Cô chỉ có thể sinh đứa bé này ra, cho dù cô không thể nào quay lại như xưa với cha của đứa bé, nhưng cô chỉ có một con đường này để đi. Nhưng hiện giờ, đối mặt với tình trạng vô cùng phức tạp này, cho dù đứa bé có được sinh ra an toàn thì cô phải cho nó thân phận như thế nào đây? Không thể để cho nó gặp mặt cha nó, nhưng chẳng nhẽ lại để cho đứa trẻ trở thành một đứa con hoang?

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng bước chân của Lí Từ Duệ đi lại trong phòng khách, từng bước chân vững chắc và có quy luật. Nhan Hi Hiểu ngồi thẳng người dậy, đột nhiên cô nhớ ra là mình đã xác định mối quan hệ ki quặc với người đàn ông đó, anh ta là chồng của cô, vậy thì đứa bé trong bụng của cô, cũng có quan hệ "cha con" với anh ta. Chỉ có điều nếu như Lí Từ Duệ biết được chuyện cô đang mang thai, anh sẽ có phản ứng như thế nào?

Những mối quan hệ lằng nhằng cứ quấn vào nhau như một mớ bòng bong khiến cho đầu óc của Hi Hiểu mụ mị đi. Cô còn chưa hoàn toàn tỉnh táo thì đột nhiên bên tai vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói của Lí Từ Duệ bên ngoài cửa vọng vào: -Hi Hiểu, chúng ta nói chuyện một lúc có được không?

Hi Hiểu ngăn người trong giây lát liền đáp: -Ok!

Từ từ ở trong phòng khách đã được tắt đi, Lí Từ Duệ đang ngồi trên ghế sofa, tay phải cầm bút, lông mày khẽ nhíu lại. Mặc dù đã không còn là nhân viên của Trụ Dương, cũng chẳng còn quan hệ đồng nghiệp với Lí Từ Duệ nhưng nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của anh lúc này, Hi Hiểu vẫn có thể cảm nhận được áp lực của công việc. Cô ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện anh, mỉm cười hỏi: -Sao thế?

Lí Từ Duệ khẽ mỉm môi, ngẩng đầu nhìn cô rồi thở dài: -Nhan Hi Hiểu, không cần biết cô có chấp nhận hay không, tôi vẫn muốn nói một tiếng xin lỗi!

Hi Hiểu chợt khựng lại, thấy thái độ rất quân tử của Lí Từ Duệ, cô chợt cảm thấy có chút ngại ngùng: -Không sao, chuyện hôm trước tôi cũng không đúng!- vừa nói cô vừa vỗ vai của mình ra: -Cái thế đó...

Bởi vì hôm ấy quá tức tối trước thái độ khó chịu của Lí Từ Duệ nên cô mới giữ lại cái thẻ ngân hàng này, cũng coi như là một sự cảnh cáo. Giờ bỗng

nhien Lí Từ Duệ lại thay đổi thái độ, cho dù có cứng rắn đến đâu cũng cảm thấy có chút mềm lòng. Hơn nữa, cô cũng không biết phải ăn nói ra sao về chuyện cô có thai, nghĩ đến cũng thấy có phần xấu hổ với người đàn ông trước mặt.

Thế nhưng tay cô còn chưa kịp mở ví ra thì bàn tay của Lí Từ Duệ đã ngăn cô lại: -Hi Hiểu. . .- anh nhìn vào mắt cô, đôi môi hơi cong lên: -Tôi không nói chuyện đó!

-Tôi muốn nói đến chuyện Nhiễm Nhược San. . .- Lí Từ Duệ đánh mắt về phía cái bàn uống nước, lúc này Nhan Hi Hiểu mới phát hiện ra bản hợp đồng của hai người đang đặt trên đó:-Mặc dù trong hợp đồng có nói không được dẫn bạn khác giới về nhà qua đêm, không nói là ban ngày cũng phải thực hiện quy định này. Nhưng vì tình cảnh lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy có phần. . .có lỗi với cô. . .

-Chẳng có gì mà có lỗi cả- thấy Lí Từ Duệ nhắc đến chuyện này, trong đầu Nhan Hi Hiểu lại hiện lên cảnh tượng ba người chạm mặt nhau lúc đó. Vào khoảng khắc đó, ánh mắt đầy hận học của Nhiễm Nhược San đã cho thấy rõ cô ta coi Hi Hiểu như kẻ thù của mình. Hi Hiểu cười nhạt nói: -Tôi thì không sao, người mà anh có lỗi phải là cô Nhiễm mới phải!

-Tôi chẳng có lỗi gì với cô ta hết, tất cả đều đã là quá khứ!- Lí Từ Duệ khẽ thở dài: -Còn cô, sau khi kí kết hợp đồng, cô với bạn trai chẳng còn chút quan hệ gì, trong khi đó, tôi với người yêu cũ lại dây dưa mãi không xong. Nhan Hi Hiểu, nghĩ đến chuyện này, tôi thật sự cảm thấy có lỗi với cô. . .

Lí Từ Duệ không biết rằng Nhan Hi Hiểu là mẫu phụ nữ điển hình chỉ thích sự mềm mỏng chứ không thích sự cứng rắn. Nếu như một mực đối đầu với cô, cục diện chiến tranh giữa hai người sẽ phát triển thành cuộc chiến tranh phát xít. Còn nếu như tỏ ra tử tế như ngày hôm nay thì cô lập tức sẽ có phần e thẹn như những cô gái mới lớn. Cô khẽ xoa xoa đầu mình, bẽn lèn nói: -Thực ra tôi cũng không để bụng đâu!

Cô thực sự không để bụng, là bởi vì lúc đó trong đầu cô chỉ toàn là chuyện cái thai trong bụng, hoàn toàn chẳng có tâm trí đâu mà để bụng đến chuyện của Nhiễm Nhược San và Lí Từ Duệ. Nào ngờ bộ dạng này của cô lại khiến cho Lí Từ Duệ tưởng rằng nguyên nhân chính là anh.

Hi Hiểu cảm thấy bất an trong lòng, vốn tưởng rằng một người xuất thân từ bộ phận thị trường như Lí Từ Duệ chỉ biết đến tiền bạc, nào ngờ anh ta cũng có lúc dịu dàng và quan tâm đến người khác như vậy. Điều này khiến cho Nhan Hi Hiểu cảm thấy hơi áy náy: -Tôi thực sự không nghĩ nhiều như vậy đâu!

-Tôi nghĩ rồi, để thể hiện lợi ích của chúng ta, hợp đồng có thể sửa lại một chút. . .- Lí Từ Duệ rút bản hợp đồng ra, cầm bút lên chỉ vào một chỗ: -Ở đây, liệu có nên thêm một điều nữa không? Trong một năm sau khi kí hợp đồng, một tháng không được dẫn bạn khác giới về nhà quá một lần. Đối với mối quan hệ đặc biệt, mờ nhạt đơn, bạn trai hoặc bạn gái cũ, càng cần phải thận trọng chấp hành. Nếu như có vấn đề đặc biệt cần phải về nhà bàn bạc, bắt buộc phải thông qua sự cho phép của đối phương. Nếu chưa được sự cho phép của đối phương mà đã dẫn người khác giới về nhà, không chỉ bị phạt 500 tệ mà còn phải giải thích cụ thể cho đối phương.

Lí Từ Duệ bán liền một tràng, bộ dạng giống hệt như đang đàm phán với khách hàng khiến cho Hi Hiểu có chút không quen. Cô mơ hồ nhìn anh, dường như trước mặt cô lúc này là một người đàn ông tài ba trên thương trường. Mãi cho đến khi có tiếng e hèm vang lên, Hi Hiểu mới giật mình bừng tỉnh. Ánh mắt long lanh của Lí Từ Duệ dường như có thể nhìn thấu tâm can cô. Hi Hiểu ngẩng người, trong đầu cô chợt hiện lên hình ảnh một người đàn ông khác.

Người đã từng vô cùng thân mật với cô nhưng lại không bao giờ có thể gặp lại, người mà cô trót mang trong mình giọt máu của anh ta nhưng lại không bao giờ có thể trở thành chồng của cô.

-Hi Hiểu?

Nghe thấy tiếng gọi khẽ của Lí Từ Duệ, Hi Hiểu ép mình phải bừng tỉnh từ trong hồi ức, cô mơ hồ nhìn anh: -Hả? Sao thế?

Về thất thần của cô quá rõ rệt khiến cho Lí Từ Duệ dờ khóc dờ cười: -Chưa nghe rõ à? Thôi được rồi, để tôi nói lại lần nữa nhé!

-À, không cần đâu!- Nhan Hi Hiểu vội vàng ấn chặt bàn tay đang cầm bút của anh xuống, cười ngại ngùng bảo: -Tôi nghe theo anh, cứ làm như những gì anh nói đi!

-Thật sự không cần nghe nữa à?- Lí Từ Duệ nở nụ cười trên choker: -Cô không sợ tôi lừa cô à?

-Không sợ, người anh còn ở đây cơ mà!- cô hài hước nói: -Có người ở đây rồi tôi còn sợ gì nữa chứ?

-Ừm, ok!- Lí Từ Duệ đáp lại rồi cúi đầu bổ sung thêm một điều mới vào bên cạnh chỗ còn trống. Còn chưa kịp đặt bút thì bên tai anh đã vang lên tiếng của Hi Hiểu: -Từ Duệ, anh có cảm giác gì về chuyện có thai của cô Nhiễm?

Tay cầm bút của Lí Từ Duệ chợt khựng lại, anh vẫn không ngẩng đầu lên: -Tôi chẳng có cảm giác gì cả, nên hỏi chồng cô ta mới phải!- anh im lặng một chút rồi bỗng nhiên mỉm cười với cô: -Có lẽ giờ nếu cô có thai thì cảm giác của tôi mới càng rõ rệt.

Nhan Hi Hiểu ngẩn người nhìn anh, tiếp tục nói bằng giọng điệu bông đùa: -Nếu như tôi có thai thật thì anh sẽ làm thế nào?

-Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này- Lí Từ Duệ khoan khoái ngồi dựa lưng vào ghế sofa, mắt neho neho lại: -Tôi chẳng bao giờ nghĩ đến những chuyện không thể xảy ra. Thay vì chìm đắm trong những thứ suy diễn vô bổ, chi bằng cố gắng mà bảo vệ bản thân, nghĩ cách ngày mai phải kiếm tiền như thế nào còn hơn!

Hi Hiểu cảm thấy áy náy trong lòng, đành cố gượng cười: -Quả nhiên là thành phần tôn sùng những tờ giấy bạc.

-Đúng thế, cũng không hẳn là tôn sùng. Chỉ có điều lợi ích ở ngay trước mặt mà xã hội này lại quá thực dụng!- Lí Tử Duệ thở dài như một ông cụ non: - Từ lúc xác lập mục tiêu là nhập hộ khẩu thành phố J này thì nó chính là mục tiêu theo đuổi duy nhất của tôi. Còn những chuyện khác tôi chẳng có hơi sức đâu mà nghĩ cho mệt.

Định nói thêm điều gì đó nhưng lại sợ chạm vào dây tự ái của anh nên Hi Hiểu chỉ cười phụ họa và cố gắng nuốt những lời định nói vào trong bụng. Cô cố gắng tìm kiếm một vài nhân tố lạc quan trong những điều anh nói, hi vọng một ngày nào đó anh biết được cô đang có thai sẽ không phản ứng quá gay gắt. Dù sao thì bọn họ cũng chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa. Mặc dù cô mang thai đứa con của người khác thì cũng không phải là phản bội tình cảm của anh. Hơn nữa Lí Tử Duệ lại coi đồng tiền là trên hết, vì vậy chuyện trong bụng cô là con của ai chẳng phải là mối bận tâm của anh.

Buổi tối, Hi Hiểu xuống bếp làm cơm tối. Trận chiến này coi như chấm dứt. Những hiềm khích và mâu thuẫn mấy ngày trước dường như biến mất, hai người cùng coi như không có chuyện gì xảy ra. Lí Tử Duệ khen ngợi hết lời tài nấu nướng của Nhan Hi Hiểu, không hề nhắc đến nửa lời về chuyện xung đột giữa hai người. Cuối cùng vẫn là Hi Hiểu vì không nhịn nổi nữa liền moi tằm thề ngăn hàng ở trong túi ra bảo: -Trả lại anh này!

-Cô không cần à?- Lí Tử Duệ khẽ nhủ mày: -Tôi nghĩ kĩ rồi, cô nói cũng đúng, không có tôi thì cô đã chẳng bị mất việc!

Dù sao Lí Tử Duệ cũng thể hiện thái độ quan tâm và biết điều của mình, Hi Hiểu cũng đành phải cư xử quân tử: -Nhưng anh nói cũng có lí, nếu như không phải vì tôi sợ ý thì anh cũng không bị ảnh hưởng xấu như vậy...

-Vậy thì...

-Tôi không để anh chẳng phải chịu trách nhiệm tí nào như vậy đâu...- Hi Hiểu vừa cười vừa nhét tằm thề vào tay anh, nghiêng nghiêng đầu ra vẻ ngẫm nghĩ: -Hay như thế này đi, mỗi tháng anh chỉ cần đưa tôi 1800 tệ là được rồi, thời hạn khoảng nửa năm. Nếu như trong nửa năm mà tôi vẫn không tìm được việc làm. Vậy thì trách nhiệm không còn thuộc về anh nữa. Anh thấy thế nào?

Trong đôi mắt của Lí Tử Duệ chợt ánh lên một sự ngạc nhiên và lo ngại: -Cô như vậy có được không?

-Chẳng có gì là không được cả! Đây coi như là tiền hỗ trợ cơ bản của anh cho tôi...- Nhan Hi Hiểu đứng dậy thu dọn bát đĩa: -Giả sử có một ngày chúng ta cãi cọ, tôi sẽ không bị anh nói là lừa tiền của anh.

-Ok!- nghe cô nói như vậy, Tử Duệ liền gật đầu đồng ý. Nhưng chợt nhớ ra chuyện gì đó, anh lại kéo cánh tay cô lại: -Tôi đột nhiên nhớ ra rồi, nếu như cô muốn quay lại Trụ Dương thì cũng không hẳn là không có cách!

-Cách gì?

-Mặc dù cô làm việc ở bộ kế hoạch, nhưng lại là công thần của bộ phận thị trường, thậm chí là cả công ty Trụ Dương...- Lí Tử Duệ nhủ mày: -Chuyện của Thiên Thần lần này, tôi nghĩ với lí lịch và kinh nghiệm của cô, nếu như ở Gia Thái thì chắc chắn sẽ không có chuyện như thế này xảy ra. Hi Hiểu, khi nào tôi rảnh, tôi và cô sẽ đi gặp Tôn Bồi Đông, lấy việc của Gia Thái thuyết phục ông ấy gọi cô trở lại công ty, cô thấy sao?

Hi Hiểu ngẩn người rồi đột nhiên cười cay đắng: -Cảm ơn anh, sợ là tôi không đủ quan trọng như vậy đâu!

-Nếu như không quan trọng thì làm sao lúc đó cô có thể nhận được một đề án lớn như vậy?- càng nói Lí Tử Duệ càng cảm thấy chuyện này có tính khả thi: -Mặc dù tôi không biết cô và Gia Thái có quan hệ gì, nhưng nếu như cô nói rõ các yếu tố lợi ích với Gia Thái cho Tôn Bồi Đông nghe thì làm sao ông ấy dám mang lợi ích của Gia Thái ra để mạo hiểm? Hoặc là cô có thể đi tìm tổng giám đốc của Gia Thái, theo như tôi được biết thì mấy năm gần đây, nhân sự cao cấp của họ biến động không nhiều. Những người mà trước đây cô quen biết chắc không ít người đã nắm giữ các chức vụ quan trọng trong công ty. Nhờ họ nói tốt cho cô vài câu, lấy công việc sau này ra để đảm bảo thì chắc chắn đây không phải là chuyện khó thành hiện thực.

Hi Hiểu vẫn không dừng tay thu dọn bát đĩa, cô chỉ cười nhạt: -Chuyện này cứ để sau này hãy nói!

-Hi Hiểu, chuyện này nên tiến hành sớm đi!- nhìn thấy bộ dạng chẳng mấy để tâm của cô, Lí Tử Duệ lại cảm thấy sốt ruột: -Một khi có người tiếp nhận công việc của Gia Thái thì vai trò của cô lúc ấy không còn quan trọng nữa, không thể nào uy hiếp được Tôn Bồi Đông nữa đâu!

-Tôi cũng không muốn quay lại công ty cho lắm!-Hi Hiểu nghiêng đầu nhìn anh: -Trước đây tôi cứ nghĩ rằng làm việc ở Trụ Dương rất tốt, lương và đãi ngộ đều không tồi, không hổ danh là một công ty lớn. Thế nhưng tôi qua tôi đột nhiên nghĩ thông rồi, điều khiến tôi buồn không phải vì mất việc ở Trụ Dương mà chính là bởi hai từ “thôi việc”. Tôi lớn như thế này rồi, đây là lần đầu tiên tôi bị người ta đuổi đi, hơn nữa lại bị đuổi đi một cách không rõ ràng, chẳng còn chút thể diện nào cả.

-Nhưng anh có biết mùi vị của sự ràng buộc không?

Nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của cô, Lí Tử Duệ mơ hồ lắc đầu.

-Chính là cảm giác bị người ta trói lại, lúc nào cũng cảm thấy tất cả những gì của ngày hôm nay đều là ân huệ của người khác ban cho...- khẽ môi Hi Hiểu từ từ nhếch lên, nặn ra một nụ cười xanh xao: -Vì vậy, hôm nay có cơ hội thoát ra, đối với tôi mà nói thì không phải là chuyện không tốt...

Lí Tử Duệ không hiểu rõ lắm ý của cô, định tiếp tục hỏi cô nhưng Hi Hiểu đã quay người bước đi, chỉ để lại cái bóng mờ nhạt. Lí Tử Duệ thất thần nhìn vào cái bàn ăn sạch sẽ trước mặt, trong lòng đột nhiên trĩu nặng một thứ cảm giác xót xa. Hóa ra những gì mà anh đã điều tra được về Nhan Hi Hiểu lại chỉ là những chuyện hết sức vặt vãnh.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Quá Khứ Chỉ Còn Là Dĩ Vãng

Có thể hôm nay là ngày đã được an bài phải vắn vương những gì đã qua. Một người đang phải trải qua chuyện mang bầu như Hi Hiểu, dưới sự khơi gợi của Lí Từ Duệ lại một lần nữa nhớ về người đó.

Cô thần thờ đứng rửa bát đĩa, trong đầu lại hiện lên những kỉ niệm tươi đẹp trong quá khứ. Bởi vì đã từng rơi quá nhiều nước mắt, đến giờ cô mới phát hiện ra rằng, cho dù có nhớ nhưng đến đâu thì đôi mắt của cô đã cạn khô mắt rồi. Cô từ một con bé ngốc nghếch giờ đã trở thành một người đàn bà cứng cỏi như ngày hôm nay.

Có lẽ bởi vẫn còn chút vắn vương nên đêm trước khi cô định phá bỏ cái thai, anh ta đã trở thành con ác mộng của cô.

Và rồi, hôm nay, cái kết luận “không thể phá thai” của cô đã khiến cô phải chịu đựng sự tàn khốc này.

Ngày hôm sau, Nhan Hi Hiểu vẫn dậy sớm như thường lệ, cô làm bữa sáng cho Lí Từ Duệ theo thói quen. Nhưng nhìn thấy Lí Từ Duệ khoan khoái thưởng thức bữa sáng, cô lại không kiểm soát được cơn buồn ngủ đang kéo đến. Tiếng nói của Lí Từ Duệ thoảng qua tai: -Hi Hiểu?

-Hà?- Hi Hiểu giật mình ngẩng đầu, cơn buồn ngủ vẫn chưa hoàn toàn biến mất, vì vậy ngay cả trong giọng nói của phảng phất sự mệt mỏi:

-Sao thế?

-Nếu như cô ngủ chưa đủ thì không cần phải chuẩn bị bữa sáng cho tôi đâu!- trong mắt của Lí Từ Duệ ánh lên sự thương cảm: -Nhìn thấy cô mới sáng sớm đã mắt nhắm mắt mở như thế này, tôi thực sự không đành!

-Tôi cũng không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy buồn ngủ quá!- Hi Hiểu ngại ngùng lắc lắc đầu: -Không sao đâu, đợi anh đi rồi tôi sẽ ngủ bù!

Nhìn thấy Lí Từ Duệ đã đi làm, Hi Hiểu mới thu dọn qua loa đóng bát đĩa rồi bò lên giường. Thực ra trải qua một quá trình giãy vò, cơn buồn ngủ của cô đã bớt đi ít nhiều. Bản thân cô không phải là một người ngủ nhiều, lẽ nào là do....

Trong đầu cô chợt thoáng qua một suy nghĩ, lẽ nào đây chính là những phản ứng khi mang thai?

Vội vàng ngồi dậy tìm kiếm tài liệu có liên quan đến việc mang thai. Quả nhiên, thèm ngủ là dấu hiệu đầu tiên. Lại tiếp tục tra cứu những vấn đề có liên quan đến “vách tử cung quá mỏng”, cũng thu được không ít kiến thức. Nhưng hiện giờ, tâm trạng bức bối và sốt ruột ngày càng lớn lên trong lòng cô. Sau khi tra cứu hết những tài liệu này, Hi Hiểu chợt cảm thấy cuộc sống sau này của mình hoàn toàn vô vọng. Cô chán nản gấp cuốn sổ lại, chui vào trong chăn định tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này mê man và tiêu cực. Trong khi cô đang ngủ, Lí Từ Duệ có gọi điện về nhà, chắc là vì cảm thấy bộ dạng lúc sáng của cô không được ổn cho lắm, anh còn dặn dò này nọ. Hi Hiểu lúc ấy vẫn đang chìm trong mộng mị chỉ ậm ừ cho xong rồi lại chìm vào giấc ngủ. Trước khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu cô chợt thoáng qua một ý nghĩ: cái anh chàng Lí Từ Duệ này, ngay cả trong những lời hỏi thăm người khác cũng có mang sự kiêu ngạo và khách sáo như của cấp trên đối với cấp dưới.

Lại một lần nữa không cam tâm tỉnh giấc bởi vì có tiếng chuông cửa.

Nhớ lại Lí Từ Duệ đã nói trong điện thoại rằng nếu có thời gian rảnh sẽ về nhà xem cô thế nào. Hi Hiểu chợt mở to mắt, trực giác mách bảo cô rằng Lí Từ Duệ về nhà. Cứ tưởng rằng anh nhấn chuông hai lần không được sẽ móc chìa khóa ra mở cửa, nào ngờ chuông cửa cứ reo lên liên hồi. Hi Hiểu mặc dù không muốn nhưng cũng đành bò dậy, đi chân trần ra mở cửa, miệng lầm bầm: -Anh lại quên không mang chìa khóa....

Chưa kịp nói hết câu thì bên tai cô đã vang lên giọng nói quen thuộc:

-Hiểu Hiểu!

Giọng nói này khiến cho cơn buồn ngủ của cô dường như bay biến sạch. Cô giật mình ngẩng đầu, trước mắt là một người mà cô đã từng quen. Có thể là bởi vì nhìn thấy dáng vẻ ngờ ngàng của cô, người kia liền chẳng chút khách sáo, bọ lên má của cô: -Hiểu Hiểu, mẹ của cháu đây mà!

-Mợ?

Mẹ của Hi Hiểu là con thứ hai trong gia đình, trên có một chị gái hơn tám tuổi, dưới có một em trai nhỏ hơn một tuổi. Lúc còn nhỏ Hi Hiểu chưa từng gặp bác, nghe nói bác ấy vì ung thư phổi đã qua đời từ sớm. Mà vụ tai nạn khủng khiếp đó đã cướp mất cả bố lẫn mẹ của Hi Hiểu. Lúc ấy, chuyện nhận nuôi Hi Hiểu trở thành một vấn đề “nhạy cảm”.

Bố của Hi Hiểu là con trai độc nhất của gia đình, gia đình lại ở một thành phố khác, đương nhiên không thể chờ mong gì được. Lúc đó, nhiệm vụ nuôi dưỡng cô đương nhiên được đặt lên vai cậu của Hi Hiểu. Thế nhưng cô chỉ ở nhà của cậu mình khoảng hai năm. Một hôm nào đó, cậu của Hi Hiểu đột nhiên gửi cô đến nhà ông ngoại, nói rằng bản thân bận rộn công việc, không có thời gian chăm sóc cho cô.

Còn cô, thỉnh thoảng về thành phố C cũng chỉ là để thăm ông ngoại. Còn những người như cậu mợ thì kể từ đó cô không hề gặp mặt.

Vì vậy, hôm nay, người mợ như vừa nhảy ra từ giấc mộng này đã khiến cho Hi Hiểu sửng sốt không biết phải làm sao. Cô nghiêng đầu, mở to mắt kinh ngạc như gặp ma giữa ban ngày.

Mãi cho đến khi mợ cô lại một lần nữa định đưa tay lên bẹo má cô thì Hi Hiểu mới chợt sực tỉnh: -Mợ, con gió nào đưa mợ đến đây thế?

-Xem cháu nói gì kia...-mợ tròn mắt lườm cô: -Cháu là cháu gái của mợ, mợ đến thăm cháu chẳng nhẽ còn phải chờ sự phê chuẩn của pháp luật?

-Đương nhiên là không ạ...- Hi Hiểu cười ngốc nghếch.

-Không phải thì mau cho mợ vào nhà đi!- mợ liền nắm lấy cánh tay Hi Hiểu rồi lôi cô vào trong nhà. Chợt nhìn thấy Hi Hiểu đi chân đất, mợ liền la lên: -Hi Hiểu, lớn thế này rồi sao cháu vẫn đi chân đất ra ngoài hả?

-À, mợ đợi một lát, cháu đi dép ngay đây...- nhân cơ hội thoát ra khỏi bàn tay ươn ướt của mợ, Hi Hiểu vội vàng chạy ngay vào phòng ngủ.

Nhìn mình ở trong gương, Hi Hiểu thật không dám tin vào mắt mình. Người mợ đã mất tích bao nhiêu năm nay không biết từ đâu lại nhảy ra đây thế nhỉ?

Còn đang chìm đắm trong những suy nghĩ mông lung thì tiếng động bên ngoài phòng khách đã lôi Hi Hiểu quay lại với hiện thực. Mợ cô đang bày những món quà mang đến bàn uống nước, toàn là những đặc sản quê nhà: -Đây là mứt hoa quả, ông ngoại nói cháu thích ăn nhất là món này, mợ liền mang hai túi lên cho cháu....

-Đây là bánh cuốn, cũng là đặc sản của chúng ta, trên ti vi nói ở những nơi khác có tiền cũng không mua nổi đâu. Vì thế mợ mang lên một ít cho....

.....

Chỉ một lúc sau, trên bàn uống nước đã chất đầy thức ăn. Hi Hiểu kinh ngạc nhìn đồng hồ ăn ngon ngon trước mắt, cứ như thể mợ cô đã vận chuyển và núi đồ ăn ở thành phố C đến đây vậy. Đột nhiên mợ cô vỗ đùi cái đốp rồi cao giọng: -À phải rồi, ông ngoại còn bảo mợ mang cái này đến....- nói rồi mợ lôi từ trong túi ra một cái gối, hươu hươu trước mặt cô: -Ông bảo lần trước cháu về nhà nói là ngủ trên cái gối của nhà rất ngon giấc liền nhờ người làm cho cháu một cái mới, bảo mợ mang đến....

Một câu “ông ngoại”, hai câu “ông ngoại”. Lẽ nào mợ chính là “trình sát” mà ông ngoại phải đến để thăm dò? Thấy mợ mãi mà không chịu nói mục đích đến đây, Hi Hiểu đành phải giả vờ vừa lật đồng hồ ăn trước mặt vừa dò hỏi: -Thế...lần này mợ đến đây là vì công việc à?

Mợ ngẩng đầu nhìn Hi Hiểu, toét miệng cười: -Không phải, mợ đến đây là để thăm cháu gái của mợ.

Sự thân mật bất ngờ của mợ khiến cho Hi Hiểu bất giác rùng mình:

-Mợ....

-Cái con nhóc này, lấy chồng mà chẳng chịu nói với gia đình một tiếng, cứ phải khiến cho mọi người bất ngờ. Nếu như không phải ông ngoại nói là cháu dẫn chồng về thì vợ chồng mợ vẫn không hay biết gì...-mợ Hi Hiểu mệt quá liền ngã người ra ghế sofa: -Ông ngoại nhớ cháu lắm..

-Vâng ạ!

-Hiểu Hiểu, chồng cháu làm gì mà giàu có thế?- mắt mợ Hi Hiểu chợt sáng lên: -Có thể mua được căn nhà to thế này, nghe nói còn giúp cháu giải quyết được vấn đề hộ khẩu à?

-Vâng ạ!

-Thật chẳng ngờ con nhóc con này lại có bản lĩnh như thế! Lúc còn nhỏ cứ ngốc ngốc là...thế mà lại có mắt nhìn đàn ông giỏi!- mợ Hi Hiểu đột nhiên nghiêng người, liếc mắt nhìn cô: Hiểu Hiểu, chồng cháu giỏi giang như thế, chỉ bằng sau này cháu hãy giúp Xán Xán nhập hộ khẩu vào thành phố J đi.

Xán Xán?- Hi Hiểu kinh ngạc thốt lên: -Chẳng phải em nó mới học lớp 11 thôi sao?

-Đúng thế, sang năm là nó thi đại học rồi, định thi vào trường đại học sư phạm của thành phố J...- mợ Hi Hiểu uống một ngụm nước rồi nói tiếp: -Thành phố J này quả là một nơi ở tốt, có ai lại không muốn đến đây chứ? Chỉ có điều trước đây người ta có thể nhập hộ khẩu vào thành phố J nhờ thi đỗ đại học, chẳng như bây giờ, nhà nước đề ra luật mới, còn có thể chuyển hộ khẩu được sao?

Nghe mấy câu đó Hi Hiểu chợt vỡ lẽ. Thấy mợ ra sức khen ngợi Lí Tử Duệ, Hi Hiểu thầm nhủ có khi hôm nay mợ mình đến đây là để nghe ngóng về vấn đề hộ khẩu.

Trong đầu cô vang lên tiếng chuông cảnh báo. Cô chợt thấy cánh tay mình đau nhói, ngẩng đầu lên bắt gặp ngay khuôn mặt tươi cười của mợ: -Chẳng phải là cháu không biết mợ là người thẳng thắn, nhanh nhẹn nhanh miệng. Chẳng qua mợ chỉ tiện miệng nhắc đến chuyện này rồi, cháu đừng để bụng làm

gi. Lần này mẹ đến đây thực sự chỉ là để thăm cháu thôi.

Bà ta nói như vậy chẳng khác gì lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử, khiến cho Hi Hiểu vô cùng khó xử: -Mẹ nói gì vậy, mẹ đến thăm cháu, cháu vui còn không kịp. Thế này đi, cháu ra ngoài mua chút đồ ăn nhé!

Trong nhà không dự trữ nhiều đồ ăn, rau xanh với hoa quả chẳng còn lại bao nhiêu. Vì vậy lần này đi mua hàng, Hi Hiểu quả thực đã hoàn thành một công trình lớn.

Đợi đến khi cô mua sắm đầy đủ mọi thứ, nhìn vào đồng hồ thì đã là 11 giờ. Cô vội vã trở về nhà, miệng thở hồng hộc, tay rút chìa khóa nhà định mở cửa thì đột nhiên cánh cửa mở ra, Hi Hiểu ngẩng đầu nhìn, bất gặp đôi mắt đen láy của Lí Tử Duệ.

-Sao anh đã về rồi?- cô ngây người kinh ngạc, để mặc cho anh đưa tay đón lấy những túi xách trên tay mình: -Vẫn còn sớm mà!

-Chẳng phải sáng nay cô cứ mơ mơ màng màng hay sao, tôi không yên tâm! Vừa nãy gọi điện thoại lại không có ai bắt máy nên tôi đi thẳng về đây....-Lí Tử Duệ lườm cô chẳng chút thiện cảm rồi đặt hết những món đồ cô mua vào trong bếp: -Lúc vào nhà, tôi còn tưởng là vào nhầm nhà của người khác!

Hi Hiểu ngại ngùng cúi thấp đầu lè lưỡi: -Xin lỗi nhé, tôi cũng không biết là mẹ lại đột nhiên đến....

-Chẳng nhẽ cô không biết đăng gọi điện thoại trước cho tôi hay sao?- Lí Tử Duệ nhú mày, cầm khăn mặt lên lau tay rồi nói bằng giọng oán trách: -Điện thoại di động là để làm cái gì? Chẳng phải để cho tiện mới sáng tạo ra điện thoại di động hay sao. Lần sau cô cứ thử không mang điện thoại theo xem?

-Không dám, không dám ạ!- Hi Hiểu không biết rằng Lí Tử Duệ lại có thể lảm lòi đến thế, thế nên cô đành tích cực nhận lỗi về phía mình rồi nhanh chóng lảng sang chuyện khác: -À phải rồi, chiều nay anh có phải đi làm không?

-Đương nhiên là có rồi!- Lí Tử Duệ gạt đầu, móc điện thoại trong túi ra xem giờ: -Xe của tổng giám đốc Tôn đang đợi ở bên ngoài, nếu như không phải vì đợi cô thì tôi đã về công ty từ lâu rồi!

Thấy Lí Tử Duệ một lòng vì mình, Nhan Hi Hiểu lại cảm thấy vô cùng cảm động. Cô lôi hai túi bánh quy mới mua ở siêu thị ra, nhét vào tay anh và nói: -Mới mua ở siêu thị đây, chiều nếu có đói thì anh mang ra mà ăn!

Lí Tử Duệ ừ một tiếng chẳng chút khách sáo. Trước khi đi anh còn ra phòng khách chào tạm biệt mẹ của Hi Hiểu: -Mẹ ơi, chiều cháu phải đi làm, cháu đi trước đây ạ! Mẹ cứ ngồi chơi nhé!

-Cháu đi đi!- nhìn thấy Lí Tử Duệ đích thân tới chào tạm biệt, mẹ Hi Hiểu nở nụ cười tươi rói rồi vui vẻ tiễn Tử Duệ ra tận cửa. Cho đến khi bóng dáng của Lí Tử Duệ đã khuất ở trong thang máy, mẹ của Hi Hiểu vẫn không ngớt lời khen ngợi: -Hi Hiểu, cháu thật là có mắt nhìn người. Mẹ cứ nghĩ những người có tiền thường xấu xí như ma, nào ngờ chồng cháu lại đẹp trai chẳng khác gì mấy anh diễn viên trên ti vi....

Mặc dù từ trước đến giờ hai người không phải là quan hệ vợ chồng thực sự nhưng khi nghe thấy mẹ mình hết lời khen ngợi Tử Duệ, trong lòng Hi Hiểu cũng cảm thấy vô cùng tự hào và vui sướng. Cô vừa thái thức ăn vừa nói chuyện với mẹ: -Mẹ cứ nói quá, anh ấy cũng bình thường như bao người khác thôi mà!

Suốt cả bữa cơm, mẹ của Hi Hiểu luôn miệng khen ngợi Lí Tử Duệ cứ như thể đã bị trúng bùa mê thuốc lú của anh vậy, nào là: thấu tình đạt lý, nào là phong độ hơn người, nào là thông minh xuất chúng...Gần như tất cả những lời khen ngợi êm tai đều được mẹ Hi Hiểu dùng để miêu tả người đàn ông này. Đứng vào lúc sự vui sướng của Hi Hiểu đang lên đến đỉnh điểm thì mẹ của cô bất ngờ ném một “quả lựu đạn” vào mặt cô: -Hiểu Hiểu, nhà của cháu nhiều phòng nhỉ....Mẹ thấy hình như có đến tận hai phòng ngủ, thế thì phòng nào là dành cho khách thế?

-Phòng cho khách ạ?

-Đúng vậy, mẹ không có ý chiếm chỗ của các cháu đâu!- mẹ Hi Hiểu đột nhiên đứng dậy, ngó nghiêng khắp nhà. Lúc đến trước cửa phòng của Lí Tử Duệ, Hi Hiểu tưởng rằng cô phòng anh đã khóa, nào ngờ mẹ cô chỉ đẩy nhẹ cánh cửa đã mở ra. Mẹ Hi Hiểu thò đầu nhìn vào bên trong rồi thốt lên: -Đây chắc là phòng ngủ chính nhỉ?

-Vâng, là phòng ngủ chính đây ạ!-Hi Hiểu cảm thấy có điều chẳng lành, thấy bà mẹ định đi sang phòng của mình, cô định đứng dậy ngăn lại nhưng không kịp. Mẹ của Hi Hiểu thân nhiên mở cửa phòng của cô ra, chẳng chút khách sáo của người ngoài rồi thốt lên: -Ở đây cũng có người ở à?

Trên tường có treo một bức ảnh rất to của Hi Hiểu, chỉ nhìn sơ qua cũng biết đây là phòng của cô. Quả nhiên, mẹ Hi Hiểu đi vào bên trong, mắt mở to kinh ngạc: -Cháu ở phòng này à?

-Mẹ...cháu....

Câu tiếp theo của mẹ càng khiến cho Hi Hiểu trào máu: -Cháu không ngủ chung với Tử Duệ à?

Mặc dù đã trải qua những hoạt động của người trưởng thành, thế nhưng cứ nghe đến từ “ngủ chung” là mặt của Hi Hiểu lại đỏ bừng lên: -Mẹ à, nói thế nào nhỉ, đương nhiên...đương nhiên là ngủ chung một giường rồi....

Câu nói ngập ngừng cùng với khuôn mặt đỏ bừng của Hi Hiểu càng khiến cho mẹ cô tò mò, đôi mắt vốn chẳng được to cho lắm của bà ta như sáng lấp lánh, mắt chẳng chớp lấy một cái, nhìn chăm chăm vào cô cháu gái: -Thế sao mẹ lại cảm thấy hình như là cháu ở phòng này?

Hi Hiểu vô cùng bối rối, nghĩ cả nửa ngày mà không thể nói ra sự thực. Nếu chuyện này mà truyền đến tai ông ngoại, đừng nói là đánh chửi, có khi ông còn không cho cô được quay về nhà ấy chứ. Cô nghệt mặt ra cười ngốc nghếch, đột nhiên trong đầu vụt lên một ý: -Mợ à, mợ không biết là bây giờ có trào lưu ngủ riêng à?

-Thế hệ 8x bọn cháu bây giờ, để tránh gặp phải tình trạng “chán nhau”, những người có điều kiện thường lựa chọn phương thức sống như thế này để duy trì sự mới mẻ trong tình yêu.

-Cứ ngủ riêng như thế này mà tốt sao?- mợ Hi Hiểu nhìn cô đầy khó hiểu: -Thế chẳng phải lớn chuyện rồi hay sao?

-Cũng không phải là lúc nào cũng ngủ riêng!- Hi Hiểu nghiêng đầu, cố gắng nhanh chóng kết thúc vấn đề này: -Nhiều khi chúng cháu cũng ngủ chung với nhau, chỉ là để cho đối phương có không gian riêng thôi mà!

Mợ Hi Hiểu lăm lăm bình luận cách sống của thanh niên hiện nay. Hi Hiểu nhanh chân đi về phía trước, đột nhiên nhớ lại câu hỏi “ở đâu?” của mợ lúc nãy, cô vội vàng quay lại hỏi: -Mợ à, mợ định ở lại đây à?

-Hài, cái con ranh này, cháu không muốn cho mợ ở đây chứ gì?- nghe cô nói như vậy, bà mợ liền nhíu mày: -Thành phố C cách đây xa như vậy, chỉ ngồi xe cũng mất gần ấy thời gian rồi, mợ phải ở lại đây vài hôm rồi mới về!

-Không phải đâu mợ, cháu không có ý đó!-thấy mợ mình hiểu nhầm, Hi Hiểu vội vàng lắc đầu biện minh: -Cháu mong mợ đến còn chẳng được nữa là, làm sao có thể không mong mợ ở lại? Chỉ có điều. ...

-Chỉ có điều sao?

-Chỉ có điều một mình cậu ở nhà liệu có sốt ruột không?

-Ông ấy thì sốt ruột gì chứ? Lần này mợ ra ngoài, người vui sướng nhất chính là ông ấy!- mợ Hi Hiểu ngồi xuống ghế sofa, lòng mày khẽ nhướn lên: -Mợ đoán ông ấy chắc đang hí hửng lắm, đảm bảo bây giờ tụ tập, đàn đúm với một đám bạn bè ở nhà.

Nếu còn nói nữa e rằng sẽ dẫn đến chuyện lớn. Hi Hiểu trong lòng vô cùng rối bời nhưng ngoài mặt vẫn phải cố gắng tỏ ra quan tâm: -Vậy thì tốt. ...cháu chỉ sợ cậu ở nhà lo lắng thôi. Nếu như cậu không vấn đề gì thì mợ cứ yên tâm mà ở lại đây!

-Thế còn được...- mợ Hi Hiểu nhướn mày, hài lòng nói: -Mợ nói rồi mà, dù gì cậu mợ cũng nuôi dưỡng cháu đến hơn hai năm trời, dù sao cũng có chút tình cảm, cháu làm sao có thể không cho mợ ở lại chứ?...-đột nhiên bà ta lại chuyển sang chủ đề khác: -Nhưng mà, Hiểu Hiểu à, sao cháu không đi làm? Ông nói cháu và Tử Duệ làm ở cùng một công ty mà?

Hi Hiểu chột miệng lại, khuôn mặt không giấu được sự bối rối: -À, cháu vừa mới từ chức rồi!

-Tại sao lại từ chức? Bây giờ tìm việc đâu có dễ?- mợ Hi Hiểu than thở, rồi đột nhiên bà mở to mắt: -Hiểu Hiểu, có phải cháu có tin vui không hả?

-Tin vui?

-Nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Tử Duệ lúc nãy, còn vì cháu không nhận điện thoại mà chạy thẳng về nhà, có khi nào cháu có tin vui rồi không?- mợ Hi Hiểu càng suy đoán càng chính xác: -Mợ thấy cháu bây giờ béo hơn so với vài năm trước. Lúc nãy ăn cơm lại thấy cháu toàn ăn đồ cay. ...

-Mợ à, mợ nói cái gì vậy?- bị người khác nói trúng tim đen, Hi Hiểu hoang mang vô cùng. Cô vội vàng đứng dậy, yếu ớt phản đối: -Cháu làm gì có.

Thấy bộ dạng e thẹn như gái mới lớn của Hi Hiểu, mợ cô cười ha ha, cố tình trêu chọc: -Có thật là không có gì không?

-Không có mà!

-Có cũng chẳng phải là chuyện không tốt. Cái con ranh này, làm gì mà cuống lên thế?- mợ Hi Hiểu kéo cô ngồi xuống bên cạnh: -Hiểu Hiểu, mợ thấy lớn bằng ngón này rồi, có một số chuyện nên để tự nhiên. ...

Hi Hiểu cảm thấy chỉ có vài phút ngắn ngủi mà cô như vừa trải qua một cuộc chiến khốc liệt. Mợ cô chỉ nói vài câu đã chạm đến vấn đề khó khăn và nguy cơ của cô hiện tại. Cô giả vờ như không để ý, nửa đùa nửa thật trách mợ: -Mợ đừng nhắc đến chuyện con cái nữa, Tử Duệ đang ép cháu có con đây!

-Mợ hiểu, mợ hiểu mà!- mợ Hi Hiểu cười đáp: - Chuyện của thanh niên các cháu, bà già này đâu dám xen vào!

Hi Hiểu cảm thấy nói chuyện này với mợ để tránh những tai họa sau này. Nhưng vấn đề nguy cấp hiện giờ chính là mợ cô đòi ở lại đây. Nếu như không để bà ấy ở lại, khó mà tránh khỏi điều tiếng không hay. Hi Hiểu nhăn nhó khổ sở, nghĩ mãi mà không biết làm thế nào, cuối cùng đành phải gọi điện cho Lí Tử Duệ. ...: -Tử Duệ à...

Hình như anh đang rất bận, từ ống nghe điện thoại phát ra tiếng ồn ào: -Chuyện gì thế?

Giọng điệu như đang bàn công chuyện, chắc là đang tiếp khách.

Hi Hiểu chột bần thần, mấy chuyện vụn vặt này đâu hợp với không khí bàn bạc chuyện làm ăn xung quanh anh lúc này. Cô chỉ láp bắp vài tiếng, thấy

anh có vẻ sốt ruột nên đành nói “không có gì” rồi ngắt điện thoại luôn.

Thời gian sau đó, cô chẳng thể nào để tâm đến những câu chuyện của bà mẹ, cô còn đang mải mê suy nghĩ tới nay phải ngủ như thế nào. Giây vò đầu óc mãi đến tận hơn sáu giờ, Lí Tử Duệ mới về nhà. Về đến nhà, anh vội vàng giải thích với Hi Hiểu lúc đó đang mải mê nấu cơm ở trong bếp: -Lúc buổi chiều bận quá, cô gọi điện lại chẳng nói năng gì. Vì vậy tôi có hơi bức mình. À phải rồi, thế có chuyện gì à?

Hi Hiểu dờ khóc dờ cười, cô chán nản chỉ vào phòng khách, ra ý mẹ cô vẫn ở trong nhà. Lí Tử Duệ còn đang mơ màng chưa hiểu chuyện gì thì đằng sau đã vang lên giọng nói ngọt ngào của bà mẹ: -Tử Duệ về rồi hả cháu?

Lí Tử Duệ ngỡ ngàng ngoảnh đầu lại, bản thân mất mấy giây mới cố gắng nặn ra được một nụ cười: -Mẹ...

Còn chưa đợi bà mẹ kịp đáp lời thì Tử Duệ đã quay lại nhìn Hi Hiểu, ánh mắt chất chứa sự ngạc nhiên và nghi hoặc như đang chờ đợi từ Hi Hiểu một lời giải thích. Hi Hiểu bối rối không biết phải làm sao, nhân lúc mẹ không để ý mới nhanh chóng làm điệu bộ bó tay. Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, đôi lông mày của Tử Duệ lại một lần nữa nhíu lại. Bà mẹ của Hi Hiểu lại tiếp tục bắt chuyện, anh đành phải tỏ vẻ vui vẻ quay lại nói chuyện.

Một bữa ăn ngon lành diễn ra trong trạng thái mỗi người một suy nghĩ riêng. Nhân lúc đi rửa bát, Lí Tử Duệ kéo Hi Hiểu vào phòng ngủ, khe khẽ nói: -Sao bà ấy còn chưa đi?

-Tôi làm sao biết được bà ấy lại có ý định ở lại đây chứ...- Hi Hiểu ầm ức nói: -Lúc buổi chiều đột nhiên bà ấy nói sẽ ở lại...

-Thế tại sao cô không nói cho tôi trước?

-Tôi gọi điện thoại cho anh nhưng anh đang bận. Hơn nữa những chuyện như thế này làm sao có thể bàn bạc trước mặt bàn dân thiên hạ chứ?

Trước bộ dạng bất lực của Hi Hiểu, Tử Duệ chỉ biết thờ dài. Cô nói đúng, chuyện hôn nhân của hai người quả thực không thể tuyên bố trước bàn dân thiên hạ được: -Thế bà ấy ở lại đây hôm?

-Tôi...chưa hỏi...- Hi Hiểu rụt rè nói.

-Cô...- Lí Tử Duệ “cò...cò” cả nửa ngày mà không nói ra được, cuối cùng anh đành phải chịu thua. Hi Hiểu đã nhẫn nhịn suốt cả buổi chiều, vốn hi vọng đợi anh về sẽ có phương pháp giải quyết, nào ngờ thấy anh đi qua đi lại mà không biết phải làm thế nào, cô lại càng sốt ruột: -Anh mau nghĩ cách đi, giờ không phải là lúc khiêu vũ đâu!

-Thế cô bảo tôi phải làm thế nào?- thấy Hi Hiểu còn định dùng phương pháp so sánh để làm khó người khác, anh không kiềm chế được gất lên: -Giờ tôi đang nghĩ xem tới nay phải ngủ thế nào đây!

-Thế thì anh nghĩ mau lên, tôi đã nghĩ cả buổi chiều rồi đấy!- chuyện đã đến nước này, Hi Hiểu lo lắng nói: -Phải lấy lý do gì đó để chúng ta không phải ngủ chung mà vẫn không bị mẹ nghi ngờ.

-Cô nghĩ toàn diện nhỉ, thế cô đã nghĩ ra cách nào chưa?- Lí Tử Duệ tức tối lườm cô, đôi lông mày lại nhăn tít lại: - Nếu như mẹ của cô không để tâm đến chuyện của chúng ta, còn cô cũng thẳng thắn mà nói ra mối quan hệ hôn nhân thực sự của chúng ta, hai bên thẳng thắn đối mặt với vấn đề thì mục tiêu của cô cũng đâu khó để thực hiện.

-Nói vớ vẩn! Nếu như không để ý đến việc bà ấy sẽ phản đối thì tôi đâu cần phải khổ sở nghĩ đến những điều này?- Hi Hiểu bắt mắt nhìn Tử Duệ, sốt hết cả ruột gan: -Lúc chiều mẹ có vào phòng tôi, mà phòng của anh không khóa cửa. Bà ấy lập tức nhận ra vấn đề, sau đó còn nghiêm túc hỏi tôi rằng có phải chúng ta ngủ riêng không. Tôi nghĩ mãi cuối cùng mới kiếm được một lý do bịt miệng bà ấy. Nhưng mà tới nay thì sao, tới nay phải làm thế nào đây? Nhà ta có mỗi hai phòng ngủ, bà ấy đã chuyển hết đồ đạc vào phòng của tôi rồi, vậy thì tới nay tôi biết đi đâu?

-Hi Hiểu...Lí Tử Duệ đột nhiên cúi đầu, giọng nói có phần chán nản: -Chỉ có một cách này thôi, cô có chịu làm không?

Hi Hiểu ngẩn người trước tuyên bố bất ngờ của anh, vội vàng gật đầu như một con ngốc.

-Tối nay, cô đến phòng tôi, chúng ta ngủ chung.

Ngủ chung? Hai từ ngủ chung vang lên bên tai Hi Hiểu: -Anh nói đùa à?

Tử Duệ nhún vai bất lực, khóe môi khẽ nhếch lên. Đang định nói tiếp lí do thì đột nhiên “kẹt” một tiếng, bà mẹ của Hi Hiểu thò đầu vào, lên tiếng nhắc nhở Hi Hiểu: -Hi Hiểu, con gái phải ra dáng con gái, cứ có chuyện gì cũng gào ầm lên như thế thật chẳng ra làm sao.

Hi Hiểu quên mất rằng mẹ của cô là giáo viên trường nhân dân, rất giỏi chuyện tuyên truyền đạo đức.

Cô ngại ngùng tiếp nhận “lời dạy” của mẹ. Hình như mẹ cô rất thích thể hiện quyền uy của bề trên trước mặt Tử Duệ. Cuối cùng, ngay cả Tử Duệ cũng không nghe lọt tai những điều mẹ Hi Hiểu nói nữa, đành cười ra vẻ biết lỗi rồi kéo mẹ Hi Hiểu ra ngoài phòng khách. Ba người lại ngồi quây quanh cái tivi, không khí vô cùng “hòa thuận”. Trong lúc xem tivi, Lí Tử Duệ thỉnh thoảng lại nói chuyện này nọ với mẹ Hi Hiểu. Mẹ của Hi Hiểu càng được thể hết lời khen ngợi anh. Chỉ có Hi Hiểu là bất an, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ.

Chẳng may mẹ Hi Hiểu đã phát hiện ra thái độ kì quặc này của cô: -Hi Hiểu...-mẹ Hi Hiểu chớp chớp mắt đầy tình quái: -Có phải là không đợi được nữa, muốn đi ngủ rồi không?

-Đầu...đầu ạ...- thật chẳng ngờ mẹ Hi Hiểu lại hiểu theo một cách khác. Hi Hiểu cảm thấy rất ngại ngùng, vội vàng xua xua tay: -Mẹ nói gì thế?

-Thôi được rồi, cho dù cháu không mệt thì mẹ cũng mệt rồi...- mẹ của Hi Hiểu đứng dậy, cười tươi rói: -Hai cháu cũng nghỉ sớm đi!

Một người tình ý như Lí Tử Duệ chỉ nhìn cái đã phát hiện ngay ra ẩn ý trong mắt mẹ Hi Hiểu. Nhưng anh cũng giống như Hi Hiểu, không thể phản bác được gì, chỉ biết dờ cười dờ mỉm. Ngồi đợi trong phòng ngủ, Lí Tử Duệ chờ mãi mà không thấy Hi Hiểu đâu. Nhìn kim đồng hồ đã chỉ đến 11 giờ, anh đành đứng dậy ra ngoài, chợt nhìn thấy cô đang ôm cái gối Winnie đi đi lại lại trong phòng khách.

Trông có vẻ cô không cam tâm tình nguyện chút nào.

Từ Duệ đứng yên bất động, lặng lẽ nhìn Hi Hiểu từ từ tiến về phía mình. Toàn thân cô như nép hết cả vào cái gối winny trong tay, trông như một con rối đáng yêu. Những bước chân thật chậm rãi, nhẹ nhàng gần như chẳng phát ra tiếng động gì. Mãi cho đến khi gần đến phòng ngủ của Từ Duệ, Hi Hiểu mới ngẩng đầu lên. Chắc là không ngờ anh đang đứng ở đó nhìn mình nên khi bốn mắt chạm nhau, cô bỗng giật mình, đôi mắt ánh lên vẻ ngại ngùng, e thẹn. Khuôn mặt đỏ ửng của cô dưới ánh đèn mờ mờ bỗng nhiên trở nên vô cùng xinh đẹp và dịu dàng.

Khoảng khắc ấy, Từ Duệ cảm thấy trái tim mình dường như đập nhanh hơn.

Tình cảnh này, chưa từng có xưa nay.

Có thể là do ngại ngùng nên Hi Hiểu càng ôm chặt cái gối trong lòng, miệng khe khẽ nói: -Chăn của tôi đều ở trong phòng hết rồi, nếu mà mang hết ra thì e là...sẽ bị mẹ phát hiện ra mất, vì thế....

Cô còn chưa nói hết câu thì đã thấy Lí Tử Duệ lôi một tấm chăn đệm ở trong tủ ra, ném lên giường rồi bảo: -Cái này mới, chưa có ai đắp đâu, cô dùng tạm đi!

-Cảm ơn!- Hi Hiểu khẽ đưa mắt nhìn quanh rồi nhủ thầm: -Tôi ngủ ở đâu đây?

-Trên giường!

-Thế còn anh?

-Đương nhiên cũng ở trên giường!- Lí Tử Duệ ngồi phịch xuống giường, vỗ vỗ vào bên cạnh mình, ra ý bảo cô ngồi xuống:-Cô cảm thấy trong cái phòng này, ngoài chỗ này ra còn có chỗ nào có thể nằm ngủ được không?

Những điều Từ Duệ nói khiến cho Hi Hiểu trợn mắt kinh ngạc: -Chúng ta ngủ chung một giường á?

-Cô Nhan, tôi hiểu cô có ý gì...-nhìn thấy bộ dạng như đề phòng lang sói của Hi Hiểu, Lí Tử Duệ thốt lên: -Cô sợ tôi nhân cô hội họa hoại sự trong trắng của cô à? Nhưng mà tôi không phải là sói đâu! Nói thẳng ra là ba ngày trước tôi mới chén một bữa thịt cừu no nê, giờ vẫn còn rất no, hoàn toàn không cần phải ăn nữa!

-Cô cũng biết rằng cái gọi là ham muốn, định kì chỉ cần thỏa mãn một lần là được, làm nhiều hại thân!- nhìn thấy mặt Hi Hiểu từ đỏ chuyển sang xanh rồi lại chuyển sang màu trắng bệch, Lí Tử Duệ đành lật chăn lên rồi nhảy phắt lên giường, nằm gọn vào một bên:- Tôi nói những điều này là để cho cô yên tâm mà đi ngủ. Tôi bảo đảm sẽ quản tử suốt cả đêm!

Hi Hiểu bẽn lẽn ậm ừ. Đợi cho Lí Tử Duệ nhắm mắt, thu mình vào trong chăn, cô mới khe khẽ đến bên giường, thế nhưng một lúc lâu sau mà vẫn không thấy cô nằm xuống, chỉ nghe thấy tiếng loạt xoạt ở đằng sau lưng, Từ Duệ không kim được tò mò liền quay lại nhìn, thấy cô đang dãi một tấm đệm lên giường: -Thay cả ga trải giường cơ à, chề tôi ở bẩn à?

-Không phải.- Hi Hiểu bối rối: -Mỗi lần “bạn cũ” ghé thăm tôi thường làm...đẩy ra giường, lần này ngủ ở giường của anh nên phải chuẩn bị đệm phòng.

Mới nghe đến hai từ “bạn cũ”, Từ Duệ đang định lên tiếng than thở sao bạn bè với họ hàng của cô đông thế. Nhưng nghĩ một lát anh mới phát hiện ra “bạn cũ” mà cô nói đến ám chỉ cái gì. Từ Duệ khẽ nhếch môi cười, xoay người lại rồi khẽ nói: -Mau ngủ đi!

Nói dứt lời, chưa để cô kịp chuẩn bị, anh đã tắt đèn ngủ ở đầu giường. Vào khoảng khắc không gian chìm vào bóng đêm, anh có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của một cô gái.

Giờ đang là đầu thu, Từ Duệ mở toang một cánh cửa sổ cho gió ủa vào. Những cơn gió nhẹ thổi ủa vào phòng, chiếc rèm cửa màu xanh nhạt khẽ lay động...Những cơn gió mang mùi vị của biển cả khiến cho con người cảm thấy đắm say. Bận rộn suốt cả ngày khiến cho Lí Tử Duệ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nhưng Hi Hiểu thì không, cô là người hay lạ giường, một khi chuyển sang ngủ ở nơi khác cô sẽ cảm thấy rất khó mà ngủ được.

Hi Hiểu xoa xoa cái bụng đã hơi nhô lên của mình, không biết đã là mấy giờ mà cô vẫn chẳng thấy buồn ngủ, ngược lại còn cảm thấy càng ngày càng tỉnh táo. Cô xoay người lại, cơn gió nhẹ bỗng lướt qua mặt cô như có tình khơi gợi lại quá khứ trong cô. Cảnh tượng này cô đã từng trải nghiệm với một người khác trước đây. Hi Hiểu khẽ hít một hơi thật sâu, cố gắng đẩy ngược những giọt nước mắt đã làm ướt bờ mi cô, ép buộc bản thân không được đắm chìm trong những khổ đau quá khứ. Hiện giờ, cái mà cô muốn nghĩ đến nhiều nhất là cuộc sống của cô từ nay về sau.

Phiêu bạt gần đây năm, cô bán mạng làm việc ở thành phố J này, vốn nghĩ rằng chỉ cần sống một mình cũng được, có ăn có mặc đã là tuyệt vời lắm rồi. Thế nhưng giờ đây trải qua cuộc sống hôn nhân hữu danh vô thực gần đây thời gian, cô đột nhiên lại cảm thấy khao khát cảm giác ấm áp giữa hai con

người. Hơi thở đều đều của Lí Tử Duệ bên cạnh cô lúc này càng khiến cho cô mong chờ một kết cục có hậu cho mình.

Thậm chí Nhan Hi Hiểu còn nghĩ rằng, nếu như nói ra sự tình cho Lí Tử Duệ nghe....

Nhưng cái suy nghĩ vừa mới bật phát ở trong đầu đã ngay lập tức bị lí trí của cô dập tắt. Bản thân mình nên nói chuyện này với anh ấy như thế nào đây? Biết mong đợi anh sẽ có thái độ như thế nào? Giữa hai người có một mối quan hệ thực dụng rất đặc biệt trong cái xã hội này, dường như chỉ cần một hành động có vướng chút tình cảm cũng khiến cho sự tình phát triển theo hướng khác.

Cô trấn trở về hướng đi cho tương lai, đang định xoay người lại thì đột nhiên nghe thấy tiếng la khe khẽ của đàn ông ở đằng sau lưng: -San San, dừng động đây!

Chỉ mấy chữ ngắn gọn nhưng lại giống như một khối băng lạnh toát làm đông lại hoàn toàn chút ấm áp còn lại ở Hi Hiểu. Khóe môi cô khẽ nhếch lên cười nhạt, trong trái tim anh có một người phụ nữ khác, còn trong bụng của cô lại có một đứa bé con của người khác. Vì vậy lần hợp tác này, rất công bằng, chẳng ai nợ ai hết.

Ngày hôm sau, Hi Hiểu bị đánh thức bởi tiếng động ở bên cạnh. Vì tối qua ngủ muộn nên giờ cô vẫn còn mơ màng trong cơn buồn ngủ. Cô tưởng rằng mình đang nằm trên chiếc giường công chúa của mình nên thoải mái lật người, định tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Nào ngờ cô vừa mới thò chân ra đã chạm phải một cái gì đó âm ẩm, cô giật mình mở mắt nhìn...trong cơn mơ màng, cô nhìn thấy Lí Tử Duệ đang nhìn mình, điều bộ dờ khóc dờ cười.

Tất cả kí ức bùng tình trong nụ cười của anh, Hi Hiểu chậm chậm cúi đầu, giật mình phát hiện ra chân của mình đang gác lên chân của Tử Duệ, cô lập tức bật dậy như lò xo, miệng lắp bắp: -Á...xin...xin lỗi anh!

-Tôi quên mất là đây không phải là phòng của tôi...- cô bối rối vuốt lại tóc tai để che lấp sự ngại ngùng trên mặt: -Anh đợi một chút nhé, tôi đi làm đồ ăn sáng đây!

Thấy cô chạy như bay ra khỏi phòng, Lí Tử Duệ liền nhếch môi cười, nhẹ nhàng cử động cánh tay đã ê ẩm của mình rồi đi ra khỏi giường. Nghĩ đến tốc độ kinh hồn của Hi Hiểu lúc này, anh lại bật cười. Người phụ nữ này chỉ biết rằng hành động cuối cùng của mình khiến cho người khác hiểu nhầm mà không biết rằng suốt nửa đêm qua cô ấy đã ngủ với tư thế như vậy. Nhất là càng về sau, cô giống hệt như một con bạch tuộc cứ quấn chặt lấy con mồi của mình, gần như cơ thể của cô đã quấn chặt lấy cơ thể anh.

Anh không phải là gỗ đá, đương nhiên khi đối mặt với những tình huống như thế này, anh không thể không có chút cảm giác nào.

Hơn nữa, cô còn bày trò giả vờ cảnh báo với anh rằng cô đang có “bạn cũ” viếng thăm, chắc chắn là bởi vì sợ anh giờ trò xằng bậy. Nhưng chẳng nhẽ anh không có mắt hay sao? Lúc vào nhà vệ sinh, nhìn cái thùng đựng giấy vệ sinh dưới sàn, “bị” hay không chẳng nhẽ anh còn không biết?

Nghĩ đến đây Lí Tử Duệ lại bật cười.

Hi Hiểu chuẩn bị bữa sáng với tốc độ siêu nhanh. Chẳng bao lâu sau, mẹ của Hi Hiểu cũng tỉnh giấc. Lúc ăn sáng, Hi Hiểu vừa bóc trứng vừa giả vờ hỏi dò: -Mẹ à, mẹ định ở lại thành phố này bao lâu?

-Đợi một chút...-mẹ Hi Hiểu cúi đầu húp một ngụm cháo rồi cười bảo: -Hiểu Hiểu, có phải cháu không muốn mẹ ở đây không....

-Đâu có ạ!- Hi Hiểu vội vàng xua tay phủ nhận: -Mẹ chịu đến đây cháu mừng còn không kịp nữa là...

Mặc dù trên mặt cố nặn ra nụ cười tươi tắn nhưng trong lòng Hi Hiểu vô cùng rối bời. Nhan Hi Hiểu đánh mắt về phía Lí Tử Duệ, thấy Tử Duệ đang một tay cầm bánh, một tay cầm cốc nước hoa quả, rõ ràng là đang ăn mà lông mày cứ nhăn tít lại như đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Ăn xong bữa sáng, Lí Tử Duệ vẫn đi làm như bình thường, để lại một mình Hi Hiểu ở nhà với bà mẹ lẩm cẩm. Không phải là cô không có khái niệm về họ hàng, cũng không phải cô lạnh nhạt với người thân...chỉ có điều mấy ngày hôm nay, vì mang bầu nên cô luôn ở trong tình trạng mệt mỏi. Cô thực sự không có đủ sức để nói chuyện với mẹ mình.

Thế nhưng mẹ của Hi Hiểu dường như đã biến thành một người khác, Hi Hiểu vừa cười giả là vừa nghĩ, mặc dù ở với mẹ không lâu nhưng cô cũng hiểu rõ tính cách của mẹ mình. Trong kí ức của cô, mẹ là một người rất kiệm lời, cũng có thể là do yêu cầu công việc nên những điều mẹ nói có vẻ rất uy nghiêm, chẳng mấy khi mẹ nói chuyện phiếm. Ở với mẹ hai năm trời, Hi Hiểu chỉ nhớ thỉnh thoảng lắm mẹ mới nói đùa dăm ba câu. Cho đến tận khi cô ra khỏi nhà mẹ, mẹ vẫn giữ nguyên vẻ mặt cau có, khó gần của mình.

Vì vậy, thái độ của mẹ ngày hôm nay thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của Hi Hiểu.

Hi Hiểu cố gắng nói chuyện một lúc nhưng tất cả các vấn đề gần như đã nói hết từ tối qua rồi. Cô bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Đang mơ màng trong cơn mê thì đột nhiên điện thoại đổ chuông. Cúi đầu nhìn vào màn hình, mặt Hi Hiểu chợt biến sắc.

Điện thoại từ thành phố S gọi đến.

Nhìn thấy mẹ đã ngủ rồi, nghĩ ngợi một lát cô quyết định vào phòng ngủ. Như vừa tự đấu tranh với chính bản thân mình, cô hít một hơi thật sâu rồi nhấn phím nghe. Quả nhiên là giọng nói quen thuộc đã lâu không được nghe đó: -Hi Hiểu à....

-Hi Hiểu, Hi Hiểu ơi!

Mặc dù đã xa cách gần đây thời gian nhưng cách anh gọi cô vẫn không thay đổi, vẫn khiến cho trái tim của cô vẫn vương.

Hi Hiểu cố gắng kiểm soát hơi thở gấp gáp của mình nhưng lại thấy cổ họng mình khô đắng lại: Kỳ Thần?- cô cố tỏ ra thoải mái: -Dạo này anh vẫn ổn chứ?

-Ồn!- giọng nói của anh vẫn ấm áp như trước nhưng lời nói thì ngắn gọn tới lạnh người: -Anh rất ổn!

Nói được vài câu Hi Hiểu đã không biết nói chuyện gì nữa. Một người bạn trai đã từng thân mật chẳng còn khoảng cách, một người có mà cô vẫn thường nhớ nhưng, nhưng nay hiện thực tàn khốc đến nỗi cô chẳng biết phải nói gì với anh nữa. Trước tình trạng khó xử này, Hi Hiểu đành lên tiếng: - Bao giờ thì anh ra?

-Theo lí mà nói thì khoảng hai năm rưỡi nữa...- từ đầu dây bên kia có tiếng cười khẽ vọng lại: – Nhưng cái ngục bảo chỉ cần anh có cái tạo tốt thì có thể được thả sớm hơn.

Không để Hi Hiểu kịp trả lời, Kỳ Thần nói chêm vào một câu: -Lúc ấy...em có đợi anh nữa không?

-Lục Kỳ Thần, chúng ta đã từng đề cập đến vấn đề này rồi...- Hi Hiểu ngắt người trong giây lát rồi khẽ nói: -Anh đã từng nói không cần em phải đợi!

-Nếu như anh hối hận thì sao?

-Anh đùa à?- Hi Hiểu cười nhạt, cố gắng tỏ ra thoải mái với anh nhưng không hiểu sao nước mắt lại chảy xuống miệng đắng chát: -Anh đã từng nói, kể từ ngày hôm đó, hai chúng ta chẳng ai còn dính dáng đến ai.

Nỗi đau đón lại một lần nữa trỗi dậy, Hi Hiểu không biết rằng mối tình đó đến giờ vẫn khiến cho cô gặp phải cú sốc lớn đến thế. Cô chợt nghe thấy tiếng cười nhạt từ đầu dây bên kia vọng lại: -Hi Hiểu, anh biết, anh biết sau khi anh ra tù, bố sẽ sắp xếp chuyện hôn sự của anh với Kiều Việt. Vì vậy, có gì mà em phải lo chứ?

-Thế còn em, em làm việc ở Trụ Dương thế nào rồi?-Kỳ Thần cười nhạt: -Họ không bạc đãi em chứ?

-Em không làm ở đó nữa rồi!- Hi Hiểu cắn chặt môi: -Nghỉ làm được khoảng hai tuần.

-Tại sao?

Chỉ nghe thấy có tiếng nói lạnh lùng ở đầu dây bên kia vọng lại “hết giờ”, cô thậm chí còn không kịp trả lời anh thì đã nghe thấy tiếng tu tu vọng lại. Mãi lâu sau, Hi Hiểu mới bừng tỉnh, từ từ bỏ điện thoại xuống. Tiếng của mẹ gọi cô đang vọng lại từ phòng khách.

Hi Hiểu liền lên tiếng đáp lại, vội vàng quét sạch nước mắt trên mặt rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Mẹ Hi Hiểu lập tức nhận ra bộ dạng khác thường của cô, vội vàng hỏi: -Hiểu Hiểu, sao cháu lại khóc thế?

Hi Hiểu cố nặn ra một nụ cười: -Không có gì ạ! Một người bạn học cùng đại học với cháu chết rồi, trong lòng cháu cảm thấy rất khó chịu.

Những nỗi xót xa trong lòng khiến cho khóe mắt cô long lanh, Hi Hiểu hít một hơi thật sâu rồi vội vàng đẩy mẹ ra: -Cháu xin lỗi mẹ, cháu hơi khó chịu, cháu muốn ở một mình một lúc!- nói rồi cô liền đi vào phòng ngủ.

Hi Hiểu khóa trái cửa lại, dựa lưng vào cửa khóc thầm tức.

Không biết rõ cảm giác trong tim là gì. Cô đơn suốt một thời gian dài, giọng nói thân thương ấy lại một lần nữa xuất hiện trong cuộc đời cô. Lưng Hi Hiểu trượt đi trên cánh cửa, cô mệt mỏi úp mặt vào hai đầu gối. Rõ ràng trước mắt là một sự mong lung nhưng trong đầu lại hiện lên cảnh tượng của ngày hôm ấy.

Những kí ức quá rõ rệt, rõ rệt đến mức mỗi lần nhớ đến đều khiến cho trái tim cô đau như bị dao cắt.

Nhan Hi Hiểu và Lục Kỳ Thần đã quen nhau trong một buổi phỏng vấn việc làm.

Lúc đó Hi Hiểu mới tốt nghiệp, vì chuyên ngành của cô là thiết kế quảng cáo, đắt giá hơn so với những chuyên ngành khác. Vì vậy, một cô gái hừng hực sức trẻ lại cộng thêm tư chất thông minh bẩm sinh khiến cho cô có đủ tự tin để “bôn ba” nơi thành phố J xa hoa này. Nhưng nào ngờ, cái trung tâm kinh tế của đất nước này lại khiến cho người có tham vọng quá lớn, mang đến cho người ta những lí tưởng quá xa vời...nhưng lại tiếc rẻ sự ban tặng, đó chính là sự mài dũa cho người mới.

Hi Hiểu lúc ấy, sau khi đã chạy đôn chạy đáo khắp nơi xin việc mới phát hiện ra rằng chẳng có nơi nào quan tâm đến chuyện bằng cấp, họ chỉ quan tâm đến khả năng thực tiễn của người tìm việc. Nói thẳng ra là, tất cả những điều kiện trước đều như đo ni đóng giày cho Hi Hiểu, nhưng điều kiện cuối cùng lại chẳng khác gì một quả lựu đạn làm nổ tung những cố gắng của cô: yêu cầu có ba năm kinh nghiệm trở lên.

Một người vừa mới bước ra khỏi cánh cửa nhà trường, nhìn thấy điều kiện này đương nhiên sẽ nghĩ rằng xã hội tối tăm không ánh sáng. Trong khi cô đã phải trải qua hàng trăm lần tối tăm, đang định cân nhắc xem có nên quay về thành phố C hay không thì sau lưng chợt vang lên giọng nói của một người đàn ông. Chủ nhân của giọng nói này chính là người dẫn dắt cô đi tới ánh sáng, Lục Kỳ Thần.

Lúc ấy anh đang đứng trước bảng thông báo tuyển dụng của Gia Thái, có vẻ rất có hứng thú với bản lí lịch của cô. Sau khi cùng đồng nghiệp kiểm tra sơ

qua về cô, anh đã cho cô cơ hội được tham gia phỏng vấn. Hi Hiểu cứ tưởng rằng thế là mình từ nay về sau đã có thể làm việc ở tập đoàn Gia Thái hàng đầu của thành phố này, thế nhưng mấy hôm sau lại có thông tin cho hay, bộ phận kế hoạch của Gia Thái không tuyển dụng thêm người. Cô lại một lần nữa bị thành phố J này từ chối.

Hi Hiểu chán nản quyết định rời khỏi thành phố này. Nhưng lúc đi mua vé tài thì đột nhiên Lục Kỳ Thần gọi điện thoại cho cô, nói rằng anh có một người quen bên Trụ Dương, có thể giới thiệu cô vào đó làm việc. Nhờ vậy mà ước mơ có một chỗ đứng trong thành phố J này của cô được toại nguyện.

Ngày tháng cứ thế trôi đi. Dần dần, vì tiếp xúc rất nhiều, tình cảm của cô dành cho anh từ cảm kích chuyển thành tình yêu. Anh luôn nói với cô rằng anh chỉ là một nhân viên bình thường của tập đoàn Gia Thái, nhưng từ cách ăn nói và phong độ của anh, cô đã sớm sinh nghi về thân phận của anh rồi. Tuy nhiên, những người phụ nữ trong tình yêu đều bị bịt mắt, những nghi vấn nhỏ nhoi đó của cô nhanh chóng bị những lời đường mật của anh hóa giải.

Nếu như không có trận biến cố đó, Hi Hiểu còn tưởng rằng cuộc đời mình là đã yên bề. Nhưng cái xã hội này rất thích mang đến cho con người những điều bất ngờ. Một ngày nào đó của một năm trước, khi đến chung cư của Lục Kỳ Thần, cô đột nhiên nhìn thấy anh với một cô gái khác quần quýt, thân mật. Hi Hiểu trong cơn tức giận lúc đó đã vung tay cho Kỳ Thần một cú đấm, kể từ đó cắt đứt tình cảm yêu đương với anh.

Hóa ra, Lục Kỳ Thần là con trai của Lục Minh, tổng giám đốc bất động sản Đường Đô.

Khủng hoảng kinh tế khiến cho thị trường bất động sản trở nên ảm đạm, ngay cả các công ty bất động sản lớn cũng không thể chịu nổi áp lực thiếu hụt nguồn đầu tư hướng chỉ là công ty bất động sản trung bình như Đường Đô. Mà hai năm trước, Gia Thái đã chịu trách nhiệm xây dựng công trình số 36 của Đường Đô, trong hợp đồng có viết tiếng công công trình phải được thanh toán trong hai năm. Nhưng đến lúc đó lại đang khủng hoảng kinh tế, các hạng mục của Đường Đô quá nhiều, vì không có tiền nên hàng loạt các công trình phải dừng thi công. Dưới sự thúc nọ của Gia Thái, đương nhiên Đường Đô chẳng thể nào hoàn trả.

Lục Kỳ Thần lúc ấy đang làm việc ở Gia Thái may mắn lọt vào mắt xanh của thiên kim tiểu thư Kiều Việt, con gái của chủ tịch tập đoàn Gia Thái. Những tình tiết tiếp theo câu chuyện này vô cùng tàn khốc. Bố của Kiều Việt lấy điều kiện sẽ không thúc nọ để tác thành cho nguyện vọng của con gái, yêu cầu hai người họ phải kết hôn.

Hôm hay tin vụ kết hôn của hai người họ, Hi Hiểu và Lục Kỳ Thần đã ăn trái cấm. Sau chuyện đó, hai người quyết định chia tay nhau. Hi Hiểu rất hiểu Lục Kỳ Thần, anh là một người cực kì trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không vì tình yêu mà giương mắt đứng nhìn sự nghiệp của gia đình sụp đổ.

Một tình yêu có nồng nàn đến mấy, có vắn vương đến đâu, trước lợi ích vẫn chỉ là một món đồ chơi quá xa xỉ.

Bọn họ quyết định sẽ chia tay từ đây, không bao giờ gặp lại. Trước khi đi, Lí Từ Duệ có đưa cho Hi Hiểu một tấm thẻ, nói rằng đó là tiền tích góp của anh bao nhiêu năm nay, coi như đó là sự bù đắp cho tình yêu của hai người. Hi Hiểu thoải mái nhận lấy, cô không phải là mấy cô gái tỏ vẻ thanh cao trên ti vi, chỉ cần sống dựa vào tình yêu. Cô vốn là một người rất thực tế, một mối tình đã bỏ ra quá nhiều tình cảm như vậy, đương nhiên phải có cái gì đó để bù đắp những hụt hẫng và đau khổ mà cô phải chịu đựng.

Vì vậy cô đã nhận lấy. Cô mãi mãi không bao giờ quên nụ cười của Lục Kỳ Thần ngày hôm ấy. Anh đã nói với cô: -Hi Hiểu, em hãy nhận lấy đi! Đây là điều duy nhất anh có thể làm cho em. Nếu như em không muốn cả nửa cuộc đời còn lại anh phải sống trong nỗi áy náy, sống trong nỗi dằn vặt thì em hãy nhận lấy!

Anh vốn không phải là một người thanh cao cho lắm, vì vậy trước sự dụ dỗ của đồng tiền, anh đã lựa chọn con đường từ bỏ tình yêu. Đến lúc này, mọi việc đã bày ra trước mắt cô, cô lại ngoan ngoãn làm theo ý anh, trở thành một người giống như anh, vì tiền bạc mà bỏ đi tình yêu.

Hơn nữa, bù đắp mà anh trả cho cô cũng không hề thấp, đủ để mua một đêm mây mưa giữa hai người. Chín mươi vạn tệ, có cô gái nào có thể bán mình với cái giá cao đến thế?

Vì vậy, đối với một người có dung mạo bình thường như Hi Hiểu, khoản bồi thường này...là quá đủ.

Hi Hiểu thường tự an ủi bản thân mình như vậy. Những người khác đều ôm mộng được sống những ngày như ý muốn. Chỉ có cô là luôn tự chà đạp bản thân, biến mình thành một động vật sống vì tiền. Chỉ có như vậy cô mới có thể xoa dịu nỗi đau đớn đối với tình yêu trong quá khứ, mới có thể thản nhiên khi hay tin Lục Kỳ Thần vào tù.

Ngày thứ mười hai sau khi hai người chia tay, Lục Kỳ Thần đột nhiên vì vấn đề tiền vốn mà phải vào tù. Hi Hiểu không bao giờ biết rằng chỉ một lần ái ân giữa hai người mà lại dẫn đến kết cục đau thương này.

Cho đến ngày hôm nay, anh đột nhiên liên lạc với cô. Anh vẫn là một người kiêu ngạo, còn cô vẫn là một người bình thản đối mặt với mọi người. Anh đã từng dạy cô rằng, càng gặp phải những tình cảnh cấp bách càng phải cố gắng duy trì trạng thái bình thản. Hi Hiểu cảm thấy trong cuộc nói chuyện ngày hôm nay, cô đã có đủ sự bình thản.

Thế nhưng trước mặt cô lúc này không ngừng xuất hiện những ngày tháng tươi đẹp của hai người. Lúc đó cô nắm tay anh, đi xuyên qua từng góc ngách, đường phố. Lúc ấy cô ngồi trên lòng anh, hưởng thụ những nụ hôn ngọt ngào và ướm át của anh. Lúc ấy cô đỏ mặt nằm bên dưới anh, từ từ cảm nhận cái cảm giác quần quýt của lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng thân mật giữa hai người.

Chuông điện thoại đột ngột reo vang khiến cho Hi Hiểu giật mình bừng tỉnh. Những kí ức đã lâu không được nhắc đến ấy như bị cắt làm đôi, một cảm giác đau đớn đi sâu vào tận xương tủy, khiến cho tâm trí của cô như tê dại. Một lúc lâu sau cô mới chậm chạp cầm điện thoại lên, hoang mang lau sạch những giọt nước mắt trên mặt, cố gắng hít thở thật sâu rồi mở điện thoại ra xem. Là Lí Từ Duệ.

-A lô...

-Hi Hiểu, hôm nay tôi đã nghỉ kĩ rồi, có phải mẹ của cô có chuyện gì muốn nhờ chúng ta làm không?- Lí Tử Duệ đi thẳng vào vấn đề: -Tôi càng nghĩ càng thấy không bình thường, một người thân hơn mười năm nay chẳng liên lạc gì, vô duyên vô cớ chạy đến nhà người ta ở. Xét về tình, về lý đều bất bình thường.

-Chẳng có gì bất bình thường cả!- Hi Hiểu trầm giọng: -Cháu gái lấy chồng, mẹ đến thăm là chuyện bình thường!

-Nhưng mà...cô thật sự không cảm thấy có gì kì lạ sao?- Lí Tử Duệ tiếp tục thuyết phục Hi Hiểu: -Cô nghĩ mà xem, mặc dù bây giờ đã vào thu nhưng vẫn có thể coi là mùa hè. Bình thường đâu có ai chịu lê la đến nhà người ta vào cái thời tiết này chứ?

-Lí Tử Duệ, đó là mẹ của tôi...- Nhan Hi Hiểu bắt đầu không giữ nổi bình tĩnh: -Cháu gái lấy chồng, đến thăm chẳng lẽ lại trái với lẽ thường hay sao?

-Hi Hiểu, tôi không nói là trái với lẽ thường. Không biết cô có phát hiện ra hay không, đã có mấy lần bà ấy định nói cái gì đó rồi lại thôi...

-Lí Tử Duệ, anh nói đủ chưa hả?- thấy Lí Tử Duệ lờ thôi mãi không thôi, con tức giận trong lòng Hi Hiểu chợt bộc phát: -Tôi biết anh giỏi quan sát, giỏi phân tích ý đồ và tâm lý của đối phương trong giao tiếp...Tôi biết đó là sở trường của anh, nhưng anh cũng phải nghĩ xem, những sở trường nghiệp vụ ấy đâu có thích hợp dùng để bàn luận tình thân giữa người với người. Mẹ tôi lâu lắm rồi mới đến thăm tôi, có nói nhiều một chút cũng có làm sao đâu?- Hi Hiểu vẫn không quên là mẹ mình còn ngồi ở bên ngoài nên cố gắng nói thật khẽ: -Anh không thể lúc nào cũng suy đoán người ta có âm mưu này nọ được.

Rất ít khi thấy Hi Hiểu nói nặng lời như vậy, Lí Tử Duệ ghen hòng chẳng nói lên lời. Một lúc lâu sau anh mới cố nặn ra được một câu: -Cô tự đi mà lo cho mình vậy!

Nói dứt lời bèn cúp điện thoại luôn.

Lí Tử Duệ không thể nào hiểu nổi tại sao anh chỉ muốn bàn bạc tử tế chuyện này với cô mà kết quả lại thành ra như thế này. Sáng sớm nay lúc ra khỏi nhà, cô ấy vẫn rất bình thường, sáng dậy còn xuống bếp nấu nướng, thậm chí còn rất da dẻ người phụ nữ của gia đình, thế mà chỉ nói có vài câu đã trở thành một người đàn bà ghê gớm rồi?

Nghĩ đến đây Tử Duệ liền bực bội ném tài liệu sang một bên, trong đầu hiện ra vẻ mặt của bà mẹ. Theo khả năng quan sát của anh, bà mẹ của Hi Hiểu chắc chắn có chuyện gì đó mới đến đây. Còn về vấn đề đó là chuyện gì, chuyện khiến cho bà ấy định nói mà lại thôi nhưng vẫn không thể không nói đó chắc chắn chẳng phải là chuyện gì tốt đẹp cả.

Thôi mặc kệ, dù sao cũng không phải là mẹ của mình! Lí Tử Duệ khẽ hừ giọng, tự cười chế nhạo bản thân mình thích ôm rom nặng bụng. Dù sao cũng chẳng phải là vợ chồng thật, anh cần gì phải quan tâm đến phản ứng của người nhà cô chứ? Hơn nữa, tới đến người không có chỗ mà ngủ là cô ấy, đâu phải là mình? Nếu như cô ấy muốn cho tình cảnh này tiếp tục tiếp diễn thì cứ để cho bà mẹ kì quái của mình ở lại đây đi!

Dù sao thì ban ngày anh cũng phải bận rộn với công việc, chỉ có mấy tiếng đồng hồ buổi tối là phải vờ vĩnh cười cười nói nói với bà mẹ ấy, mà chuyện này thì anh rất giỏi, tất cả đều là nhờ công việc đã rèn luyện cho anh cả.

Chiều đến trở về nhà, Hi Hiểu vẫn mải mê với công việc bếp núc như bình thường. Mặc dù cuộc nói chuyện điện thoại ấy chẳng vui về gì nhưng dù sao trong nhà cũng có người ngoài, không thể làm âm ỉ lên được. Thế là Lí Tử Duệ đành phải phát huy khả năng giao tiếp của mình, chủ động chạy đến bên cạnh Hi Hiểu lúc ấy đang nhặt rau bắt chuyện: -Tối nay ăn gì thế?

-Rau cải...- cô ngoảnh đầu lại đáp, giọng nói nhỏ xíu dường như chẳng thể át đi tiếng nước chảy tí tách. Lí Tử Duệ khẽ ừ một tiếng rồi ghé đầu xuống, hít hít những món đã nấu chín: -Oa, thơm quá! Đây là cái gì?

-Súp hải sản đậu phụ...- Hi Hiểu khẽ đáp rồi quay ngoắt đầu sang nơi khác để giấu đi sự bối rối. Lí Tử Duệ đứng bên cạnh nheo mắt nhìn cô, nụ cười miễn cưỡng trên môi dường như đông cứng lại. Hi Hiểu có phản ứng như vậy, chẳng thêm liếc anh đến một cái, cho dù ánh mắt có vô tình chạm nhau chẳng qua cũng là sự tránh né...thái độ này khiến cho Lí Tử Duệ cảm thấy tổn thương.

Lí Tử Duệ không ngờ thái độ hiền hòa của mình lại bị Hi Hiểu đối xử như vậy. Lớn đến ngần này rồi, Lí Tử Duệ rất ghét con gái làm bộ làm tịch. Bình thường nếu là người khác mà đối xử với anh như vậy thì anh cũng chẳng thèm để ý đến, nhiều nhất là tức tối một lần rồi từ sau không thêm quan hệ nữa. Nhưng không hiểu vì sao anh lại không muốn Hi Hiểu đối xử với mình như vậy. Lí Tử Duệ tiến lại gần Hi Hiểu, kéo mạnh cánh tay cô, nhún mày hỏi: -Nhan Hi Hiểu, cô có ý gì hả?

-Tôi đâu có...- cô khẽ ngẩng đầu, ánh mắt phảng phất sự kinh ngạc và hoảng loạn, nhưng ngay lập tức cô lại cúi gầm mặt xuống, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: -Lí Tử Duệ, tôi đang bận, anh mau bỏ tay ra đi!

-Chẳng phải là tôi chỉ mới phân tích có chút xíu thôi mà...- nhớ ra là mẹ Hi Hiểu vẫn còn ở trong phòng khách, Lí Tử Duệ đành cố nói nhỏ đi: -Đều là vì muốn tốt cho cô thôi, hà cớ gì cô lại nổi khùng với tôi?

-Tôi...- Hi Hiểu đang định mở miệng nói gì đó thì sau lưng cô đã vang lên giọng nói của mẹ. Lí Tử Duệ giật nảy mình, vội vàng thả tay Hi Hiểu ra rồi ngoảnh đầu lại cười: -À mẹ à....

-Ừ, Tử Duệ về rồi đấy à? -mẹ Hi Hiểu mỉm cười rồi đột nhiên vẫy tay: -Nào, Tử Duệ, Hi Hiểu đang bận tay, cháu qua đây giúp mẹ một chút!

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hồn Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tình Cũ, Hủy Bớt Đau Thương!

Đôi lông mày của Lí Từ Duệ càng ngày càng nhăn tít lại, anh không ngờ rằng Hi Hiểu đã phải trải qua chuyện như thế.

- Kể từ sau cú điện thoại ấy, Hiểu Hiểu có gì đó bất thường lắm!- mẹ Hi Hiểu nhíu mày thờ dãi: - Con bé này từ nhỏ đã cứng cỏi, sau khi nhận điện thoại nói là có một người bạn học qua đời, sau đó nó nhốt mình trong phòng suốt cả buổi chiều. Nếu như không phải nấu cơm cho cháu thì chắc nó cũng không chịu ra ngoài đâu!

- Vâng ạ...- Lí Từ Duệ khẽ ậm ừ, chắc là lúc chiều anh gọi điện chẳng may đúng vào lúc cô đang gặp phải chuyện buồn bã.

Lúc này Từ Duệ mới nhớ ra, lúc nói chuyện điện thoại với anh, tâm trạng của Hi Hiểu có vẻ rất tồi tệ, nhưng do anh mãi phân tích tình hình nên đã sợ y bỏ qua tâm trạng của cô.

Nhìn thấy Từ Duệ mím chặt môi không nói, mẹ Hi Hiểu tưởng rằng Từ Duệ đang áy náy liền khê khằng khuyên nhủ: - Chắc là Hiểu Hiểu đang gặp phải vấn đề khó khăn gì đó, cháu cố gắng khuyên bảo nó xem sao!

Quả nhiên lúc ăn cơm, Lí Từ Duệ phát hiện ra mắt Hi Hiểu đỏ mọng, rõ ràng là cô đã khóc. Không hiểu sao tim anh như thắt lại. Anh gấp một đĩa thịt xào ớt vào bát cô, miệng khê bảo:

- Em ăn nhiều vào!

- Vâng...- Hi Hiểu hơi ngẩn người rồi vội vàng và com vào miệng, ra sức nhai nuốt cứ như thể ăn là nhiệm vụ bắt buộc phải hoàn thành vậy.

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, vô tình anh lại nhớ lại cái tên đã từng được thốt ra từ miệng cô, Kỳ Thần.

Lẽ nào là...

Hàng loạt giả thiết được anh đưa ra chưa kịp hình thành trọn vẹn đã bị mẹ của Hi Hiểu cắt đứt: - Từ Duệ... Nghe nói cháu cũng là người thành phố C à?

Tiếng chuông cảnh báo trong lòng Từ Duệ vang lên inh ỏi, kinh nghiệm bao nhiêu năm làm việc khiến cho anh trở nên cực kì nhạy bén. Mẹ Hi Hiểu đột nhiên lại hỏi đến quê quán của Từ Duệ, tiếp theo đó chắc sẽ hỏi đến vấn đề hộ khẩu ở thành phố J.

Lẽ nào mẹ Hi Hiểu lần này đến đây là bởi vì tưởng rằng anh có thể giải quyết được vấn đề hộ khẩu?

Sự việc đúng như Lí Từ Duệ dự liệu. Sau khi anh gật đầu, mẹ Hi Hiểu liền nói rõ mục đích đến đây: - Hiểu Hiểu có một đứa em gái, sau này sẽ đi học ở thành phố J này, cháu xem liệu có thể giúp nó nhập hộ khẩu ở đây không?

Hi Hiểu sững sờ ngẩng đầu nhìn: - Mẹ... nhập hộ khẩu đâu có đơn giản?

- Mẹ biết chuyện này không dễ dàng, nếu mà dễ dàng thì cả nước này đã chuyển đến định cư ở đây hết rồi...- mẹ Hi Hiểu cười ngọt ngào: - Nhưng chuyện càng khó thì càng cho thấy giá trị của nó... Hơn nữa...- mẹ Hi Hiểu dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Chuyện này cũng chứng minh rằng các cháu rất giỏi giang mà!

Nhìn thấy ánh mắt mong chờ của mẹ, Hi Hiểu ngại ngần không dám từ chối, đành ập ứng nói: - Mẹ ơi, chuyện này thật không dễ dàng như mẹ tưởng đâu!

- Không đơn giản thì các cháu vẫn làm được rồi đấy thôi?- mẹ Hi Hiểu cười nhạt, ánh mắt sắc sảo thoáng hiện lên sự bất mãn: - Hiểu Hiểu, lúc cháu còn nhỏ, mẹ đối xử với cháu như thế nào cháu quên rồi sao? Cháu đã bán mạng ở thành phố này cả nửa đời người rồi, chẳng nhẽ có chút việc này cũng không làm nổi sao?...- bà ta khê cười nhạt: - Nhìn xem, còn được ở trong một căn nhà to đẹp thế này nữa chứ. Nếu như không có khả năng thì làm sao được sống như thế này?

Hi Hiểu muốn khóc mà khóc không nổi. Cô lên nhìn Lí Từ Duệ, chỉ thấy anh đang cúi đầu và com vào miệng. Quả đúng như anh đã dự đoán, người mẹ lâu ngày gặp lại hôm nay đến đây chính là bởi vì vấn đề nhập hộ khẩu cho cô con gái.

Nghĩ lại mình và Lí Từ Duệ đã phải hi sinh như thế nào để có thể được nhập hộ khẩu ở đây, thực ra tổng kết lại chẳng qua cũng chỉ là một chữ: tiền. Nhà nước vì muốn nâng cao cung cầu nhà ở nên đã đề ra chính sách nhập hộ khẩu bằng việc mua nhà này. Chính bởi thế mà việc làm này cần phải có tiền bảo lãnh mới xong.

Nghe đến đây, Hi Hiểu liền nói: -Mợ à, nếu mợ có 120 vạn tệ thì chuyện này có thể giải quyết được!

-Đất như vậy sao?- mợ đặt bộp đôi đũa xuống bàn, trợn mắt nhìn Hi Hiểu: -Hi Hiểu, cháu đừng lấy tiền ra dọa mợ, có thật là như vậy không?

-Vâng, đúng thế ạ!- Lí Tử Duệ liền tiếp lời: -Mợ, chuyện là như thế này. Cháu và Hi Hiểu sở dĩ phải kết hôn nhanh như vậy là bởi vì lúc đó đang có chính sách mua nhà được nhập hộ khẩu, nếu như không phải vì cái chính sách ấy thì chúng cháu cũng không được nhập hộ khẩu ở J đầu! Về vấn đề hộ khẩu, nhà nước làm rất nghiêm. ...

-Hóa ra là như vậy!- sắc mặt mợ Hi Hiểu chợt sầm xuống, nụ cười đắng chát: -Thế mà mợ còn tưởng. ...

-Thực ra chuyện hộ khẩu cũng không quá quan trọng, sống ở đâu chẳng là sống. ...- Hi Hiểu khẽ khuyên: -Mợ à, mợ chớ có nghĩ ngợi nhiều. ...

Có lẽ là bởi vì chuyện này nên tối đó mợ của Hi Hiểu đi ngủ từ rất sớm. Còn Hi Hiểu sau khi thu dọn xong nhà cửa liền đi vào phòng Lí Tử Duệ như thói quen. Vừa mở cửa ra đã thấy Lí Tử Duệ ngồi ở một bên giường, lặng lẽ chờ đợi cô.

Hi Hiểu mím chặt môi, khẽ liếc anh một cái rồi lại cụp mắt xuống, đi thẳng đến bên giường bên kia. Vừa định chui vào trong chăn thì đột nhiên có một cánh tay giờ ra trước mặt cô:

-Cho cô này!

Cô cúi đầu nhìn, chợt khựng lại, là một chiếc khăn mùi xoa vuông vắn.

Ngẩng đầu lên nhìn, Hi Hiểu chỉ thấy ánh mắt lấp lánh khác thường của Lí Tử Duệ. Anh chỉ liếc nhìn cô rồi cúi xuống nhìn vào cuốn sách ở trên tay mình: -Mắt của cô sưng đỏ lên rồi, không sợ người khác hiểu nhầm à?

-Hà?

Lúc này Tử Duệ mới ngẩng đầu nhìn Hi Hiểu bằng ánh mắt bối rối, dường như ngay cả giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng bay bổng: -Hôm nay mợ bảo tôi phải nhường nhịn cô, không được chọc tức cô!

-Thế là ý gì?

Ánh mắt Lí Tử Duệ đột nhiên dừng lại ở bụng Hi Hiểu, Hi Hiểu nhận ra liền vội vàng đưa tay ra ôm chặt lấy bụng mình. Tử Duệ khẽ cười: -Mợ nói, bụng của cô to hơn trước, ăn lại nhiều hơn trước, chắc là có bầu rồi!

-Nói vậy, tôi mang bầu gì chứ?- Hi Hiểu ôm chặt bụng mình, kinh ngạc thốt lên: -Tôi đâu phải lưỡng tính, sao có thể tự có thai được chứ?

-Cô gào lên cái gì? -Lí Tử Duệ vội vàng bịt chặt miệng Hi Hiểu lại, ánh mắt hoang mang nhưng vẫn có sức đốt cháy người khác, khuôn mặt trắng mịn đỏ bừng lên dưới ánh điện mờ mờ. Cảm giác ấm áp và dịu dàng lan tỏa trong không khí. Lí Tử Duệ hơi ngẩn người, mãi cho đến khi Hi Hiểu phải nhú mày kêu đau thì anh mới chợt bừng tỉnh: -Cô ầm ĩ cái gì hả? Cô muốn cho người ta biết chuyện của chúng ta phải không hả?

Hi Hiểu cắn chặt môi, mặt đỏ ửng lên dưới cái nhìn như thiêu đốt của anh: -Chỉ là vì tôi cuồng quá nên. ...- cô đáp ứng: -Chứ có phải tôi muốn nói nhiều thế đâu?

Một đêm yên tĩnh. Vốn dĩ có thể dễ dàng khơi gợi những mơ mộng ấm áp. Lí Tử Duệ nghĩ rằng mình đã thiếu hơi phụ nữ quá lâu rồi, thế nên mới trở nên ngốc nghếch như vậy trước mặt Hi Hiểu. Anh khẽ ho một tiếng, cố gắng giấu đi suy nghĩ này của mình rồi nói: -Tại sao cô khóc?

-Không tại sao cả!-Hi Hiểu cúi đầu, giả vờ như đang bình thản vuốt vuốt cái gối nhưng: -Bạn cùng lớp qua đời, có chút khó chịu trong lòng!

-Qua đời?- Lí Tử Duệ cao giọng, khẽ liếc bộ dạng buồn bã của cô, không kiềm được liền thốt lên: -Là cái tên Kỳ Thần đó phải không?

Hi Hiểu giật mình ngẩng đầu, đôi mắt hung dữ nhìn anh. Khoảng khắc ấy, đôi mắt Hi Hiểu ngập tràn sự phẫn nộ và đau thương đang đan xen. Cô cắn chặt môi, rít qua các kẽ răng: -Anh cút đi!

-Nhan Hi Hiểu, cô có biết là mình đang nói cái gì không hả?- vốn định an ủi Hi Hiểu, nào ngờ lại gặp phải thái độ lạnh lùng như băng đá của cô, Lí Tử Duệ hít một hơi thật sâu, kéo mạnh cánh tay cô quát: -Còn nữa, cô bảo ai cút?

-Đừng có động vào tôi. ...- cô giật mạnh tay mình ra, cố gắng thoát khỏi bàn tay anh: -Chính là anh, người tôi nói chính là anh!

-Cô dựa vào đâu mà bắt tôi cút?

Cô giận dữ trợn mắt nhìn anh, gào lên: -Anh tưởng anh là ai? Anh dựa vào đâu mà rủa anh ấy chết?

-Tôi đâu có. ...-anh cảm thấy cô thật vô lí – Cô đừng có cắt câu lấy nghĩa có được không hả?

-Rõ ràng anh có ý đồ còn gì.

Hi Hiếu lúc đó hoàn toàn khác với Hi Hiếu lúc bình thường, cô giống hệt như một con dế bị bắt đúng vào chỗ đau, tiếng gào thét nghe như muốn xé toạc không gian. Lí Tử Duệ chỉ cảm thấy ngực và cánh tay mình đau đớn, còn chưa kịp phản ứng lại thì cơn mưa nắm đấm đã dội lên người anh. Cô dồn rất nhiều sức lực lên mỗi cú đánh vào người anh. . .cứ như thế anh chính là kẻ thù lớn nhất trong cuộc đời cô vậy.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng cô lại khỏe đến như vậy, bình thường trông cô chẳng khác gì một người phụ nữ yếu đuối, ăn cũng đâu có nhiều. Nhưng tất cả những sức mạnh ấy tập hợp lại dường như có thể đánh anh biến thành tàn phế. Bất lực. . .cái bao cát bắt đấm dĩ Lí Tử Duệ cuối cùng không chịu nổi nữa đành phản kích. Nhưng anh chỉ đẩy nhẹ một cái, có lẽ là bởi vì Hi Hiếu không nghĩ rằng anh sẽ đẩy cô ra nên mắt dè chừng người ra phía sau.

Chỉ nghe tiếng “bịch” một cái, Hi Hiếu ngã xuống đất y hệt một con rối. Khoảnh khắc cô ngã xuống, Lí Tử Duệ dường như quên bém mắt xung đột giữa hai người, vội vàng quỳ xuống định đỡ cô. Hi Hiếu ngồi im lặng dưới đất, không còn điên cuồng như lúc trước nữa, ánh mắt mờ mờ, từng giọt nước mắt nặng nề rơi ra.

Cô giống như một con thú nhỏ bị thương, thu mình khóc lóc trong góc tường, kiệt sức và yếu ớt đến không kêu ra tiếng. Tử Duệ cảm thấy trong người mình có nơi nào đó đang bị bóp nghẹt lại: -Hi Hiếu, cô sao thế? Hi Hiếu, Hi Hiếu?

Vẫn là tiếng khóc, Hi Hiếu nhắm chặt mắt lại ngồi thu lu trong xó tường, mặc cho nước mắt rơi ra như mưa, mặc cho Tử Duệ lo lắng hỏi han. Lí Tử Duệ hốt hoảng chẳng biết làm sao, hỏi cô bị thương ở đâu nhưng cô không nói nên đành tự tay kiểm tra xem vết thương của cô thế nào. Anh khẽ ấn ấn lên cánh tay cô, ngừng đầu hỏi cô: -Ở đây có đau không?

Lắc đầu, không nói.

-Thế còn chỗ này?- bàn tay anh di chuyển lên khuỷu tay cô. Ban nãy cô ngã như vậy, anh sợ cô sẽ chống tay xuống theo bản năng, làm cho bản thân bị thương: -Hi Hiếu, nếu như đau thì nhất định phải nói đây!

Cô lắc đầu, hai hàng nước mắt vội vàng lăn dài trên má. Vẫn là im lặng không nói nửa lời.

Lí Tử Duệ lo lắng nhìn cô, khẽ thở dài rồi lại tiếp tục kiểm tra những nơi có khả năng bị thương khác. Khi bàn tay anh đang chuẩn bị kiểm tra đến phần chân của cô thì đột nhiên cánh tay của anh bị người ta giữ chặt, còn chưa kịp phản ứng gì thì cả người anh đã bị cô ôm thật chặt rồi. Người phụ nữ ban nãy còn đối xử với anh hung hãn như một người điên giờ bỗng nhiên nép chặt vào ngực anh tìm sự che chở.

Mất một giây để kinh ngạc, Lí Tử Duệ chậm chậm vỗ vỗ lên lưng cô như thể muốn xoa dịu nỗi đau của cô. Mỗi hành động của anh đều chứa sự dịu dàng và nhẫn nại. Ngực anh chẳng mấy chốc đã bị nước mắt của cô làm ướt nhẹp, thế nhưng trái tim của anh dường như đang được lấp đầy, có một thứ tình cảm gì đó đang nhen nhóm trong anh, mà nước mắt của cô lại chính là chất men kích thích thứ tình cảm ấy lớn lên. Cúi đầu ngửi mùi hương trên mái tóc Hi Hiếu, chẳng mấy chốc, trái tim của anh đã bị thứ tình cảm ấy làm cho căng phồng và đau đớn.

Nhưng anh không dám động đây.

Bởi vì cô đang ôm anh quá chặt như vậy, rõ ràng cô đã coi anh như là một nơi nương tựa duy nhất.

Không biết bao lâu sau Hi Hiếu mới từ từ ra khỏi lồng ngực anh. Đôi mắt đẹp bẩm sinh của cô lúc bình thường sao mà quyến rũ nay vì khóc nhiều đã trở nên thâm thâm vô cùng, đôi mắt to, đen láy nay chẳng khác gì hai sợi chỉ mảnh nằm vắt ngang trên mặt. Cô sụt sịt mũi, cúi đầu khẽ nói: -Xin lỗi anh!

Tiếng nói nghẹn đi vì nước mắt, thái độ hung hăng ban nãy lúc này đã trở thành sự ngại ngùng. Lí Tử Duệ khẽ mỉm cười: -Không sao! Còn đau ở chỗ nào không?

-Hơi đau một chút!- cô tỏ ra ngoan ngoãn hơn một chút.

Trái tim Lí Tử Duệ lại một lần nữa hoang mang: -Đau ở đâu?

-Ở mông. . .- cô đưa tay xoa xoa cái mông của mình, ánh mắt vẫn còn long lanh nước mắt nhưng miệng thì đã khẽ nhoen cười: -Ngã từ trên cao như thế xuống, mông sắp vỡ ra làm tư rồi đây này!

-Phù. . - Tử Duệ thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy rồi kéo cô đứng dậy theo: -Mông thì không sao, chỉ cần các bộ phận khác vẫn ổn là được!

Lí Tử Duệ ra ngoài lấy một bình sữa bò rồi dùng sữa bò thấm ướt miếng băng gạc. Anh khẽ đưa ra trước mặt Hi Hiếu lúc ấy đã thu mình trong chăn, nói: -Đắp cái này lên mắt một đêm thì mắt sẽ không sưng nữa!

Hi Hiếu ngoan ngoãn vâng lời, đắp miếng băng gạc lên mắt. Cảm giác không gian như tối sầm lại, hơi thở của anh đã từ từ hồi phục lại bình thường, cô đột nhiên mở miệng nói chuyện: -Anh nói không sai chút nào!

Chỉ mấy chữ ngắn gọn nhưng lại rất vang trong đêm tối tĩnh lặng. Lí Tử Duệ đang mãi suy nghĩ tình cảnh của hai người trước đó bỗng bị câu nói của cô làm cho giật mình: -Hả?

-Anh nói đúng lắm!- cô khẽ thở dài, giọng nói vẫn còn như tắc nghẹn: -Là anh ấy, là Lục Kỳ Thần đã không còn.

Trái tim Lí Tử Duệ hơi thất lại, đột nhiên không biết nên nói thế nào, mãi lâu sau anh mới nặn ra được một câu: -Cô hãy bớt đau thương!

-Trước đây tôi không biết, nhưng giờ thì tôi biết rồi. . .- Hi Hiếu đột nhiên khẽ cười:- Tại vì tôi cứ mãi cố chấp với chuyện cũ, nếu nhìn thoáng ra sẽ thấy

vẫn có thể sống rất tốt!

Mặc dù câu nói này của cô mang đầy sự quyết tâm và kiên cường nhưng không hiểu sao lại khiến cho anh cảm thấy xót xa tột độ. Anh định nói vài lời khuyên nhủ cô nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Anh đành xoay người về phía cô, nhẹ nhàng an ủi: -Thôi ngủ đi, đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì!

Cô khẽ ừ một tiếng rồi cả hai người ai nấy đều từ từ chìm vào giấc ngủ trong những suy nghĩ miên man của riêng mình. Ngày hôm sau, Hi Hiểu vẫn thức dậy từ sớm, vào bếp làm đồ ăn sáng, đóng giả là một đôi vợ chồng yên ấm.

Cánh cửa phòng mẹ vẫn chưa mở, thế nên Hi Hiểu bảo Tử Duệ ăn sáng rồi đi làm trước còn mình thì đợi mẹ ra cùng ăn. Nào ngờ Lí Tử Duệ vừa ăn xong bữa sáng thì mẹ Hi Hiểu từ phòng ngủ đi ra, tay xách cái hòm như hòm nào mới đến: -Hiểu Hiểu, Tử Duệ, hôm nay mẹ sẽ về nhà!

-Về nhà à?- Hi Hiểu chột khựng lại, vội vàng chạy đến đỡ hành lí cho mẹ: - Mẹ ơi, chẳng phải mẹ nói sẽ ở lại đây vài ngày hay sao?

-Trong nhà cũng có chút chuyện...- mẹ Hi Hiểu gượng gạo nở một nụ cười, đôi mắt sâu không giấu nổi sự mệt mỏi và chán nản: - Nên mẹ phải về nhà!

Hi Hiểu đến bên cạnh mẹ, định tiếp tục khuyên nhủ nhưng lại cảm thấy vạt áo mình bị giật mạnh, Lí Tử Duệ mặt mày không hề biến sắc, đứng dậy bên cạnh Hi Hiểu nói: -Mẹ ạ, cháu còn định nghỉ làm ở nhà với mẹ vài ngày, thế mà mẹ lại đi về nhanh thế sao?

-Hiểu Hiểu, anh đi bảo thư kí đặt cho mẹ một cái vé máy bay nhé? Một lát nữa anh sẽ cho người mang về!- Lí Tử Duệ mỉm cười nói: -Thành phố C cách đây xa quá. Để mẹ ngồi tàu hỏa không tiện!

-Thế mẹ lại làm các cháu phải tốn kém rồi!- mẹ Hi Hiểu nhìn Tử Duệ, vẫn là nụ cười gượng gạo: -Tử Duệ, nhìn cháu ăn mặc thế này chắc là chuẩn bị đi làm phải không?

-Vâng ạ!- Lí Tử Duệ nhìn đồng hồ: -Cháu chuẩn bị đi đây ạ!

-Vậy thì mẹ phải tranh thủ nói với cháu cái này...- mẹ Hi Hiểu đột nhiên kéo tay Hi Hiểu đặt lên tay của Tử Duệ: -Nói thật lòng, mẹ đến lần này có chút vội vã, không thể ở lại với các cháu thêm ít ngày. Tử Duệ này, Hiểu Hiểu từ nhỏ đã là đứa trọng tình cảm, tình tình nóng nảy, hấp tấp, có chuyện gì cháu hãy tha thứ cho nó!

-Một khi có con rồi, hai cháu sẽ là một gia đình, đừng có cãi vã như hôm qua nữa...- mẹ Hi Hiểu hơi nhíu mày: -Không tốt cho em bé đâu!

-Mẹ ơi, cháu không...-

-Hiểu Hiểu, cháu chớ có cứng miệng!- mẹ ngoảnh đầu lại nhìn cô: -Mặc dù mẹ chưa nhìn thấy giấy kiểm tra của cháu. Nhưng cháu có biết mẹ nổi danh khắp thành phố C là gì không? Là máy siêu âm cơ thể đấy! Một khi cháu có thai thì sắc mặt và thói quen sẽ khác hẳn so với bình thường. Người khác không nhận ra nhưng không qua được mắt mẹ đâu!

Hi Hiểu càng nghe mẹ nói càng chột dạ, cô đành vừa đẩy mẹ sang một bên vừa lảng sang chuyện khác: -Thôi được rồi mà mẹ, nếu mẹ đã nói chuẩn như vậy thì mẹ bỏ nghề đây, ở nhà mở phòng khám đi thôi. Như thế thì chẳng cần ra khỏi nhà mà vẫn có tiền mẹ ạ!

Mẹ Hi Hiểu lườm cô một cái sắc lẹm rồi nói với Lí Tử Duệ: -Theo lí mà nói, chuyện của thanh niên các cháu mẹ không có quyền can dự, nhưng mang thai, sinh đẻ là chuyện lớn. Tử Duệ này, tốt nhất cháu nên để ra chút thời gian đưa Hiểu Hiểu đi khám xem sao.

-Mẹ...-

-Cháu biết rồi ạ!- trong khi Hi Hiểu cuống quýt lo lắng thì Lí Tử Duệ lại tỏ ra vô cùng ung dung: -Mẹ cứ yên tâm, một khi có tin vui cháu nhất định sẽ báo lại cho mẹ!

Lí Tử Duệ quyết định xin nghỉ hai tiếng đồng hồ để đưa mẹ Hi Hiểu ra tận sân bay. Nhìn thấy mẹ Hi Hiểu đăng kí lên máy bay xong xuôi, anh đột nhiên phì cười: -Hi Hiểu, lẽ nào trông cô giống một bà bầu như vậy?

-Sở trường của mẹ tôi là lo chuyện bao đồng...- Hi Hiểu sợ rằng nói thêm vài câu sẽ lộ chuyện liền sải bước thật nhanh:

-Trước đây mẹ ấy có như vậy đâu, sao bây giờ tự nhiên lại lòi thôi thế chứ?

-Có một số người thường già trước tuổi, cũng giống như thế...- trong ánh mắt Lí Tử Duệ lóe lên một tia tinh quái, dưới ánh sáng mặt trời ấm áp, khuôn mặt anh càng trở nên khôi ngô. Anh khẽ nhếch môi cười, nhướn mày như trêu chọc, khẽ kéo cánh tay cô nói: -Cô là cô gái có dáng vẻ như bà bầu, đúng là cá tính nhì!

Biết Tử Duệ đang có ý định trêu chọc mình, Hi Hiểu liền quay ngoắt người lại, ánh mắt như trêu ngươi: -Nếu như tôi có thai thật thì sao?

Tử Duệ chột khựng lại rồi ngay lập tức nhướn mày trêu cô: - Cô chớ có nói như vậy! Nhìn tốc độ phì ra của cô hiện nay, cũng có khả năng này lắm!

-Anh nói cái gì?- tưởng rằng Tử Duệ đã phát hiện ra cô có thai, Hi Hiểu luống cuống đáp: -Tôi...-

-Cô luống cuống gì chứ, tôi còn chưa nói hết mà...-Tử Duệ thân nhiên kéo tay Hi Hiểu sải bước về phía đối diện, vừa đi vừa cười nói: -Trừ phi có hai khả năng. Thứ nhất là chức năng của cô khác với người khác, tức là lưỡng tính như ở thực vật, có thể tự sinh sản duy trì nòi giống. Thứ hai...- Tử Duệ

đột nhiên ngoảnh lại nhìn cô, ánh mắt lấp lánh: -Lẽ nào cô là người cực kì nhạy cảm, chỉ cần một cái ôm thôi cũng có thể có thai?

Anh nhìn cô đầy ảm ỉm, rõ ràng là anh đang ám chỉ đến chuyện tối qua. Hi Hiểu bất giác cảm thấy ngại ngùng, lúc này cô mới phát hiện ra anh đang nắm tay mình. Hi Hiểu đang định giật tay ra khỏi tay anh thì đột nhiên cô cảm thấy lòng bàn tay anh khê siết chặt lại. Cùng với hành động ấy là một giọng nói yêu kiều vang lên: -Giám đốc Lí!

Ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra tiếng gọi, hóa ra là Nhiễm Nhựt San đang đứng bên cạnh một người đàn ông bốn, năm mươi tuổi, điệu bộ có vẻ rất thân mật: -Chào giám đốc Lí, chào cô Lí...không ngờ lại gặp nhau ở đây!

-Chào ông Lạc...- Lí Từ Duệ mím chặt môi, đi về phía trước bắt tay với người đàn ông kia: -Tôi là Lí Từ Duệ.

Nói rồi anh lại ngoảnh sang mỉm cười với Nhiễm Nhựt San, ánh mắt khê lướt qua cái bụng đã hơi nổi lên của cô: -Cô Lạc, chào cô!

-San San, đây là.....- cái ông Lạc kia mỉm cười lịch sự rồi ngoảnh sang nhìn vợ bằng đôi mắt đầy băn khoăn.

- Đây là giám đốc bộ phận thị trường của công ty Trụ Dương, Lí Từ Duệ!- Nhiễm Nhựt San giới thiệu: -Em đã từng nói với anh rồi, anh không nhớ à?

Người đàn ông kia khê gật đầu tỏ vẻ có lỗi, đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng cười nhạt của Lí Từ Duệ: -Ông Lạc công việc bận rộn, còn Lí Từ Duệ tôi chỉ là một giám đốc thị trường nhỏ bé, ông không nhớ được cũng là lẽ thường!

-Đây là danh thiếp của tôi, mong ông sẽ chỉ giáo!- Lí Từ Duệ hơi khom lưng đưa ra trước mặt người đàn ông kia một tấm danh thiếp rồi lại nắm chặt lấy tay Hi Hiểu nói: -Hai vợ chồng tôi còn có chút việc, xin phép được đi trước! Sau này có thời gian mong được gặp lại ông bà!

Đội đôi phương chào hỏi vài câu xong, Lí Từ Duệ liền kéo Hi Hiểu bỏ đi.

Ngồi trên taxi, hai người chẳng còn vui vẻ như lúc trước, ai nấy đều im lặng không nói. Rất lâu sau, Lí Từ Duệ mới khê thở dài: -Có phải cô cảm thấy tôi rất khom lưng uốn gối không?

Hi Hiểu giật mình vì bị nhìn thấu tim đen. Quả thực cô đã nghĩ như vậy. Bộ dạng của Lí Từ Duệ lúc này trước mặt vợ chồng Nhiễm Nhựt San quả có chút tiểu nhân trong mắt Hi Hiểu. Ngoài lúc tạm biệt còn có chút khí phách ra thì cả quá trình nói chuyện dường như chẳng giống chút nào với phong thái bình thường của anh.

Cô không trả lời nhưng vẻ mặt của cô rõ ràng là đang khẳng định điều đó. Lí Từ Duệ cười nhạt: -Mọi chuyện trên đời này đều mâu thuẫn. Cũng giống như vậy, cái gọi là khí tiết cũng khác nhau trước mặt những người khác nhau, nó có tính hai mặt. Kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu càng yếu, chính là vì vậy đấy!

-Cô có biết chồng của Nhiễm Nhựt San là người như thế nào không?

Nhan Hi Hiểu mơ hồ lắc đầu.

-Là tổng giám đốc bách hóa Thiên Trì...nhìn thấy bộ dạng hoang mang của Hi Hiểu, Từ Duệ tiếp lời: -Có thể cô không biết đến bách hóa Thiên Trì, là bởi vì bọn họ từ trước đến nay đều dốc sức phát triển ở khu vực đông nam bộ, không có chỗ đứng ở thành phố J này. Thế nhưng lần này tôi nghe nói, Thiên Trì sẽ đầu tư 2 trăm triệu nhân dân tệ để xây dựng bách hóa mua bán ở trung tâm thành phố J, thay đổi hoàn toàn cục diện đen tối của họ ở thành phố này. Điều đó có nghĩa là Thiên Trì đã quyết tâm sẽ tấn công vào thị trường thành phố này.

-Cùng với điều đó chính là cơ hội làm ăn khổng lồ...- Lí Từ Duệ hơi dừng lại: -Hiện giờ thị trường bất động sản u ám đến mức này, có thể thấy rõ chiến lược đa nguyên hóa mà chúng ta đề xướng trước đây quan trọng đến mức nào. Vì vậy chúng ta không thể chỉ theo đuổi việc làm quảng cáo bất động sản, như vậy sẽ rất bấp bênh. Cho nên, cũng cần phải làm cho các ngành nghề khác bù đắp cho quảng cáo bất động sản. Nếu không thay đổi được thực trạng quảng cáo bất động sản thì chúng ta bắt buộc phải tìm một lối ra khác...

-Hóa ra anh đã có tính toán từ trước...- ánh mắt Hi Hiểu lấp lánh sự khâm phục: -Lo trước tính sau...tôi kém nhất là khoản này!

-Nên nói là tôi bị dồn vào bước đường cùng...- Lí Từ Duệ cười chua xót: -Lần trước cho dù là sơ suất của chúng ta hay là do đối phương quá gian xảo thì đúng là Nhạc Đồng đã thắng chúng ta. Thương trường như chiến trường, chỉ coi trọng kết quả. Chỉ cần tôi không đứng chắc chân thì chắc chắn địa vị hiện nay sẽ rơi vào tay kẻ khác. Nhan Hi Hiểu, tôi không muốn công sức bao năm nay của mình bị hủy hoại trong một sớm một chiều, cho nên mới phải thận trọng như vậy.

-Lại nói đến chuyện ngày hôm nay, tính cách và địa vị của bất kì ai cũng chỉ có tính tương đối. Ở công ty tôi thường là người thế nào? Nghiêm túc, đường hoàng, kiêu ngạo hung hăng. Nhưng trước mặt một người như thế này, tôi chỉ có thể tỏ ra khiêm tốn, ôn hòa, thái độ phải đúng mực chứ tuyệt đối không được ăn nói bừa bãi...- nói đến đây, Từ Duệ quay sang nhìn Hi Hiểu, cười nói: - Đây là cái gì? Nói theo cách của chủ nghĩa Mác có nghĩa là cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng. Kết hợp với thực tại, chính là địa vị quyết định khí tiết con người!

Khi nói những điều này, khê môi anh khê nhếch lên như bất lực, như cười nhạo chính bản thân mình. Hi Hiểu nhẹ nhàng khuyên nhủ: -Thế giới này là như vậy, không thể thay đổi được, chỉ có cách thích nghi với nó!

Anh chột ngắc đầu nhìn cô rất lâu. Bất gặp ánh mắt chăm chú ấy, toàn thân Hi Hiểu như nổi gai ốc. Cô nghiêng nghiêng đầu hỏi: -Tôi dính gì trên mặt à?

-Quen cô lâu như vậy rồi đây là lần thứ hai cô nói ra được một câu có lí...- Lí Từ Duệ cười nhạt: -Câu đầu tiên là với đàn ông, đàn bà và tiền bạc đều

phải có. Câu thứ hai chính là câu nói ngày hôm nay: không thay đổi được thì phải thích nghi với nó!

Hi Hiểu ngăn người trong giây lát mới phát hiện ra là Lí Tử Duệ đang cười mình. Cô giơ tay lên đánh anh, một người đánh một người né, đang vui vẻ thì chợt điện thoại của Lí Tử Duệ đổ chuông: -Chào tổng giám đốc!

Không biết Tôn Bồi Đông đã nói với Tử Duệ cái gì, chỉ thấy Tử Duệ đưa mắt nhìn cô: -Vâng, tôi sẽ dẫn cô ấy đến!

Đợi Tử Duệ cúp điện thoại, Hi Hiểu liền hỏi: -Sao thế?

-Tôn Bồi Đông muốn tôi và cô cùng về công ty!- Lí Tử Duệ khẽ nhủ mảy: -Tôi cũng không biết là có chuyện gì...

-Tôi không đi!- Hi Hiểu ngăn người, ngồi yên trên ghế: -Giờ tôi đâu phải là nhân viên của Trụ Dương, chẳng có lí do gì phải nghe mệnh lệnh của ông ta cả!

-Đi đi, ngộ nhờ có chuyện gì thì sao?- không để Hi Hiểu kịp phản đối, Tử Duệ đã bảo người lái xe quay đầu xe, đi đến công ty Trụ Dương: -Nghe giọng của Tôn Bồi Đông có gì đó khác thường, đi xem thế nào cũng đâu mất căn tính nào của cô đâu?

Hi Hiểu nhìn Tử Duệ bất lực, đành phải yên lặng đi theo anh.

Rời khỏi Trụ Dương với lí do bị đuổi việc nên khi quay trở lại công ty, Hi Hiểu chẳng cảm thấy vinh quang chút nào.

Cô vốn định nép mình đi theo sau Tử Duệ nhưng trên đường đi toàn gặp đồng nghiệp cũ. Nhìn thấy cô khép nép đi phía sau Tử Duệ, mọi người liền lên tiếng hỏi thăm: -Cô Nhan, cảm giác làm người phụ nữ của gia đình thế nào? Tôi thấy cô béo lên đấy!

Hi Hiểu bối rối mỉm cười, đi xa rồi mà vẫn có người xì xào bàn tán: -Nhìn hai người thế kia...

-Có khi nào có em bé rồi không, Hi Hiểu trông béo ra nhiều đấy!

Các nhân viên trong công ty quảng cáo xưa nay ai nấy đều giàu trí tưởng tượng, đang nghĩ làm thế nào để thoát khỏi những suy đoán này nọ thì đột nhiên bên tai cô vang lên tiếng gọi của Tôn Bồi Đông: -Cô Nhan!

Hi Hiểu vội vàng ngừng đầu, nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Tôn Bồi Đông, trong ánh mắt ông ta còn hiện rõ vẻ ân cần và thân thiện, cứ như thể cô là người thân thiết của ông ta vậy. Cô vốn tưởng rằng Tôn Bồi Đông lần này gọi cô đến là vì đã phát hiện ra manh mối gì đó của âm mưu lần trước, hoặc là để gánh chịu hậu quả của sự việc này. Vì vậy nhìn thấy nụ cười của Tôn Bồi Đông, Hi Hiểu cảm thấy chẳng khác gì nụ cười của một con hổ dữ, toàn thân cô bỗng nổi gai ốc.

-Cô Nhan... hai người đi vào văn phòng của Tôn Bồi Đông. Thật không ngờ đích thân Tôn Bồi Đông lại đi rót nước. Hi Hiểu vội vàng đứng dậy, mặc dù đã thôi việc nhưng cảm giác kính nể cấp trên của cô vẫn chưa hoàn toàn biến mất. Cô băn khoăn nhìn Lí Tử Duệ, cảm thấy Tôn Bồi Đông hôm nay có gì đó rất lạ lùng...

-Tổng giám đốc...- Lí Tử Duệ mở miệng trước: -Có phải Hi Hiểu đã gây ra chuyện gì không ạ? Ngài...

-Đương nhiên là không...- Tôn Bồi Đông cười tươi rói, những nếp nhăn hiện rõ trên mặt: -Chuyện lần trước, chúng tôi...

Vốn dĩ đó chính là một nỗi oan quá lớn, Hi Hiểu vừa nghe đến “chuyện lần trước” liền đứng bật dậy, lạnh lùng nói: -Tổng giám đốc, chuyện lần trước nếu như còn chỗ nào ngài cảm thấy chưa đúng thì ngài có thể mời công an đến điều tra. Chỉ có điều, hôm nay ngài cho gọi tôi đến công ty chẳng nhẽ chỉ là do sự sai khiến của họ?

-Xem cô nói cái gì kia!- thấy Nhan Hi Hiểu kích động quá mức, Tôn Bồi Đông liền cười giả lả. Lí Tử Duệ cũng kéo kéo tay cô, cố gắng kéo cô ngồi xuống ghế rồi khẽ giọng bảo: -Cô từ từ nghe tổng giám đốc nói đã nào!

-Về quyết định xử lí cô lần trước, tôi thay mặt công ty xin tạ lỗi với cô!- nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Hi Hiểu, Tôn Bồi Đông quyết định không vòng vo nữa mà đi thẳng vào vấn đề chính: -Cô Nhan, hiện giờ cô đã tìm được việc chưa?

-Chưa ạ!

-Vậy thì tốt, cô đến Trụ Dương làm lại nhé!- Tôn Bồi Đông nhìn cô: -Ngày mai đến nhận chức luôn!

Hi Hiểu ngăn người kinh ngạc: -Cái gì?

-Ngày mai cô quay lại Trụ Dương làm việc đi!- Tôn Bồi Đông trịnh trọng lặp lại, ánh mắt như ẩn ý điều gì đó: -Cô Nhan, có đôi khi khiêm tốn quá cũng không hay lắm!

-Ngài có ý gì thế?

-Bộ phận kế hoạch của công ty Gia Thái gọi điện đến nói rằng hi vọng cô có thể quay về chức vụ cũ. Ý kiến sáng tạo của cô rất phù hợp với ý của họ...- Tôn Bồi Đông lật bài ngửa: -Chúng ta đã đầu tư ba đề án ở bên Gia Thái rồi, hiện nay tỉ lệ thành công cơ bản là 40%, vì vậy cô Nhan này, cô...

-Xin lỗi tổng giám đốc, tôi không muốn...- Nhan Hi Hiểu đột nhiên đứng dậy: -Tôi sẽ không đi làm lại đâu!

Nói dứt lời cô liền quay đầu bỏ đi. Lí Tử Duệ đành phải chạy đuổi theo kéo tay cô lại: -Hi Hiểu!

-Cô Nhan, tôi hi vọng cô hãy cân nhắc một chút đến điều đó!... Tôn Bồi Đông nhún mày: -Nếu như cô về làm lại, cô sẽ được đảm nhiệm chức trưởng phòng kế hoạch, nếu như làm tốt cô sẽ được thăng chức lên giám đốc.

-Điều kiện rất hấp dẫn...- Hi Hiểu vùng vẫy thoát ra khỏi bàn tay của Tử Duệ, quay người lại nhìn Tôn Bồi Đông, cười nói: -Tổng giám đốc, bảo tôi quay lại cũng được. Nhưng lúc trước ngài từng chụp lên đầu tôi cái mũ “hồi lộ đối tác”. Tôi ngay cả cơ hội kêu oan cũng không có, giờ bảo tôi quay lại làm việc, bảo tôi làm sao ăn nói với đồng nghiệp?

-Vì vậy, nếu như muốn tôi quay lại, tôi hi vọng ngài có thể trả lại tôi sự trong sạch!- cô hít một hơi thật sâu: -Tôi không phải là người gọi đến là đến, bảo đi là đi!

Cô nói dứt lời liền quay người bỏ đi.

Rút rè bước vào, ngẩng cao đầu đi ra khỏi công ty..chỉ có vài phút ngắn ngủi mà Hi Hiểu đã trải qua đầy đủ quá trình từ nô lệ trở thành tướng quân. Hoàn toàn ngược lại với lúc mới đến, lúc này Lí Tử Duệ đang đi theo sau cô, giọng nói khe khẽ nhưng vẫn phảng phất sự ra lệnh: -Hi Hiểu, đứng lại!

Nhưng Hi Hiểu càng đi càng nhanh, cô lao nhanh ra khỏi cửa công ty Trụ Dương. Lí Tử Duệ chạy đuổi theo, cuối cùng cũng tóm được cánh tay cô trước khi cô ngồi lên taxi. Anh thở hồng hộc, mắt mở to nhìn cô: Nhan Hi Hiểu!

-Sao?- Nhan Hi Hiểu lờm anh, cộc lốc hỏi.

-Lúc này sao cô lại bỏ chạy như thế?- nhớ lại thái độ của Tôn Bồi Đông lúc đó, Lí Tử Duệ liền nổi nóng: -Sao cô lại tỏ thái độ đó?

-Tôi tỏ thái độ gì chứ?- Hi Hiểu nhướn mày: -Ông ta lúc này chẳng còn là ông chủ của tôi, tôi cũng chẳng kiếm con dưới trướng của ông ta nữa, tôi có thể có thái độ gì chứ?

-Một cơ hội tốt như vậy, có thể coi là một bậc thang mà ông trời ban cho cô, sao cô không thuận theo tự nhiên đi?- nhìn bộ dạng thờ ơ của Hi Hiểu, Tử Duệ càng thêm tức khí: -Nhân cô hội này, ông ta lùi một bước, cô cũng lùi một bước là xong. Cứ phải làm âm ỉ lên cô mới vui lòng hay sao?

-Đúng, tôi rất vui!- Hi Hiểu lắc đầu, quay người đi vào trong xe, chỉ ném lại cho Tử Duệ hai từ khô khốc: -Tạm biệt!

Về đến nhà, Lí Tử Duệ nhìn thấy Hi Hiểu đang ngồi trên ghế sofa: – Tử Duệ, cơm đã chuẩn bị xong rồi, nhưng anh đừng ăn vội, chúng ta nói chuyện một chút đã!

Ánh mắt Tử Duệ dừng lại ở trên bàn uống nước, phát hiện ra là tấm thẻ ngân hàng mà anh đã đưa cho cô: -Cái này trả cho anh, tôi chưa hề động đến dù chỉ là một xu!- cô đẩy tấm thẻ về phía anh: -Mặc dù tôi không có tiền nhưng tôi cũng sẽ không trở lại Trụ Dương làm việc. Lúc đó chúng ta đã nói rõ rằng, nếu như tôi có thể tìm thấy công việc mới thì tôi sẽ trả tiền lại cho anh. Giờ cũng coi như tôi tìm được rồi, chỉ có điều tôi không đi làm mà thôi!- cô khẽ nhếch khóe môi: -Vì vậy, tấm thẻ này trả lại cho anh, anh cũng đừng khuyên tôi thêm nữa!

Ánh mắt Tử Duệ dừng lại ở trên bàn uống nước, phát hiện ra là tấm thẻ ngân hàng mà anh đã đưa cho cô: -Cái này trả cho anh, tôi chưa hề động đến dù chỉ là một xu!- cô đẩy tấm thẻ về phía anh: -Mặc dù tôi không có tiền nhưng tôi cũng sẽ không trở lại Trụ Dương làm việc. Lúc đó chúng ta đã nói rõ rằng, nếu như tôi có thể tìm thấy công việc mới thì tôi sẽ trả tiền lại cho anh. Giờ cũng coi như tôi tìm được rồi, chỉ có điều tôi không đi làm mà thôi!- cô khẽ nhếch khóe môi: -Vì vậy, tấm thẻ này trả lại cho anh, anh cũng đừng khuyên tôi thêm nữa!

Nhìn cái điệu bộ cứ như thể một mình mình là cao quý của Hi Hiểu, Lí Tử Duệ đột nhiên nổi nóng, lại nhớ đến cảnh tượng lúc ban chiều mà không sao kiềm được cơn giận, anh gào lên với cô: -Nhan Hi Hiểu, cô đừng tự cho mình là giỏi nữa đi!

-Lí Tử Duệ, sao tôi lại tự cho mình là giỏi chứ?- Hi Hiểu ngạc nhiên ngoảnh đầu lại, khóe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt mơ hồ: – Chẳng nhẽ giờ tôi phải ngoan ngoãn chạy đến dụi dụi vào chân Tôn Bồi Đông như một con chó lang thang thì mới không phải là tự cho mình là giỏi à? Xin lỗi nhé, mặc dù tôi nghèo nhưng không đến nỗi hèn!

Nhận ra phản ứng của cô khá dữ dội, Lí Tử Duệ liền hạ thấp giọng: -Tôi thừa nhận là tôi có phần quá khích, nhưng tôi thật sự là vì tốt cho cô thôi!- anh từ từ lại gần Hi Hiểu: -Cô nghĩ mà xem, Tôn Bồi Đông giờ đã nể mặt cô lắm rồi, cho cô thăng hân một bậc. Cô còn trẻ như vậy mà đã đạt được thành tựu của tôi trong suốt bảy năm trời. Hơn nữa không phải cô không biết, kiếm miếng cơm ở thành phố J này đâu có dễ dàng gì?

-Tiếp đó có phải anh sẽ nói đến khủng hoảng tiền tệ không?- Hi Hiểu ngẩng đầu nhìn Tử Duệ, ánh mắt sắc lạnh đến rợn người: -Có phải anh sẽ nói: Nhan Hi Hiểu, cô phải biết hài lòng với những gì mình có, trong khủng hoảng tiền tệ như thế này mà có thể tìm được việc làm là đã tốt lắm rồi, cô còn kén chọn gì nữa chứ?

Những lời cô nói khiến cho Lí Tử Duệ cứng họng, chỉ biết đờ người ra nhìn cô, hồi lâu sau mới nghiêng răng gât: -Nhan Hi Hiểu, cô... ..

-Bởi vì Gia Thái muốn tôi quay về chỉ đạo đề án, trong khi đó những người khác làm đến mấy lần vẫn không được thông qua, chắc là anh lo vì vậy mà việc hợp tác với Gia Thái không được đảm bảo đúng không? -Nhan Hi Hiểu cười nhạt: -Ai mà chẳng biết giám đốc Lí bởi vì nắm chắc được các đề án với Gia Thái nên mới có chỗ đứng yên ổn trong bộ phận thị trường, mới có được thành tựu như ngày hôm nay. Một khi Gia Thái thay đổi, chẳng phải lửa cháy đến chỗ của ngài rồi hay sao?

- Vì vậy Lí Tử Duệ này...- cô neho neho mắt, lùi lại sau một bước: -Anh lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho mình, thế thì đừng mang tôi ra làm cái bình phong giả tạo nữa!

Bị nói trúng tim đen, Lí Tử Duệ cau mày tức tối đi thẳng vào trong phòng ngủ, tâm trạng vô cùng phức tạp. Không thể không thừa nhận những gì Hi Hiểu vừa nói chính là mục đích chính anh muốn cô trở lại Trụ Dương làm việc. Nhìn thái độ của Tôn Bồi Đông ngày hôm nay, mặc dù không nói thẳng nhưng rõ ràng là ông ta có ý muốn cô quay trở lại. Có thể khiến cho một người không dễ cúi đầu như Tôn Bồi Đông phải nhượng bộ như vậy chứng tỏ là Gia Thái đã gây áp lực khá lớn cho Trụ Dương.

Một khi Hi Hiểu không chịu quay lại, các đề án với Gia Thái chắc chắn sẽ gặp nguy cơ, địa vị của anh cũng khó mà bảo toàn. Mà con hổ dữ sau lưng là Nhạc Đồng chắc chắn sẽ thừa cơ cướp mất địa vị của anh hiện giờ. Tất cả những vấn đề này đều là những mắt xích nối liền với nhau, một khi nó chuyển động thì hậu quả thật khó lường!

Nếu như Hi Hiểu chịu quay lại làm việc, mối quan hệ đồng nghiệp và vợ chồng giữa hai người sẽ khiến cho thế lực của anh càng trở nên hùng mạnh, mặc dù hai người không phải là vợ chồng thật sự nhưng dù gì cũng vẫn là thân thiết hơn bạn bè. Anh tin rằng với nhân cách của Hi Hiểu thì chắc chắn cô sẽ hết lòng tương trợ cho anh.

Nếu như có thể có được cái lợi này thì cuộc hôn nhân này không chỉ mang lại cho anh cái hộ khẩu thành phố J mà còn có ích không ít cho sự nghiệp của anh.

Thế nhưng bây giờ Nhan Hi Hiểu lại như một con lừa cứng đầu khiến cho mọi giả thiết của anh đều tan tành mây khói.

Lí Tử Duệ ngồi phịch xuống ghế sofa, trong phòng ngủ vang lên tiếng dọn dẹp đồ đạc của Nhan Hi Hiểu. Bỗng nhiên anh cảm thấy thật nực cười.

Nhan Hi Hiểu cứ như là sợi dây sinh mệnh của anh.

Ngày hôm sau đi làm, Lí Tử Duệ còn chưa đến văn phòng thì đã nhận được điện thoại của Tôn Bồi Đông: -Đến văn phòng của tôi một lát nhé!

-Cô Nhan không đến à?- mở đầu chính là vấn đề này, Lí Tử Duệ hơi sững sờ: -À, không ạ.

-Sao lại không đến?

-Cô ấy không đồng ý!

-Chẳng phải hôm qua tôi đã bảo anh phải khuyên cô ấy sao?- Tôn Bồi Đông nhíu mày, rút mạnh điều thuốc trên tay: - Cô ấy là vợ anh, ngay cả vợ mình mà anh cũng không khuyên bảo được à?

Lí Tử Duệ trầm ngâm trong bụng nhưng lại không thể nào nói ra nguyên nhân thực sự cho Tôn Bồi Đông nghe. Nhớ lại bộ dạng tối qua của Hi Hiểu, anh làm sao có thể khuyên bảo cho được? Lí Tử Duệ đành cười giả lả: -Chúng tôi thường không can thiệp vào chuyện riêng tư của nhau.

-Thế thì theo anh, cô ấy sẽ không đi làm nữa?

-Tổng giám đốc, tôi nghĩ là khó!- Lí Tử Duệ cười như mếu:

-Mặc dù tôi là chồng cô ấy nhưng không thể bắt trái cô ấy đi làm được. Chúng tôi từ trước đến nay đều là ai tự lo việc người nấy, tối qua tôi khuyên cô ấy đi làm, cô ấy còn làm ấm i với tôi suốt cả đêm đấy!

Để tăng thêm độ đáng tin, Lí Tử Duệ còn đề thêm một câu: -Chẳng giấu gì tổng giám đốc, hôm qua vì chuyện này mà chúng tôi ngủ riêng đấy ạ!

Tôn Bồi Đông im lặng nhả khói rồi đột nhiên hỏi: -Chuyện gia đình, anh thực sự không thể tự làm chủ à?

-Gia đình tôi không ai can thiệp đến chuyện của ai....

-Đừng có nói với tôi mấy cái điều chết tiệt đó!- Tôn Bồi Đông bực tức dụi tắt điều thuốc còn đang hút dở trên tay, nhíu mày gắt: -Bây giờ quốc tế còn đề ra mấy quy định cho can thiệp nội chính rồi đấy, vợ anh lại không thuộc quyền quản lý của anh hay sao? Tôi nói cho anh biết Lí Tử Duệ...-Tôn Bồi Đông đứng phắt dậy: -Nếu như anh không mời được Nhan Hi Hiểu đi làm lại thì anh cũng không cần đi làm nữa đâu!

Lí Tử Duệ cứng đờ cả người, anh thật không ngờ anh và Nhan Hi Hiểu lại có quan hệ lớn đến thế này.

-Tổng...- Lí Tử Duệ định hỏi lí do Tôn Bồi Đông gấp gáp cho gọi Nhan Hi Hiểu quay lại là gì, theo như anh được biết thì gần đây Gia Thái chỉ có mấy đề án nhỏ nằm trong tay cô, mấy người trợ lý cũng có thể thay thế, hoàn toàn không cần thiết phải chỉ định người có chuyên môn. Nhưng lời nói còn chưa ra đến miệng thì Tôn Bồi Đông đã tức tối bỏ đi. Lí Tử Duệ bất lực đành quay trở lại văn phòng của mình.

Buổi trưa, anh quyết định sẽ hẹn Nhan Hi Hiểu ra ngoài ăn.

Sợ cô từ chối, anh đã sử dụng hai hình thức để thông báo cho cô: -Thứ nhất: điện thoại. Thứ hai: gửi tin nhắn.

Lí Tử Duệ đã lâu lắm rồi không gửi tin nhắn. Là một người làm ăn, xưa nay anh rất ghét cái kiểu liên lạc bằng tin nhắn rất mất thời gian mà lại không nói

rõ ràng được như thế này. Lúc còn đi học, vì không có tiền nên không mua được điện thoại. Đi làm rồi có tiền, lại không có thời gian. Bạn gái cũ là Nhược San còn vì chuyện tin nhắn này mà mắng anh một trận thê thảm, nói anh chỉ trọng lợi ích mà không biết thế nào là lãng mạn trong tình yêu.

Lãng mạn ư? Nhắn tin tỏ tình là lãng mạn sao? Lí Tử Duệ cười nhạt, nếu như anh là người thực dụng hơn một chút, trọng tiền bạc hơn một chút thì có lẽ cuộc “bê dâu” này đã có sự thay đổi.

Cái xã hội này vốn dĩ đã không phải là nơi thích hợp để nảy sinh những điều lãng mạn. Lí Tử Duệ nhấc điện thoại lên, vụng về soạn một tin nhắn: “Trưa nay ra ngoài ăn cơm nhé...”

Khó khăn lắm mới ấn được vài chữ, Lí Tử Duệ đã bực bội xóa ngay đi. Anh khẽ nhủ mày, cảm thấy nói như vậy thật cứng nhắc. Qua mấy lần đụng độ anh phát hiện ra rằng, một người phụ nữ như Nhan Hi Hiểu chỉ thích mềm mỏng chứ không thích cứng rắn. Vì vậy, Lí Tử Duệ nghĩ rằng tự mình kiểm điểm lại thái độ ngày hôm qua của mình có lẽ chính là một phương thức hữu hiệu để đạt được mục đích. Nghĩ đến đây, Lí Tử Duệ lại vụng về soạn tin: “Tối qua thái độ của tôi không đúng đắn cho lắm, hôm nay tôi xin chịu phạt, trưa nay mời cô đi ăn bữa cơm nhé!”

Bên dưới anh có nhấn luôn địa chỉ nhà hàng. Để thể hiện sự quan tâm, anh còn đặc biệt dặn dò cô phải bắt taxi đến điểm hẹn chứ đừng chen chúc trên xe buýt đông đúc.

Cẩn thận đọc lại đến hai lần, phát hiện ra không còn lỗi sai gì nữa Lí Tử Duệ mới khẽ ấn phím gửi, gửi tin nhắn đến số của Nhan Hi Hiểu.

Tiếp đó là khoảng thời gian chờ đợi tin nhắn hồi âm. Lí Tử Duệ nhìn đồng hồ, chỉ biết mỉm cười như mếu. Mặc dù anh luôn tôn thờ nguyên tắc làm một người chồng biết nhu biết cương nhưng đối với phụ nữ, dường như anh chưa bao giờ cúi đầu đến mức này. Cuộc hôn nhân trên danh nghĩa này vốn bắt đầu từ anh, do vậy anh mới là người có thể nắm quyền lực tuyệt đối. Nhưng thật không ngờ đến ngày hôm nay, hình như không ít lần anh bị người ta dắt mũi.

Thôi bỏ đi, bỏ đi! Đã là anh hùng thì phải biết thức thời! Thực ra lúc này, điều anh muốn biết nhất là nguyên nhân Tôn Bồi Đông lại gấp gáp cho gọi Nhan Hi Hiểu quay lại làm việc. Nếu như nguyên nhân thật sự là Gia Thái, vậy thì nguyên nhân nào khiến cho Gia Thái coi trọng Hi Hiểu đến vậy?

Cô chỉ là một nhân viên thiết kế nho nhỏ, cho dù có tài nhưng cũng đâu đến mức được trọng dụng như vậy?

Đang mải mê nghĩ ngợi thì tiếng chuông điện thoại cắt đứt mạch suy nghĩ của anh. Lí Tử Duệ mở điện thoại ra, là tin nhắn của Nhan Hi Hiểu, chỉ duy nhất một từ: “OK”

Ngồi trong nhà hàng, Lí Tử Duệ tự khuyên bản thân không ít lần, lúc nhìn thấy Nhan Hi Hiểu phải tỏ thái độ thật hiền hòa, phải khiến cho Nhan Hi Hiểu động lòng. Cho dù cô ấy có lạnh lùng và châm chọc đến đâu anh nhất định phải giữ thái độ hiền hòa cho đến phút chót.

Bởi vì chuyện này có liên quan đến bát cơm của anh.

Sau khi tự an ủi và động viên bản thân, Lí Tử Duệ đã cảm thấy khá hơn nhiều. Vì vậy lúc Hi Hiểu đến, quả nhiên Tử Duệ thoải mái nở nụ cười hiền hòa với cô: - Ăn thôi!

Hi Hiểu mặt chẳng chút biểu cảm đáp: - Ừ!

- Hôm nay tôi mời cô ăn cơm là có hai chuyện muốn nói... - Lí Tử Duệ rót cho cô một cốc trà, mỉm cười nói: - Thứ nhất, kể từ khi chúng ta ở chung, cô luôn phải phụ trách việc cơm nước, dọn dẹp, chỉ có tôi là chỉ ăn mà không phải làm gì, có thể coi là một kẻ “ăn không ngồi rồi”. Thứ hai, chính là...

Từ Duệ cố tình kéo dài câu cuối, chưa kịp nói tiếp thì đã bắt gặp cái nháy mắt tinh quái đầy châm chọc của cô: - Là chuyện hôm qua chứ gì?

- Đúng vậy! - Lí Tử Duệ khẽ hít một hơi thật sâu: - Cô nói đúng, tối qua tôi có phần quá kích động và nóng nảy...

- Với quan hệ của chúng ta hiện giờ, tôi chẳng có tư cách gì can thiệp với chuyện của cô. Hơn nữa những điều tôi nói cũng có chút ích kỉ cá nhân... - anh nâng cốc trà trong tay: - Tôi xin lỗi cô vì tất cả những chuyện này!

Hi Hiểu nghĩ rằng lần này Từ Duệ mời cô đến ăn cơm là để bày trò khuyên cô phục chức, do đó đã nghĩ vô số kế sách để phản kích anh. Nhưng nào ngờ lại gặp phải thái độ hiền hòa của Từ Duệ.

Cô nheo nheo mắt nhìn anh, nhận thấy trong ánh mắt anh lúc này chính là sự thành khẩn cô mới mỉm cười giấu đi sự bối rối: - Không sao, anh không cần phải làm vậy!

- Hôm nay lúc ra khỏi cửa tôi có chạm mặt Nhạc Đồng, hẳn ta còn hỏi tôi chuyện về cô đấy. Nói rằng cô trông béo lên, xem ra ở nhà không đi làm cũng sướng. Tôi thực sự không nhịn nổi nữa nên đã đáp lại rằng: “Nhờ phúc của anh cả đấy!”

- Ha... - Nhan Hi Hiểu nhướn mày: - Thế hẳn nói sao?

- Chẳng nói gì cả... - Lí Tử Duệ gấp thức ăn cho Hi Hiểu, ngẩng đầu nhìn cô nói: - Cô chẳng phải là không biết tôi và hẳn là kẻ thù không đội trời chung mà!

- Ừ... - Nhan Hi Hiểu nhấp một ngụm trà: - Một kẻ như Nhạc Đồng sớm muộn gì cũng gặp báo ứng, anh có tin không?

- Không tin! - nhìn thấy sự tự tin và tinh quái trong ánh mắt của Nhan Hi Hiểu, Từ Duệ liền tỏ ra ầu ẩu.

- Trên đời này, điều tôi không tin nhất chính là “Ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác”...- Từ Duệ khẽ nhếch môi cười khinh mạn: - Trước đây tôi còn tưởng là thật, thế nhưng giờ nghĩ lại mới thấy có rất nhiều thứ có thể đổi lấy cái ác, ví dụ như: tiền bạc, cảm dỗ.

- Tôi cũng từng bị sốc, nhưng chuyện của Nhạc Đồng lần này tôi tin chắc anh ta sẽ gặp ác báo. Chỉ có điều, câu nói này...- Hi Hiểu khẽ nhếch môi: - Vẫn chưa đến lúc linh nghiệm mà thôi!

Lí Từ Duệ đột nhiên cảm thấy nụ cười của Hi Hiểu thật kì diệu. Anh nhìn thấy trong ánh mắt cô là những tia sáng long lanh, đột nhiên trong anh dâng lên một cảm xúc khó tả. Với Nhan Hi Hiểu, anh luôn nghĩ rằng cô là một người rất đơn giản, mặc dù có những lúc quá mức thẳng thắn và cố chấp. Nhưng cho dù là giấy trắng hay giấy đen, chỉ cần chưa viết chữ thì liếc qua một cái là có thể nhận ra được. Mà Hi Hiểu trong lòng anh lại là một tờ giấy trắng.

Thế nhưng, về mặt của cô lúc này rõ ràng là tràn đầy tự tin và tinh quái. Một Hi Hiểu như vậy đột nhiên khiến cho anh cảm thấy thực sự lạ lẫm.

Lí Từ Duệ cố nặn ra một nụ cười: - Thế ý của cô là...lúc nào mới đến thời điểm đó?

- Tôi còn tưởng lần này anh gọi tôi đến là để khuyên tôi đi làm lại cơ đấy!

Bàn tay đang múc cháo của Lí Từ Duệ chợt khựng lại, anh ngẩng đầu lên nhìn cô: - Không giấu gì cô, đúng là tôi có ý đó!

- Thế giờ thì sao?

- Vẫn là như vậy!

- Nói rõ lí do xem nào?

- Cô có nhận lời không?

- Anh nói lí do trước đi!- Nhan Hi Hiểu mím chặt môi: - Chúng ta đang ở nơi công cộng, có thể bình tĩnh mà nói trắng đen chuyện này. Vì thế diện nên không ai có thể vì tức tối mà gây chuyện với người kia được!

Lí Từ Duệ liền nhân cơ hội triển khai những suy nghĩ đã ấp ủ trong lòng: - Thôi được, tôi thừa nhận chuyện khuyên cô đi làm lại là tôi có mục đích cá nhân. Cô cũng biết là cô có liên quan đến các đề án ở Gia Thái, mà Gia Thái lại ở trong tay của tôi. Vì vậy, một khi cô quay lại, với thân phận vợ chồng chúng ta sẽ bắt tay phối hợp với nhau, chắc chắn địa vị của chúng ta ở Trụ Dương sẽ được đảm bảo vững chắc.

- Còn nữa không?

- Còn về vấn đề khí tiết...- anh hít một hơi thật sâu, nhún mày nhìn cô: - Hi Hiểu, chúng ta buôn chài trong xã hội này đã lâu rồi. Vì vậy trước lợi ích và khí tiết chúng ta đều biết nên định vị bản thân như thế nào. Cách nghĩ của tôi là, nếu Tôn Bồi Đông đã cho cô điều kiện như vậy chứng tỏ cô có vai trò rất quan trọng. Chỉ bằng cô hãy nhân cơ hội này cho ông ta chút thể diện để kiếm cho mình cái danh “hợp tác hữu nghị”.

- Tôi không cảm thấy tôi quá quan trọng!- Hi Hiểu cười nhạt, ánh mắt dừng lại trên bát cháo đặt trên bàn, khuôn mặt toát lên vẻ thờ ơ: - Nhưng theo cách nói của anh, Tôn Bồi Đông đã vội vã gọi tôi về như vậy chắc chắn là bởi vì tôi rất quan trọng. Vậy thì, tôi muốn đặt cược để xem xem cái vai trò quan trọng này có mang tính duy nhất hay không?

- Cô nói vậy là ý gì?

- Ý tôi là, bảo tôi đi làm lại, cũng được. Nhưng không phải là lúc này...- cô mím môi cười: - Tôi đánh cược với “sức nặng” của mình, cứ để một thời gian nữa hãy nói!

Nghe thấy Hi Hiểu đồng ý quay trở lại đi làm, trong lòng Lí Từ Duệ cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều nhưng càng về sau anh càng thấy thất vọng. Anh không hiểu Nhan Hi Hiểu dựa vào đâu để có cái suy nghĩ mạo hiểm đến như vậy. Một con người luôn tôn thờ sự yên ổn như cô sao lại quyết định đặt mình vào trò cá cược mạo hiểm như thế?

- Tôi khuyên cô đừng làm như vậy!- anh nhìn cô, nói bằng giọng nghiêm túc: Nhan Hi Hiểu, có thể hiện giờ cô đang được vui đùa tiên, cũng có thể cô nghĩ rằng bản thân mình rất tài giỏi, nhưng có một điểm này tôi cần phải nhắc nhở cô, thời tiết có lúc xấu lúc tốt, không thể lúc nào cũng quang đãng không có mây mù được. Đến lúc không tìm thấy mặt trời, cô có khóc cũng chẳng thể tìm được đâu!

- Vậy thì cứ đợi đến lúc ấy hãy tính!- người phụ nữ trước mặt anh lúc này chỉ ngồi yên bất động với nụ cười nhạt trên môi.

Nhìn bộ dạng tự đắc của cô lúc này, Từ Duệ chỉ muốn lấy đũa gõ cho cô tỉnh lại: - Cô đang âm mưu gì vậy? Chỉ là bởi vì thứ khí tiết đáng tội nghiệp đó à? Nhan Hi Hiểu, trên đời này không có người nào không thể sống vì thiếu một ai đó. Cô tốt nhất nên biết chớp lấy thời cơ. Nhân viên thiết kế bị thay thế rất nhanh, rất có thể chỉ ngày mai thôi sẽ có người tốt hơn thay thế cô. Lúc đó cô có muốn quay lại cũng chẳng còn cơ hội, ngược lại còn làm trò cười cho thiên hạ đấy!

- Lí Từ Duệ, anh sợ tôi như thế này sẽ làm lỡ mất tiền đồ của anh sao?- Nhan Hi Hiểu đột nhiên ngẩng đầu, nhếch môi cười khinh mạn: - Yên tâm đi, tôi không làm thế đâu!

Một Nhan Hi Hiểu vô tâm vô tính đột nhiên lại trở thành một người thấu hiểu lòng người khiến cho Lí Từ Duệ cảm thấy bối rối, cảm giác như vừa trải

qua một chuyện gì đó hết sức hồ đồ. Anh không hiểu tại sao Hi Hiểu lại có hứng thú làm vậy, nhưng bộ dạng của cô lúc này anh biết có nói nữa cũng chỉ là vô ích.

Sự tự tin thể hiện trong đôi mắt cô chỉ trong khoảng khắc đã hợp thành một ngọn lửa như muốn thiêu đốt con người cô.

Lí Tử Duệ bùng cốc trà lên, uống một ngụm thật to rồi chẳng nói gì thêm nữa.

Buổi chiều, lúc quay trở lại công ty, Tôn Bồi Đông lại gọi anh tới để hỏi kết quả. Nhớ lại những lời nói quá sức phô trương của Hi Hiểu lúc trưa, Lí Tử Duệ lại không biết phải nói với Tôn Bồi Đông như thế nào?

- Vẫn là không chịu đi làm lại à? - Tôn Bồi Đông đi đi lại lại trong phòng, về sau tức giận ngồi phịch xuống ghế sofa, gắt âm lên: - Lí Tử Duệ, vợ cậu giỏi thật đấy!

- Tổng giám đốc, nếu như không ảnh hưởng đến công việc thì có thể thay thế bằng một nhân viên thiết kế khác không ạ? - Lí Tử Duệ nói: - Hi Hiểu dạo này sức khỏe không được tốt, lại cộng thêm với chuyện lần trước... thực sự là có hơi bị oan. Cô ấy chẳng còn mặt mũi nào gặp ai, vì vậy mới cam tâm ở nhà, không chịu ra ngoài cho mất mặt!

- Cô ta nghĩ như thế à?

Từ Duệ tỏ vẻ như khẳng định những điều mình nói, đầu gật lia lịa: - Vâng ạ!

- Chuyện lần trước cô ta nói thế nào?

- Cô ấy nói là Nhạc Đồng bảo cô ấy làm vậy. Cô ấy chỉ là bị người ta lừa gạt mà thôi.

Nghe đến đây, lòng mày của Tôn Bồi Đông nhú lại càng chặt hơn, hồi lâu sau mới cất lời: - Lí Tử Duệ, nhiệm vụ của anh là làm mọi cách để vợ anh quay lại làm việc. Cho dù cô ấy có đưa ra điều kiện gì quá đáng đi nữa tôi cũng chấp nhận hết!

Lí Tử Duệ giật mình kinh ngạc, làm sao anh có thể ngờ Nhan Hi Hiểu lại có uy đến như thế này, có thể ép một người không biết cúi đầu như Tôn Bồi Đông phải cúi đầu ngoan ngoãn như vậy? Anh khẽ “vâng ạ” rồi tìm cách thăm dò Tôn Bồi Đông: - Chỉ tại cô ấy không hiểu chuyện, khiến cho tổng giám đốc hao tâm tổn trí!

Tôn Bồi Đông hừ một tiếng trong cổ họng, điệu bộ rõ ràng là không được vui.

Một người đột nhiên lên nước, một người đột nhiên xuống nước. Thái độ của cả hai người này đều khiến cho Lí Tử Duệ cảm thấy chuyện này nhất định có điều gì bí mật ẩn chứa đằng sau: - Tổng giám đốc, thực ra sao ngài cũng tìm một nhân viên thiết kế khác? Hoặc cũng có thể xin tổng bộ điều một người mới đến... Hôm nay tôi đã xem đại thể những sắp xếp của bên Gia Thái gần đây, độ khó của các thiết kế cũng không quá cao, chỉ cần chúng ta làm tốt phân tích SOWT thông thường là ok rồi. Sao cứ bắt buộc phải là Nhan Hi Hiểu chứ?

- Anh tưởng là tôi chưa nghĩ đến điều này à? - Tôn Bồi Đông ngẩng phắt đầu lên, khóe môi nhếch lên cười như mỉa: - Vợ của anh chính là người mà thái thượng lão quân chỉ định đấy!

- Há?

- Anh còn chưa biết à? - nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Từ Duệ, Tôn Bồi Đông đột nhiên bật cười, đứng dậy vỗ vỗ vào vai anh: - Lí Tử Duệ ơi là Lí Tử Duệ, uống công anh là người có đầu óc, thế mà lại...

Tôn Bồi Đông không nói tiếp nhưng vẻ mặt đó của Tôn Bồi Đông càng khiến cho Từ Duệ cảm thấy tò mò: - Tổng giám đốc, ngài định nói gì vậy? - anh nhìn vào đôi mắt sâu thẳm và xảo quyệt kia, đôi môi khẽ mím lại: - Tôi không hiểu ý của ngài cho lắm!

- Hải... vợ tôi không giống như vợ của anh... rất biết làm mất thể diện của chồng...

Lí Tử Duệ vô cùng chán ghét cái kiểu nói chuyện lấp lửng của Tôn Bồi Đông. Anh hít một hơi thật sâu, ép mình nhoen miệng cười: - Tổng giám đốc, ngài có thể nói cụ thể được không, Hi Hiểu làm sao ạ?

- Cô ấy không đi làm lại, nhưng đó cũng là quyền tự chủ của cô ấy, chẳng có liên quan gì đến thể diện của tôi cả!

Cảm thấy người đàn ông trước mặt mình không thể bình tĩnh được nữa, Tôn Bồi Đông liếc nheo nheo mắt cười: - Anh có biết là ai yêu cầu cho cô Nhan quay lại nhận chức không?

- Chẳng phải ngài nói là bên Gia Thái sao? - Lí Tử Duệ đáp: - Ngài từng nói bên Gia Thái rất thích ý tưởng sáng tạo của cô ấy mà!

- Đúng vậy! - Tôn Bồi Đông ngoảnh đầu lại: - Tôi đã từng nói vậy! Nhưng anh không muốn biết đó là ý của ai ở Gia Thái sao?

- Là ai ạ?

- Là Kiều Tham Chính, chủ tịch tập đoàn Gia Thái... - Tôn Bồi Đông hạ thấp giọng, cố làm ra vẻ bí ẩn: - Lí Tử Duệ, anh chưa nhìn thấy con người thật của Kiều Tham Chính phải không? Đừng nói là anh, ngay cả tôi cũng chưa từng gặp. Thường ngày chỉ có thể nhìn thấy nhân vật có máu mặt này trên ti vi

thời. Nhưng vợ của anh lại có thể khiến cho Kiều Tham Chính đích thân ra lệnh rằng chỉ có thể là cô ta chứ không phải là người khác!

-Cô Nhan chỉ là một nhân viên thiết kế nhỏ, thường ngày có tiếp xúc cũng chỉ tiếp xúc với những người ở bên bộ phận kế hoạch của Gia Thái. Anh nghĩ mà xem, rốt cuộc có cái gì...- Tôn Bồi Đông nhướn mày, e hèm vài tiếng rồi nói tiếp: – để cho một cô nhân viên nhỏ bé như vậy có thể vừa giành được hợp đồng cho chúng ta lại vừa có thể bảo đảm được “bát cơm” của mình chứ?

Mặc dù câu nói này là câu nói lấp lửng nhưng hàm ý của nó thật chẳng dễ lọt tai chút nào. Lí Tử Duệ đột nhiên cảm thấy có một ngọn lửa nhen nhóm ở trong lòng, không xác định được là sự phẫn nộ hay sự xấu hổ nữa, chỉ biết nếu còn ở lại đây thêm một giây nữa thôi anh sẽ bị giày vò cho đến chết. Anh cố gắng gượng cười chào Tôn Bồi Đông vài câu rồi đi nhanh ra khỏi văn phòng ông ta.

Lí Tử Duệ cầm lấy xấp tài liệu ở bên cạnh lên, định xem tiếp nhưng lại tức tối ném sang một bên. Anh mở máy tính lên, gõ ba từ “Kiều Tham Chính” rồi tìm kiếm. Hiện ra trước mắt anh là hàng loạt các thông tin liên quan đến con người này.

Tài liệu trên mạng cho biết, Kiều Tham Chính, đàn ông, 56 tuổi, là người sở hữu tập đoàn bất động sản lớn nhất thành phố J, thế lực gia đình cực kì hùng mạnh, nhưng do làm việc rất kín tiếng nên không ai biết tài sản thực sự của ông ta là bao nhiêu; có hai con trai và một con gái. Do tuổi cao sức yếu nên hiện giờ các việc vặt vãnh của Gia Thái đều do các con ông ta đảm nhiệm.

Bên dưới còn có đính kèm vài bức ảnh chụp ông ta, có thể nói đó là một ông già có tướng mạo bình thường nhưng trông lại rất có uy quyền. Có lẽ bởi vì phải thường xuyên hoạt động trí não nên ông ta thuộc vào nhóm những người “rửa mặt thì lâu gội đầu thì chóng”, đôi mắt nhỏ xíu nhưng lại rất sắc sảo, đáng tiếc là cái mũi lại tẹt dí. Lí Tử Duệ chăm chú nhìn bức ảnh rất lâu, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không cảm thấy đây là một người đáng tin cậy. Nhưng nói thế nào thì đàn bà tin tưởng và dựa dẫm vào đàn ông chưa chắc đã là vì tướng mạo.

“Bốp” một tiếng, Lí Tử Duệ giận dữ ném con chuột sang một bên. Trong đầu anh hiện lên hình ảnh của Nhan Hi Hiểu: khóe môi khẽ nhếch lên mỗi khi vui vẻ, môi mím chặt lại mỗi khi giận dữ, còn cả đôi mắt đỏ hoe mỗi khi khóc, vòng tay ôm chặt lấy anh lúc đau khổ...tất cả như đang hiện ra trước mắt Lí Tử Duệ.

Kết quả của việc nhớ lại quá khứ đó là, anh không tin rằng Hi Hiểu lại là một người như vậy. Mặc dù cô là người yêu tiền nhưng không đến mức vì tiền mà bất chấp tất cả. Cái suy nghĩ này cứ vừa lóe lên trong đầu là ngay lập tức bị Lí Tử Duệ dập tắt, anh dựa vào đâu mà phán đoán nhân phẩm của Nhan Hi Hiểu chứ?

Một người phụ nữ bán mạng làm việc ở bên ngoài xã hội, một cô gái chẳng có gia thế, nếu như không có thủ đoạn thì làm sao có thể ngay lập tức có được hơn 60 vạn để mua nhà?

Nghĩ đến đây, Lí Tử Duệ đột nhiên cảm thấy trái tim mình đau đớn đến nghẹt thở.

Là một nhân viên thị trường, anh luôn là người có tài quan sát và phán đoán con người. Xưa nay anh cũng luôn tự tin về khả năng của mình. Nhưng gần đây, càng ngày anh càng cảm thấy bản thân mình thậm chí còn chẳng thể nhìn nhận rõ những người thân quanh mình.

Đằng sau đôi mắt trong veo ấy còn ẩn dấu điều gì? Suốt cả buổi chiều, Lí Tử Duệ ở trong tâm trạng cực kì bất an. Dưới cái bóng của Nhan Hi Hiểu, Lí Tử Duệ cuối cùng đã thay đổi từ một con người của công việc thành một con người hoàn toàn khác. Hiệu quả làm việc suốt cả buổi chiều của anh, gần như bằng không.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Phản Kích, Trắng Đen Không Rõ

Về đến nhà, Hi Hiểu đã chuẩn bị bữa tối xong xuôi và đang ngồi trên ghế sofa chờ anh về. Nếu như là trước đây chắc chắn Tử Duệ đã bị hành động này của Hi Hiểu làm cho tan chảy trái tim băng giá. Thế nhưng hôm nay, cảnh tượng này lại chẳng khác gì một cái đinh nhọn trong mắt anh. Cùng với những lời mỉa mai của Tôn Bồi Đông quay cuồng trong đầu, cơn giận của anh như bùng lên dữ dội.

Nhìn thấy vẻ mặt kì lạ của Tử Duệ, Hi Hiểu lúc đó đang đem cơm cho anh liền ngừng đầu nhìn anh hỏi: -Sao thế?

-Không có gì!- Lí Tử Duệ nhìn cô chăm chăm, có làm thế nào cũng không thể tin được rằng người phụ nữ xấu xa mà Tôn Bồi Đông nhắc đến lại có liên quan đến người phụ nữ đang ngồi trước mặt anh đây: -Hi Hiểu, lẽ nào cô chắc chắn là có thể quay trở lại Trụ Dương à?

Hi Hiểu hơi ngẩn người, đôi môi hơi cong lên: -Có thể, thế thì sao? Tôn Bồi Đông lại nhắc đến chuyện đi làm của tôi à?

-Ừ- nhần nhin suốt cả buổi chiều, cuối cùng Tử Duệ cũng không nén nổi nữa: – Ông ta nói nếu như cô không đi làm thì tôi sẽ bị cắt chức!

Chỉ nghe “cạch” một tiếng, cái thìa trên tay Hi Hiểu rơi xuống bàn, cô nhủ mày: -Dựa vào đâu mà ông ta làm thế?

-Có thể đó chỉ là một sự uy hiếp...- Từ Duệ cười như mỉa: -Hi Hiểu à, có những mũi dao có thể dùng để uy hiếp người khác, nhưng nếu dùng với bản thân mình thì chẳng hay ho gì đâu. Có khi lại trở thành điểm yếu cho kẻ khác uy hiếp mình đấy!

-Anh nói vậy là có ý gì?

-Ý của tôi là, Tôn Bồi Đông đã nói với tôi một số lý do. Ông ta nói sở dĩ cô có thể quay trở lại Trụ Dương làm việc, coi thường mọi điều kiện của Trụ Dương thực ra là bởi vì sau lưng cô có một “cây cổ thụ” nâng đỡ...- nhớ lại cuộc nói chuyện lúc chiều với Tôn Bồi Đông, Từ Duệ dừng lại một chút: - Ông ta không biết tôi và cô có quan hệ thực chất như thế nào, chỉ nói rằng tôi khổ sở kiếm tiền nuôi gia đình, để mặc cho vợ mình ở bên ngoài làm trò xằng bậy... Vợ của tôi, Nhan Hi Hiểu, đã có quan hệ âm muội với chủ tịch tập đoàn Gia Thái, Kiều Tham Chính.

Sắc mặt người phụ nữ ngồi đối diện anh trắng bệch ra. Lí Từ Duệ đã để ý thấy, đôi mắt ấy dường như đã trở nên âm trầm, không rõ trắng đen. Trái tim anh chợt lạnh ngắt, dường như anh đã âm thầm có được đáp án.

Anh không nói gì, chỉ hơi nhếch môi cười rồi tiếp tục ăn cơm.

Nhưng giọng nói của cô đã vang lên bên tai: -Tại sao anh không hỏi tôi đầu đuôi sự việc?

-Trên hợp đồng có nói, không can thiệp vào đời sống riêng tư của người khác...- anh vẫn không chịu ngẩng đầu, đưa liên tục và cơm vào miệng: -Mặc dù ở trên có nói là trong vòng một năm phải chú ý đến hình tượng cá nhân, không được ngoại tình. Nhưng vì trước đây tôi đều vì Nhiệm Nhục San mà...cho nên, bản thân mình không tốt thì chẳng có quyền gì yêu cầu người khác cả...

Anh cố gắng để giọng nói của mình thật điềm tĩnh, mặt không hề biến sắc. Thế nhưng cô lại im lặng.

Hồi lâu sau cô mới khẽ nói: -Thế...anh có tin không?

Giọng điệu vô cùng bình tĩnh nhưng anh lại cảm thấy vô cùng mơ hồ. Anh vẫn không ngẩng đầu nhìn cô, chỉ gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng: -Có thể!

Chỉ hai từ ngắn gọn nhưng đó chính là đáp án mà anh đưa ra cho cô, là kết luận cho cả một buổi chiều đắm chìm suy nghĩ của anh. Thế nhưng cô chỉ đứng bật dậy đi thẳng vào trong phòng ngủ.

Vẫn là chiều quen thuộc mà cô thường dùng, “rằm” một tiếng, cánh cửa phòng cô sập lại. Cùng với tiếng cửa sập lại là tiếng một góc nào đó trong trái tim Từ Duệ đang đổ sập xuống. Một cảm giác khó tả lan tràn trong lòng anh.

Hít một hơi thật sâu, Từ Duệ cúi xuống lấy bao thuốc để đã lâu dưới ngăn bàn rồi đi thẳng vào phòng ngủ của mình.

Đã lâu lắm rồi anh không hút thuốc, anh cũng không thích hút thuốc. Có một lần, Hi Hiểu đã chỉ vào một kẻ sống dở chết dở vì bệnh phổi và nói đùa: - Anh cứ hút thuốc đi, hút đến mức này rồi thì chẳng ai còn quản lý anh nữa đâu!- phải mất đến mấy phút anh đã nghĩ rằng cô đương nhiên có quyền quản lý anh, bởi vì dù sao hai người cũng là vợ chồng. Hơn nữa Hi Hiểu luôn đối xử dịu dàng với anh. Rất nhiều lúc anh cảm thấy ấm áp bởi không khí rất gia đình như vậy. Nhưng đến hôm nay anh mới phát hiện ra rằng, hai người hoàn toàn không có con đường chung.

Cái gọi là giao nhau ấy nhất định phải được xây dựng trên cơ sở tin tưởng lẫn nhau. Mà sự hiểu biết của cô đối với anh, anh đối với cô còn quá ít ỏi.

Những bí mật còn quá nhiều.

Đặt điều thuốc lên miệng nhưng không hút, chỉ lặng lẽ nhìn luồng khói mờ mờ bay lên cao, khói môi khẽ nhếch lên chưa xốt. Những kí ức về khoảng thời gian kết hôn với Hi Hiểu lại hiện về, trong khoảng thời gian ấy đã có biết bao chuyện xảy ra. Có một thứ gì đó đang thăng hoa, có một thứ gì đó đang biến mất. Ngày qua ngày, Lí Từ Duệ phát hiện ra rằng, một cuộc sống như thế này ngày càng khiến mình xa rời với con người của mình lúc ban đầu.

Lẽ nào, bản thân mình đã động lòng với cuộc sống như thế này?

Nghĩ đến đây, dường như trái tim anh lại bị ai đó cứa phải. Lí Từ Duệ dờ dẫm nhìn vào không trung. Tàn thuốc lá rơi xuống chân anh, giải phóng nhiệt lượng khiến da anh bỏng rát. Những suy nghĩ vừa thoáng ra trong đầu giờ đã chiếm trọn cả bộ não của anh.

Sự xuất hiện của Hi Hiểu đã phá vỡ mạch suy nghĩ của anh.

-Lí Từ Duệ...- cô dán mắt nhìn vào điều thuốc trên tay anh, giọng điệu khá dịu dàng: -Anh có muốn biết nguồn căn của chuyện này không?

Anh không đáp, chỉ im lặng với những suy nghĩ còn vẩn vương trong đầu.

Nhưng Hi Hiểu chẳng để cho anh có cơ hội suy nghĩ, cô đã ngồi xuống một cái ghế ở bên cạnh rồi bắt đầu nói: -Thôi được rồi, anh thích thì nghe, không thích thì đi ra!

-Anh nói đúng, bọn họ bảo tôi quay lại phục chức là có lý do khác...- cô hít một hơi thật sâu, giọng nói âm vang trong căn phòng: -Còn về cây cổ thụ mà anh nói...

-Không phải là Kiều Tham Chính. Nếu như cứ phải chỉ ra quan hệ giữa tôi với ông ta, thì chỉ có thể là, tôi chính là bạn gái của con rể tương lai của ông

ta.

-Chẳng phải anh rất muốn biết lí lịch của Kỳ Thần hay sao? Tôi nói cho anh biết. ...- cô khẽ thở dài, đôi môi mím chặt: -Kỳ Thần tên thật là Lục Kỳ Thần, là bạn trai cũ của tôi, nay là vị hôn phu của thiên kim tiểu thư Kiều Việt của Gia Thái. Lần trước tôi nói anh ấy chết rồi là bởi vì tôi không muốn còn bất kì quan hệ gì với anh ấy nữa!

Cô bình tĩnh nói rõ mối quan hệ giữa ba người họ cho đến khi đôi mắt của Từ Duệ mở to vì kinh ngạc cô mới phát hiện ra rằng mình đã dốc hết bao nỗi đau đớn và tổn thương suốt ngần ấy năm ra với Lí Từ Duệ: -Còn nữa, nếu đúng như tôi dự đoán thì tài khoản của tôi nhờ chuyện này mà có tiền!

-Kiều Tham Chính đã dùng tiền để tách cô ra khỏi Lục Kỳ Thần, tác thành nguyện vọng của con gái mình?

-Không...- Hi Hiểu cười như mèo: -Tiền không phải là của Kiều Tham Chính, mà là của Lục Kỳ Thần cho tôi.

-Anh ấy cho tôi tiền, nói không thể tiếp tục với tôi, nào ngờ vài ngày sau thì anh ấy bị đi tù!- Hi Hiểu thở dài, nhìn thẳng vào mắt Từ Duệ nói: -Những câu sau tôi nói, mong anh chớ nói ra ngoài!

Lí Từ Duệ gật đầu.

-Sau đó, Lục Kỳ Thần đã gọi điện cho tôi, dường như tài vụ của Gia Thái đã xảy ra vấn đề gì đó, để hoàn trả món nợ của Đường Đô, cứu vãn sự nghiệp của gia đình, anh ta đã thay người ta vào tù. Đương nhiên, những thứ này đều là do anh ta nói, tình hình thực sự thế nào tôi cũng không rõ lắm.

-Những người giàu sang như họ thường có những thứ phải buồn phiền. Còn tôi, thông qua chuyện này đã nhận rõ hướng đi cho bản thân. Bản thân Lục Kỳ Thần phải gánh quá nhiều trách nhiệm, nhưng tôi lại không muốn trở thành trách nhiệm hay vật cản của người khác. Cái xã hội này hiện thực đến mức khiến cho con người không thể không nhìn rõ bản thân. Một đứa con gái bình thường như tôi, nói như anh đã từng nói thì ra ngoài có thể vợ được cả năm, làm sao có thể bước chân vào gia đình họ, làm sao có thể so bì với một thiên kim tiểu thư?

Những lời nói đùa lúc đó nay lại bị cô nhắc lại để tự mĩa mai khiến cho Lí Từ Duệ cảm thấy bối rối. Anh cũng đem cảnh ngộ của mình ra để xoa dịu sự chua xót trong lòng cô: -Tôi chẳng phải cũng thế hay sao?

Trước đây anh nghĩ rằng Nhiễm Nhược San bỏ mình đi theo một ông già đã là tội cùng của đau khổ, giờ nghĩ lại mới thấy cảnh ngộ mà Hi Hiểu gặp phải còn tồi tệ hơn mình nhiều.

Từ Duệ khẽ mỉm cười, đôi môi cong lên cay đắng: -Trên đời này, những thứ có thể mua bằng tiền thực sự quá nhiều!

Vì vậy, có nhiều khi tình cảm bỗng trở thành một thứ chẳng đáng để nhắc đến.

Vì vậy, có nhiều khi tình cảm lại trở thành vật cản trở cho tiền đồ và tương lai của một người.

Nhan Hi Hiểu gật đầu: -Sự việc là như vậy đấy!

-Thực ra Tôn Bồi Đông lúc đó bảo tôi quay lại làm việc, tôi đã nghĩ rằng rất có thể là do Lục Kỳ Thần tác động. Về sau, tôi nhận được điện thoại của Kiều Việt, rất có thể cô ta yêu Kỳ Thần quá sâu sắc hoặc cũng có thể cô ta vì sự Kỳ Thần sẽ tiết lộ nội tình nên đã đáp ứng điều kiện này. Chỉ có điều cô ta không tiện ra tay nên đã để cho Kiều Tham Chính nói ra câu đó.

-Tôi nghĩ đây chính là lí do khiến cho Tôn Bồi Đông cảm thấy kinh hãi...- Nhan Hi Hiểu cười nhạt: - Tôi nghĩ rằng ông ta sẽ nghĩ tôi có quan hệ gì đó với Kiều Tham Chính, quả nhiên không sai. Những kẻ bụng dạ đen tối đầu óc thường chất đầy những tư tưởng đen tối!

Lí Từ Duệ không biết nói gì, bộ dạng ban nãy của anh cũng là bởi vì tin lời của Tôn Bồi Đông. Ai mà ngờ được sự việc lại là như thế này.

-Vì vậy, Từ Duệ này, tôi đã nói với anh bí mật lớn nhất cuộc đời mình rồi, anh tuyệt đối đừng nói ra ngoài...- cô nhún mày, ánh mắt phảng phất một nỗi lo lắng: -Đến giờ tôi và Lục Kỳ Thần đã ân đoạn nghĩa tuyệt. Sau này cũng không muốn có bất kì một chút dây dưa nào nữa. Anh hãy vì tôi mà giấu kín chuyện này, đừng nói chuyện này ra, đừng làm hại anh ấy!

Lí Từ Duệ cười nhạt: -Tôi không phải là loại nhàn rỗi như vậy!

-Chúng ta mới chỉ bắt đầu ở thành phố này, do vậy chẳng ai dại gì đi làm cái chuyện ngu ngốc ấy cả. Thế lực của Gia Thái lớn như vậy, chỉ cần cho chúng ta bát com ăn là được rồi. Còn việc chống đối, tôi đâu dám làm!- anh hít một hơi thật sâu: -Cuối cùng thì tôi hiểu vì sao mà cô lại tự tin đến vậy rồi. Vậy thì bước tiếp theo cô định sẽ làm gì?

-Thực ra tất cả những điều này đều chỉ là phỏng đoán của tôi. Lục Kỳ Thần từ sau cú điện thoại đó cũng không liên lạc với tôi nữa. Nhưng thấy hành động của Gia Thái nhanh như vậy thì chắc chắn bên trong có ẩn tình gì đây. Mà Trữ Dương...- cô nheo nheo mắt cười: -So với Gia Thái thì chẳng khác gì một khúc xương nhỏ, nếu như thật sự vì tôi mà hủy bỏ hợp đồng hai bên, tôi đoán Tôn Bồi Đông chắc chắn sẽ khóc dừ dừ như Mạnh Khương Nữ khóc bên Trường Thành (Mạnh Khương Nữ là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống

biến tự vẫn)!

- Vì vậy tôi đoán ông ta sẽ không cứng đầu đến cùng đâu... - Hi Hiểu cười nhạt, ánh mắt sắc bén: - Anh có muốn trả thù chuyện ngày hôm đó không?

Mắt Lí Tử Duệ chợt sáng lên: - Cô nói là...

- Đúng vậy! - Hi Hiểu gật đầu: - Tôi muốn biết Tôn Bồi Đông sẽ lựa chọn một khách hàng lớn như Gia Thái hay là lựa chọn cái kẻ con ông cháu cha đầy nham hiểm kia. Ông ta càng không muốn mất lòng bên nào tôi lại càng muốn ông ta phải chọn một trong hai!

Lí Tử Duệ nhìn cô chăm chú rồi khẽ thờ dài. Anh đã từng nhìn thấy một Nhan Hi Hiểu đơn thuần, một Nhan Hi Hiểu không cạnh tranh với đời, một Nhan Hi Hiểu chẳng chút e dè... chỉ duy nhất một Nhan Hi Hiểu bây giờ đang ngồi trước mặt anh: một cô gái tràn đầy kiêu ngạo, tự tin bởi đã nắm chắc mọi thứ trong tay, ánh mắt toát lên sự sắc sảo... là anh chưa bao giờ được diện kiến.

Một Nhan Hi Hiểu hiện tại khiến cho Lí Tử Duệ cảm thấy vô cùng xa lạ.

- Ok! - anh mỉm cười: - Chỉ có điều tôi nghĩ cũng không nên quá lâu. Con người có thể uy hiếp được nhất thời chứ không thể uy hiếp được cả đời. Tôn Bồi Đông chỉ là tạm thời cần đến cô, nếu như qua thời gian này mà...

- Vì vậy không nên kéo dài, ngày mai sẽ đi! - Nhan Hi Hiểu đứng dậy, nhìn anh nói:

- Tôn Bồi Đông đã nói ra những lí do đó để bôi nhọ tôi thì xem ra ông ta đã sốt ruột đến đỉnh điểm rồi. Tôi còn sợ già néo sẽ đứt dây, vì vậy ngày mai sẽ làm một cái kết hoàn hảo!

Kể từ khi bị cho nghỉ việc, mỗi lần đến Trụ Dương Hi Hiểu đều có một cảm xúc mới mẻ. Cô cảm thấy quỹ đạo tâm lí của mình giống hệt như một cái đĩa bị ném đi: từ vị trí thấp... lên cao... lên đến đỉnh cao... Cô của ngày hôm nay dường như đã đạt đến cái đỉnh cao nhất ấy. Cô có thể ngẩng cao đầu, đi thẳng lưng, hiên ngang bước vào công ty, vừa đi vừa mỉm cười tươi tắn chào hỏi các đồng nghiệp cũ.

Tôn Bồi Đông đã chờ cô rất lâu ở phòng làm việc, nhìn thấy Hi Hiểu vào liền đơn đả: - Hi Hiểu, tôi đã bảo người đi giải quyết thủ tục nhận chức của cô rồi!

- Tổng giám đốc... - Hi Hiểu bước lên trước một bước: - Tôi có chuyện muốn nói!

- Chuyện gì?

- Tôi nghĩ tôi cứ thế này mà đến Trụ Dương làm thì có chút không rõ ràng, ban này mọi người còn hỏi tại sao tôi lại quay lại công ty làm. Tôi chẳng có lí do nào để nói với mọi người cả... - Hi Hiểu khẽ nhủ mảy: - Lí do tôi ra đi ai ai cũng biết, nhưng tôi quay lại thì...

- Ý cô là...

- Ý tôi muốn ngài hãy cho tôi một lí do. Về chuyện lần trước, không thể cứ để trắng đen không rõ ràng như vậy được, có phải không thưa tổng giám đốc?

- Nhưng mà cô Nhan này, cô nói rằng Nhạc Đồng xúi giục cô làm thì ít nhất cô cũng phải có chứng cứ gì chứ? - Tôn Bồi Đông nhíu mày: - Cho dù chúng tôi nghi oan cho cô nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ mà đổ tội cho người khác được.

- Tôi có chứng cứ! - cô lấy điện thoại ra, bật đến phần tin nhắn: - Ngài xem đi!

Tôn Bồi Đông đọc qua rồi ngẩng đầu lên nhìn: - Cô Nhan, không phải là tôi không nghĩ cho cô, nhưng mấy tin nhắn này đâu có nói rõ nội dung vụ hối lộ?

- Tổng giám đốc, ngài có thấy có tên tội phạm giết người nào lại đi khoe khoang loan lên rằng mình giết người không? Ngài đã thấy có kẻ cướp nào đi khoe khoang khắp nơi rằng mình cướp được bao nhiêu không? - Hi Hiểu lạnh lùng chất vấn: - Chỉ tại tôi lúc đó ngốc nghếch, dậm đầu vào cái bẫy này. Thế mà còn suýt chút nữa đã hết lời khen ngợi kẻ thù...

- Không phải, cô nhìn những tin nhắn này đi, nội dung ngoài hỏi thăm vẫn là thăm hỏi... Thực sự khiến cho người ta khó mà nắm bắt!

- Vậy thì ý của ngài là giữa tôi và Nhạc Đồng có mối quan hệ âm mưu hay sao? Tổng giám đốc, chẳng phải là ngài không biết cái đề án mà tôi phụ trách không hề có liên quan đến Nhạc Đồng. Tại sao đột nhiên anh ta lại tỏ ra thân thiện với tôi?

- Hơn nữa, lại còn đúng vào lúc đó? Có phải sau khi tôi bị nghỉ việc, ngài đã giao toàn bộ quyền lãnh đạo cái đề án của Thiên Thần cho anh ta rồi?

Tôn Bồi Đông gật đầu, mặt mày bối rối: - Nói là nói vậy, nhưng mà...

- Ngài định nói là chắc chắn tôi và Nhạc Đồng có quan hệ âm mưu phải không? Giống như suy đoán tôi và chủ tịch hội đồng Kiều Tham Chính có quan hệ mờ ám vậy?... - Nhan Hi Hiểu lùi lại một bước, nhìn Lí Tử Duệ đang đứng bên cạnh, mỉm cười nói: - Tổng giám đốc, chồng tôi vẫn còn ở đây. Hôm qua anh ấy đã chất vấn tôi, đòi tôi phải nói ra sự thật cho bằng được. Tôi lại muốn biết những tin đồn nhảm nhí của ngài từ đâu mà ra? Lẽ nào hôm nay lại định hư cấu một phiên bản nữa giữa tôi và Nhạc Đồng?

Tôn Bồi Đông vốn tưởng rằng Nhan Hi Hiểu đã chịu khuất phục, nào ngờ cô lại dám đứng đây lớn tiếng, mặt mày lạnh lùng, giọng nói đanh thép chất vấn

mình. Tôn Bồi Đông thăm nhủ Nhan Hi Hiểu này quả nhiên có tài ăn nói.

Ông ta khẽ nhếch môi, cố gắng nở nụ cười: -Cô Nhan, tôi đang cân nhắc có nên sắp xếp cô vào bộ phận thị trường hay không. Cô có tài ăn nói như vậy, hai vợ chồng cô đúng là một cặp trời sinh!

-Nếu như tổng giám đốc đã không có thành ý như vậy, thế thì xin lỗi ngài!- cô cầm điện thoại lên: -Tôi phải đi rồi!

Lúc đi ngang qua Lí Tử Duệ, anh vội vàng kéo cánh tay cô lại: -Hi Hiểu!

-Bỏ tay ra!

-Hi Hiểu à...- Lí Tử Duệ hạ thấp giọng: -Đừng làm ồn lên thế!

Hi Hiểu vẫn cố chấp giằng tay ra khỏi tay anh. Đúng lúc Lí Tử Duệ cảm thấy rất bối rối thì sau lưng vang lên giọng nói ngẹn đặc của Tôn Bồi Đông: -Thôi được rồi, Nhan Hi Hiểu, cô mau đến bộ phận nhân sự hoàn thành thủ tục nhận chức!

-Theo lời hứa trước đó, sẽ thăng chức lên làm trưởng phòng kế hoạch.

Trong trận chiến này, Nhan Hi Hiểu đã giành thắng lợi mang tính quyết định.

Tôn Bồi Đông để thể hiện vai trò quan trọng của Nhan Hi Hiểu đã quyết định thay văn phòng làm việc cho cô. Nhưng Hi Hiểu quyết định không cần đổi, vẫn ngồi ở vị trí làm việc cũ.

Lúc trước cô bị người ta hăm hãi phải ra đi, còn giờ cô lại đứng trên hào quang của người khác để quay trở lại. Điều này chỉ có thể dùng hai từ để hình dung: tạo hóa.

Cô chẳng mấy để tâm đến những lời chúc mừng của bạn bè đồng nghiệp. Trước mắt Nhan Hi Hiểu lại hiện ra ánh mắt của Lục Kỳ Thần. Đôi mắt ướt át và dịu dàng ấy thường làm cô nhớ thương da diết. Anh làm như vậy có lẽ nào là để bù đắp cho cô?

Cô không phải là người không biết khom lưng vì bát cơm. Trong xã hội này, cô đã gặp nhiều tình cảnh thế lương và tàn khốc, vì vậy những điều tốt mà anh đã mang lại cho cô, cho dù là bố thí hay bù đắp thì cô cũng không cần thiết phải từ chối.

Nghĩ đến đây, cái bụng của cô lại khẽ động.

Trong trận chiến này, vì mãi mê tìm cách ứng phó nên cô đã quên mất quá khứ và tương lai của mình, thậm chí quên luôn cả sự tồn tại của sinh linh bé nhỏ trong bụng mình.

Đây là đứa con của Lục Kỳ Thần, là nỗi vấn vương một thời giữa cô và anh. Nhưng mà tại sao vào cái khoảng khắc mà đứa bé khẽ đạp vào bụng cô, trước mắt cô lại hiện ra hình ảnh đôi mắt của Lí Tử Duệ?

-Chị Nhan...à không, trưởng phòng...- sau lưng cô vang lên giọng nói rụt rè: -Lần này chị quay lại công ty, từ nô lệ trở thành chủ nhân, chúng ta có nên hát hò ăn mừng không nhỉ?

-Hơ...ha...ha...à...à...á

-Há?- Lâm Nhiên ngạc nhiên: -Chị nói cái gì vậy?

Hi Hiểu nháy mắt với Lâm Nhiên, nghiêng nghiêng đầu nói đùa: -Chẳng phải cô bảo tôi hát khúc ca ăn mừng nô lệ thành chủ nhân hay sao, tôi hát xong rồi đấy!

-Xong rồi?

-Câu cuối cùng trong bài đó là gì?

-À...à...á...

-Thế chẳng phải là xong rồi hay sao?-Hi Hiểu nhướn mày: -Còn ở đó mà dần thôi ra à, mau đi làm việc đi!

Hi Hiểu có thể cảm nhận sâu sắc sự thay đổi so với trước đây. Cô của trước đây chỉ là một nhân viên thiết kế nhỏ nhoi, mặc dù đứng vị trí thứ ba nhưng ở trong công ty Trụ Dương này có cả thầy năm thiết kế. Vì địa vị thấp nên đương nhiên chẳng có ai nghe lời cô cả.

Nhưng giờ thì khác rồi, ngay cả cái tên La Đông Thần phách lối kia cũng một câu “Trưởng phòng Nhan”, hai câu “Trưởng phòng Nhan” để xưng hô với cô.

Tối đến về đến nhà, nhìn thấy cô phờ phạc thả mình trên ghế sofa, Lí Tử Duệ liền chạy đi lấy cho cô cốc nước. Cô uống một ngụm to rồi nói: -Trước đây chỉ cần làm tốt công việc của mình là được rồi, giờ thì có đến N người đến tìm....

-Vậy tôi xin hỏi trưởng phòng Nhan một chút...- Lí Tử Duệ chìa ra trước mặt Nhan Hi Hiểu một quả dưa chuột đã rửa sạch rồi hỏi: -Xin hỏi cô có cảm

nhận gì trước lần thăng chức này?

-Chóng mặt!

-Chóng mặt?

-Ừ...- Hi Hiểu kéo dài giọng: -Kém cỏi, chưa từng làm quan to bao giờ, vì vậy lần này được quyền cao chức trọng...- cô vờn vai: -Lại cảm thấy chẳng khác gì từ dưới đất bị văng lên chín tầng mây, chóng hết cả mặt!

-Không có cảm giác thú vị gì sao?

-Chẳng có!- Hi Hiểu lắc đầu rồi lại mệt mỏi nằm bò ra ghế: -Chỉ cảm thấy bị kích thích, cảm thấy phải sống sao cho tốt!

-Phải sống sao cho tốt?- Lí Tử Duệ nhướn mày, đưa tay về phía cô. Hi Hiểu vừa ừ một tiếng, chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra thì đã bị anh kéo mạnh, chẳng may mất đà liền lao thẳng vào lòng anh.

Vừa cảm nhận được lồng ngực rất rộng của Tử Duệ, Hi Hiểu đã bối rối vùng vằng thoát ra, mặt mày đỏ lựng lên vì xấu hổ.

Nhưng Lí Tử Duệ lại thản nhiên như không: -Cô không phải đi tìm cuộc sống sao? Ở bên đó kia!- anh chỉ tay về phía bếp: -Đi thôi, đó mới là nơi tranh đua của cô!

Ngẩng đầu than trời, Nhan Hi Hiểu lại ngồi phịch xuống ghế sofa: -Thật là vô lí! Tôi là một phụ nữ của sự nghiệp, tại sao vừa về đến nhà đã phải lo chuyện mắm muối tương cà như thế này chứ?

-Chăm lo việc nhà chính là bổn phận lớn nhất của phụ nữ...- còn chưa kịp ngồi nóng chỗ, Nhan Hi Hiểu đã bị Tử Duệ kéo dậy: -Đi đi mà! Phụ nữ phải biết nấu nướng mới là phụ nữ!- anh vừa đẩy vừa kéo Hi Hiểu vào bếp: -Cái bụng của tôi đang đói meo rồi đây này! Mau mau xuống bếp thể hiện giá trị của cô đi!

Hai người kẻ lòi người kéo, cười đùa một hồi, cuối cùng Hi Hiểu đành phải xuống bếp nấu cơm: -Lí Tử Duệ, giúp tôi bóc mấy củ tỏi đi!

-Mang đậu phụ trong tủ lạnh ra đây cho tôi!

-Đi, mang hành đi rửa sạch cho tôi nào!

.....

Sau một hồi bị sai bảo đến tối tăm mặt mũi, Lí Tử Duệ không kiềm chế được nữa liền phản kháng: -Hi Hiểu, cô có thể tự làm việc của mình không hả?

-Không thể!- cô nhướn mày, đôi mắt sáng long lanh qua làn khói, cái mũi héch lên như thách thức: -Dù sao tôi cũng đang bận rộn, không thể để anh ngồi không thể được....

Mặc dù nói vậy nhưng Lí Tử Duệ vẫn xắn tay áo lên giúp Hi Hiểu, lóng ngóng đi vào trong bếp giúp cô nấu nướng. Nhìn thấy điệu bộ hất cái xẻng xào thức ăn vô cùng thành thực và điêu luyện của Hi Hiểu, trong lòng Tử Duệ bất giác lại dâng lên một cảm giác khó tả.

Dường như...như thế này thật tuyệt.

Dường như...có thể dùng chân yên nghỉ ở chốn này.

Cơm nước đã xong xuôi, hai người ngồi trên ghế sofa xem tivi. Hi Hiểu đang ăn mút hoa quả thì đột nhiên Tử Duệ lên tiếng: -Nghe nói chuyện có liên quan đến Nhạc Đồng đã được xử lí rồi!

Động tác nhai của Hi Hiểu tạm thời dừng lại: -Ừ...- cô với tay lấy cái điện thoại rồi ném cho anh: -Mở phần hòm thư ra, tin nhắn đầu tiên là của hấn ta.

Lí Tử Duệ mở ra xem, chỉ có hai từ: "Cảm ơn"

-Anh nói xem khi gửi cái tin nhắn này hấn ta có tâm trạng như thế nào?- Nhan Hi Hiểu ngẩng đầu nhìn anh: -Nhảy nhót sung sướng hay nghiêng răng trèo trẹo?

-Chiều nay hấn ta có đến văn phòng tôi...- Lí Tử Duệ thở dài: -Không nói rõ được đó là cảm giác gì, suốt cuộc nói chuyện với tôi hấn ta luôn mỉm cười, nhưng những điều hấn nói cứ như thể đang thách thức vậy!

-Hấn ta đã bị Tôn Bồi Đông điều đến bộ phận thị trường ở thành phố D rồi phải không? Nghe nói vẫn là giám đốc thị trường, mặc dù là ở thành phố khác nhưng như thế cũng có thể coi là từ tể với hấn rồi...- Hi Hiểu cười nhạt: -Như thế rồi còn có gì để mà thách thức với bất mãn chứ?

-Không biết nữa...- Lí Tử Duệ hơi ngây người: -Cuối cùng hấn có nói một câu rất kì lạ!

-Câu gì?

-Hắn nói: Lí Tử Duệ, phu nhân có tài, sau còn có người kế thừa, anh thật đúng là song hi lâm môn!

-Hắn có ý gì?

-Tôi cũng chẳng hiểu hắn có ý gì. .- Lí Tử Duệ nhướn mày, môi khẽ cong lên: – Phu nhân tôi có thể hiểu, ý hắn ám chỉ chính là cô. Nhưng người kế thừa là ý gì? Chẳng lẽ sau khi hắn đi lại có một kẻ khác cạnh tranh với tôi hay sao?

Bộ dạng của Lí Tử Duệ rõ ràng là không để bụng những lời nói của Nhạc Đồng. Thế nhưng Nhan Hi Hiểu lại chột chột dạ, trong đầu chột hiện lên hình ảnh ngày hôm ấy.

Còn nhớ hôm đó ở cổng bệnh viện, cô và Nhạc Đồng không hẹn mà gặp, từ đó cô mới rơi vào cái bẫy mà hắn đã bày ra. Lúc đó cô chỉ nghĩ là một sự tình cờ, nhưng hôm nay nghĩ lại mới thấy có lẽ đó chính là sự sắp đặt của Nhạc Đồng.

Vậy thì, chuyện cô có thai, hắn ta cũng đã biết?

Huyết thái dương của cô giật giật liên hồi, rõ ràng là Nhạc Đồng không biết rằng đứa bé này không phải là của cô và Lí Tử Duệ. Nhưng nếu như chuyện mang thai mà bị người khác biết được thì chẳng khác gì một cái ngòi nổ, cho dù thế nào cũng là một mối nguy hại rất lớn.

Những đồng nghiệp lâu ngày không gặp đều nói cô béo lên trông thấy, rõ ràng cơ thể cô đang âm thầm có sự biến đổi. Cho dù cô có thích mặc những bộ quần áo rộng thùng thình thì trước sau gì cũng không thể che dấu cái bụng đang ngày một to lên. Giấy không thể bọc được lửa, huống hồ cái mà cô định “bọc” lại chính là đứa bé trong bụng mình.

Giờ đang là tháng thứ tư, do khung xương của cô tương đối nhỏ nên chưa nhìn thấy rõ cái bụng. Nhưng đến tháng thứ sáu, thứ bảy thì làm sao mà giấu nổi nữa?

Hi Hiểu ngoảnh đầu sang nhìn Tử Duệ, thấy anh đang nheo nheo mắt nghĩ ngợi. Hình như anh đang buồn ngủ. Cô không phải là người có tâm lí thích ăn may nhưng không hiểu sao trước hoàn cảnh này, chút dũng khí vừa mới được khơi dậy trong lòng đã hoàn toàn biến mất.

Thôi thì đến đâu hay đến đó vậy! Nhan Hi Hiểu thầm nghĩ.

Con đường trước mắt còn lắm khó khăn, cô chỉ mong mình có thể yên lành sống qua ngày.

Nhưng chỉ vài ngày sau, Nhan Hi Hiểu đã hiểu ra rằng: Sống ăn may qua ngày chẳng khác gì tự hủy hoại tiền đồ của mình.

Trên đời này cái gì cũng có, chỉ có duy nhất một thứ chưa được con người nghiên cứu và phát hiện ra, đó chính là thuốc hồi hân.

Cô và Lí Tử Duệ có mấy ngày sống rất hòa thuận. Kể từ sau chuyện lần trước, cô và anh đã có những cái nhìn mới mẻ về nhau. Hai người dường như ngày càng đắm chìm trong cái không khí gia đình bé nhỏ này, đắm chìm trong mối quan hệ quá mức bạn bè nhưng lại chẳng phải là vợ chồng này. Mặc dù cuộc sống như vậy khiến cho những người ngoài cuộc cảm thấy nhạt nhẽo như một cốc nước lọc nhưng đối với hai người mà nói, nó lại là một cuộc sống tràn đầy những sự mới mẻ và trải nghiệm.

Một cuộc sống như thế này khiến cho Nhan Hi Hiểu như bị đắm chìm vào trong đó, khiến cho Lí Tử Duệ cảm thấy vẫn vương không thể xa rời.

Công việc ở Trụ Dương ngày càng bận rộn, địa vị cao đồng nghĩa với trách nhiệm nhiều. Trải qua hai tuần như vậy, Nhan Hi Hiểu thật sự cảm thấy không thể chịu đựng nổi. Ngoài ra, cái bụng của cô trước nay vốn rất ngoan ngoãn nay bỗng có xu hướng “tạo phản”, hai ngày nay ngày nào đi ngủ cô cũng thấy bụng mình bị đập mạnh. Vì vậy Hi Hiểu định nhân giờ nghỉ trưa sẽ đến bệnh viện kiểm tra xem sao.

Cũng may trưa hôm đó Tử Duệ phải ra ngoài tiếp khách nên đã gọi điện báo trưa nay cô ăn cơm một mình. Nhan Hi Hiểu gạt đầu đồng ý, xách túi xách đi ra khỏi công ty. Bởi vì lần trước đã đụng độ với Nhạc Đồng ở đó nên lần này trước khi đi cô phải nhìn ngó xung quanh cẩn thận rồi mới lên xe. Sau khi kiểm tra, kết quả mà bác sĩ đưa ra cho cô là: thiếu máu do thiếu sắt, cần phải bổ sung sắt. Ngoài ra, đứa bé phát triển rất bình thường.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy hình dạng của đứa bé trong bụng mình, một khối tròn nhỏ xíu giống như một hạt đậu bám vào tử cung của cô. Có thể là do vấn đề kỹ thuật nên cô không nhìn rõ lắm. Bác sĩ nói sau này mỗi tháng phải đi kiểm tra một lần.

Hi Hiểu gạt đầu lia lịa, thời gian trước mắt không còn nhiều, cô vội vàng cầm xấp tài liệu đi ra khỏi bệnh viện. Lúc lên taxi cô nghĩ bụng không thể cứ mang những tài liệu này về công ty được, thế nên liền báo lái xe chở cô về nhà, định cất những tài liệu này ở nhà rồi sẽ quay lại công ty.

Phòng bảo vệ thông báo mấy ngày nay cầu thang máy bị hỏng, dù sao nhà của Hi Hiểu cũng không ở trên cao quá nên Hi Hiểu đành cố gắng đi thang bộ.

Lúc sắp lên đến nơi thì đột nhiên điện thoại của cô đổ chuông, Hi Hiểu móc điện thoại ra nghe, là điện thoại của phòng bảo vệ.

-A lô, xin chào!- Hi Hiểu vội nói: -Chúng tôi đã thanh toán các hóa đơn trong tháng này rồi, tiền điện nước cũng không còn thiếu, còn về các khoản khác chúng tôi đã đóng góp từ trước rồi!

-Cô Lí, cô hiểu nhầm rồi! Chúng tôi không nói chuyện nộp tiền hóa đơn. .- thấy Hi Hiểu hiểu nhầm, nhân viên bảo vệ liền vội vàng giải thích: -Giờ ở chỗ chúng tôi có một cụ già, nói là muốn lên nhà cô đấy!

-Hả?

Sau đó cô nghe thấy có một giọng nói là lạ vọng lên từ đầu dây bên kia: -Tôi tìm Từ Duệ....

Giọng địa phương khá nặng, hình như là khẩu âm của người thành phố C, Hi Hiểu sững người lại: -Bác là ai ạ?

-Ông cụ nói là bố của Từ Duệ, nói cách khác chính là bố chồng của cô đấy!- người bảo vệ nói.

-Nhưng mà cô Lí này, chẳng nhẽ ngay cả bố chồng mình mà cô cũng chưa từng gặp hay sao?

-Bố chồng?- khoảng khắc nghe thấy từ này, trong đầu Hi Hiểu hoàn toàn trống rỗng, bàn chân vẫn bước lên cầu thang theo quán tính.

Cuối cùng, vì mãi mê tìm nghĩa từ “bố chồng” mà Hi Hiểu đã gặp phải tai nạn. trong lúc không chú ý, cô đã bước hụt cầu thang. Cô chỉ kịp kêu “Á...” lên một tiếng rồi ngã lăn xuống cầu thang.

Lăn mất mấy vòng trên bậc thang, cuối cùng Hi Hiểu cũng bám được vào tay vịn, giữ mình khỏi lăn xuống tiếp. Cô định vịn cầu thang đứng dậy nhưng bất chợt một cơn đau dữ dội ập đến.

Cô cứ tưởng rằng đó là cơn đau từ phần chân do ngã bị thương nhưng chỉ sau vài giây, cô phát hiện ra rằng cơn đau đó xuất phát từ phần bụng dưới.

Khoảng khắc ấy, trong đầu cô thoáng hiện lên một dự cảm chẳng lành. Điện thoại của cô bị văng sang một bên, văng văng tiếng a lô, a lô của người bảo vệ. Nhan Hi Hiểu cố nén cơn đau, lê lét về phía cái điện thoại, nhưng chỉ kịp “a lô” một tiếng liền thấy người mình lả đi.

Đầu óc quay cuồng, trước mắt cô tối sầm lại. Nhan Hi Hiểu cảm thấy mình như vừa bị rơi xuống vực thẳm. Cô mặc cho cơ thể mình cứ tiếp tục rơi xuống, rơi xuống mãi, không thể nào tự cứu mình được.

Hình ảnh cuối cùng phản chiếu trong cơn mất cô chính là ánh mắt lo lắng của Từ Duệ.

Cô cố gắng nở một nụ cười trấn an anh nhưng chợt lại nhìn thấy tương lai quá sức tăm tối giữa anh và cô.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đứa Trẻ, Hi Vọng Hay Đường Cùng?

Lúc Hi Hiểu tỉnh lại thì đã là sáng ngày hôm sau.

Hi Hiểu chớp chớp mi mắt, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng bên cửa sổ. Ánh nắng mặt trời buổi sớm nhạt nhòa như một lớp sương mờ, Lí Từ Duệ đứng dựa vào cửa sổ, cả con người anh dường như đang chìm trong khói thuốc, trông thật mờ ảo.

Cô định gọi anh nhưng không dám.

Cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra, hợp đồng hôn nhân của cả hai lại không đề cập đến vấn đề tình cảm chân chính, vậy thì việc gì cô phải lo lắng hay sợ sệt như vậy đối với anh? Nhưng cái cảm giác ấy dường như chẳng có tác dụng gì trong hoàn cảnh bế tắc hiện nay. Vì vậy khi Lí Từ Duệ đột nhiên ngoảnh đầu lại, Hi Hiểu vẫn ngại ngần cup mắt xuống.

Cô cố gắng hít thở, dường như là có ý dùng sự tồn tại quá mức yên lặng này để xoa dịu không khí ngột ngạt nơi đây. Bỗng nhiên “kẹt...” một tiếng, những bước chân khe khẽ tiến lại gần cô: -Từ Duệ....bố đã ra ngoài mua cháo rồi đây...

Hi Hiểu nghe ra rồi, đó chính là giọng nói của “bố chồng” cô.

-Bố ơi, không cần phải nói khề nữa đâu, cô ấy tỉnh lại rồi!- Lí Từ Duệ đón lấy cái cặp lồng giữ nhiệt trên tay ông rồi ngồi xuống cái ghế cách cô không xa: -Có muốn ăn không?

Giọng nói ấy như vọng lại từ nơi nào rất xa xôi, thấm đượm cả nỗi cô đơn và thể lương. Nhan Hi Hiểu khẽ lắc đầu, còn chưa nói được lời nào đã thấy “bố chồng” đi đến trước mặt, hung dữ lườm cho Lí Từ Duệ một cái: -Cái thằng ranh này, Hi Hiểu giờ đã lập công lớn cho nhà họ Lí chúng ta. Trong bụng nó có giọt máu của nhà họ Lí, thế mà mày còn lạnh nhạt như thế à?

Nói rồi ông liền đẩy Lí Từ Duệ sang một bên, mỉm cười hiền hậu nhìn Hi Hiểu: -Con dâu à, bố là bố con. Lúc hai con lấy nhau thẳng nghiệp chúng này không chịu nói với bố một tiếng!- ông nói rồi lại quay sang trợn mắt nạt Từ Duệ, sau đó lại quay sang mỉm cười với Hi Hiểu: -Mà con cũng thật là, có con mà chẳng chịu nói với Từ Duệ một tiếng. Đàn ông đều vô tâm vô tính, lúc các bác sĩ hỏi Từ Duệ, nó chẳng biết cái gì cả.

Cũng may là ông trời có mắt, lần này không bị mất đứa nhỏ...

Hi Hiểu chỉ có thể gượng cười trong sự bối rối. Cô không biết phải nói thế nào, chỉ biết khẽ liếc sang Từ Duệ. Từ Duệ lạnh lùng nhìn cô, rõ ràng là vô cùng thân quen nhưng tại sao ánh mắt ấy hôm nay lại trở nên quá sức lạnh lùng và xa cách như vậy?

Khoảnh khắc ấy, Hi Hiểu cảm thấy trái tim mình như bị hàng ngàn con dao đâm thủng.

Người “bố chồng” hiền hậu, chất phác này cứ tưởng rằng cô đã lập công lớn cho nhà họ Lí, thế nên ra sức khen ngợi cô. Hi Hiểu cười chưa xót, cô cảm thấy mỗi tiếng cười của bố Từ Duệ đều là một mũi dao cứa sâu thêm vào những vết thương trong lòng cô. Con đau dữ dội ở bụng đã qua đi nhưng những cơn đau âm ỉ vẫn đang giày vò cô. Trước cảnh khó xử này, Hi Hiểu cố sức cử động thân thể, vừa mới động dậy một tí đã bị bố chồng nhắc nhở: - Từ Duệ, vợ con muốn xoay người kia, mau đến giúp nó đi!

-Không cần đâu ạ!- Hi Hiểu vội vã lắc đầu, thấy Lí Từ Duệ đang đến gần, cô muốn ngồi thẳng dậy để chứng minh cho họ thấy rằng cô có thể tự làm được. Nào ngờ vừa mới cử động một chút đã thấy đầu gối đau như bị dao cắt, cô sợ hãi thờ hồng hộc, thân mình co rúm lại. Hi Hiểu đang thẫn thờ lần này lại bị xấu mặt rồi thì đột nhiên bên tai cô vang lên tiếng quát: -Đừng có cử động!

Cô giật mình ngẩng đầu, chỉ thấy cơ thể mình đang được nâng lên. Từ Duệ một tay đỡ cô ngồi dậy một tay kê gối vào sau lưng cô: -Đầu gối của em bị thương lúc ngã cầu thang rồi, vì vậy tạm thời không được cử động!- anh cúi đầu nhìn cô: -Có chuyện gì cứ bảo anh là được!

Hi Hiểu ậm ừ đáp lời, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt anh. Từ Duệ quay người lại nói với người bố đang tươi cười đứng phía sau: -Bố ơi, bố cứ về nhà nghỉ ngơi đi, có con ở đây là đủ rồi!

Bố Từ Duệ dặn dò con trai cẩn thận đầu ra đấy rồi mới yên tâm ra về.

Rầm...cánh cửa phòng bệnh sập lại, Hi Hiểu cảm thấy trái tim mình như co rúm lại, một nỗi căng thẳng khủng khiếp chưa từng có xưa nay đang ập đến, bóp nghẹt trái tim bé nhỏ của cô.

Cứ tưởng rằng khi không còn người ngoài, Lí Từ Duệ sẽ phần nộ hỏi cô về đứa bé, thậm chí còn căn cứ theo các điều khoản của hợp đồng để quở trách và cuối cùng là định một cái tội danh cho cô, sau đó trừng trị thích đáng theo hợp đồng đã quy định.

Cô cúi đầu bối rối, đưa tay quăn chặt lại cái chân trên người trong vô thức, rồi lại gỡ ra, rồi lại quăn vào, xong lại gỡ ra. Cứ thế hết lần này đến lần khác. Trong lòng cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị Từ Duệ mắng chửi thậm tệ.

Có ba khả năng

Nếu như anh ấy không nói ra những lời quá khó nghe, chỉ nói rằng hành động này của cô sẽ gây cản trở đến hợp đồng hôn nhân của hai người, cô sẽ tỏ ra có lỗi, ngoan ngoãn gánh chịu mọi hậu quả.

Nếu như anh nói có hơi khó nghe một chút, nhưng chỉ cần không xúc phạm đến lòng tự tôn và nhân cách của cô, vậy thì cô sẽ cho anh ấy có cơ hội được trút hết bực bội trong lòng và ngoan ngoãn gánh chịu mọi hình phạt.

Nếu như những lời anh nói quá sức chịu đựng, vậy thì cô và anh sẽ đường ai nấy đi. Được thôi, mọi tội lỗi do cô gây ra, mọi hậu quả do cô mang đến... cô sẽ tự mình gánh chịu hết.

Hi Hiểu chợt giật mình nhận ra rằng những giả thiết mà mình tự hư cấu trong lòng đều nói rằng mình đã mắc phải một tội lỗi không thể tha thứ, tội ác tày trời, không thể không trừng trị. Lí Từ Duệ còn chưa định tội cho mình, sao bản thân mình đã tự phán cực hình cho mình thế?

Bản thân cô còn không thể tha thứ cho mình vậy thì làm sao anh có thể không làm ầm lên cơ chứ?

Trong khi Hi Hiểu đang bị giày vò bởi những nỗi lo sợ thì đột nhiên bên tai cô vang lên giọng nói trầm ấm: -Cô có ăn cơm không?

Mùi cháo thơm nức phảng phất qua mũi cô. Hi Hiểu có nằm mơ cũng không nghĩ rằng lại có chuyện này xảy ra. Trước khi sự việc xảy ra, Từ Duệ còn chưa bao giờ đối xử với cô như vậy. Thế mà hôm nay, anh ấy lại muốn bón cháo cho cô ăn: -Tôi tự ăn cũng được!- cô bối rối cúi đầu nhìn cái ống truyền nước trên tay mình: -Tay trái cũng có thể xúc cơm được mà!

-Thôi để tôi- không để cho cô kịp phản đối, anh đã ngồi xuống bên cạnh, trải một cái khăn lên chân của cô rồi cầm cái thìa lên trộn đều bát cháo. Anh lấy mu bàn tay thử độ nóng của cháo rồi nhủ mảy mào: -Tôi không thử nên không biết, nếu như cô thấy nóng thì nhớ nói!

Cô ậm ừ trong cổ họng rồi ngoan ngoãn nuốt những miếng cháo anh bón. Có thể là tư thế nửa nằm nửa ngồi này ăn cháo chẳng mấy dễ chịu nên mới ăn được có mấy miếng mà cháo đã dính đầy lên miệng cô. Hi Hiểu định đưa tay lên lau miệng thì bỗng cảm thấy khóe miệng lạnh lạnh. Từ Duệ đã dùng tay lau những vết cháo dính trên miệng cho cô.

Vào giây phút ấy, một cảm giác gì đó rất khó tả lan tràn trong con người cô.

Hai người im lặng không nói, dường như hành động “ăn cháo” lúc này của cô đã trở thành hành động duy nhất khiến cho nỗi bối rối giữa hai người được dịu bớt. Cho đến khi bát cháo đã hết sạch, Lí Từ Duệ mới hỏi cô: -Ăn nữa thôi?

Giọng nói rất nhẹ, rất nhẹ, thậm chí còn chẳng bằng một phần ba lúc bình thường. Thế nhưng không hiểu sao Hi Hiểu lại cảm thấy khó chịu chẳng khác bị

dao nhọn cửa vào. Cô lắc đầu, khó khăn lắm mới cất lời được: -Anh có gì muốn hỏi không?

-Không!

-Không có chuyện gì cần nói sao?

-Không!

Hi Hiểu khẽ cười, toàn thân lạnh giá như bị đè chặt bởi những tảng băng. Cô chăm chú nhìn người đàn ông đó, không còn áy náy, không còn rụt rè, không còn sợ hãi, chỉ bạo dạn và kiên quyết nhìn anh. Trong khi đó, người đàn ông ban nãy vẫn còn bình thản giờ bỗng trở nên nhát gan. Anh cúi đầu thu dọn bát đĩa, tiếng va chạm giữa các dụng cụ ăn vang lên lấp đầy căn phòng yên tĩnh. . .nhưng anh không hề ngẩng đầu nhìn cô.

-Tôi không biết nấu ăn, bố tôi nấu cơm cũng không được ngon lắm. Nếu như cô muốn ăn gì thì chiều nhắn tin nói với tôi nhé!- anh vẫn không chịu ngẩng đầu nhìn cô, chỉ cầm cùi nhét hết dụng cụ ăn vào trong túi rồi quay người: -Còn nữa, tôi đã xin Tôn Bồi Đông cho cô nghỉ rồi, chuyện công việc cô không cần phải lo lắng. Tôi phải đi làm trước đây!

Dứt lời, không đợi Hi Hiểu kịp đáp lời, anh liền quay người định đi.

-Lí Từ Duệ!- thấy bóng dáng của người đàn ông đó chuẩn bị biến mất sau cánh cửa, Hi Hiểu cuối cùng không thể nén được nữa liền khe khẽ gọi.

Nhưng bước chân của người đàn ông ấy chỉ hơi khựng lại rồi lại tiếp tục hướng về nơi xa.

Đầu không ngoảnh lại.

Sau bốn ngày nằm viện, cuối cùng Hi Hiểu cũng được về nhà. Trên đường đi, Lí Từ Duệ cuối cùng cũng không còn lạnh lùng như khi chỉ có hai người ở bên nhau, thỉnh thoảng anh còn nói vài câu với Hi Hiểu. Mặc dù không giống như một người chồng tận tâm nhưng cũng còn hơn là mặt mày chẳng chút biểu cảm.

Ngồi trong phòng ngủ của mình, Hi Hiểu lại nhớ lại cảnh tượng lúc ở bệnh viện. Sau khi bác sĩ kiểm tra tổng thể, thông báo tất cả đều bình thường liền quay ra mắng mỏ Lí Từ Duệ: -Làm chồng thì phải biết quan tâm một chút, vợ mang thai lâu như vậy rồi mà cũng không biết. Lần này đúng là may mắn lớn, nếu không cẩn thận thì vợ cậu cả đời chẳng thể mang thai được nữa đâu!

Lí Từ Duệ lúc đó chỉ biết gật đầu, im lặng không nói. Chỉ có “bố chồng” là tỏ ra vô cùng biết điều: -Bác sĩ à, sau này chúng tôi nhất định sẽ cẩn thận hơn!

Mặc dù hai người không còn cãi nhau âm ỉ như trước nữa, thậm chí cũng chẳng còn đỏ mặt ngai ngừng, nhưng Hi Hiểu càng ngày càng cảm thấy hụt hẫng, giống như là trong tim mình vừa bị mất đi một phần nào đó, thế nên nỗi đau đớn vẫn còn đang âm ỉ.

Đã sớm biết rồi sẽ có ngày này, cũng đã sớm nghĩ cách đối phó với vướng mắc này, nhưng đến ngày hôm nay, Hi Hiểu mới phát hiện ra rằng mình chẳng còn đường nào để đi. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, cô đã trải qua cả quá trình từ hòa thuận tới chiến tranh lạnh với Lí Từ Duệ. Trong suốt quá trình đó, Hi Hiểu từ từ nhận ra rằng cuộc đời của mình giờ chẳng còn hi vọng.

Dường như chỉ có cười chua xót mới có thể phản ánh được tâm trạng của Hi Hiểu lúc này. Cô khẽ lắc đầu, khóe môi khẽ nhếch lên cười mỉa mai bản thân. Đột nhiên có tiếng gõ cửa. Cô ngẩng đầu, Lí Từ Duệ đang đứng trước mặt cô.

Đôi mắt sâu thẳm ấy dường như bị một lớp sương mù bao phủ, không còn trong veo như ngày nào. Anh nhìn cô, giọng nói bình thản đến lạ kì, cứ như thể chỉ là đang nói rõ một chuyện hết sức bình thường: -Nhan Hi Hiểu, bố tôi đến rồi, e là lại phải làm giống như lần trước mẹ cô đến đây, chúng ta phải... .

-Tôi biết!- Hi Hiểu không để anh kịp nói hết liền ôm gối nhảy xuống khỏi giường: -Đi thôi!

Hai người một trước một sau đi ra phòng khách. Bố của Lí Từ Duệ đang ngồi xem ti vi, nhìn thấy Hi Hiểu liền vội vàng vẫy tay: -Hi Hiểu, lại đây ngồi đi con!

Hi Hiểu “vâng ạ” một tiếng rồi hai người cùng ngồi xuống ghế đối diện. Bố Từ Duệ tươi cười nhìn cả hai: -Nghe Từ Duệ nói hai con làm cùng một công ty à?

-Vâng ạ!

-Con là người thành phố C à?- lời đáp ngắn gọn của Hi Hiểu không làm bố Từ Duệ mất hứng: -Con ở khu nào?

-Con ở khu Lan Sơn ạ.

-À, thế thì cách xa nhà ta lắm...- bố Từ Duệ thở dài: -Ở chỗ con là thành phố, là một nơi ở tốt!

-Đâu có xa lắm đâu bố?- nhớ lại Lí Từ Duệ từng nói nhà anh ở khu Khuê Dương, thế thì nhà anh chỉ cách khu Lan Sơn có một tiếng đồng hồ đi xe, làm sao có thể gọi là “xa” được nhỉ?

-Khuê....

Mu bàn tay Hi Hiểu tự nhiên đau nhói, câu nói chưa kịp ra đến miệng đã bị nghẹn nơi cổ họng. Cô vốn định nói khu Khuê Dương cách khu Lan Sơn không xa lắm, chỉ ngồi xe một tiếng là đến nơi. Nhưng hành động này của Lí Tử Duệ rõ ràng là có ý bảo cô đừng có nói.

Nhưng bố Tử Duệ không hiểu ý: -Sao lại không xa?- ông nói với vẻ rất nghiêm túc: -Nhà ta ở Trình Ấp, cách Lan Sơn đến mấy....

-Bố à...- Lí Tử Duệ đột nhiên lên tiếng ngắt lời bố mình:

-Không còn sớm nữa đâu, Hi Hiểu sức khỏe còn yếu, ngày mai lại phải đi làm rồi, chúng con đi nghỉ trước đây ạ!

Nói rồi Tử Duệ liền kéo tay Hi Hiểu đứng dậy, định đi vào phòng.

-Tử Duệ!- mới đi được hai bước đã nghe thấy tiếng gọi, Hi Hiểu ngoảnh đầu lại, thấy bố Tử Duệ đang nhíu mày, đôi mắt không to lắm trở nên sắc lạnh. Có lẽ là do tức giận nên ngón tay đang chỉ về phía hai người của ông cụ như run lên: -Mày đứng lại!

Hi Hiểu thấy có chuyện không lành liền ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ. Cô nghe thấy Tử Duệ khẽ hừ giọng rồi nắm chặt cánh tay cô lôi đi: -Đi thôi!

-Tử Duệ, mày đứng lại đó!

-Mày là đồ nghiệt chủng, mày dám cãi lời à?- bố của Tử Duệ đã nổi trận lôi đình, tay cầm hộp giấy ném vèo về phía hai người: -Nếu như không vì nể mặt cháu nội tao thì món nợ ở nhà tao vẫn chưa tính toán hết với mày đâu!

Lí Tử Duệ kéo Hi Hiểu lúc này đang sững sờ ở sau lưng mình. Cô sững sờ nhìn bố Tử Duệ lúc này đang điên tiết lao về phía anh: -Mấy giờ giờ lắm rồi! Không nghe lời tao thì thôi, ngay cả nhà cửa, ruộng vườn của tao mày cũng dám bán! Tao còn chưa tìm mày tính sổ thì thôi. Mấy bây giờ giờ lắm rồi, còn dám chọc tức tao nữa!

-Bố à, xung quanh đây còn có hàng xóm! Vô tường đây giống như ở nhà mình chắc?- bàn tay tóm lấy cánh tay Hi Hiểu càng siết mạnh, Tử Duệ nhíu mày gắt: -Chỉ cần hơi cao giọng một chút thì ở đây ai ai cũng nghe thấy. Bố ở xa đến, bố hãy để cho con có chút thể diện có được không?

-Cho mày chút thể diện? Thế thì ai cho tao thể diện?- bố Tử Duệ không nén được cơn giận, liền quát lớn: -Mẹ mày chứ, mày nghĩ xem chuyện mày làm có đáng để sĩ diện không hả?-ông chỉ vào Tử Duệ nhưng ánh mắt lại hướng về phía Hi Hiểu: -Con đâu, con nói xem, cái thằng nghiệt chủng này vì muốn nợ mày nợ mặt ở thành phố này mà nó lên lút bán hết nhà cửa, đất đai của nhà họ Lí! Con không ở nông thôn nên không biết, bán đất bán nhà chẳng khác gì là phản bội tổ tiên, dòng họ!

Mặc dù Hi Hiểu từ nhỏ đã lớn lên ở thành phố nhưng cô cũng hiểu rằng cái từ “nhà cửa”, “dòng họ” có ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với nông dân. Đặc biệt là ở vùng sâu vùng xa, nơi mà khái niệm huyết thống vẫn còn rất nặng nề thì nhà cửa chính là một biểu tượng quan trọng của cả một dòng họ.

Cô nhìn người đàn ông đang nắm chặt tay mình, không dám tin đó lại là sự thật. Lí Tử Duệ mím chặt môi, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, dường như anh định nói điều gì đó nhưng lại thôi. Đôi mắt anh hình như hơi run run, cuối cùng Tử Duệ hạ giọng nói: -Bố à, chuyện này để sau hãy nói! Nếu như bố không có nhà để ở, con có thể bố trí cho bố một cái!

-Rốt cuộc là mày có tiền hay không có tiền?- bố của Tử Duệ vẫn không chịu buông tha: -Lần trước rốt cuộc mày định đi giết người hay phóng hỏa? Cần phải có bao nhiêu tiền bù vào? Mày có thể kiếm được bao nhiêu tiền ở thành phố này? Tại sao mày còn phải nợ nhiều tiền như thế từ nơi khác nữa hả?

Đoạn chất vấn này nghe mà khiến cho người ta như muốn nghẹt thở. Trong đầu Hi Hiểu chợt nảy ra một suy nghĩ, lẽ nào Lí Tử Duệ chẳng hề sung túc như trong tưởng tượng, phải bán đất đai, nhà cửa mới có thể mua được nhà?

Những câu trả lời tiếp sau đó của Lí Tử Duệ chính là những đáp án cho sự nghi vấn của cô.

Anh nhìn người cha già, ánh mắt đột nhiên như có một ngọn lửa bùng lên hung tợn. Giọng nói của anh chất chứa đầy sự đau đớn và chua xót, giống như một con dã thú đã bị kìm kẹp từ rất lâu rồi: -Bố, bố tưởng rằng thành phố này muốn đến là đến, muốn đi là đi hay sao? Bố tưởng rằng thành phố này ai muốn đến cũng được, ai muốn ở lại cũng được hay sao? Bố tưởng rằng những người ở thành phố này vô lo vô nghĩ, giống như những người dân ở quê mình chỉ biết bán mặt cho đất bán lưng cho trời mỗi ngày thôi sao?

-Nếu như không phải vì con nỗ lực thì đừng nói là nhà cửa của nhà họ Lí mà ngay cả nửa ngọn đồi ở quê cũng chẳng đủ mua một cái nhà vệ sinh ở đây đâu!- dường như Lí Tử Duệ đang bị kích động, anh đi ngang qua người bố mình, đến bên nhà vệ sinh, chỉ vào đó và gào lên: -Bố có biết những thứ này đáng giá bao nhiêu không? Một nơi bé như cái lỗ mắt thế này cũng đáng giá đến hơn 8 vạn chứ đừng nói đến cả căn nhà lớn thế này!

-Từ nhỏ bố đã dạy con phải tài giỏi hơn người. Bố tưởng rằng cứ giỏi giang hơn người là có thể sống vô lo ngoài xã hội sao? Đó chẳng qua chỉ là sống qua ngày! Có gì đáng về vang chứ?- Lí Tử Duệ hít một hơi thật sâu: -Muốn đường đường chính chính trở thành người của thành phố J này là phải trả giá!

Những lời này khiến cho cuộc cãi vã của hai người lắng xuống. Lí Tử Duệ thở hồng hộc, liếc nhìn bố mình rồi kéo tay Hi Hiểu đi vào phòng, đóng sầm cửa lại. Anh tức tối cầm cái gối của mình ném mạnh xuống đất, giọng nói trầm đục như đã kìm nén từ rất lâu phảng phất nổi xót xa: -Cô có muốn biết vì sao tôi lừa cô không?

Hi Hiểu chợt ngây người, nhớ lại về mặt của anh mấy hôm nay bỗng mỉm cười xót xa: -Anh muốn nói thì tôi sẽ nghe....

Anh khẽ liếc cô, chậm chạp ngồi xuống cái ghế bên cạnh bàn: -Tôi không phải là người ở khu Khuê Dương, thực ra nhà tôi ở vùng nông thôn Trình Ấp.

-Từ nhỏ cô đã lớn lên ở thành phố, có khi chẳng biết đến cái nơi có tên là Trình Ấp ấy!- Từ Duệ khẽ nhếch môi, tay châm một điếu thuốc: -Trình Ấp là một cái huyện nghèo nhất ở thành phố C, đến giờ vẫn là nơi mà nhà nước tốn nhiều tiền nhất cho việc xóa đói giảm nghèo. Còn tôi ngay từ bé đã bị người nhà reo rắc cho cái quan niệm “đàn ông phải xông pha bên ngoài”. Chính bởi vì nhìn thấy sự phồn hoa của thành phố J này trên ti vi, tôi đã nảy sinh lòng ngưỡng mộ. Tôi bán mạng làm việc, hi vọng có thể đến thành phố này định cư. Về sau. ...- anh khẽ liếc cô, tay búng cái tàn thuốc lá: – tôi đã kết hôn với cô.

-Còn về việc tại sao phải lừa cô, không phải là vì xấu hổ trước sự bần cùng của gia đình, mà bởi vì tôi nghĩ, với quan hệ của chúng ta, chỉ cần hai người có thể hòa thuận với nhau là được, dù sao cũng chẳng phải là vợ chồng lâu dài, sao phải lôi kéo người trong gia đình vào làm gì?- Lí Từ Duệ khẽ nhếch môi, đôi mắt trong veo lạnh lùng: -Nhưng mà tôi đã nghĩ quá đơn giản.Một khi một cuộc hôn nhân mang tính trò chơi được khởi động thì nó có liên quan đến cả hai gia đình.

Hi Hiểu chợt cảm thấy trong lòng lạnh toát. Những hồi ức mà Lí Từ Duệ vừa kể không chỉ đưa ra nguyên nhân anh lừa cô chuyện gia đình mình mà còn khẳng định lại một lần nữa giá trị cuộc hôn nhân giữa hai người. Anh đã dùng những lời kể hết sức bình thản để nói với cô một đạo lý: Tôi lừa cô chuyện gia đình thực ra không phải là vì tôi thiếu đạo đức, cũng không phải vì tôi thích nói dối mà là trong tim tôi, vị trí của cô chưa đủ quan trọng để tôi phải thành thật.

Vì vậy, tôi lừa cô, tôi mặc sức lừa cô, đều là cô tự chuốc lấy, chớ có oán trách tôi!

-Cám ơn!- Hi Hiểu ôm gối nằm xuống một bên giường rồi không nói thêm nữa lời.

Nhắm mắt lại, cảnh tượng ngày hôm ấy lại hiện về trong đầu cô. Cô khóc nức nở trong vòng tay anh, chẳng chút ngại ngùng, khóc thật thoải mái. Còn anh đóng vai là một chỗ dựa, một người bảo vệ cô. Lúc đó, trong làn nước mắt, cô đã thật sự nghĩ rằng có lẽ lồng ngực này có thể là chỗ dựa cho cô cả cuộc đời này.

Nhưng giờ nghĩ lại, có lẽ tất cả chỉ là hoang tưởng.

Anh với cô, chỉ là một đôi diễn viên diễn một vở kịch thiếu thốn tình cảm, thiếu thốn sự ấm áp. Bởi vì hiện thực tàn khốc nên mới càng cảm thấy mơ hồ.

Anh với cô, hóa ra thực sự chỉ là một đôi bạn làm ăn do tạo hóa sắp đặt.

Trong giới quảng cáo mà yếu tố “lan truyền tin tức” được đặt lên hàng đầu, nắm bắt từng tin tức có lợi và nóng hổi chính là tố chất nghề nghiệp của mỗi người làm quảng cáo. Mà ở Trụ Dương, người có thể làm được việc này “rất xuất sắc” chính là Lâm Nhiên.

-Em còn nói sao trông chị Nhan béo lên nhiều thế, hóa ra là chị ấy có bầu thật!- Lâm Nhiên và các đồng nghiệp vừa thu dọn vệ sinh vừa buồn chuyện: - Các chị nói xem, đứa bé con chị Nhan với giám đốc Lí này sau này lớn lên chẳng phải là đại họa hay sao?

Hi Hiểu chậm rãi đi về phía họ, cười nhạt: -Sao lại nói vậy?

Lâm Nhiên chẳng hề phát giác ra nguy hiểm đang cận kề, cứ tưởng là câu hỏi của các cô đồng nghiệp kia liền vui vẻ đáp: -Còn phải nói nữa sao?- cô đắc ý quệt mồ hôi: -Giám đốc Lí với chị Nhan kết hợp lại, rõ ràng là một sự kết hợp quá cứng nhắc còn gì. Người xưa thường nói “hồng nhan bạc phận”, nhưng theo tôi thì đàn ông càng đẹp trai càng giỏi gây họa...

-Hơ?- Hi Hiểu khẽ hừ giọng: -Bạn Lâm Nhiên còn nghiên cứu cả thuyết đại họa nữa cơ à?

-Tôi đâu có...- nhìn thấy các đồng nghiệp thì nhau nháy mắt, Lâm Nhiên lúc này mới tò mò ngoảnh đầu lại, bắt gặp ngay nụ cười tươi rói của Hi Hiểu nhưng ánh mắt vô cùng sắc lạnh: -Đám nói những chuyện tào lao ở công ty trong giờ làm việc, phạt tăng ca một tháng!

-Em biết rồi ạ, thưa trưởng phòng Nhan!- Lâm Nhiên thề lười, vội vàng lùi lùi ra xa Hi Hiểu. Bỗng nhiên cô quay lại khẽ vỗ vai Hi Hiểu, miệng cười giả lả: -Chị Nhan chớ nổi giận, không tốt cho thai nhi đâu!

-Cô...- Hi Hiểu phần nộ ngoảnh đầu lại, định quát cho Lâm Nhiên vài câu nhưng đúng lúc ấy cô lại nhìn thấy cái bóng của Lí Từ Duệ đang đứng dựa trên cánh cửa văn phòng. Anh đang nhìn cô, dường như nghĩ ngợi điều gì đó, nhưng vào khoảng khắc bốn mắt chạm nhau, anh lại bối rối ngoảnh mặt đi.

Hai người vẫn sống và làm việc như bình thường. Trong mắt của người ngoài, bọn họ chẳng hề có gì thay đổi cả. Thực ra thành phố chính là nơi sản sinh ra các diễn viên, hơn nữa lại toàn là những diễn viên tài giỏi. Sở trường của họ chính là cho dù có thù hận nhau đến tận xương tủy thì trước mặt bàn dân thiên hạ vẫn có thể mỉm cười nói chuyện vui vẻ với nhau.

Hi Hiểu tự biết rằng mặc dù cô với Từ Duệ không thể quay trở lại như trước đây được nữa nhưng cũng không đến mức hận nhau đến thấu xương. Vì vậy khi Tôn Bội Đông yêu cầu cả hai người cùng đi tiếp khách, cô vẫn vui vẻ sánh vai Từ Duệ lên đường.

Nhưng nào ngờ, đối tượng tiếp đón lần này lại chính là Gia Thái.

Vừa liếc thấy bóng dáng Kiều Việt, Hi Hiểu vội vàng kéo tay Từ Duệ vào một góc thầm thì: -Sao anh không nói cho tôi biết là bọn họ chứ?

Lí Từ Duệ nhũn mày, đôi mắt tinh quái: -Trách tôi à?- anh cười nhạt:-Nhan Hi Hiểu cô cảm thấy tôi rảnh như vậy sao? Chẳng nhẽ tôi lại đi sắp xếp một cuộc đối đầu giữa hai tình địch trong khi cô vẫn còn là vợ của tôi sao?

-Vậy anh...

-Tôi chỉ biết là Gia Thái điểm danh yêu cầu chúng ta tham gia, ai mà biết được lại đích thân Kiều nhị tiểu thư mời?- Lí Tử Duệ khẽ hất cánh tay của Hi Hiểu ra, cười nhạt: -Vẫn là cô tài giỏi, tôi vật lộn trong cái vòng tròn này gần đây năm mà chỉ được gặp Kiều tiểu thư có bốn lần, còn chưa có dịp được dùng cơm với cô ấy nữa đây! Thế mà cô vừa đến, không những đuổi được Nhạc Đồng, bắt Tôn Bồi Đồng phải cúi đầu mà còn đường hoàng trở thành khách mời của Kiều tiểu thư...- đôi mắt anh hơi nheo lại theo thói quen. Đôi mắt dài toát lên sự lạnh lẽo: -Có phải tôi nên nói, có được một người vợ như cô đúng là phúc phận của Lí Tử Duệ tôi đây không nhỉ?

-Lí Tử Duệ, anh nói thế là có ý gì hả?- Hi Hiểu chưa bao giờ nghe thấy những câu nói mỉa mai đáng sợ như thế này từ chính miệng Lí Tử Duệ. Cô định phản kích lại nhưng lại nhìn thấy có nhân viên phục vụ đang đi về phía mình nên đành nén cơn giận, nhún mày tron mắt lườm anh: -Tôi chỉ đang làm việc. Nếu anh có ý kiến gì với tôi thì về nhà hãy nói!

-Xin rửa tai lắng nghe ạ!- Lí Tử Duệ khẽ nhún vai, cánh tay gấp lại ra ý bảo cô khoác vào. Hai người lại đóng vai là một cặp vợ chồng ngọt vào, cao đầu bước vào đại sảnh.

Thực ra Nhan Hi Hiểu chỉ gặp Kiều Tham Chính có hai lần. Lần đầu tiên là lần cô nhìn thấy Kiều Việt và Lục Kỳ Thần ở trên đường phố. Lúc đó Lục Kỳ Thần chỉ coi như một người bạn trong giới làm ăn, giới thiệu qua loa với Hi Hiểu rồi thôi, vì vậy Hi Hiểu cũng không nhớ cho lắm.

Lần thứ hai là trước khi chia tay, Hi Hiểu nhìn thấy cô ta với Lục Kỳ Thần đang ôm hôn thắm thiết, thế là cô xông đến trước mặt hai người, thẳng tay cho Lục Kỳ Thần một bạt tai.

Có thể là bởi vì phần lớn đàn ông đều “ăn cơm” rồi nhưng vẫn thích “ăn phở”, thế nên khi Lục Kỳ Thần nói với Hi Hiểu rằng hai người không thể không chia tay, lúc ấy Hi Hiểu mới biết rằng Kỳ Thần với Kiều Việt đã có mối quan hệ thắm thiết với nhau từ rất lâu rồi. Cô còn nhớ như in, ngày hôm ấy, nước mắt rơi như mưa, cô đau đớn nhớ lại những kỉ niệm ngọt ngào của cả hai, có làm thế nào cô cũng không tin rằng Lục Kỳ Thần luôn miệng nói yêu cô mà vẫn ngọt ngào với một người phụ nữ khác sau lưng cô.

Cô là một người ưa “sạch sẽ” trong tình yêu, một khi đã yêu ai đó rồi thì sẽ tuyệt đối giữ gìn sự trong sạch và chung thủy. Vì vậy, cho dù chuyện của Lục Kỳ Thần với Kiều Việt là thật hay giả thì trên người anh cũng đã có dấu vết của một người phụ nữ khác, sau này chỉ có thể chia tay chứ không còn con đường nào khác. Trước đây cô không bao giờ tin rằng một người đàn ông nếu như không có tình cảm với một người phụ nữ vẫn có thể có những hành động thân mật như vậy. Mãi cho đến ngày hôm nay cô mới từ từ nhận thức ra rằng, đàn ông với đàn bà khác nhau ở điểm này. Tình cảm của đàn ông vĩnh viễn có thể dùng lí trí để khống chế, nên bỏ ra bao nhiêu, nên làm đến mức nào...đều có thể được anh ta tính toán cẩn thận.

Điểm này hoàn toàn khác biệt với phái nữ, mà cô chính là một điển hình. Lúc đó, sau khi biết phải chia tay với Lục Kỳ Thần, cô còn âm ức và phẫn nộ trước tình cảm của họ. Đêm cuối cùng, cô lại giống hệt như một kẻ ngốc, kiên quyết đòi để lại thứ quý giá nhất của đời mình cho người mà mình yêu thương nhất. Có thể cả đời này con người chỉ có thể yêu duy nhất một lần. Vì vậy, cô cần phải dâng tặng cho anh thứ quý giá nhất của mình.

Nếu như biết được rằng cái lần ấy lại dẫn đến hoàn cảnh bế tắc như ngày hôm nay, cô không biết liệu mình có dám làm như vậy mà chẳng chút đắn đo nữa hay không?

Cô đứng bên cạnh Lí Tử Duệ, tươi cười như hoa, thỉnh thoảng lại dựa vào người anh giống như một người phụ nữ yếu ớt và hết mực phụ thuộc vào chồng. Tất cả những hành động của cô đều là cố ý để cho người phụ nữ đó nhìn thấy. Bởi vì vừa mới vào cửa cô đã cảm nhận được ánh mắt sắc nhọn như dao găm đang bám chặt lấy mục tiêu, quyết không chịu buông tha cô.

Cô không biết Lục Kỳ Thần đã giải thích với cô ta như thế nào về tất cả những gì mà hai người đã từng có với nhau, nhưng điều duy nhất có thể chắc chắn rằng, cho dù Lục Kỳ Thần không nói thì người phụ nữ ấy chắc chắn vẫn phát hiện ra sự tồn tại của cô. Đàn bà có một bản lĩnh rất đặc biệt, cho dù đàn ông có cẩn thận đến đâu thì họ vẫn có thể phát hiện ra những sơ hở của người đàn ông mình yêu. Chỉ cần nhìn thấy một sợi tóc dài trên quần lót của chồng, mỗi người đàn bà cho dù có hết mực yêu thương chồng cũng sẽ nổi máu ghen tuông như một con ngốc.

Những cô gái trong tình yêu đều là những kẻ ngu ngốc, thế nhưng những cô gái yêu sâu sắc lại là những động vật cực kì thông minh. Cô không rõ Lục Kỳ Thần đã làm gì, nhưng cô có thể chắc chắn một điều là người phụ nữ này đã bị Lục Kỳ Thần nắm chắc trong tay. Nếu không ai lại vì người yêu của mình mà đi giải thoát cho tình địch của mình khỏi cơn khổ khó chứ?

Vì vậy, Hi Hiểu vẫn lịch sự đưa tay ra: -Cám ơn tổng giám đốc Kiều đã cho tôi bát cơm ăn!

Câu nói thô thiển nhưng rất thẳng thắn này khiến cho Kiều Việt sững người, ngây lập tức cô ta lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói: -Đâu có, tôi thực sự khâm phục thực lực của cô Nhan mà!

Một con giống tổ âm thầm lan tràn trong cuộc hàn huyên của hai người phụ nữ. Trong lúc buổi tiệc diễn ra, cô và Lí Tử Duệ chia nhau ngồi ở hai bên của Kiều Việt để thể hiện sự tôn trọng tuyệt đối với đối tác. Lí Tử Duệ xưa nay vốn đã quen với việc tiếp khách, tiệc tùng, vì vậy uống bao nhiêu, nói cái gì đều rất có chừng mực. Nhưng Hi Hiểu thì khác, cô từ xưa đến nay chỉ là một nhân viên thiết kế làm việc cật lực quanh năm ngày tháng, vì vậy gặp phải những vấn đề tiệc tùng như thế này, đương nhiên cô khó mà thích nghi được.

Hơn nữa, đối mặt với cô hiện giờ là Kiều Việt, một đối thủ “sừng sỏ”.

-Giám đốc Lí và trưởng phòng Nhan mới kết hôn phải không?- Kiều Việt tay cầm ly rượu, hơi nghiêng cái ly chạm vào ly của Tử Duệ, mỉm cười đầy ẩn ý: -Hai vị kết hôn nên nói với tôi một tiếng. Mặc dù tôi không quen biết giám đốc Lí nhưng tôi với cô Nhan đây...cũng từng quen biết.

-Thế sao?- Lí Tử Duệ cười, khẽ nhấp một ngụm rượu đáp: -Hi Hiểu rất ít khi nhắc đến!

Hi Hiểu không muốn tiếp tục vấn đề này nữa. Nhắc đến quan hệ với Kiều Việt chẳng khác gì bức ép hai người đi đến trước bờ vực thẳm. Nhan Hi Hiểu là một động vật đơn bào, mặc dù mồm miệng xưa nay chẳng hề thua kém ai, nhưng xét về tài năng châm chọc thì có năm Nhan Hi Hiểu cũng chẳng thể nào nói lại người đàn bà ấy.

Cùng cực thì đẩy nhau, hướng chỉ lại là hai người đàn bà đã từng là tình địch của nhau. Mặc dù tiết lộ quá khứ chẳng có lợi gì cho cả hai người, nhưng tin rằng với thực lực của Kiều Việt, nếu như cô ta muốn dùng những vấn đề khác để công kích cuộc sống đang hết sức yên bình của Hi Hiểu lúc này e chẳng phải chuyện khó.

Con gái gia đình tư bản vốn dĩ không thể xem thường. Thêm nữa mấy ngày nay Nhan Hi Hiểu rơi vào trạng thái vô cùng mệt mỏi, vì vậy càng không thích hợp để đấu sức, đấu trí với cô ta.

Nghĩ vậy, Hi Hiểu liền chen ngang: -Kiều tiểu thư không ở cùng tầng lớp với chúng ta, vì vậy tôi sợ nếu như tôi nói trước đây tôi có quen biết cô sẽ bị người ta chê cười là thấy người sang bắt quàng làm họ. Một người tầm thường như tôi chỉ sống tạm bợ qua ngày, đâu dám hi vọng được làm bạn với giới thượng lưu...- Nhan Hi Hiểu cười sáng khoát: -Vì vậy tìm một người bạn trai, sống một cuộc đời yên bình là hay nhất!

Hi Hiểu tin rằng với sự thông minh của Kiều Việt, cô ta chắc chắn hiểu rõ ý của mình. Cô không muốn chen chân vào giới thượng lưu của họ, chỉ muốn bảo vệ cái căn cứ của mình. Nào ngờ Kiều Việt không biết vô tình hay cố ý cứ quay sang mời rượu hai người. Từ Duệ còn không sao chứ Hi Hiểu chỉ uống có hai ly đã cảm thấy không thể chịu được.

Mà trong hoàn cảnh này, Từ Duệ chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, cứ như thể cái mặt đỏ bừng của cô cùng với những lời từ chối không uống nữa chẳng có liên quan gì đến anh vậy. Nhiệm vụ của anh chỉ là duy trì phong độ của mình, vui vẻ uống rượu và chuyện trò với Kiều Việt.

Hi Hiểu bỗng cảm thấy có chút ám ức. Sau khi Kiều Việt mời thêm ly nữa, cuối cùng cô không chịu nổi nữa đành nói ra lí do để từ chối: -Kiều tiểu thư, xin lỗi nhé, tôi đang có bầu...uống rượu nhiều không tốt cho lắm!

-Cô có bầu rồi à?- Kiều Việt dường như có chút kinh ngạc: -Cô có con với giám đốc Lí rồi sao?

-Cái này còn phải hỏi nữa hay sao?- Lí Từ Duệ cười nhạt: -Đương nhiên là con của chúng tôi rồi!

Mặc dù Hi Hiểu đã bị rượu làm cho mơ mơ màng màng nhưng cô vẫn để ý thấy Lí Từ Duệ khi nói ra câu đó đã cố tình nhấn mạnh ba từ “của chúng tôi”. Cô bỗng cảm thấy ái ngại. Tiếng cười của Kiều Việt vang lên chói tai: -Chúc mừng nhé! Hai người kết hôn mới được có hai tháng mà đã có em bé rồi sao?

Một vấn đề rất riêng tư, riêng tư tới mức Hi Hiểu vẫn chưa có được đáp án thích hợp để đáp lại. Hơn nữa Kiều Việt cao giọng như vậy lại khiến cho Hi Hiểu cảm thấy có chút chột dạ.

Nếu như đã yêu Lục Kỳ Thần, chắc chắn cô ta sẽ theo dõi nhất cử nhất động của anh ấy. Hi Hiểu không biết rằng đêm cuối cùng của hai người, người đàn bà này có biết hay không?

Nếu như cô ta biết, xem ngày, nhắm tính thời gian, rất có thể cô ta sẽ đoán ra được.

Suy nghĩ này vừa nảy ra đã chiếm trọn tâm trí của Hi Hiểu. Tiếng cười nhạt của Lí Từ Duệ vọng đến khiến cho Hi Hiểu giật mình ngẩng đầu. Anh đang nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy sự ám áp và quyền uy. Ánh mắt đó nhanh chóng chuyển sang Kiều Việt: -Kiều tiểu thư không biết à, những người trong giới quảng cáo chúng tôi coi trọng nhất chính là hiệu quả!

-Có những vấn đề cần phải tốc chiến tốc thắng!- anh lịch sự chạm ly với Kiều Việt, ánh mắt nhìn sang Hi Hiểu đã có đôi chút lạnh lùng và sắc sảo: -Ngày tổ chức đây tháng cho con, chúng tôi rất hi vọng có điểm phúc được tiếp đón cô!

Những lời nói này của Lí Từ Duệ chẳng chút sơ hở, thậm chí còn có tác dụng thúc đẩy mối quan hệ giữa ba người. Kiều Việt gật đầu đáp: – Vậy thì tốt, nếu như theo tính toán thì có lẽ Kỳ Thần cũng có thể tham gia lễ đầy tháng của đứa bé!

Hai từ “Kỳ Thần” vừa vang lên thì “choang” một tiếng, cái ly trên tay Hi Hiểu rơi bộp xuống đất, vỡ tan thành nhiều mảnh. Lúc này, những ánh mắt đều đổ dồn về phía Hi Hiểu. Hi Hiểu luống cuống lắp bắp: -Xin lỗi...tay tôi...trơn quá!

Cô luống cuống lau đi vết ố của rượu trên váy mình, trong đầu hoang mang và trống rỗng. Bên tai cô vang lên tiếng nói của Lí Từ Duệ, trong sự trách móc còn phảng phất cả sự thương xót: -Sao lại thiếu cẩn thận thế?

-Em không để ý...- Hi Hiểu gượng cười, còn chưa nghĩ ra được một lí do chính đáng thì đã thấy trước mắt mình tối đen. Từ Duệ đã quỳ xuống, tự tay lau vết rượu trên váy của Hi Hiểu cho cô. Lúc này, mọi người xung quanh ồ lên, ai nấy đều hết lời khen ngợi cử chỉ thân mật của Từ Duệ, ngay cả Kiều Việt cũng mỉm cười nói: -Giám đốc Lí yêu thương vợ mình như vậy, ngay cả tôi đây cũng phải cảm thấy ngưỡng mộ!

Lí Từ Duệ đứng dậy đi về chỗ của mình: -Đâu có, chỉ là Hi Hiểu đang có bầu, cúi người không tiện!- rồi anh nâng ly rượu lên, mỉm cười đầy quyền rũ với mọi người: -Ban nãy vợ tôi bất cẩn làm các vị giật mình. Nào, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi mọi người! Tôi xin chịu phạt ba ly, đây là ly đầu tiên!

Chương 9: Khắc Tinh, Ai Là Số Kiếp Của Ai?

Lí Tử Duệ đoán rằng Hi Hiểu chính là khắc tinh của mình.

Ngoài những lần bị cấp trên quở trách ra thì từ xưa đến nay, đây là lần thứ hai anh bị người khác giáo huấn, đều là nhờ phúc của “vợ anh”, cô Nhan Hi Hiểu. Một lần chính là lúc Hi Hiểu bị ngã cầu thang lần trước, lần thứ hai chính là hiện tại.

Nhan Hi Hiểu lúc này đang nằm trên giường bệnh, cánh tay bị cầm ống truyền dịch, miệng thở ô xi. Còn Lí Tử Duệ đáng thương lại đang bị bác sĩ mắng mỏ lần thứ hai: -Anh làm chồng kiểu gì thế hả? Vợ bị dị ứng với rượu mà còn để cô ấy uống rượu vang? Uống nhiều như vậy, suýt chút nữa thì về châu ông bà ông vải rồi!

Nếu như là bình thường, chắc chắn Lí Tử Duệ đã phản bác không thương tiếc rồi. Thế nhưng hiện giờ, nhìn người phụ nữ tội nghiệp trên giường bệnh, hơi thở yếu ớt đáng thương, anh lại cảm thấy mọi sự tức tối dường như đều tan biến hết: -Tôi biết rồi thưa bác sĩ, lần sau tôi sẽ chú ý hơn!

Bác sĩ dặn dò Tử Duệ vài câu rồi đi ra ngoài. Lí Tử Duệ chậm rãi đến bên giường bệnh của Hi Hiểu, để mặc cho ánh mắt của mình chẳng chút e dè di chuyển trên khuôn mặt cô. Mặc dù sống chung với người phụ nữ này dưới cùng một mái nhà nhưng anh rất ít khi nhìn kĩ khuôn mặt cô. Anh là đàn ông, anh hiểu rõ điểm yếu của đàn ông, nếu như chẳng may có tình cảm với một người phụ nữ thì e rằng khó mà tự thoát ra được. Hơn nữa, đối với Nhan Hi Hiểu...anh thực sự bắt đầu cảm thấy hoang mang.

Anh thích người phụ nữ này, nhưng anh không có lòng tin vào những gì mà cô đã làm và tương lai mờ mịt của hai người. Cô lại đang mang trong mình đứa con của một người đàn ông khác, mỗi khi nghĩ đến đây, Lí Tử Duệ lại cảm thấy khó mà nghĩ tiếp được nữa.

Hơn nữa, trước những phản ứng của cô khi nhắc đến Lục Kỳ Thần, những lời nói tưởng như đoạn tuyệt nhưng thực ra vẫn chất chứa nỗi thương nhớ đủ để chứng minh rằng cô vẫn chưa quên được người đàn ông ấy...

Lí Tử Duệ vẫn còn đang đắm chìm trong vấn đề tình cảm của Nhan Hi Hiểu thì đột nhiên anh nghe thấy có tiếng thở dài. Anh kinh ngạc ngoảnh đầu lại nhưng lại không nghe rõ lắm: -Ho?

Nhờ được thở ô xi nên Hi Hiểu đã khá hơn nhiều, cô từ từ mở hé đôi mắt: -Lí Tử Duệ...- cô nhìn anh, khỏe môi khẽ nhếch lên:

-Tôi xin lỗi!

-Nếu như là bởi vì đứa trẻ, tôi xin lỗi anh!- đôi môi cô run run, giọng nói thật chua xót: -Về chuyện đứa bé này, tôi không muốn giấu anh, nhưng tôi... không biết phải nói thế nào...

-Không biết nói thế nào thì đừng nói!- Lí Tử Duệ đột nhiên không muốn nhắc đến chuyện này. Anh xoay người đi thẳng ra ngoài cửa: -Tôi ra ngoài hút thuốc, nếu như cô khỏe hơn rồi thì gọi tôi!

Cuối cùng, vì không muốn đối diện với vấn đề này, Hi Hiểu lại nhắm mắt lại. Không thể không thừa nhận thái độ ban nãy của Lí Tử Duệ đã khiến cho chút dũng khí cô đã phải cố gắng lắm mới có được đã tan biến như bột xà phòng. Nhớ lại cuộc cãi vã ở trên đường lúc này, cô chỉ có thể than thầm trong lòng.

Trước đây, cho dù chuyện có lớn thế nào thì nhiều lắm anh cũng chỉ cãi nhau với cô có vài câu rồi thôi, thế nhưng lần này, anh thậm chí còn chẳng muốn nghe cô giải thích, dù chỉ là một câu.

Một Lí Tử Duệ như thế này khiến cho trái tim cô càng cảm thấy lo lắng.

Bố Tử Duệ hình như đã được con trai thông báo qua tình hình, vừa nhìn thấy Hi Hiểu, ông đã cuống quýt hỏi han, vừa hỏi han con dâu vừa quở trách con trai: -Anh thật là, đi với vợ mà lại để vợ xảy ra chuyện như vậy à?

Một câu “vợ”, hai câu “vợ” khiến cho Hi Hiểu cảm thấy vô cùng khó xử. Cô nói vài câu qua loa với bố Tử Duệ rồi đi thẳng về phòng, đương nhiên là phòng ngủ của Lí Tử Duệ.

Chỉ cần còn một ngày có người ngoài thì hai người vẫn còn phải đóng vai vợ chồng với nhau.

Thu mình trong chăn ấm, một lát sau, Hi Hiểu cảm thấy cái giường roi rung lên. Lí Tử Duệ đã nằm xuống giường bên cạnh cô. Mặc dù vừa được thở ô xi nhưng Hi Hiểu hít thở vẫn còn rất khó khăn, hơi thở vẫn còn rất nặng nề. Hồi lâu sau, bên tai cô vang lên tiếng cười nhạt: -Nhan Hi Hiểu, cô có muốn biết giờ tôi đang nghĩ gì không?

-Mấy hôm nay tôi đều nghĩ, Nhan Hi Hiểu này, có phải cô đã cố tình sắp xếp vở kịch này không?- Tử Duệ dừng lại một chút, mặc dù anh đã cố tình hạ thấp giọng nhưng những câu nói của anh chẳng khác gì những mũi dao đâm vào tim Hi Hiểu: -Theo như tháng tuổi của cái thai trong bụng cô thì có lẽ khi

chúng ta quyết định kí hợp đồng hôn nhân với nhau, cô đã sớm biết chuyện mình có thai...

-Mà theo nguyên tắc của thành phố J này, việc nhập hộ khẩu của những khách hàng mua nhà tối đa chỉ được sử dụng cho ba người. Nếu như là vậy, con của cô đương nhiên cũng được nhập hộ khẩu vào đây...- Lí Tử Duệ bật cười thành tiếng: -Như vậy thì chẳng khó để giải thích vì sao lúc đó cô lại thuận tình hợp tác với tôi. Cho dù hộ khẩu có quan trọng đến đâu thì rất nhiều phụ nữ sẽ nghĩ rằng việc làm này chẳng khác gì là một sự sỉ nhục. Nhưng mà cô, lại đồng ý với đề nghị này, còn đòi sẽ trả nhiều tiền hơn.

-Nhan Hi Hiểu, giờ nghĩ lại lúc đó, tôi còn nghĩ rằng bản thân mình là một thằng tồi, đã hại cô...vì vậy sau khi kí hợp đồng, tôi đã sửa đổi lại một vài điều. Tôi luôn tự kiểm điểm bản thân, xin lỗi và đền bù cho cô. Tôi nghĩ phụ nữ thường yếu mềm, hơn nữa cái chủ ý này là do tôi nghĩ ra, cho dù thế nào cũng có chút bất công cho cô. Nhưng giờ nghĩ lại mới thấy tôi thật quá ngây thơ!

-Đến ngày hôm nay tôi mới hiểu ra rằng, hóa ra tôi luôn là kẻ “múa riu qua mắt thợ”. Tôi giống hệt một thằng ngốc khoa chân múa tay trước mặt cô, tôi là kẻ bị lừa đến chết đi sống lại mà vẫn một lòng một dạ thương tiếc cho đối phương. Uống phí cho tôi một đời giới quan sát, thật không ngờ lại bại trận....

Anh còn chưa kịp nói hết thì giọng nói lạnh lùng của Hi Hiểu đã vang lên: -Lí Tử Duệ, anh nói hết chưa?

-Nếu như chưa nói hết thì mời anh ra ngoài nói tiếp. Còn nếu nói hết rồi thì phiền anh ngủ đi!- Hi Hiểu đưa tay ra tắt phụt đèn ngủ trên đầu giường: -Ngủ ngon!

Lí Tử Duệ còn chưa kịp phản ứng gì thì cả gian phòng đã chìm trong bóng tối. Anh khẽ lật chăn ra rồi nằm phịch xuống giường, tức đến mức không nói ra lời.

Cùng với hành động của Lí Tử Duệ là những giọt nước mắt đang đua nhau tuôn rơi của Hi Hiểu. Trong bóng đêm lạnh lùng, cô cắn chặt cái chăn để không khóc nức lên thành tiếng.

Dường như, chỉ cần để cho tiếng khóc vang lên...thì đó sẽ là con đường cụt thế lương nhất dành cho cô.

Bởi vì bố của Tử Duệ vẫn còn ở đây nên cho dù thế nào hai người vẫn phải đóng giả như không hề có bất kì chuyện gì xảy ra. Nhan Hi Hiểu vẫn đóng vai là một người dâu con hiếu thuận như bình thường, cô vừa ộp trứng gà vừa nghĩ: cùng lắm thì cứ coi như đây là một hành động nhằm xây dựng nghề nghiệp cho bản thân. Dù sao thì hôm qua Lí Tử Duệ chồng cô đã gán cho cô một tội danh quá nghiêm trọng.

Mọi người đều nói phụ nữ thường dùng tình cảm để phân tích vấn đề còn đàn ông thì thường dùng lí trí để xử lí vấn đề. Nhan Hi Hiểu cười cay đắng, trong bụng thâm nhủ điều này thật chuẩn xác. Bản định tội của Lí Tử Duệ đêm qua rất dài, lại vô cùng lô gic, tư duy mạch lạc, không chỉ phân tích được những dự tính ban đầu của cô mà còn giúp cô thoát khỏi tội danh tham lam vật chất mà trước nay cô vẫn tự gán ghép cho mình. Cô vốn nghĩ rằng mình vì vật chất mà mang cuộc hôn nhân đầu của mình ra làm vật trao đổi là một hành vi vô cùng thiếu đạo đức và trách nhiệm. Nhưng qua những lời kết tội của Lí Tử Duệ, cô lại cảm thấy khâm phục bản thân mình vì cái đầu có khả năng dự đoán trước tương lai.

Anh không biết rằng, nếu như Hi Hiểu có được khả năng đoán trước tương lai như vậy, cô tuyệt đối sẽ không cùng anh đi con đường này.

Lúc chuẩn bị đi làm, không biết bố và Lí Tử Duệ đã nói những gì mà Nhan Hi Hiểu lại nghe thấy một trận cãi vã ở trong phòng ngủ. Cô cầm túi rồi đi thẳng xuống dưới lầu đợi Lí Tử Duệ. Một lúc lâu sau, Lí Tử Duệ mới đi ra, mặt mày sầm sì, đôi môi mím chặt, lăm lăm bước đi không nói nửa lời.

Lại là sự im lặng suốt cả đoạn đường, cho đến khi đến

công ty, hai người mới đóng giả thân mật như thường ngày.

Chắc là bởi vì nhìn thấy sắc mặt của Hi Hiểu không được tốt lắm nên có rất nhiều người đã hỏi dò Hi Hiểu về chuyện tối qua. Cô đáp qua loa vài câu rồi quay người đi thẳng lên phòng của Tôn Bồi Đông: -Tổng giám đốc, tôi đến hỏi báo một chút tình hình tối qua!

Tôn Bồi Đông xoa tay, mặt cười rạng rỡ như hoa: -Ban này bên Gia Thái có gọi điện sang, nói là hai vợ chồng cô thể hiện rất tốt!

-Gia Thái gọi điện thoại đến rồi à?- Hi Hiểu ngạc nhiên: -Họ nói gì thế ạ?

Nghĩ kĩ lại thì suốt cả tối qua, mặc dù cũng có vài chuyện không như ý nhưng xét cả quá trình thì chẳng có vấn đề gì quan trọng cả. Thế nên bên đối tác đâu nhất thiết phải gọi điện thông báo vấn đề này?

-Chẳng nói gì cả, chỉ nói là tổng giám đốc Kiều rất hài lòng về cô. Cô ấy lại đang phụ trách về mảng này nên quyết định sẽ giao toàn bộ quyền đại diện cho Gia Thái cho cô!- nụ cười của Tôn Bồi Đông vẫn tươi rói: -Thật không ngờ, Nhan Hi Hiểu, cô chính là vị thần may mắn của công ty chúng ta!

-Thế ngài đã đồng ý chưa ạ?

-Đương nhiên là phải đồng ý rồi!- Tôn Bồi Đông nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, đây rõ ràng là một chuyện đương nhiên, đâu cần thiết phải hỏi lại: -Đây là chuyện đáng mừng mà! Tôi hi vọng cô ta sẽ kí một bản giao ước với chúng ta, đề ra kì hạn trên hình thức hợp đồng, nắm chắc trong tay con mồi béo bở này. Cô cũng biết là Gia Thái một năm có thể mang lại cho công ty ta hơn 40% lợi nhuận đấy!

-Nhưng mà tôi không đồng ý!- Nhan Hi Hiểu mím chặt môi, ánh mắt kiên quyết. Cô bước lên trước một bước, nhìn thẳng vào mắt Tôn Bồi Đông: -Tổng giám đốc, tôi sẽ không nhận quyền đại diện cho Gia Thái đâu!

-Cô....

-Tôi không chỉ không nhận việc đại diện cho Gia Thái mà sau này tôi cũng không ở lại Trụ Dương nữa!- Nhan Hi Hiểu dừng lại một lát rồi mới chậm rãi nói tiếp: -Tổng giám đốc, tôi muốn từ chức!

-Nhan Hi Hiểu!- mắt Tôn Bồi Đông mở to kinh ngạc: -Cô lại đùa đấy à?

-Tôi không đùa!- khỏe môi Hi Hiểu khẽ nhếch lên: -Chắc là ông cũng biết tôi đã có thai rồi! Hơn nữa, tối qua vì uống rượu nên tôi đã phải đến bệnh viện cấp cứu! Bác sĩ có dặn là nếu như còn lao lực như thế này nữa thì sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề!

-Tôi vốn định xin nghỉ đẻ sớm, nhưng Trụ Dương chúng ta không có quy định này....- Hi Hiểu khẽ cười: -Còn nhớ trước đây chị Trần ở phòng thiết kế có thai, mới được có hai tháng chứ đã lâu như tôi bây giờ đâu, ngài đã lấy lý do là làm việc không hiệu quả để cho chị ấy nghỉ việc. Tôi không muốn lại một lần nữa nhận được lệnh cho nghỉ việc của bộ phận nhân sự. Chính vì thế tôi nghĩ mình nên đi trước một bước!

Những lời nói này của Hi Hiểu khiến cho Tôn Bồi Đông cứng lưỡi: -Nhan Hi Hiểu, cô nói thế là ý gì? Cô mới đi làm lại được có mấy ngày, thế mà cô lại xin nghỉ việc một cách vô trách nhiệm như vậy hả?

-Nhưng tôi không muốn mất đứa con này bởi vì công việc, trách nhiệm này ai sẽ gánh vác đây? - Hi Hiểu thở dài: -Tổng giám đốc, xin ngài chớ lo lắng, về chuyện của Gia Thái xưa nay vẫn là do chồng tôi phụ trách. Lần này chúng ta đã bàn bạc tương đối tốt với bên đối tác, tôi vừa gọi điện thoại nói rõ với họ rồi, Gia Thái sẽ không bỏ quan hệ hợp tác với chúng ta đâu.

-Nếu như tổng giám đốc không chê, sau này đẻ án bên Gia Thái có gì không phù hợp, tôi có thể hỗ trợ không điều kiện, chỉ có điều....- cô khẽ nhếch môi: -Hiện giờ tôi sức khỏe hơi kém, thực sự không thể đảm đương được trọng trách này. Vì vậy đành phải phụ sự kì vọng của ngài rồi!

Tôn Bồi Đông nhìn Hi Hiểu, lông mày vẫn nhíu chặt lại. Khoảng một phút sau ông mới lên tiếng: -Lần này cô đã quyết tâm rồi?

-Vâng ạ!

-Giờ cô có thai mấy tháng rồi?

-Năm tháng ạ!

-Ok! Tôi cho cô nghỉ đẻ một năm....- dường như vừa đưa ra một quyết định quan trọng, Tôn Bồi Đông thở nặng nhọc: -Nhan Hi Hiểu, vì tôi coi cô là trụ cột của công ty nên mới phá lệ như vậy đây. Một năm sau, tôi hi vọng có thể nhìn thấy cô ở công ty này!

Hi Hiểu không ngờ Tôn Bồi Đông lại rộng lượng và thoải mái đến vậy. Hồi lâu sau cô mới định thần lại, khẽ nhoen miệng cười: -Vâng ạ!- cô chủ động đưa tay ra trước mặt Tôn Bồi Đông: -Tổng giám đốc, vậy hẹn ngài sang năm!

Có thể khiến cho Tôn Bồi Đông đưa ra một quyết định như thế này thật chẳng phải dễ dàng gì. Hi Hiểu tươi cười trở lại bàn làm việc, cảm thấy mọi chuyện đúng là do tạo hóa sắp đặt. Chỉ hai tháng trước cô còn bị Trụ Dương đá ra khỏi cửa, thế mà chỉ chớp mắt, cô lại trở thành một nhân tài mà công ty vô cùng trân trọng.

Thậm chí cô còn chưa đi thi đã có người ở bộ phận nhân sự mang bản hợp đồng đã chuẩn bị sang cho cô: -Cô Nhan, cô xem xem có vấn đề gì không, nếu không thì mời cô kí vào đây!

Hi Hiểu xem qua một lượt nội dung, đa phần là các điều khoản mang tính công thức của công ty chứ thực chất chẳng có mấy nội dung thực tế. Cô cảm bứt kí luôn lên bản hợp đồng. Cô Lâm Nhiên tọc mạch chờ cho nhân viên bộ phận nhân sự đi ra rồi mới ngoảnh đầu sang hỏi: -Chị Nhan ơi, lại được thăng chức rồi à?

-Ừm, đúng vậy!

-Vậy thì chúc mừng chị nhé!- cái loa của Lâm Nhiên đột nhiên cất cao giọng: -Trưởng phòng Nhan, lần này chắc là được thăng lên chức giám đốc rồi hả? Phải mời mọi người đi ăn mừng đấy nhé!

Vừa dứt lời thì tiếng hò reo ở bộ phận kế hoạch vang lên ầm ĩ. Hi Hiểu nhướn mày: -Thăng chức thì có gì khó đâu? Các người muốn thăng chức cũng rất EASY mà!

-Hả?

-Chỉ cần làm thủ tục thôi việc, được thông qua là OK liền!- Hi Hiểu bật cười: -Thưa các đồng chí, như vậy các vị sẽ được thăng lên chức vụ vĩ đại nhất trong lịch sử: người phụ nữ của gia đình!

-Cô từ chức à?- mọi người há hốc mồm kinh ngạc: -Nhan Hi Hiểu, sao cô lại từ chức?

-Đúng đấy....

-Một công việc tốt như vậy sao lại nói nghỉ là nghỉ chứ? giờ cô vừa được tăng lương, vừa được thăng chức, sao cô lại từ chức chứ?

-Ừm...à, tôi...- Hi Hiểu chậm rãi thu dọn bàn làm việc, đang định nói lời từ biệt với các đồng nghiệp thì chợt thấy cánh tay mình bị ai đó kéo đi, ngẩng đầu lên nhìn hóa ra là đôi mắt đen láy của Lí Tử Duệ: -Nhan Hi Hiểu, cô từ chức sao không nói với tôi?

-Tại sao phải nói với anh chứ?- gạt tay anh ra, Hi Hiểu lạnh lùng: -Từ chức là quyết định của cá nhân tôi, đâu có chịu sự chi phối của giám đốc thị trường như anh?

-Nhưng trên hợp đồng có nói rõ nếu như có quyết định trọng đại thì phải cùng đối phương bàn bạc rồi mới đưa ra...-

-Đó là chỉ những chuyện có liên quan đến tình cảm chứ không có liên quan đến sự nghiệp...- Nhan Hi Hiểu cắn chặt môi, ánh mắt lạnh lùng: -Còn nữa Lí Tử Duệ, ở đây là công ty, anh không sợ người khác biết chuyện chúng ta à?

-Nhan Hi Hiểu, cô đừng trêu tức tôi!

-Tôi qua anh đã định cho tôi một tội danh to đùng như vậy, tôi nghĩ kĩ thấy tội lỗi của mình thật không thể tha thứ...- khước môi Hi Hiểu nhếch lên: -Lí Tử Duệ, chẳng phải anh nói con người trên đời này đều rất tinh mắt hay sao? Vậy thì cứ để họ mở to mắt mà tìm hiểu. Nhan Hi Hiểu tôi đã đi đến nước này, không đương đầu được nhưng cũng không đến mức không thể trốn được.

-Cô...-

-Nếu như anh lo sau khi tôi ra đi, chuyện của Gia Thái sẽ thuộc về ai, vậy thì anh cứ yên tâm đi! Cái đề án của Gia Thái sẽ không chạy mất đâu mà sợ. Tôi sẽ nói với Kiều Việt, cũng sẽ nói với Lục Kỳ Thần...- Nhan Hi Hiểu lạnh lùng hừ giọng: -Vì vậy, Lí Tử Duệ, hi vọng anh có thể vui vẻ làm việc ở Trụ Dương này! Tôi sẽ không...vì anh...mà mất mặt nữa đâu!

Hi Hiểu đã dùng hai từ “mất mặt” để “báo đáp” lại buổi định tội hào hùng ngày hôm qua của Lí Tử Duệ. Nhìn thấy Hi Hiểu lao nhanh ra khỏi phòng làm việc, Lí Tử Duệ tức tối đấm rầm một cái vào tường. Anh không sao hiểu rồi, tại sao rõ ràng là bản thân mình phải chịu ảm ức, bản thân gặp phải hoàn cảnh bế tắc, vậy mà vẫn còn bị người ta quở trách?

Lẽ nào cô ấy từ chức là bởi vì anh? Trong đầu Lí Tử Duệ hiện ra đôi mắt long lanh của Hi Hiểu, đôi mắt ấy đang phát ra những tia nhìn ngang ngạnh. Đã giành lấy đề án bên Gia Thái, đã đuổi cổ được Nhạc Đồng...Nhan Hi Hiểu đã tạo ra một môi trường cực kì “an toàn”...dành cho anh.

Cô làm việc này hoàn toàn vô tư. Lí Tử Duệ cười chua xót, chậm rãi đi ra khỏi phòng làm việc. Anh lặng lẽ đứng từ xa quan sát người phụ nữ đang làm các thủ tục bàn giao công việc, đôi mắt của cô dường như vẫn còn vết tích của những giọt nước mắt đã khóc đêm qua. Nghĩ đến việc sau này không còn được làm chung trong một công ty với cô nữa, Lí Tử Duệ lại cảm thấy tâm trạng rối bời. Anh thờ dãi một tiếng rồi lặng lẽ trở vào phòng làm việc.

Anh vốn tưởng Hi Hiểu làm đơn thôi việc đã đủ tuyệt tình lắm rồi, nào ngờ phía sau vẫn còn có chuyện đang chờ đợi anh.

Buổi tối Tử Duệ phải tiếp khách nên hơn tám giờ anh mới về đến nhà. Vừa mở cửa ra đã thấy Hi Hiểu đang chống hông thu dọn đồ đạc, bên cạnh là ông bố ngốc nghếch của mình đang nghệt mặt ra, không biết phải làm gì để ngăn con dâu lại. Nhìn thấy cảnh tượng này, Lí Tử Duệ linh cảm có chuyện gì đó không lành. Chẳng nhẽ Hi Hiểu định đuổi bố anh về quê?

-Sao thế?- giọng điệu Tử Duệ có vẻ không vui: -Cô định làm cái gì thế hả?Định chuyển nhà à?

Hi Hiểu ngẩng đầu liếc anh rồi tiếp tục thu dọn: -Tôi định về nhà ngoại dưỡng thai.

Lí Tử Duệ nghe xong liền kéo cánh tay cô, gắt lên: Nhan Hi Hiểu, sao cô cứ bày hết trò này đến trò khác thế hả?

-Tôi đâu có...- Nhan Hi Hiểu vùng vẫy thoát khỏi bàn tay Tử Duệ, nào ngờ anh càng siết chặt tay hơn: -Lí Tử Duệ, anh bỏ tay ra!

Bố Tử Duệ đứng bên cạnh thấy thái độ của cả hai có vẻ không bình thường, lại bắt đầu cãi vã liền lên tiếng bảo vệ con dâu: Tử Duệ, có gì con từ từ mà nói!

-Nó đang có bầu, con chó có động chân động tay như vậy!- bố Tử Duệ định gỡ tay con trai ra, nào ngờ những điều ông nói lại chạm vào đại kị của cả hai người. Vừa nhắc đến cái thai trong bụng, Lí Tử Duệ càng mạnh tay hơn, anh lôi xềnh xệch Hi Hiểu vào phòng: -Bố, đây là chuyện riêng của chúng con! Bố để con với Hi Hiểu nói chuyện riêng một lát!

-Rốt cuộc cô làm sao?- Lí Tử Duệ đóng chặt cửa lại, cố gắng hạ thấp giọng: -Sáng nay không bàn bạc trước với tôi đã tự ý xin thôi việc, tôi đến lại định chuyển về nhà mẹ đẻ ở. Nhan Hi Hiểu, rốt cuộc tôi phải làm sao để phối hợp với cô đây?

-Lí Tử Duệ, tôi biết tôi sai rồi, nhưng sai thì cũng sai rồi, tôi đang cố để bù đắp lỗi lầm của mình- không hề xúc động như ban sáng, Hi Hiểu lúc này đã trở nên bình tĩnh: -Anh nói đúng, chẳng may có ai đó mang chuyện cái thai ra nói sẽ chỉ khiến cho anh mất mặt. Vì vậy tôi nghĩ kĩ rồi, tôi sẽ trốn tránh chuyện này.

Cô cười nhạt: -Dù gì thì về nhà ngoại dưỡng thai cũng là chuyện bình thường mà!

Lí Tử Duệ bất giác cảm thấy vô cùng hoang mang: -Cô thật sự là vì tôi sao?

Hi Hiểu ngẩng đầu: -Lí Tử Duệ, anh nói xem, chuyện đến nước này, tôi còn có thể là vì ai?

Cô không nói tiếp nữa, bởi vì cô nhìn thấy có một cái bóng đen ở bên cửa sổ. Không cần đoán cô cũng biết đó chính là bố của Từ Duệ đang muốn nghe lén cuộc đối thoại của họ.

-Từ Duệ, tôi đã nói chuyện xong với tổng giám đốc Diêu rồi, chiều nay tôi cũng đã gọi điện cho bên Gia Thái rồi, nói là tôi chủ động từ chức, chẳng có liên quan gì đến ai hết, bảo họ giao toàn bộ công việc cho anh. Còn về phía Lục Kỳ Thần, nếu như có cơ hội nói chuyện với anh ấy, tôi sẽ bảo anh ấy chớ lo chuyện bao đồng nữa!

-Đứa bé ngày một lớn, áp lực của chúng ta cũng ngày càng lớn. Vì vậy Lí Từ Duệ này, chi bằng hãy nhân lúc tôi còn linh hoạt, quay về nhà ngoại sống một thời gian. Hi vọng sau này lúc chúng ta gặp lại nhau, sự nghiệp của anh đã sáng sủa hơn. Không còn Nhạc Đồng ngáng đường nữa, anh chắc chắn sẽ như cá gặp nước!

Nói xong câu này, cô khẽ ngoảnh đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng vào cái bóng đen đang dần biến mất trên cửa sổ, bờ môi khẽ nở nụ cười chua xót. Cô quay người bỏ đi.

Tay cô vừa chạm vào nắm cửa thì đột nhiên sau lưng vang lên giọng nói trầm đục: -Hi Hiểu, khoan đã!- cô nghe thấy tiếng anh hít một hơi thật sâu, giọng nói chột nghẹn ngào: -Hi Hiểu, tôi chỉ hỏi cô một câu thôi!

-Cô...đã từng nghĩ đến chuyện bỏ đứa bé này chưa?

Hi Hiểu sững người, nhớ lại những sóng gió trước đây, cô khẽ cười: -Đã từng nghĩ đến, nhưng về sau bắt buộc phải sinh nó ra?

-Là vì ai?

-Lí Từ Duệ, anh nói rằng chỉ hỏi một câu thôi mà?

-Là vì ai?- lòng mày anh nhũn chặt lại, dường như câu hỏi này mang tính quyết định sinh tử đối với anh. Anh sốt ruột truy hỏi: -Là vì anh ta ư?

Khoảnh khắc từ “anh ta” vừa được cất lên, anh thấy bờ vai cô thoáng run lên.

Chỉ trong khoảnh khắc, tất cả đều trở lại tĩnh lặng như làn nước.

-Không, là vì bản thân tôi!- một tiếng “kẹt” vang lên, Hi Hiểu đã đẩy cửa bước ra ngoài, miệng cô vẫn lắp bắp như nói cho chính mình nghe: – Vì chính bản thân tôi thôi!

Nhan Hi Hiểu ra đi không thành, không phải là vì ai khác, mà chính là bởi vì người cha thuần phác của Lí Từ Duệ. Vốn dĩ là cuối tuần nên hai người định ngủ thêm một lúc nữa. Nhưng mới sáng sớm đã bị tiếng lục đục trong phòng khách làm tỉnh giấc. Lí Từ Duệ nhìn thấy bố mình đang sắp xếp hành lí ở trong phòng khách liền vội vàng hỏi: -Bố, có chuyện gì thế?

-Tôi qua Hi Hiểu đòi đi, hôm nay bố lại thu dọn hành lí...- Lí Từ Duệ đột nhiên cảm thấy bức bối: -Hai người có phải chán ngấy nơi này rồi nên mới rủ nhau đi hết hay không?

Thấy con trai tự dưng nổi cáu, bố Từ Duệ có hơi bối rối. Nhìn thấy bóng Hi Hiểu phía sau Từ Duệ, ông mới ngại ngần nói: -Bố ở đây lâu thế rồi, cũng nên quay về rồi!

-Lần này bố đến đây chẳng phải là vì nhà của chú hai đang sửa hay sao? Giờ mới được có mấy ngày thôi mà, chắc chắn là còn chưa sửa xong đâu!- Lí Từ Duệ chán nản vô đầu: -Bố à, giờ đã đủ phức tạp rồi, bố đừng có lừa đồ thêm dầu nữa có được không?

-Con nói cái gì thế hả?- bố Lí Từ Duệ trợn mắt quát anh rồi quay sang mỉm cười với Hi Hiểu: -Hi Hiểu, sao con không đi ngủ thêm một lát nữa? Nhưng mà cả hai đứa đều tỉnh rồi cũng tốt...- ông lão chỉ tay vào các món ăn trên bàn ăn: -Vừa hay kịp ăn xong bữa sáng.

Nhìn thấy nụ cười gượng gạo của bố Từ Duệ, Hi Hiểu chột cảm thấy có gì đó không bình thường: -Bố...- cô đến bên cạnh kéo tay ông: -Bố không phải vì con đòi về nhà ngoại nên mới quyết định ra đi đấy chứ?

-Không phải, không phải đâu, sao có thể chứ?- thái độ của ông cuống quýt thấy rõ. Ông hoang mang xua tay, nụ cười như đông cứng lại: -Con nghĩ ngợi nhiều như vậy làm cái gì, chẳng qua là ở đây lâu quá thấy bí bức, thế nên bố mới muốn về!

Hi Hiểu không phải là con ngốc. Cho dù ông có nói gì cô cũng có thể nhìn ra được, chuyện này rõ ràng là có liên quan đến cô. Cô khóc dờ mếu dờ: -Bố, bố đừng để ý con làm gì. Con đã lâu lắm rồi không về qua nhà nên...-

-Bố ơi, Hi Hiểu không có ý đó đâu!

-Bố thật sự không phải là vì chuyện đó mà!- ông lão càng nói mặt càng đỏ tợn. Ông xách cái túi lên, bất chấp sự can ngăn của hai người, một mực lao ra cửa: -Kiểu gì thì kiểu nhất định hôm nay bố phải về!

-Bố...- Lí Từ Duệ kéo tay ông lão lại: -Chẳng phải bố nói là cái nhà cũ của chúng ta đã bị ủy ban đẩy đổ rồi sao? Nhà chú hai lại chưa sửa xong, bố về quê biết ở đâu?

-Thiếu gì chỗ cho ông già này ở chứ...- bố Từ Duệ vẫn kiên quyết đi: -Nhưng mà Hi Hiểu này, con đừng về thành phố C, bố nghe nói phụ nữ mang thai

mà ngồi xe nhiều dễ gây động thai đấy!

-Bố, con thực sự không phải vì bố mà làm vậy đâu!- Hi Hiểu hốt hoảng: -Bố hỏi Từ Duệ mà xem, con chỉ là muốn về nhà ngoại nghỉ ngơi ít ngày thôi mà!

Chuyện gia đình có một đặc điểm là càng giải thích càng rối rắm. Một người xưa nay luôn giỏi giang trong vấn đề văn chương nay đột nhiên cảm thấy cho dù mình có giải thích như thế nào đi chăng nữa dường như cũng không làm sáng tỏ được vấn đề. Cô nhìn sang Lí Từ Duệ, hi vọng anh giúp cô nói đỡ vài câu, dù sao thì con trai thuyết phục vẫn dễ hơn con dâu mà.

Nhưng mà Từ Duệ chỉ đứng im lì, môi mím chặt không nói nửa lời.

Mãi một lúc lâu sau anh mới nói ra một câu: -Bố, con đưa bố chút tiền... - anh quay về phòng mang ví tiền ra: -Bố đợi con một chút, con mặc quần áo xong sẽ ra ngân hàng!

Hi Hiểu há hốc mồm kinh ngạc, nhìn theo cái bóng của anh đi vào trong phòng. Mặc kệ Lí Từ Duệ đang thay quần áo, cô kéo cánh tay anh, sốt ruột nói: -Anh bảo bố đi đâu? Tôi không có ý đó mà?

Anh nhìn cô, bình thản đứng trước gương chỉnh trang lại quần áo: -Tôi biết!

-Anh biết sao còn không giải thích giúp tôi? Sao còn để bố đi?- Hi Hiểu thật không hiểu được anh đang nghĩ gì, cô liền cao giọng: -Lí Từ Duệ, anh thật là....

-Thật là làm sao?- anh hằn giọng: -Thích đi thì đi, ông ấy đi rồi, cô cũng đi. Như vậy chẳng phải càng tốt sao?

Dứt lời, anh cầm ví tiền, sải bước ra khỏi phòng ngủ.

Lúc Từ Duệ quay về đã là giữa trưa rồi. Vừa vào đến phòng khách, Từ Duệ đã nhìn thấy Hi Hiểu ngồi như một pho tượng trên ghế sofa. Vừa nhìn thấy anh về cô lập tức lao đến, đôi mắt ảm đạm như người mất hồn: -Anh thật sự để bố đi rồi sao?

-Không phải là thật thì là giả chắc?- Lí Từ Duệ mặt mày thả mình xuống ghế sofa: -Sao? Có cần phải tiễn cô nữa không?

Nói rồi anh liền vỗ vỗ lên đầu: Ấy quên mất rồi, hai người vốn dĩ có thể ngồi cùng một chuyến xe mà!

Hi Hiểu chẳng còn đầu óc nào mà để ý đến những lời châm chọc của anh lúc này, trong đầu cô hiện giờ chỉ có hình ảnh của ông cụ trước lúc đi. Mặc dù cô không hề có ý đuổi ông đi nhưng giờ nghĩ lại, hình như đây chính là cái họa do cô gây ra. Cho dù không phải là một người con dâu hiếu thuận nhưng cũng không thể trở thành một đứa con dâu xấu xa. Nghĩ đến đây, cô vô cùng hối hận, miệng lắp bắp: -Thực sự xin lỗi, tôi quả thực không có ý đó!

Chuông điện thoại đột ngột đổ chuông. Nhan Hi Hiểu chớp lấy cái điện thoại, thật không ngờ người gọi chính là bố của Từ Duệ.

Lôi thôi một hồi, ý của bố Từ Duệ là Hi Hiểu không được đi đâu cả. Chuyện đã đến nước này rồi, Hi Hiểu không thể nào từ chối được, chỉ có thể tiếp tục giải thích vài câu rồi vội vàng cúp điện thoại.

Ngẩng đầu lên thấy Lí Từ Duệ đang chớp chớp mắt nhìn cô, đôi môi hơi cong lên: -Sao, còn đi không?

-Không đi nữa!- Nhan Hi Hiểu cúi đầu khẽ đáp: -Bố không cho tôi đi!

Lí Từ Duệ cười nhạt: -Nếu như cô một mực muốn đi thì mặc kệ ông ấy! Nếu như cô vì tôi mới quay về thành phố C, vậy thì không cần phải đi!

Hi Hiểu sững người nhìn anh, đột nhiên không biết phải nói cái gì, chỉ biết gật đầu đáp: Ừ.

Nhìn thấy cô gật đầu, Lí Từ Duệ liền quay người đi vào phòng ngủ: -Thực ra bố tôi đi rồi cũng tốt, tôi cảm thấy với tình trạng hiện nay của chúng ta, sau này sẽ càng phức tạp hơn. Hơn nữa hai người cứ phải ngủ chung một giường cũng chẳng phải là một ý kiến hay.

-Ừ..- thực ra Hi Hiểu lúc cân nhắc quay về thành phố C cũng là vì lý do này. Mặc dù hai người có thỏa thuận từ trước, thế nhưng chuyện tình cảm trước nay thường không giải quyết dựa trên hợp đồng. Mặc dù hiện giờ cô chẳng phải là một người phụ nữ bình thường, cho dù không gặp anh thì đứa con trong bụng cũng không cho phép cô làm việc gì đi quá giới hạn. Nhưng Lí Từ Duệ thì khác, đàn ông 30 tuổi đầu, đang ở cái độ tuổi xuân xanh....

Điều khiến cho anh luôn duy trì thái độ rất quân tử của mình, Hi Hiểu nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ chỉ có hai nguyên nhân này: Thứ nhất. Anh có vấn đề về sinh lý, hoặc cũng có thể là do tổn thương với người bạn gái cũ nên đã lãnh cảm với vấn đề này. Thứ hai, anh ghét cô đến cùng cực, vì vậy mới chẳng có chút hứng thú nào với cô cả. Trong khi cô còn đang đắm chìm trong suy nghĩ thì hơi thở của anh đã trở nên đều đều. Nếu như cố gắng đưa ra thêm một cái nguyên nhân thứ ba nữa thì có lẽ, đó là khả năng kiềm chế của anh quá mạnh, đối mặt với một người như hoa như ngọc như vậy hết ngày này qua ngày khác mà anh vẫn bình thản duy trì phong độ của mình.

Thế nhưng Hi Hiểu là người biết “tự lượng sức mình”. Cô biết nguyên nhân thứ nhất và thứ ba gần như khó có tính khả thi, chỉ có điều thứ hai có lẽ mới là nguyên nhân giúp cho cô được “an toàn” từ đó đến giờ.

Cô trước nay không bao giờ tin vào câu “đàn ông không dùng nửa thân dưới để suy nghĩ”, nghe có vẻ là chân lý nhưng thật là lại có phần hơi phiến diện. Về ham muốn của đàn ông, có lẽ cần phải xem xét mục tiêu của ham muốn mới chính xác được. Nếu như người phụ nữ ấy là một cô gái xấu ma chê quỷ

hòn, chẳng khác gì một con quái vật, cô không tin là “thằng nhỏ” của đàn ông lại có thể ngóc đầu lên được.

Nói trắng ra là, chẳng phải thằng đàn ông nào cũng có dũng khí đem lòng yêu Thị Nở.

Thế nhưng trong lòng Hi Hiểu lại thầm mong nguyên nhân chính là đáp án thứ ba. Cô nhủ thầm có lẽ lâu quá rồi không có đàn ông nên cô mới có ảo tưởng, cho nên mới hi vọng, mới gửi gắm thiện cảm vào người đàn ông không nên gửi gắm nhất này.

Mặc dù đây chỉ là một ảo tượng không thể tồn tại.

Ngày tháng trôi qua, cùng với cái bụng ngày càng to lên của Hi Hiểu là sự khó xử và bối rối của Lí Tử Duệ. Hai người họ không còn có thể hòa thuận như trước đây được nữa, thậm chí cả ngày chẳng ai nói với ai một câu. Hi Hiểu thậm trọng giữ đúng vai trò “người phụ nữ của gia đình” của mình, sáng chuẩn bị thức ăn sáng rồi tiễn Lí Tử Duệ đi, tối làm cơm chờ anh quay về.

Ngoài những việc đó ra, cuộc sống của hai người dường như chẳng có điểm gì giao nhau.

Hi Hiểu cứ nghĩ rằng cuộc sống của cô cứ thế này trôi qua cho đến khi hết hạn hợp đồng là ba năm nếu như không có một cú điện thoại của người làm ở ủy ban quản lí dân số gọi đến.

Người đó hỏi Hi Hiểu: -Cô Lí, nghe nói cô có thai rồi hả? Vậy thì xin hỏi cô đã làm giấy phép sinh nở chưa?

Hi Hiểu ngơ ngác: -Giấy phép sinh nở á?

Người quản lí dân số đó sốt ruột giải thích cho cô hiểu đó là chính sách kế hoạch hóa gia đình phổ biến trên cả nước. Hóa ra khi kết hôn đã phải làm một giấy chứng minh là kết hôn lần đầu, sau đó đợi đến khi có thai mới tiến hành các mục kiểm tra, sau đó mới được cấp giấy phép cho phép sinh nở. Nếu như không có giấy phép sinh nở thì đứa trẻ ra đời là vi phạm chính sách sinh đẻ và giáo dục của quốc gia, sau này sẽ khó mà giải quyết vấn đề hộ khẩu.

Hi Hiểu không biết rằng lại có nhiều vấn đề rắc rối đến như vậy.

Cô nhăn nhó mặt mày: -Cái này phải làm thế nào ạ?

-Yêu cầu đơn vị của cả hai bên vợ chồng chứng minh là kết hôn lần đầu, sau đó đến ủy ban kế dân số kiểm tra và chứng thực!

-Yêu cầu phải cả vợ lẫn chồng cùng tham gia ạ? - Hi Hiểu ngơ ngác: -Một mình tôi không được sao?

-Nếu như cô cảm thấy tự mình có thể đẻ con được thì mình cô đến cũng không sao!- người quản lí khẽ hừ giọng đáp: -Nhanh nhẹn lên, theo lí mà nói những chuyện này nên làm từ lúc chuẩn bị kết hôn mới phải, các người hiện giờ đang là vi phạm chính sách của nhà nước đấy!

Một câu chính sách, hai câu chính sách khiến cho Hi Hiểu cảm thấy chột dạ. Suốt cả buổi chiều cô cứ quay cuồng với chuyện làm giấy cho phép sinh đẻ. Cả vợ lẫn chồng, như vậy chẳng phải là nói cả cô và Lí Tử Duệ phải cùng làm hay sao?

Không còn nghi ngờ gì nữa, mở tờ giấy đăng kí kết hôn đỏ chói ra, trên đó là khuôn mặt rạng rỡ của hai người, đó chính là anh và cô.

Nhưng mà, một khi làm giấy cho phép sinh đẻ thì có nghĩa Lí Tử Duệ sẽ phải chịu trách nhiệm về đứa bé này. Bắt một người đàn ông làm cha của một đứa bé chẳng có quan hệ máu mủ gì với mình. ...chỉ nghĩ đến chuyện này thôi Hi Hiểu cũng cảm thấy quá tàn nhẫn.

Hơn nữa, Lí Tử Duệ lại rất dễ tâm đến vấn đề cốt nhục.

Cô cứ quay cuồng trong những suy nghĩ này, đến nỗi quên mất cả thời gian, cho đến tận khi nghe thấy tiếng bước chân của Lí Tử Duệ, Hi Hiểu mới sực nhớ đến chuyện nấu cơm. Cô vội vàng đi vào bếp, luống cuống chuẩn bị cơm nước. Đang thái rau thì đột nhiên cô thấy cánh tay mình bị nắm chặt: -Đừng làm nữa, ra ngoài ăn đi!

Trừ buổi trưa và những hôm phải tiếp khách ra thì Hi Hiểu với Tử Duệ rất ít khi ra ngoài ăn. Lúc trước, khi quan hệ giữa hai người còn tương đối tốt, Lí Tử Duệ thường có thói quen ca ngợi tài nghệ nấu nướng của Hi Hiểu, chỉ cần không gấp gáp về thời gian thì anh thường lôi cô về nhà nấu nướng với lí do ăn ở ngoài không vệ sinh lại tốn tiền. Cũng may mà Hi Hiểu không giống như những cô gái hiện đại, rất ghét việc bếp núc. Nhìn thấy Lí Tử Duệ ăn ngon lành những món ăn do mình nấu, Hi Hiểu ngược lại còn cảm thấy rất vui.

Vì vậy một khi hai người ra ngoài ăn cơm, Hi Hiểu liền cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra. Quả nhiên đúng như cô dự đoán, trong lúc chờ mang món ăn lên, Lí Tử Duệ cau mày nói: -Cô có biết hôm nay ai đã gọi điện cho tôi không?

-Ai?

-Kiều Việt. ...- anh dốc lọ tương ớt ở bên cạnh vào bát canh đang bốc khói nghi ngút, lông mày nhíu lại: -Chiều nay cô ta gọi điện cho tôi, hỏi tôi đứa bé trong bụng cô là của ai?

“Cạch”...đôi đũa trong tay Hi Hiểu rơi xuống nền nhà, bàn tay cô run run. Lí Tử Duệ ngẩng đầu nhìn cô, giọng nói vẫn rất điềm đạm: -Cô có biết đáp án mà tôi đưa ra là gì không?

-Là gì?

-Tôi nói, là của tôi!- anh đột nhiên hắng giọng: -Tôi nói, đứa con trong bụng cô là của tôi. Chuyện này chẳng có liên quan gì đến Kiều Việt, còn về hợp đồng, đây chẳng phải là vấn đề mà cô ta cần phải quan tâm.

Hi Hiểu bắt giác thở phào nhẹ nhõm. Cái hành động nhỏ này của cô không hề lọt khỏi mắt Lí Tử Duệ. Anh cảm thấy trái tim mình như thất lại, một cảm giác rất khó nói dâng lên trong lòng: -Cô có thể thở phào nhẹ nhõm rồi?

Hi Hiểu không ngờ Lí Tử Duệ lại quan sát kĩ đến như vậy, cô chỉ âm ừ trong cổ họng.

-Tại sao?-anh tiếp tục đảo tung bát canh đang bốc khói: -Không muốn cho anh ta biết à?

Hi Hiểu cảm thấy câu hỏi này đang đè chặt lên lồng ngực cô. Cô không thể nào trả lời anh được, chỉ âm ừ để ứng phó cho qua chuyện.

Lí Tử Duệ đột nhiên bật cười, đôi môi khẽ nhếch lên như đang tự châm chọc: -Nhan Hi Hiểu, cô thật là ích kỉ!

-Sao trước đây tôi không hề phát hiện ra là cô có cái ưu điểm này nhỉ?- anh tiếp tục cười: -Âm thầm sinh con đẻ cái cho đàn ông...Nhan Hi Hiểu, cô chẳng khác gì đức mẹ!

Những lời nói đầy châm chọc như những lưỡi dao cứa vào tim cô, nhưng Hi Hiểu hoàn toàn không có sức để phản kháng. Cô thần thờ đảo bát cháo trước mặt, hỏi anh như chẳng mấy để tâm: -Tại sao anh lại giúp tôi?

Thừa nhận một đứa trẻ chẳng có quan hệ máu mủ gì là con của mình, đối với đàn ông mà nói đây chẳng khác gì là một điều sỉ nhục.

-Tôi không cảm thấy đang giúp cô...- Lí Tử Duệ lắc đầu: -Nhan Hi Hiểu, tôi chỉ đang bảo vệ sự tự tôn của mình!- anh dừng lại một lát rồi khẽ nói: -Cô không cảm thấy nếu như nói đó không phải là con của tôi thì tổn thất của cô càng lớn, còn tôi thì càng bị sỉ nhục hay sao?

-Vừa mới kết hôn mà bà xã đã cho mọc ngay một cái sừng to đùng ở trên đầu...- anh cười nhạt: -Một cuộc sống như vậy quá tàn khốc, tôi không đủ sức chịu đựng!

Mặc dù Nhan Hi Hiểu cảm thấy vô cùng áy náy đối với anh,

nhưng khi nghe thấy anh nói rằng đứa bé trong bụng cô là nỗi sỉ nhục quá lớn đối với anh, cô vẫn không thể chấp nhận được. Hi Hiểu cười chua xót, không nói thêm nữa lời.

Lí Tử Duệ cảm thấy Hi Hiểu hôm nay rất kì lạ. Nếu như là bình thường, chỉ cần anh châm chọc vài câu là cô nhất định sẽ nổi khùng lên và phản kích anh tới tấp. Thế nhưng Hi Hiểu lúc này lại điềm đạm ngồi ăn cơm như không hề có chuyện gì xảy ra.

Nhớ lại bộ dạng như người mất hồn của cô lúc anh vừa mới về đến nhà, Lí Tử Duệ sốt ruột hỏi: -Cô không sao chứ?

-Hà...à...không...- cô cười gượng gạo: -Anh đang nói cái gì ấy nhỉ?

-Tôi chẳng nói gì cả...- nhìn cô hồi lâu, Lí Tử Duệ mới khẽ đáp. Hai người lặng yên ngồi ăn cơm. Đột nhiên anh nhướn mày hỏi: -Hi Hiểu, cô có chuyện gì cứ nói thẳng ra....không cần lo tôi không gánh vác nổi đâu!

-Hai ngày nay, những chuyện tôi phải trải qua nhiều đủ để tôi phải mất cả đời để tiêu hóa. Vì vậy, có thêm vài kí lô nữa chắc cũng không thành vấn đề...- Lí Tử Duệ nhếch môi: -Nào, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi đây!

Hi Hiểu nhủ thầm sớm muộn gì anh cũng biết chuyện, có lẽ nên nhân cơ hội này nói ra với anh. Nghĩ là làm, cô liền nói: -Lí Tử Duệ, ủy ban quản lí dân số gọi điện đến...nói phải làm giấy phép sinh nở.

-Giấy phép sinh nở?- Lí Tử Duệ ngạc nhiên: -Thì làm đi!

-Một mình tôi không thể làm được...- Hi Hiểu thở dài, chậm rãi nói: -Họ yêu cầu phải cả hai vợ chồng cùng làm.

Lí Tử Duệ vô cùng sững sốt. Hôm nay đã bị ép buộc phải thừa nhận đứa con của người khác là con của mình, anh đã cố nhịn nhục để nhượng bộ. Thật không ngờ, giờ cô lại đưa ra một yêu cầu hoang đường như vậy cho anh, nếu như làm vậy chẳng khác nào thừa nhận đứa trẻ trên giấy tờ.Chuyện này đã được nâng lên một nấc thang mới.

Lí Tử Duệ im thít không nói, chỉ cúi gập thức ăn bỏ vào miệng. Anh nhai chậm rãi, nhai một cách bất lực.

Nhìn bộ dạng của Lí Tử Duệ lúc này, Hi Hiểu không dám nói gì thêm. Đúng là một bữa ăn vô vị, hai người duy trì trạng thái im lặng này cho đến khi về nhà. Sau khi lần lượt vệ sinh cá nhân xong, Hi Hiểu đang định vào phòng ngủ thì Lí Tử Duệ cất tiếng gọi: Nhan Hi Hiểu!

-Hà?

-Cô muốn tôi làm thế nào?- anh cúi đầu đứng dựa lưng vào cửa phòng, trên tay vẫn cầm điếu thuốc, vẫn là không hút mà dường như chỉ là để ngậm ngấm lần khói mơ hồ bay lên: -Cô nói đi, cô muốn tôi làm như thế nào?

Cả người anh như chìm trong khói thuốc, phảng phất sự cô đơn và âm ỉ. Hi Hiểu nheo nheo đôi mắt, đây là lần thứ ba cô nhìn thấy người đàn ông này rơi vào trạng thái như vậy. Hai lần trước, đều là vì Nhiễm Nhược San

Thế mà lần này lại chính là vì bản thân cô. Hi Hiểu cười chua xót: -Thứ tôi muốn anh có đáp ứng không?

-Không dám chắc!

-Tôi muốn anh sẽ cùng tôi đi chứng minh, chứng minh đứa bé là con anh!- cuối cùng thì cô cũng nói ra được câu nói đè nén trong lòng: -Tôi chỉ mong con tôi có được một danh phận, để không bị người đời chê cười!

-Lí Tử Duệ, tôi đã nghĩ rồi, nếu như anh đồng ý làm bố của con tôi trong ba năm, vậy thì căn nhà này tôi không cần nữa. Sau ba năm nữa tôi sẽ trả cho anh!- cô cố gắng nói một cách thật thành khẩn: -Coi như tôi cầu xin anh, ba năm sau chúng ta chia tay, tuyệt đối sẽ không còn dây dưa gì nữa. Tôi sẽ không dùng cuộc hôn nhân này để ép anh phải đưa tiền nuôi dưỡng con tôi, vì vậy anh có thể yên tâm, về tất cả mọi thứ!

-Cái cô cần chỉ là thân phận một người cha hay sao?

-Đúng vậy!- Nhan Hi Hiểu thờ ơ, cô căng thẳng nhìn anh, cảm thấy chỉ có anh mới có thể cứu vớt cuộc đời của cô!

-Được!-Rất lâu sau anh mới khó nhọc thốt lên lời: -Ngày mai, tôi sẽ đi lấy chứng nhận cho cô!

Nói rồi anh xoay người định đi về phòng. Hi Hiểu nhìn theo cái bóng của anh, cổ họng như bị tắc nghẹn, chỉ có thể thốt lên hai từ: -Cám ơn!

Lí Tử Duệ ngẩng người, từ từ ngoảnh đầu lại: -Nhan Hi Hiểu, tôi chỉ vì cô!

Giọng nói của anh nhẹ như hơi thở, như nói cho chính mình nghe. Chẳng mấy chốc anh đã biến mất khỏi tầm mắt của cô. Nhan Hi Hiểu đứng dựa lưng vào cửa, trong lòng rối như tơ vò.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cứu Vãn, Nên Nắm Tay Nhau Như Thế Nào?

Lí Tử Duệ là người nói biết giữ lời, chẳng mất quá hai ngày, anh đã lấy được giấy chứng nhận của công ty về cho cô.

-Đây là chứng nhận của công ty...- Lí Tử Duệ chia một tờ giấy chứng nhận ra trước mặt Hi Hiểu: -Chứng nhận chúng ta kết hôn lần đầu, chứng minh cô chưa từng nạo phá thai, chứng nhận đây là đứa con đầu tiên của cô.

-Ừ- Hi Hiểu cầm lên xem qua một lượt rồi đột nhiên lấy từ sau lưng ra một xấp tài liệu: -Cái này...anh cũng xem đi!

Lí Tử Duệ nhướn mày: -Cái gì vậy?

-Thỏa thuận!- Hi Hiểu nói ngắn gọn: -Tôi nghĩ rồi, mấy lần trước đều là anh thay đổi hợp đồng của chúng ta, hơn nữa đều là vì tôi. Cho dù thế nào thì lần này tôi đã khiến anh phải chịu thiệt thòi, vì vậy có một số điều khoản bắt buộc phải thay đổi.

Lí Tử Duệ xem kỹ lưỡng một lượt, hóa ra những điều kiện mà cô nói hôm đó đều đã được ghi lên trên hợp đồng. Anh khẽ nhếch môi cười: -Xuất phát từ việc bên A đã gánh vác trách nhiệm làm cha trên danh nghĩa cho đứa con của bên B, bên B nguyện từ bỏ 60% tiền nhà ở sau khi li hôn để bồi thường quyền lợi cho bên A.

-Đúng vậy.

-Nếu như bên A chối bỏ trách nhiệm giữa chừng, có những hành vi gây ảnh hưởng đến danh tiếng của bên B, sau khi hết hạn hợp đồng sẽ bị triệt khẩu một nửa để cảnh cáo.

-Bên B đảm bảo, sau khi hết hạn hợp đồng, tuyệt đối không lấy hôn nhân ra làm lí do ép buộc bên A phải thực hiện trách nhiệm làm cha của mình. Nếu như vì chuyện này mà xảy ra tranh chấp, bên B sẽ phải bồi thường cho bên A số tiền mặt tương ứng.

-Ừ.

-Nếu như bên A cảm thấy không cần thiết phải duy trì cuộc hôn nhân này, cần phải thông báo cho bên B biết, hai bên cùng bàn bạc để đi đến thống nhất trong việc rút ngắn thời hạn hợp đồng.

-Đúng.

-Những điều khoản này chẳng có lợi gì cho cô cả...- Lí Tử Duệ bỏ bản hợp đồng xuống, hai hàng lông mày nhíu chặt lại: -Nhan Hi Hiểu, cô nghĩ thế nào thế hả? Một khi tôi đặt bút kí thì đây chính là con số 36 vạn đấy!

-Tôi biết!- cô cười nhạt, dường như đã liệu hết mọi chuyện: -Nhưng cái anh phải gánh vác chính là thân phận người cha. Nếu như sau này tái hôn, bắt đầu cuộc sống mới thì có thể đây sẽ là một vết đen trong đời anh. Tôi đã bắt anh phải gánh chịu điều này thì đương nhiên tôi phải có trách nhiệm bồi thường cho anh!

Lí Tử Duệ sao lại không nghĩ đến chuyện sau này nhỉ? Cái giấy cho phép sinh đẻ này là bước đầu tiên đối mặt với hiện thực, sau này anh còn phải để cho đứa trẻ gọi mình là bố, anh phải gánh vác trách nhiệm trên danh nghĩa của một người giám hộ, anh phải đóng vai trò là người trụ cột của gia đình trên danh nghĩa... Cho dù sau này có người nói đứa trẻ này chẳng giống anh chút nào, anh vẫn phải tươi cười giải thích rằng nó thực sự là con đẻ của tôi.

Nghĩ đến đây, anh lại thấy đầu óc mình quay cuồng.

Thế nhưng, đối diện với Nhan Hi Hiểu, anh lại học được phép thắng lợi tinh thần để tự an ủi bản thân. Anh nghĩ, thôi thì đến đâu hay đến đó. Chuyện có thai đã truyền ra ngoài rồi. Nếu như giờ li hôn, cô không chỉ chẳng có nơi nương tựa mà thanh danh của anh cũng bị hủy hoại.

Nếu như nói thẳng đứa bé không phải là con anh, Hi Hiểu sẽ bị người đời chửi rủa. Nếu như thừa nhận đứa trẻ là con của mình, lúc li hôn sẽ khó tránh khỏi bị người đời chê cười anh bỏ rơi vợ con. Như vậy càng tồi tệ hơn. Nói tóm lại, cuộc hôn nhân này cho dù thế nào cũng đều phải chai mặt ra để mà gánh vác hậu quả.

Hi Hiểu lại tỏ ra rất biết điều trong chuyện này, lại còn tự ý sửa lại hợp đồng. Anh lật lại bản hợp đồng một lần nữa, phát hiện một số chỗ sai đã được sửa lại nghiêm chỉnh. Tử Duệ khẽ cười nhạt: -Nếu như tôi kí rồi cô sẽ thiệt đấy!

-Tôi thiệt về tiền bạc nhưng tiền có thể kiếm lại được! Còn cái anh phải hi sinh chính là danh tiếng. Tôi làm như vậy chỉ là dùng phương pháp công bằng và hợp lí để giải quyết vấn đề...- cô thờ dãi: -Mặc dù vẫn nói thanh danh là vô giá nhưng Lí Tử Duệ này, tôi đã cố gắng hết sức để có thể bồi thường cho anh rồi!

-Ok!- anh mỉm cười: -Đằng nào cũng là có lợi cho cả hai! Cứ coi như cô dùng 36 vạn để mua cái danh một người cha.

Thấy Tử Duệ cứ phải nói rõ ràng lợi ích như vậy khiến cho Hi Hiểu cảm thấy xót xa trong lòng. Nhưng ngoài mặt cô vẫn cố gắng gượng cười: -Đúng vậy!

Anh cầm bút lên, đột nhiên hàng chữ cuối cùng lướt qua trong mắt anh: – Còn điều cuối cùng thì sao? Có cần thay đổi không?

-Điều cuối cùng á?- Hi Hiểu cầm bản hợp đồng lên, miệng lầm bầm đọc: -Để đảm bảo quyền lợi, hai bên A, B không được phép nảy sinh tình cảm. Nếu như một bên làm trái với quy định, sau khi li hôn, toàn bộ căn nhà sẽ thuộc về bên kia.

-Đúng, có cần thay đổi không?

-Chắc là không đâu?- Hi Hiểu cúi đầu cười nhạt: -Tôi đâu có hi vọng anh đem lòng yêu tôi!

-Nếu như yêu thật thì sao?

-Cái gì?- câu hỏi của anh khiến cho trái tim cô chợt run lên. Vừa nói dứt lời, anh liền cầm bút kí nhanh lên bản hợp đồng, cứ như thể chẳng có chuyện gì xảy ra hết: -Xong rồi!

Thay vì nói sửa lại bản hợp đồng này là để đảm bảo quyền lợi của Lí Tử Duệ thì nên nói rằng sửa lại bản hợp đồng này là để Hi Hiểu có thể bù đắp cho anh thì hơn. Có bản hợp đồng này rồi, Hi Hiểu sẽ không còn phải cảm thấy áy náy mỗi khi đối mặt với Tử Duệ nữa, và mỗi khi nói về chuyện của đứa trẻ, cô cũng không còn phải cúi đầu khó xử nữa.

Tâm trạng này sẽ giúp cho Hi Hiểu sống thoải mái hơn một chút. Vài ngày sau, cô liền cùng Lí Tử Duệ đến phòng dân số để kiểm tra và hoàn thành thủ tục.

Hết người này đến người kia quở trách hai người vì làm thủ tục này quá muộn, thực ra giờ đã hết thời gian làm từ lâu rồi. Nếu như không phải có người đồng nghiệp của mẹ Hi Hiểu làm ở đây thì có lẽ cái giấy cho phép sinh nở của cô chẳng thể làm nổi. Hi Hiểu phải nói khó mãi cuối cùng mới được kiểm tra rồi bảo Lí Tử Duệ dùng tiền để hoàn tất sự việc. Tất cả thủ tục phải chờ một tháng sau mới được lấy.

Ra khỏi phòng dân số, Lí Tử Duệ bất giác thở dài: -Đúng là phức tạp!

-Chẳng còn cách nào khác cả, ai bảo nước ta đông dân, kế hoạch hóa gia đình lại quá khắt khe...- Nhan Hi Hiểu giờ tay ra vẫy một chiếc taxi: -Trước đây tôi cũng không biết sinh một đứa trẻ lại phức tạp đến như vậy!

Hai người cười cay đắng rồi ngồi vào trong xe. Người lái xe chẳng khác gì một cái loa phát thanh, suốt chặng đường đi cứ bô lô ba la mãi không thôi. Hình như nhìn thấy cái bụng nhô lên của Hi Hiểu, người lái xe cười bảo: -Cô có bầu mấy tháng rồi?

-Bảy tháng ạ!

-Nhìn hai người thế này chắc chắn đứa bé sinh ra sẽ rất xinh đẹp!- người lái xe cười sáng khoái mà không biết rằng mình vừa chạm vào nỗi đau của hai người ngồi sau. Hi Hiểu nghe thấy vậy liền bối rối ngoảnh đầu ra ngoài cửa kính. Hồi lâu sau ngoảnh đầu lại nhìn, cô thấy vẻ mặt Lí Tử Duệ vẫn tĩnh lặng như nước cứ như thế chẳng nghe thấy gì hết.

Sau chuyện này Lí Tử Duệ cười chua xót nói anh đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần để đối phó với những lời bàn tán của người khác. Anh biết con đường này mà anh đã chọn vô cùng khó đi, hơn nữa lại còn chẳng có ngã rẽ.

Thời gian như nước trôi qua cầu, mặc dù chuyện này rất khó khăn nhưng do đã có sự thỏa thuận của hai người nên cũng không có vấn đề gì nghiêm trọng phát sinh. Hi Hiểu thường tự an ủi mình rằng cuộc hôn nhân này vốn chỉ là một sự hợp tác về mặt lợi ích, còn chuyện đứa bé có thể coi như một điều khoản được thêm vào trên bản hợp đồng.

Nhưng đối mặt với thời gian sinh nở cận kề, Hi Hiểu phát hiện ra rằng sắc mặt của Lí Tử Duệ càng ngày càng khó coi. Anh thường ngậm chặt miệng không nói nửa lời, ăn xong cơm liền đi thẳng vào phòng ngủ, thậm chí thỉnh thoảng còn nổi nóng vô cớ.

Nhan Hi Hiểu cứ cố gắng nhẫn nhịn. Cô biết, nói là không ai nợ ai nhưng áp lực mà Lí Tử Duệ phải chịu đựng thật sự không phải là bình thường. Nhưng người ngoài có lẽ không biết được chuyện của họ, thế thì tốt cuộc vì cái gì mà Tử Duệ lại trở nên nóng nảy như vậy?

Cuối cùng, sự mâu thuẫn này đã bùng phát vào một buổi tối.

Tối đến, Hi Hiểu đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi nhưng đột nhiên Lí Tử Duệ gọi điện về nói rằng phải đi tiếp khách nên sẽ về muộn một chút.

Đây là chuyện thường tình đối với một giám đốc thị trường như Lí Tử Duệ. Nhớ lại mấy lần trước Lí Tử Duệ đều uống tới ngà ngà say mới quay về nên Hi Hiểu đã chuẩn bị nấu món canh giải rượu cho anh theo phương pháp mà bố anh đã chỉ dạy. Nào ngờ món canh mới làm được một nửa thì cô lại ngủ quên mất. Khi cô đang mơ màng thì đột nhiên nghe thấy giọng nói của Tử Duệ.

Con tức giận dường như đã tích tụ từ rất lâu rồi, anh gọi tên cô bằng giọng điệu vô cùng bức tức và cáu bẳn: -Nhan Hi Hiểu! Nhan Hi Hiểu!- mỗi lần gọi đều như một lần núi lửa phun trào.

Bởi vì mang thai nên mấy ngày nay Hi Hiểu cảm thấy rất thèm ngủ. Để cho Lí Tử Duệ gọi chán chê cô mới lê cái bộ dạng còn đang ngái ngủ của mình ra khỏi phòng ngủ: -Sao thế?

Trên người anh nồng nặc mùi rượu. Một Lí Tử Duệ luôn biết kiểm soát đối với việc uống rượu mà nay lại uống thành ra thế này khiến cho Hi Hiểu thoáng chút kinh ngạc. Cô đang định chạy đến đỡ lấy thân hình liêu xiêu của Lí Tử Duệ thì bị anh gạt đi: -Nhan Hi Hiểu, cô quán xuyến việc nhà cái kiểu gì thế hả?

Trên bàn bày đầy các nguyên liệu nấu canh giải rượu mà lúc này Hi Hiểu đã chuẩn bị: gừng, hoa hòe, quế chi...thật sự là có hơi bừa bộn. Nhìn thấy anh không vui, Hi Hiểu vội vàng đến đó, đang định cúi xuống thu dọn thì đã bị Lí Tử Duệ kéo giật lại: Nhan Hi Hiểu, cô không thấy cần phải cho tôi một lời giải thích à?

-Giải thích?

-Chuyện đến nước này rồi mà cô định sinh đứa bé này ra thật hay sao?- Lí Tử Duệ miệng nồng nặc mùi rượu, bàn tay anh càng siết mạnh cánh tay cô: – Cô không cảm thấy cần phải suy nghĩ cho kĩ đường lui hay sao?

Bị Lí Tử Duệ quát nạt, Nhan Hi Hiểu cảm thấy có chút kinh ngạc nhưng chẳng mấy chốc cô đã lấy lại được bình tĩnh: -Lí Tử Duệ, anh uống nhiều quá rồi, vấn đề này cứ để mai hãy bàn!

-Tôi không uống nhiều, chuyện gì tôi cũng phải suy nghĩ cho rõ ràng. Nhan Hi Hiểu, cô như vậy bảo tôi phải làm thế nào? Một khi sinh đứa bé này ra, cô định để tôi vào chỗ nào? Cô chỉ biết chăm lo cho kết tinh tình yêu giữa cô và hắn, cô có quan tâm đến nỗi tức giận, sự đau khổ của tôi không? Cô thật là ích kỉ!

Nghe thấy Lí Tử Duệ nói mình ích kỉ, Hi Hiểu như bị dội một gáo nước lạnh buốt. Cô đã tỉnh táo hoàn toàn, cố gắng thoát khỏi bàn tay anh rồi lạnh lùng nói: -Lí Tử Duệ, tôi cho rằng đường lui chúng ta đã bàn bạc rất rõ ràng rồi!

-Rõ ràng?- anh bật cười: -Nhan Hi Hiểu, cô sẽ dùng 36 vạn tệ để đổi lấy sự lừa gạt và sỉ nhục của tôi ư? Cô tưởng rằng với 36 vạn tệ ấy, cô có thể mua đứt tôi để làm cha cho đứa con hoang trong bụng cô ư?

-Xin lỗi nhé, tôi không chấp nhận!

Hi Hiểu không ngờ Lí Tử Duệ lại dùng từ “con hoang” để nói về đứa con trong bụng cô. Máu nóng dồn lên đến tận đỉnh đầu, cô không thể kìm chế hơn được nữa: -Lí Tử Duệ, anh hãy chú ý lời ăn tiếng nói của mình!

-Nếu như cô đã yêu cái gã Lục Kỳ Thần như vậy, tại sao không đi nói cho hắn biết cô đã mang trong người đứa con của hắn? Cô đã quyết định chia tay hắn, nói rằng đã cắt đứt hoàn toàn với hắn, thế sao còn không chịu bỏ đi đứa con của hắn?- Lí Tử Duệ đột nhiên cười sảng sặc, đôi mắt đen láy phát ra những tia nhìn lạnh toát và sắc nhọn: – Nhan Hi Hiểu, giờ cô còn muốn chơi trò “lập miếu thờ cho gái điếm” nữa cơ đấy! Đáng giận là ở chỗ, cô lại muốn lấy tôi ra làm người dựng miếu thờ cho cô. Lí Tử Duệ này tại sao phải làm cái bình phong che chắn cho đứa con hoang của cô chứ hả?

-Lí Tử Duệ!-Nhan Hi Hiểu tức tới sa sầm mặt mày: -Anh nói đủ chưa hả?

-Tôi chưa nói hết! Làm sao mà hết được cơ chứ?- Lí Tử Duệ vô cùng kích động, mặt đỏ tía tai, bộ dạng hung hăng như một con sói dữ: -Tôi với cô có quan hệ vợ chồng trên pháp luật, đứa con này sinh ra phải gọi tôi là bố! Tôi còn phải bỏ công sức nuôi dưỡng nó thành người. Nhan Hi Hiểu, cô nói cho tôi biết, tại sao, tại sao tôi phải làm vậy?

-Đề tôi nói cho anh biết đây là vì sao!- “Bốp” một cái, Lí Tử Duệ chỉ thấy má trái của mình đau rát, rồi sau đó là vô số các “vì sao” lấp lánh bay trước mắt anh. Còn Hi Hiểu thì giận dữ lao thẳng vào phòng ngủ, lúc quay trở lại, trên tay cô có cầm một túi tài liệu. Khoảnh khắc ấy, Lí Tử Duệ đã hiểu ra tất cả.

Quả nhiên, cô ném thẳng túi tài liệu đó về phía anh, giận dữ quát lên: -Lí Tử Duệ, anh nói đi, tất cả những thứ này có phải là do tôi ép anh hay không?

-Lúc đầu là ai mang những thứ này ra bảo tôi cùng hợp tác? Là ai nói chỉ dùng hôn nhân làm cái vỏ bọc ngoài, giao nộp một ít tiền là có thể nhập hộ khẩu vào thành phố J? Giờ anh đã đạt được mong ước, thuận lợi trở thành một thành viên của thành phố này, thế nào? Giờ được ném trái ngọt rồi mà vẫn còn cảm thấy thiệt thòi hay sao?

-Anh có thể nói tôi tham tiền, tham lợi, không sao. Nhưng Lí Tử Duệ...- cô giận dữ nhìn anh: -Ban đầu chẳng phải anh nhắm trúng tôi là vì lý do đó hay sao? Tại sao đến hôm nay anh lại hối hận? Tôi nói cho anh biết, anh muốn cầu được ước thấy thì cũng phải trả giá đấy!

-Được rồi, cô nói cho tôi biết cái giá phải trả là gì...- đối mặt với con giận dữ của cô, người đàn ông ban nãy hãy còn điên cuồng giờ đã bình tĩnh lại. Anh một mình thả mình trên ghế sofa, kiệt sức như vừa trải qua một trận quyết chiến, khoe môi khẽ cong lên, giọng nói như nghẹn đặc lại: -Cô định tôi đi, tôi sẽ tuân thủ không điều kiện!

Ném bản hợp đồng đến trước mặt cô, Lí Tử Duệ nheo nheo mắt, ánh mắt tĩnh lặng như làn nước.

Giọng nói lạnh lùng rít ra từng kẻ răng, Nhan Hi Hiểu chẳng buồn nhìn, đưa tay gạt phăng bản hợp đồng sang một bên: -Điều thứ ba, mục thứ bảy, vô duyên vô cớ can thiệp vào tình cảm cá nhân của đối phương, phải dọn ra ngoài vô điều kiện. Ba năm sau, tự động từ bỏ 40% tiền nhà.

Lí Tử Duệ khẽ mỉm cười chua xót, cô đã học thuộc nằm lòng, điều đó cho thấy cô đã căm ghét anh đến tận xương tủy, nói không chừng có khi cô đã trông đợi đến ngày hôm nay từ lâu lắm rồi. Nhớ đến những lời mà người đi trước đã dạy, quả là chân lý. Không thể lấy hôn nhân làm trò đùa, anh biết làm như vậy là phạm pháp, giờ phải chịu hình phạt này cũng là đáng đời lắm!

Anh khẽ cười, đi thẳng vào trong phòng ngủ, lấy va li ra, ném tất cả đồ dùng, quần áo vào trong va li, chuẩn bị ra đi.

Lúc vặn nắm cửa ra, cô đột nhiên xuất hiện sau lưng anh: -Lí Tử Duệ, anh định đi thật sao?

Một câu nghi vấn. ....không, nó giống như một sự níu kéo. Anh thờ dãi, ép buộc bản thân phải cắt bỏ tầng ý nghĩa thứ hai của câu hỏi ấy. Anh lại lần vặn nắm cửa nhưng không sao mở được, nhìn xuống thấy Nhan Hi Hiểu đang cố sức giữ chặt cánh cửa.

-Vừa nãy tôi nói có hơi nặng lời...- cô cúi đầu lấp bắp: -Anh không phạm vào điều thứ bảy, cũng không mắc lỗi gì cả, cũng...không cần thật thà nhận lỗi như vậy!

Nhìn thấy dáng vẻ cuồng quýt hiếm có như vậy của Hi Hiểu, Lí Tử Duệ kéo tay cô xuống, sai bước ra khỏi phòng rồi quay lại đứng đối mặt với cô: -Hi Hiểu...cuộc chơi này...cho dù tôi không phạm vào điều thứ bảy thì cũng phạm phải một lỗi càng nghiêm trọng hơn...- anh khẽ mỉm cười, ánh mắt kiên quyết: -Tôi đi đây!

Tiếng chuông cầu thang máy kính cong vang lên, báo hiệu cầu thang đã đến tầng lầu nơi họ đang đứng. Lí Tử Duệ kéo va li hành lý đi nhanh vào trong cầu thang máy. Vào khoảng khắc cầu thang máy đóng lại, anh đã nhìn thấy đôi mắt cô.

Cô lấy tay chặn cầu thang máy lại, ánh mắt đầy cố chấp: -Lí Tử Duệ, anh nói cho tôi biết đi, anh đã phạm phải điều nào? Nếu như không nghiêm trọng tôi sẽ bỏ qua cho anh. Anh không cần tự giác rời đi như vậy!

-Nhan Hi Hiểu, cô sẽ không tha thứ cho tôi đâu!- anh mỉm cười nhìn cô: -Điều thứ hai mươi mốt...tội của tôi nặng lắm!

Đứng vào khoảnh khắc cô thờ người nghĩ ngợi, cầu thang máy lại lần nữa đóng lại. Thế giới của cô và anh...lần đầu tiên bị cách biệt.

Nhìn những con số biến đổi trên cầu thang máy, Lí Tử Duệ cảm thấy toàn thân như kiệt sức. Trong những ngày qua, anh đã cố gắng hết sức không để cho bản thân mình lún quá sâu vào cuộc hôn nhân này, chỉ sợ sẽ lại nảy sinh những tình cảm không nên có đối với người con gái ấy. Anh không chỉ một lần tự khuyên nhủ bản thân, yên bình sống qua ngày, không cần để ý quá nhiều những chuyện vớ vẩn. Thế nhưng chẳng bao giờ anh lại nghĩ rằng, tất cả mọi thứ đều sẽ biến đổi trước tình yêu.

Anh vừa mới chấm dứt một cuộc tình không có hồi kết thì nay lại vướng vào một tình yêu chẳng có chút tương lai.

Trong bữa tiệc lúc buổi tối, đột nhiên có người nhắc đến chuyện của Lục Kỳ Thần, con trai tổng giám đốc Đường Đô. Nghe nói, Lục Kỳ Thần có thể vì có biểu hiện tốt, cộng thêm với sự bảo lãnh của Đường Đô và Gia Thái nên sẽ được phóng thích sớm.

Người đó nói thao thao bất tuyệt, lại còn úp úp mở mở về thời gian ra tù của Lục Kỳ Thần.

Anh lúc đó trông có vẻ chẳng mấy để tâm lắng nghe nhưng thực ra mỗi lời nói của người đó đều như một con dao nhọn cứa vào da thịt anh. Một thứ cảm giác khó gọi tên từ từ dâng lên và bao trùm toàn bộ cõi lòng anh.

Một khi Lục Kỳ Thần ra tù, chắc chắn sẽ khó tránh khỏi những dây dưa với Hi Hiểu... nhất là về đứa bé. Đường như đó chính là sợi dây gắn kết chặt hai người họ lại với nhau.

Anh càng nghĩ càng cảm thấy buồn bã. Trong cơn mê, anh bỗng nảy ra một ý nghĩ, dường như Hi Hiểu chỉ ngày mai thôi sẽ rời bỏ anh để quay trở lại bên cạnh người đàn ông đó. Mặc dù người phụ nữ ấy nói rằng sẽ không còn chút dính dáng gì với Lục Kỳ Thần nữa, thế nhưng ai mà chẳng biết cô vẫn còn nhớ thương, rất nhớ thương người đàn ông đó.

Anh luôn cảm thấy Hi Hiểu rất mâu thuẫn trong chuyện này. Một mặt muốn lãng quên nhưng một mặt lại muốn sinh ra đứa con của anh ta. Trong xã hội này, cô nên biết rõ hoàn cảnh của một đứa bé là con hoang sẽ như thế nào. Thế nhưng cô vẫn cố chấp sinh ra nó.

Vì vậy, cô đã lấy sự thiệt thòi của anh để tác thành cho tình yêu vĩ đại của mình.

Đây chính là những đánh giá về bản thân của Lí Tử Duệ mấy ngày nay. Với Hi Hiểu, Lí Tử Duệ anh chỉ là một vật hi sinh cho tình yêu vĩ đại của cô.

Ngoài ra, chẳng còn giá trị gì khác.

Lí Tử Duệ không ngờ mình lại đi theo con đường này. Qua chuyện trắc trở với Nhiễm Nhược San, anh càng căm ghét những người đàn ông than vãn vì tình. Niềm tin của anh là dùng lợi ích kết tinh thành tình cảm, nhưng thật không ngờ, ông trời lại ban cho anh một viên thuốc “rã đông”, chính là Nhan Hi Hiểu.

Anh không biết mình đã rung động trước cô từ khi nào. Nhìn dòng xe qua lại tấp nập trên đường phố, trái tim Lí Tử Duệ lại rối như tơ vò. Thực ra anh đã để ý đến Hi Hiểu từ lâu rồi, nhưng lúc đó chỉ là để hoàn thành mục tiêu đã định của mình. Sau khi kết hôn, anh càng ngày càng phát hiện ra nhiều điều mới mẻ ở cô, tình cảm giống như một căn bệnh không có thuốc chữa, bạn chẳng những không biết khi nào nó sẽ phát bệnh mà mỗi lần căn bệnh tái phát đều đau đớn như thấu vào tận tim gan.

Còn anh, lại không ngờ rằng căn bệnh mang tên Nhan Hi Hiểu này lại dữ dội đến như vậy.

Khi phát hiện ra hoàn cảnh thực sự của mình, phát hiện ra mình cần phải chạy trốn... thì anh đã hoàn toàn kiệt sức.

Chỉ có điều như vậy cũng tốt, tốt nhất nên sớm rút lui, nên nhân cơ hội này mà ra đi cho sớm.

Lí Tử Duệ chỉ về phía trước, đó chính là chung cư của người bạn cũ kiêm đồng nghiệp Lương Lạc của anh ở thành phố J này. Anh bán mạng làm việc ở thành phố này đã lâu lắm rồi, bạn bè thật sự chẳng có mấy người. Không thể trách anh kém cỏi trong giao tiếp xã giao mà nên trách cái xã hội này, ai ai cũng đặt lợi ích lên hàng đầu. Tình cảm bạn bè hoặc những thứ tình cảm khác đều tan hết chỉ vì lợi ích, thậm chí có người còn trở mặt thành thù.

Lương Lạc thấy anh xách va li đến liền kinh ngạc đến há hốc mồm: - Cậu sao thế?

- Chẳng sao cả, tan rồi!- Lí Tử Duệ đi thẳng vào phòng. Chẳng để cho Lương Lạc kịp phản ứng gì, Tử Duệ đã ngồi phịch xuống ghế sofa: - Tôi khát quá, cậu cho tôi li nước đi!

Lương Lạc nhìn bạn mình như nhìn một con quái vật: - Lí Tử Duệ, cậu điên à?

Kể từ sau khi kết hôn, Tử Duệ cứ như thể ham sắc quên bạn, hơn bốn tháng nay chẳng thèm đến đây lấy một lần. Thế mà hôm nay đến lại còn kéo theo cả hành lý khiến cho trí tò mò của Lương Lạc được dịp phát tác.

Anh đưa cho Tử Duệ một cốc nước, cười bảo: - Sao rồi, bị vợ đuổi ra ngoài rồi chứ gì?

-Ừ... lúc này Lí Tử Duệ mới phát hiện ra là uống rượu đã được một lúc lâu thế rồi mà đến giờ trong cổ họng vẫn còn vị cay xè của rượu, nó khiến cho cổ họng của anh đau rát: - Đến ở nhờ nhà cậu vài hôm, nói đi, tối nay tôi ngủ ở đâu đây?

Lương Lạc chỉ tay vào ghế sofa: - Nếu như cậu chỉ ở lại một hai hôm thì ngủ luôn trên ghế sofa đi, tôi đỡ phải dọn dẹp giường chiếu cho cậu. Còn nếu định đánh trận trường kì thì tôi sẽ thu dọn phòng cho cậu!

- Vậy thì mau đi thu dọn phòng đi!- Lí Tử Duệ trợn mắt quát bạn rồi từ từ nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

-Hài... khuya lợ khuya lắc mà cậu còn đến đây để ra oai với tôi đấy à?- nhìn bộ dạng như ông lớn của Tử Duệ, Lương Lạc bật cười, tò mò hỏi: -Này, nói mau, lại bị tổn thương vì tình rồi chứ gì?

-Biến đi!- Lí Tử Duệ trợn mắt quát rồi đưa tay chỉ lên thái dương: -Tôi uống nhiều quá, giờ đang đau đầu!

-Bị vợ làm cho tức đến đau đầu chứ gì? Cậu cũng thật là, hôm đó tôi còn ca ngợi vợ chồng nhà cậu gắn bó như keo sơn trước mặt bạn bè để làm gương cho mọi người noi theo, thế mà cậu lại...- Lương Lạc lay lay cánh tay Tử Duệ: -Người anh em, tôi thấy không cần thiết phải dọn giường cho cậu đâu. Theo tôi thì hai người nay cãi nhau mai lại hòa ngay thôi. Cãi nhau chính là một phương pháp tăng cường tình cảm, vì vậy nói không chừng ngày mai cậu lại đòi về cho xem...

-Không về được đâu!- Lí Tử Duệ đột nhiên mở to mắt, trong đôi mắt đen láy phảng phất những ánh nhìn hệt hắc. Đột nhiên anh bật cười: -Lạc này, cậu cứ chờ uống rượu li hồn của tôi đi!

-Li hôn?

-Ừ, li hôn!- Lí Tử Duệ nhắm mắt lại: -Chỉ có con đường này để đi thôi!

Mặc dù Lương Lạc là bạn thân của Tử Duệ nhưng lại không biết được chân tướng sự việc giữa anh và Hi Hiểu.

Lúc đó đột nhiên Lí Tử Duệ thông báo với mọi người rằng mình sẽ lấy vợ, mọi người ai nấy đều kinh ngạc. Không chỉ tò mò chờ đợi được nhìn thấy tân nương Nhan Hi Hiểu, mọi người ai nấy còn thi nhau phỏng đoán. Họ cho rằng có lẽ Tử Duệ vì bị Nhiễm Nhượng San làm tổn thương quá nặng nề nên mới đưa ra cái quyết định kết hôn có phần gấp gáp và ấu trĩ như thế. Với tính cách hiếu thắng của anh, Nhiễm Nhượng San vì cái họ khẩu mà có thể sẵn sàng từ bỏ anh thì chắc chắn anh cũng có thể làm ra những chuyện như thế này.

Hơn nữa, Lí Tử Duệ cũng được nhập hộ khẩu vào thành phố J này, chính điều này đã khiến cho cuộc hôn nhân của anh nồng nặc mùi vị của sự “ức chế” vừa “tức tối”.

Mọi người ngoài mặt thì chúc phúc cho Lí Tử Duệ nhưng trong lòng lại thầm nghĩ cuộc hôn nhân này chắc chắn chẳng kéo dài được bao lâu. Một cuộc hôn nhân không có tình yêu, làm sao để duy trì quả là một câu hỏi quá khó! Nhưng Lí Tử Duệ và Nhan Hi Hiểu đã dùng những hành động âm thầm và thân mật trong mấy tháng liền để xua tan suy nghĩ ngờ vực của mọi người. Đúng lúc mọi người đang dần dần thay đổi cái nhìn về cuộc hôn nhân của họ thì lại có tin hai người chuẩn bị li hôn.

Nhìn bộ dạng mặt mày của người bạn thân, Lương Lạc không nổi hỏi tiếp. Đang định đứng dậy đi thu dọn phòng ngủ cho Tử Duệ thì đột nhiên có tiếng nói nghèn nghẹn vang lên: -Cậu đừng có nói với ai đấy!

Lương Lạc ậm ừ đáp lại, khẽ thở dài rồi đi thẳng vào phòng ngủ.

Nằm trên chiếc giường xa lạ, Lí Tử Duệ không sao ngủ được. Trong đầu anh lại hiện lên ánh mắt của Nhan Hi Hiểu lúc anh ra đi, vừa phẫn nộ, lại vừa có chút gì ảm ức...đôi mắt ấy cứ nhìn anh chăm chăm, cứ như thể anh chính là một món đồ chơi vô cùng đáng ghét.

Tương lai nên đi tiếp thế nào đây?

Anh đã thể hiện rõ tâm ý với cô rồi, chính vì vậy hợp đồng đã không còn hiệu lực. Hai người đã không còn đường để đi tiếp.

Trừ phi, cô cũng nghĩ như anh.

Nghĩ đến đây, Lí Tử Duệ lại không nén được tiếng cười chua xót. Bộ dạng lúc đó của Hi Hiểu chẳng khác nào muốn băm vằm anh ra thành trăm mảnh cho bỏ ghét, làm sao cô có thể nảy sinh tình cảm với anh được?

Thôi thì nhắm mắt lại ngủ thật say, mặc kệ chuyện ngày mai sống hay chết.

Lí Tử Duệ kéo chăn lên cao, đang định nhắm mắt đi ngủ thì đột nhiên điện thoại đổ chuông. Mở máy ra nhìn, hóa ra là số của Nhan Hi Hiểu.

Anh ngây người vào màn hình đang chớp tắt liên tục, cuối cùng đóng điện thoại lại rồi nhét xuống dưới gối.

Anh muốn ngủ một giấc thật say không mộng mị, nhưng cuối cùng lại là một đêm thức trắng.

Ngày hôm sau, Hi Hiểu bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Như một phản xạ có điều kiện, cô lập tức mở máy: -Lí Tử Duệ!

Nào ngờ đầu dây bên kia vọng lại giọng nói của một cô gái, dường như cô ấy có hơi giật mình nên giọng nói có phần rụt rè: -Chị Nhan...là...em...

-À...- Nhan Hi Hiểu khẽ thở dài, nhìn lại màn hình, đúng là số của Lâm Nhiên.

-Có chuyện gì không?- cô ngồi dậy từ trên ghế sofa. Do không để ý nên suýt chút nữa thì ngã xuống đất. Cô hít một hơi thật sâu, cắn răng nói: -Sao lại gọi điện cho tôi thế?

-Chị sao thế?- nghe thấy tiếng thở sâu của cô, Lâm Nhiên liền hỏi.

-Không có gì, đang nằm trên ghế sofa nên có hơi đau nhức mình mẩy!- Nhan Hi Hiểu nói: -Cô thì sao? Công việc có vấn đề gì không?

Lâm Nhiên à lên như vừa ngộ ra một điều gì đó: -Chẳng trách...

-Sao thế? -Hi Hiểu ngạc nhiên: -Cái con ranh này sao chẳng khác trước đây gì cả, cứ hơi một tí là...

-Em biết nguyên nhân khiến cho giám đốc Lí không vui là gì rồi!- Lâm Nhiên thở dài: -Chị hại bọn em thâm hiểm rồi đấy, hôm nay bọn em nộp lên ba cái đề án, giám đốc Trì đã thông qua rồi, tổng giám đốc Tôn cũng không có ý kiến gì, chỉ có mỗi giám đốc Lí là nói không có tính khả thi. Anh La mới nói vài câu, nào ngờ hai người đã cãi nhau to, giám đốc Lí còn xé toạc một cái đề án ngay trước mặt anh La nữa...

-Cả ba đề án đều không được thông qua, thường thì đâu có chuyện như vậy!- Lâm Nhiên hình như vẫn còn rất sợ hãi, giọng nói trầm hẳn xuống: -Mặc dù trước đây giám đốc Lí vẫn rất nghiêm khắc nhưng đâu có đến mức như bây giờ. Công sức làm việc của bộ phận kế hoạch lần này coi như đổ sông đổ biển hết rồi. Bây giờ bọn em cứ nom nớp lo sợ, không biết phải làm thế nào nữa...

Hi Hiểu nhất thời không biết phải nói sao.

-Chị Nhan, tôi qua hai người cãi nhau hay làm sao thế? -Lâm Nhiên nói bằng giọng oán trách: -Hại bọn em tự nhiên lại trở thành cái “thót” cho anh ấy trút giận!

-Ừ...bọn tôi có cãi nhau...- đôi mắt với Lâm Nhiên lúc này, Hi Hiểu không thể né tránh vấn đề được nữa: -Anh ấy giờ đang ở đâu?

-Giám đốc Lí á? Giờ anh ấy đến sở xây dựng rồi. Vừa đi, thế nên em mới dám gọi cho chị!

-Ừ!

-Chị Nhan, em xin chị đẩy, chị hãy làm hòa với giám đốc đi mà!- Lâm Nhiên than vãn: -Nếu như còn cãi nhau với anh ý nữa thì e là bọn em sẽ tiêu mất!

-Ừ, tôi biết rồi!

Bỏ điện thoại xuống, Hi Hiểu vô tình nhìn thấy bản thỏa thuận rơi ở dưới đất. Qua một đêm bị cô vò nát, giờ nó đã nhăn nhúm trông thật khó coi. Cuối bản thỏa thuận là chữ kí của Lí Tử Duệ, nét mực vẫn còn rất mới, cứ như thể anh vừa mới đặt bút kí xong.

Đưa mắt nhìn lên trên chữ kí của Lí Tử Duệ, cô nhìn thấy điều thứ hai mươi một mà hôm qua anh nói đến.

Điều thứ hai mươi một, để đảm bảo quyền lợi đã nêu ở trong hợp đồng, hai bên A, B không được nảy sinh tình cảm. Nếu một bên làm trái với hợp đồng, sau khi li hôn, căn phòng sẽ thuộc quyền sở hữu của bên kia vô điều kiện.

Trong đầu cô lại hiện lên về mặt của Lí Tử Duệ tối qua: có sự phẫn nộ, có sự ảm ức, có sự không cam tâm, có sự oán hận...tất cả các trạng thái tình cảm đều thể hiện trong ánh mắt của anh. Khoảng khắc nhìn thấy điều thứ hai mươi một này, toàn thân Hi Hiểu như bị rút hết sức lực, đổ phịch xuống ghế sofa.

Cô đã nghĩ rất nhiều: nghĩ đến những lúc cô làm món ăn ngon, anh gấp từng miếng lớn bỏ vào miệng, chẳng chút giữ kẽ, cứ như thể món ăn cô làm chính là những món ăn ngon nhất ở trên đời; nghĩ đến lúc mọi cô đến ở, đôi mắt anh chất chứa sự căng thẳng nhưng khuôn mặt vẫn cố tỏ ra vui vẻ; nghĩ đến lúc biết chuyện cô có thai, anh đã cố đè nén sự ảm ức ở trong lòng, gượng gạo thể hiện cảnh vợ chồng yêu thương nhau trước mặt bố anh.

Tất cả mọi thứ...đều từ từ tái hiện trước mắt cô.

Đưa mắt nhìn căn phòng một lượt, đâu đâu cũng phảng phất hơi thở của anh, mùi hương bạc hà nhẹ nhẹ, thỉnh thoảng lại phảng phất mùi khói thuốc lá. Hi Hiểu ngồi lại trên ghế sofa, mở nhật kí cuộc gọi, trên đó còn hiện cuộc gọi đã gọi cho anh vào lúc 0 giờ 36 phút đêm qua, nhưng không có người nhận.

Đó là cuộc điện thoại mà cô phải cố gắng lắm mới có đủ dũng khí để thực hiện. Thế nhưng anh lại không cho cô có cơ hội được nói.

Về sau cô lại gọi thêm hai cuộc nữa, nhưng chỉ nghe thấy giọng con gái lạnh lót vang lên: số máy của quý khách hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau!

Nhan Hi Hiểu chỉ biết cười ngậm ngùi. Trận chiến này đến thật lạ kì, kết thúc lại quá dứt khoát.

Điện thoại đã báo hết pin. Nhan Hi Hiểu vừa định đứng dậy đi đổi pin thì đột nhiên chuông cửa reo lên. Cứ tưởng là Lí Tử Duệ về nhà nên Nhan Hi Hiểu vội vàng chạy như bay ra mở cửa. Bà từ “Lí Tử Duệ” vừa lên đến cổ họng liền bị chặn lại khi cánh cửa vừa mở ra. Là Kiều Việt.

-Kiều Việt...- Hi Hiểu không giấu được sự ngạc nhiên trong ánh mắt, nụ cười như đông cứng lại trên môi: -Sao cô lại đến đây?

-Tôi đến tìm cô!- Kiều Việt nhướn mày, ánh mắt dừng lại trên cái bụng đã nhô lên rất cao của cô: -Sao thế, không mời tôi vào nhà à?

Hi Hiểu ậm ừ đáp lời, trực giác mách bảo cô rằng Kiều Việt đến đây e là có chuyện chẳng lành. Trước đây cô ta đâu có đến tìm cô, tại sao giờ lại nổi hứng đến tìm cô thế nhỉ?

Trong đầu còn chưa nghĩ ra đối sách thích hợp thì Kiều Việt đã đi thẳng vào vấn đề: -Nhan Hi Hiểu, hôm nay chúng ta nói thẳng vấn đề, không cần phải giấu diếm. Tôi hôm nay đến tìm cô là để hỏi, đứa bé trong bụng cô là của ai?

Trái tim Hi Hiểu như run lên, cô khẽ nở nụ cười: -Đứa bé trong bụng tôi đã có ủy ban dân số lo, đâu dám làm cô phải lao tâm?

-Tôi không lao tâm...- Kiều Việt nhướn mày: -Cô đừng tưởng tôi là con ngốc! Một ngày nào đó của bảy tháng trước, có một đêm Lục Kỳ Thần không quay về chung cư, tối hôm đó, các người chắc không chỉ ngồi ngắm trời ngắm đất chứ hả?

Cô ta hít một hơi thật sâu, lồng mày nhíu chặt lại: -Nếu như hôm đó hai người có làm chuyện gì, vậy thì ngày tháng vừa đúng trùng khớp. Chẳng giấu gì cô, tôi đã đến bệnh viện kiểm tra tư liệu về cô, trên đó có ghi rõ đứa bé này đã được bảy tháng rưỡi rồi.

-Vậy thì cô muốn chúng tôi làm cái gì?- Hi Hiểu ngồi xuống ghế sofa, thật không ngờ cô ta lại còn điều tra cả tài liệu của cô. Hi Hiểu cố nặn ra một nụ cười: -Chắc cô không nghĩ là tối hôm đó tôi với chồng tương lai của cô đã vật nhau mấy chục hiệp chứ hả?

-Hai người không làm thì tốt! Nhưng mà tôi không tin là hai người không làm gì!

-Thế thì cô cứ tự giãy vò bản thân mình theo suy nghĩ của mình đi, tôi nói cho cô biết tối đó Lục Kỳ Thần đã làm gì nhé!- Hi Hiểu cười nhạt: -Chẳng nhẽ cô quên mất là tối hôm đó cô đã bảo anh ấy mang tiền đến bảo tôi ra đi hay sao? Không sai, tôi đã ra đi rồi. Lẽ nào cô còn tưởng tôi ngốc đến mức độ vẫn vương tình một đêm với người bạn trai mà tôi đã chia tay hay sao?

-Cả đêm hôm đó hai chúng tôi đã nói chuyện bồi thường. Tôi đã bảo Lục Kỳ Thần tính toán nên trả tôi bao nhiêu cho những năm tháng thanh xuân mà anh ta đã lãng phí của tôi...- cô ngoảnh đầu nhìn ra xa: -Tình cảm bốn năm trời thật khó tính toán, thế nên mỗi người một câu, đến tận khuya vẫn chưa xong. Nội uất ức còn chưa nguôi, sao có thể có hứng mà làm chuyện đó cho được?

-Thật sao?

-Cô cảm thấy là giả thì sẽ là giả. Người ta nói vợ chồng như đôi chim trong cùng một khu rừng, nhưng tai nạn ập đến lại mỗi con bay một nơi. Tôi với Lục Kỳ Thần chẳng qua chỉ là người yêu, lúc đó trước sự cảm dỗ của đồng tiền, lợi nhuận cô cho anh ta không ít, vì vậy anh ta lại chẳng mong sớm dang cánh bay đi...- Nhan Hi Hiểu cười nhạt: -Nghe nói cô còn hỏi Lí Tử Duệ chồng tôi về chuyện này. Kiều tiểu thư à, tôi chỉ khuyên cô chờ vì nóng nảy mà làm hỏng việc!

-Hôm đó lúc về nhà, Lí Tử Duệ đã mắng mỏ tôi một trận toí bời, còn chất vấn cụ thể những chuyện yêu đương ngày xưa trước khi kết hôn, làm âm ỉ chuyện này đến ba ngày trời. Kiều tiểu thư à, tôi chỉ cảm thấy cô thật buồn cười, người ta đã nóng lòng muốn thoát ra khỏi chuyện này, tại sao cô lại cứ thích chụp cho chồng mình cái mũ ngoại tình thế hả? Cho dù tôi có thai đứa con của anh ta thì tôi được lợi lộc gì chứ?

Những lời của Hi Hiểu khiến cho Kiều Việt cứng họng, mãi mới nói lên lời: -Tôi chỉ sợ một khi anh ấy ra tù, nếu đứa con này của anh ấy thật, e rằng tình cũ không rừ cũng đến...

Về mặt rụt rè và vô vọng đó của Kiều Việt khiến cho trái tim Hi Hiểu chợt thất vọng: -Nếu như vì vấn đề này mà cô cứ bám lấy tôi không chịu tha, vậy thì tôi đảm bảo, chúng tôi không còn bất kì chút dây dưa nào nữa.

-Nhưng mà...

-Chẳng nhưng nhị gì hết...- Nhan Hi Hiểu cười: -Kiều Việt, con của tôi tôi biết. Nếu như sau khi Lục Kỳ Thần ra tù mà cô vẫn cứ truy cứu chuyện này, suốt ngày gây chuyện thị phi thì e rằng lúc đó không có chuyện lại biến thành có chuyện đấy! Lúc đó cho dù cô có không muốn tôi và Lục Kỳ Thần nối lại quan hệ thì e rằng khó. Cô cứ phải làm âm ỉ chuyện này lên sao?

-Tôi chỉ là phòng bệnh hơn chữa bệnh thôi!- Kiều Việt ngẩng đầu nhìn cô: -Tôi chỉ sợ mặc dù đứa con là của Lí Tử Duệ nhưng sau này cô lại quay lại cắn tôi một miếng...để trừng phạt tôi vì hành động chia rẽ hai người trước đây...

Hi Hiểu cười như mèo: -Kiều Việt, cô thực sự khiến cho tôi biết thế nào là tính toán trước sau rồi đấy!

-Cuộc sống không phải là một bộ phim, tôi chỉ là một nhân viên làm công ăn lương bình thường, cả ngày lo lắng cho chuyện cơm áo gạo tiền, làm gì có thời gian mà đi trả thù chuyện ân oán. Hơn nữa, chuyện tình cảm giữa tôi và Lục Kỳ Thần không sâu sắc như cô tưởng đâu. Nhưng tình cảm giữa tôi và Lí Tử Duệ lại sâu sắc hơn cô biết đấy!

-Cô không tin có thể đến Trụ Dương mà hỏi, Lí Tử Duệ theo đuổi tôi từ khi nào?- Nhan Hi Hiểu tỏ vẻ bất lực: -Nói tóm lại, kể từ khi Lục Kỳ Thần đến nương nhờ các người, tôi đã chẳng còn tình cảm gì với anh ta nữa!

-Vậy thì tốt!- Kiều Việt gật đầu: -Cô phải hứa với tôi, nếu như Lục Kỳ Thần ra tù rồi cũng không được gặp mặt anh ấy!

-Phải thêm một cái định ngữ vào câu yêu cầu của cô: chủ động...- Nhan Hi Hiểu cười: -Tôi sẽ không chủ động đi tìm anh ta, tiền đề là anh ta cũng đừng có đến làm phiền tôi. Việc đó thì phải nhờ cô quản lí cho chặt!

Kiều Việt gật đầu nhìn cô rồi quay người định bỏ đi.

-Hi Hiểu...- ra đến cửa rồi đột nhiên Kiều Việt lại ngoảnh đầu lại nói: -Lí Tử Duệ cũng không tôi!

Hi Hiểu chợt sững người rồi khẽ nhoen miệng cười: -Biết rồi, người bỏ mà tôi chọn cho con mình đương nhiên là không tôi rồi!

Lần gặp mặt Kiều Việt này đã kết thúc như vậy, nói chung là dễ đối phó hơn là Hi Hiểu tưởng. Mặc dù là lừa gạt người khác nhưng dù sao như vậy cũng là xong rồi. Thực ra như vậy cũng tốt, Nhan Hi Hiểu nghĩ, như vậy có thể tránh được việc khiến cho Kiều Việt lo ngại rằng đứa con trong bụng cô chính là nỗi đe dọa của cô ta, nhờ đó mà tránh được những hậu họa về sau.

Nhớ lại câu nói cuối cùng của Kiều Việt trước khi ra khỏi nhà, Nhan Hi Hiểu bỗng cười chua xót. Cô cũng biết Lí Tử Duệ là một người không tồi, nhưng chuyện đã đến nước này, cô phải làm sao để cứu vãn được đây?

Bộ dạng ngày hôm qua của anh, rõ ràng là vô cùng chán ghét và mệt mỏi. Như vậy làm sao cô dám tiếp tục quấy rầy anh được?

Cô lại móc điện thoại trong túi ra, định gọi điện thêm lần nữa nhưng lại sợ nhìn thấy số của mình Từ Duệ sẽ tức giận mà không nghe, như vậy chẳng phải là càng mất mặt hay sao?

Đắn đo suy nghĩ mãi, đột nhiên cô nảy ra một ý, dù sao cũng đang ngồi không, chi bằng ra ngoài tìm anh nói chuyện với cái cớ là chuyện công. Dù sao giờ đã gần đến giờ nghỉ trưa rồi. Nghĩ đến đây cô liền thôi không gọi điện nữa, cùng lắm là chờ một lúc sẽ nhìn thấy anh ấy ra cửa, đón đường anh ấy giả vờ như tình cờ gặp mặt rồi chủ động làm hòa là xong.

Để tránh chạm mặt các đồng nghiệp khác, Hi Hiểu đã vào một quán trà có phục vụ đồ ăn ở đối diện công ty, chăm chú quan sát, chờ đợi Lí Từ Duệ ra khỏi cửa.

Nhìn thấy một cái bóng quen thuộc từ đằng xa, trái tim Hi Hiểu khẽ rung lên. Cô vội vàng đi về phía đó. Chỉ có điều, Lí Từ Duệ vừa đi ra thì cô đã nhìn thấy cái bóng của Nhiệm Nhựt San sánh vai đi bên anh.

Lúc này Nhan Hi Hiểu thật sự hi vọng tiếng gọi của mình chưa thoát ra khỏi cổ họng, thế nhưng tất cả đã quá muộn. Ánh mắt của hai người đó đều đổ dồn về phía có tiếng gọi cất lên. Lí Từ Duệ khẽ nhún mồm, sự ngạc nhiên thoáng qua trong ánh mắt, nhưng chỉ một giây sau đó, anh đã lấy lại ánh mắt lạnh lùng thường ngày. Nụ cười tươi tắn trên môi Nhiệm Nhựt San như đông cứng lại, cho đến tận khi Lí Từ Duệ đi về phía Hi Hiểu mới hồi phục lại trạng thái bình thường.

Nhan Hi Hiểu đứng sờ đứng yên tại chỗ, lặng lẽ chờ đợi người đàn ông đó chậm rãi đi về phía mình, từng bước một. Bên cạnh anh lúc này... còn có một người phụ nữ khác... là bạn gái cũ của anh. Hi Hiểu chỉ cảm thấy giờ mình đang phải đối mặt với một trận chiến khốc liệt, trong lòng bắt đầu dậy lên ý chí quyết chiến... Lần đầu tiên trong cuộc đời, cô coi Nhiệm Nhựt San như là kẻ thù của mình.

Lí Từ Duệ kéo cô sang một bên, không để cô đứng dưới lòng đường: -Em đến đây làm gì?

-Thế mà cũng hỏi, đến gặp anh chứ làm gì?- Khóe môi cô khẽ nhếch lên, vẽ ra một nụ cười tươi nhưng ánh mắt lại dừng lại trên người Nhiệm Nhựt San: -Chào cô Nhiệm!

Nhiệm Nhựt San cười đáp lại: -Chào cô!

-Hai người có chuyện cần bàn bạc à?- Hi Hiểu nhìn đồng hồ: -Thế thì thôi không làm phiền hai người nữa, tôi vốn định đến tìm Từ Duệ ăn cơm. Nếu như hai người có chuyện cần bàn thì tôi về nhà ăn cũng được!

Cô quay người định bỏ đi, nhưng mới đi được hai bước đã phát hiện tay mình bị một bàn tay kéo lại: -Dừng đi, cùng đi ăn cơm đi!

Đúng như mong muốn của Hi Hiểu, cô khẽ nhún mồm cười rồi quay lại nói với Nhiệm Nhựt San: -Thế có được không?

-Theo lí mà nói thì không được...- Nhiệm Nhựt San gật đầu, điều này nằm ngoài dự đoán của Hi Hiểu. Cô hơi ngẩn người nhưng lại nhìn thấy Nhiệm Nhựt San mỉm cười: -Lí Từ Duệ, hôm nay tôi đến bàn chuyện công việc với anh, cái đại lí của chồng tôi....

Cô nhìn anh, chớp chớp mắt như ngượng.

-Nếu là chuyện công việc thì nên nói chuyện trong giờ làm việc...- Nhan Hi Hiểu cười nhạt: -Nếu như cô không nói như vậy tôi còn định về nhà ăn tạm cơm cho xong. Nhưng giờ cô lại nói định bàn chuyện công việc trong giờ nghỉ trưa, tôi lo ông chồng mãi mê công việc của mình sẽ làm việc đến quên ăn mất, như thế không tốt cho sức khỏe. Vì vậy, tôi muốn đi theo để giám sát có được không nhỉ?

Những lời Hi Hiểu nói không quá cứng rắn nhưng cũng chẳng mềm mỏng, Lí Từ Duệ chột nhứt mồm, kéo cánh tay cô: -Hi Hiểu...

-Hả?

-Cùng đi ăn đi!- Lí Từ Duệ nhìn cô rồi quay sang gật đầu với Nhiệm Nhựt San: -Nhựt San, chẳng phải công việc chúng ta đã bàn bạc gần như xong xuôi rồi sao? Hơn nữa Hi Hiểu đã nghỉ việc ở Trụ Dương rồi, tất cả những vấn đề của công ty đều không liên quan gì đến cô ấy nữa, vì vậy nên không cần phải né tránh!

Thấy Lí Từ Duệ nói như vậy, Nhiệm Nhựt San liền nhếch môi cười gượng gạo rồi cất bước đi trước.

Lúc đó Nhan Hi Hiểu chỉ là vì tức khí nên mới có ý định ăn cơm chung với hai người họ. Thế nhưng khi các món ăn vừa được bày lên bàn thì cô chợt cảm thấy hối hận.

Ánh mắt của Nhiệm Nhựt San thực sự khiến cho người ta phải nổi gai ốc.

Quả nhiên, ánh mắt của Nhiệm Nhựt San lướt qua cái bụng của Nhan Hi Hiểu rồi bật cười: - Lí Từ Duệ, lúc đó em cảm thấy em hành động rất nhanh, nào ngờ anh còn nhanh hơn cả em!

-Em để lộ ý định chia tay sớm quá, còn anh lại là người biết lo xa...- Lí Từ Duệ đảo bát canh cá lên rồi ngẩng đầu nói tiếp: -Anh cũng giống như em, vô cùng thực dụng, tuyệt đối không để bị trói chết trên một cành cây. Nhất là khi...- anh khẽ mỉm cười, ánh mắt toát lên sự sắc lạnh đến rợn người: - Cái cây đó không xứng đáng để anh chết trên đó!

Mặt Nhiệm Nhựt San chợt biến sắc: -Anh biết mình giống em thì càng tốt. Thế thì tại sao lúc đó anh còn tỏ ra phần nộ như vậy?- cô liếc mắt nhìn Hi

Hiếu đang ngồi bên cạnh: -Nhìn dáng vẻ của cô Nhan có khi đã mang thai được bảy tháng rồi đấy nhỉ? Lí Tử Duệ. Anh thường đề cao sự chung thủy, sau khi biết em bỏ anh theo người khác còn lớn tiếng chửi bới hành vi phản bội đó. Em còn tưởng anh là người chung thủy lắm cơ, nào ngờ chính bản thân anh đã thiếu đạo đức từ trước!

Câu nói này thực sự không lọt tai chút nào. Nhan Hi Hiếu vừa buông cốc sữa trong tay xuống, định mở miệng phản bác nhưng Lí Tử Duệ đã giữ chặt tay cô: -Nhược San!- anh cười nhạt: -Tôi cảm thấy vấn đề này chẳng thú vị chút nào, đặc biệt là ở trước mặt vợ tôi, khó tránh khỏi khiến cho cô ấy nghĩ rằng chúng ta tình cũ không rủ cũng tới. Giờ cô đang mang đứa con của ông Lạc, còn vợ tôi cũng có thai rồi. Chuyện này đã là quá khứ, tất cả đã được an bài, có đào bới quá khứ cũng chẳng ích lợi gì. Còn nữa, Hi Hiếu. ...- Lí Tử Duệ quay về phía Hi Hiếu: -Hôm nay mối quan hệ của chúng ta với Nhược San được nâng lên một bậc, sau này nhất định sẽ càng gắn bó hơn!

-Hả?- Hi Hiếu cao giọng, cố ý làm ra vẻ ghen tuông chứ thực ra trong lòng cô đã đoán ra đáp án rồi.

Quả nhiên, hành động tiếp theo của Lí Tử Duệ là mời rượu Nhiễm Nhược San: -Chúc cho sự hợp tác của chúng ta thành công mỹ mãn!

Thực lòng mà nói thì Hi Hiếu vẫn cảm thấy rất vui vì bữa cơm này. Cho dù thế nào thì Lí Tử Duệ vẫn đứng trên góc độ của cô mà nói chuyện, hành động, mặc cho Nhược San ra sức công kích và sỉ vả, anh vẫn không làm cô mất thể diện chút nào.

Nghĩ đến đây, trái tim cô chợt thấy ấm áp hơn rất nhiều. Cô vội vàng đuổi theo Lí Tử Duệ đã đi trước cô vài bước nói: -Này, tối nay ăn cái gì? Tôi về trước chuẩn bị nhé!

Nào ngờ Tử Duệ đột nhiên quay đầu lại, dáng vẻ vui vẻ lúc nãy đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là bộ mặt xám xịt, lạnh lùng: -Nhan Hi Hiếu, cô cảm thấy chúng ta có cần thiết phải như vậy không?

Hi Hiếu chợt khựng lại, đôi mắt hoang mang nhìn anh: -Anh nói vậy là ý gì?

-Ý của tôi hôm qua đã nói rất rõ rồi. Nhan Hi Hiếu, tối qua cô đã dùng hợp đồng đuổi tôi ra khỏi nhà...- khoe môi anh cong lên, nói như mỉa mai: - Chẳng nhẽ hôm nay cô lại quên rồi sao?

-Nhưng mà hôm nay rõ ràng anh...- Nhan Hi Hiếu đỏ bừng cả mặt. Rõ ràng lúc nãy Lí Tử Duệ vẫn còn tươi cười rạng rỡ, thậm chí còn tỏ ra rất tình cảm với cô, tại sao đột nhiên giờ lại thay đổi thái độ như vậy?

-Nhan Hi Hiếu, đây là vấn đề nội bộ, hai người giải quyết cũng được...-chỉ một giây sau anh đã đưa ra đáp án cho cô: -Vì Nhiễm Nhược San là người ngoài nên không cần vạch mâu thuẫn của chúng ta ra cho cô ta chê cười...-

-Tôi hiểu rồi!- Hi Hiếu ngẩng đầu nhìn anh: -Vì vậy, tất cả chỉ là vì thể diện của anh thôi phải không? Anh chỉ là không muốn để Nhiễm Nhược San chê cười phải không? Thế nên mới lôi tôi vào vở kịch này?

Cô thật hi vọng được nghe thấy từ “không” từ miệng của anh, thế nhưng thứ cô nhận được chỉ là một cái gật đầu khẳng định.

Nhan Hi Hiếu đột nhiên cảm thấy trái tim giá lạnh, bàn tay khẽ nắm chặt lại. Sự thân mật vừa mới đây thôi vẫn còn vấn vương trong lòng bàn tay cô, thế mà chỉ chớp mắt, anh đã nói với cô rằng tất cả chỉ là một màn kịch, tất cả chỉ là vì thể diện trước mặt người bạn gái cũ.

Cô còn cảm thấy vui vì hành động ban nãy, còn hào hứng tưởng rằng đó chính là cơ hội mà ông trời ban cho hai người sau vụ cãi nhau ngày hôm qua, thế mà chẳng ngờ, giá trị của cô chẳng qua chỉ là một thứ công cụ.

Nhan Hi Hiếu đứng yên bất động, ngẩn ngơ không biết mình nên làm thế nào. Đến lúc ngẩng đầu lên thì đã phát hiện ra Lí Tử Duệ không còn ở đó nữa.

Cái bóng của anh đã đi về phía đối diện, chỉ cách một con đường nhỏ nhưng sao cô cảm thấy khoảng cách của hai người lại quá xa vời!

Hi Hiếu cắn chặt môi, quay người chặn một chiếc taxi, lòng dạ rối như tơ vò.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Kết Duyên, Cho Đôi Bên Một Cơ Hội

-NÀY, ông Lí, cậu định đánh trận trường kì ở đây đấy hả?- Lương Lạc đưa cho Tử Duệ một quả quýt, nhàu mảy về bất mãn: -Sao nhìn cậu cứ như thể sẽ ở lại đây đến hai năm thế hả? Nghĩ mà hoảng!

-Ồ có hai năm thôi mà đã hoảng à?- Lí Tử Duệ cúi đầu xem đồng tài liệu ở trong tay, thờ ơ đáp: -Cậu quên lúc mới đến thành phố này rồi à? Cậu ở liền trong phòng trọ của tôi những bốn năm liền cơ mà?

-Thôi được rồi, cậu còn lời thôi hơn cả đàn bà!- Lương Lạc bắt mắt đáp: -Một chút ân nghĩa của cậu lúc đó tôi đã báo đáp không biết bao nhiêu lần rồi!

-Vậy thì tiếp tục báo đáp đi!- Lí Tử Duệ vẫn không chịu ngẩng đầu lên.

-Rốt cuộc cậu với bà xã làm sao thế hả?- Lương Lạc cuối cùng không nhịn được nữa lại lên tiếng chất vấn: -Điện thoại cũng chẳng thèm gọi, gặp mặt cũng chẳng thèm gặp. Hai người là đều cảm tình con lừa à? Cứ thế này cho đến hết đời à?

-Đến đâu hay đến đó!- Lí Tử Duệ ngẩn người, chợt nhớ lại vẻ mặt của Hi Hiểu ngày hôm nay, đôi mắt thất thần nhìn anh, không hề chớp lấy một cái, cứ như thể cô đã bị tổn thương sâu sắc lắm. Thực ra không phải anh không nhìn thấy sự mềm yếu của cô, không phải là anh không phát hiện ra sự hụt hẫng của cô, thậm chí anh cũng nhận ra sự nhượng bộ của cô...thế nhưng anh lại không thể đi về phía cô.

Một khi anh đi về phía cô, anh sợ mình sẽ không còn đủ dũng khí để ra đi. Chỉ bằng cứ tàn nhẫn như vậy, cứ ra đi như vậy...

Lương Lạc thấy cho dù có hỏi nữa thì cũng vẫn là cái đáp án đó nên đành thờ dãi đi vào phòng ngủ của mình. Hai ngày liền mệt mỏi quá độ khiến cho Lí Tử Duệ không thể chống lại được cơn buồn ngủ, anh liền ôm xấp tài liệu đi vào phòng ngủ.

Không biết tại sao mà tay anh cứ liên tục mở điện thoại ra nhìn. Một đêm yên tĩnh đến đáng sợ. Hi Hiểu kể từ sau khi chia tay không còn gọi điện cho anh nữa. Lí Tử Duệ thần thờ mở danh bạ điện thoại, trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh của cô lúc đó...một dự cảm không lành chợt ập đến.

Màn hình điện thoại đã hiện lên 11 con số đó, anh chỉ khẽ ấn một cái là có thể kết nối được với điện thoại của cô. Nhưng mà, đến cuối cùng anh lại đột nhiên cảm thấy chán nản, gấp bộ điện thoại lại rồi ném nó đi rồi xa.

Bởi vì ném quá mạnh nên pin điện thoại của anh bị văng ra xa. Lí Tử Duệ chẳng thèm ngồi dậy nhặt lại mà kéo chăn trùm kín đầu, nhắm chặt mắt lại ép mình vào giấc ngủ.

Đang mơ mơ màng màng thì đột nhiên bên tai vang lên tiếng gõ cửa. Lí Tử Duệ tưởng là mình nghe nhầm nên lại tiếp tục mê man chìm vào giấc ngủ. Một lát sau anh lại nghe thấy tiếng dép lê đi ra ngoài cửa, trong cơn mơ màng anh nghe thấy có tiếng hỏi: -Ai đó?- tiếp theo tiếng mở cửa là câu nói của Lương Lạc khiến cho Lí Tử Duệ bừng tỉnh: -Chị Hi Hiểu?

Cùng lúc đó là giọng nói của Hi Hiểu vang lên ở trong phòng khách: -Thật ngại quá! Xin hỏi Lí Tử Duệ có ở đây không ạ?

Còn chưa để Lí Tử Duệ kịp phản ứng lại thì cánh cửa đã bị Hi Hiểu mở toang. Lương Lạc thò đầu vào trong gọi: -Anh ơi, biết điều chút đi, chị dâu đích thân đến đón rồi đây này!

Hi Hiểu tỏ ra rất tự nhiên trước câu nói này. Cô thần nhiên đi đến đầu giường của Tử Duệ.

Lúc này Lí Tử Duệ mới phát hiện ra hơi thở của cô có vẻ nặng nề, cứ như thể vừa phải làm một việc gì đó rất nặng nhọc, anh không nén được tò mò: -Cô vừa chạy lên đây đây à?

-Em leo lên!- Hi Hiểu cố gắng ổn định lại hơi thở: -Khu nhà này tối nay lại đột nhiên ngắt điện...mặc dù đây chỉ là tầng sáu nhưng leo lên đây cũng có chút khó khăn.

-Tại sao cô không gọi điện cho tôi?- nhìn thấy Hi Hiểu như vậy anh lại thấy xót xa trong lòng. Vào khoảng khắc ấy, tất cả mọi bức xúc và sự tự kiềm chế đều bị anh rũ bỏ hết, anh vội vàng chạy ra phòng khách rót cho cô một cốc nước: -Cô mà gọi điện thì tôi đã xuống đón!

-Điện thoại của anh không liên lạc được!- Hi Hiểu bối rối: -Em gọi bốn lần mà không có người nghe!

Lí Tử Duệ lúc này mới nhớ ra là tình trạng của cái điện thoại của mình, anh vội vàng giải thích: - Không phải là không nghe, mà là nó bị rơi nên hỏng rồi!

-À...-Hi Hiểu cầm cốc nước uống một hơi rồi không nói gì thêm.

-Sao cô lại tìm được đến tận đây?- thấy hơi thở của Hi Hiểu đã trở lại bình thường, lúc này Tử Duệ mới hỏi.

-Trước đây anh đã từng nhắc đến người bạn này rồi, lúc đó em có nhớ tên khu này, ban nãy hỏi người trực ban rồi mò lên đây tìm thử!

-Ừ...

Những hành động mang tính “bản năng” lúc đó vì sự thương cảm mà nảy sinh nay đã dần biến mất. Khi đã bình tĩnh lại, hai người lại phải đối diện với sự bối rối và ngại ngùng. Đối mặt với sự có mặt đột ngột của Hi Hiểu, một người rất giỏi giang trong chuyện ăn nói như Lí Tử Duệ lại không biết phải mở miệng nói gì, chỉ cảm thấy có một cảm xúc rất lạ trào dâng trong lòng, nhưng cái cảm giác ấy nhanh chóng bóp nghẹt trái tim anh.

Lần này, Nhan Hi Hiểu là người chủ động phá vỡ sự im lặng: -Lí Tử Duệ, về nhà đi!

Một chữ “nhà” rất đơn giản nhưng lại có thể khiến cho toàn thân Lí Tử Duệ như run lên. Anh ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh ấy: -Nhà? Nhan Hi Hiểu, cô cảm thấy đó có giống như một cái nhà không?

Cô gật đầu: - Em luôn coi đó là cái nhà duy nhất của mình!

-Vậy cô hãy cho tôi một lí do để về nhà!- anh đột nhiên cười nhạt, nụ cười chua xót: -Cô hãy nói cho tôi biết đi!

Hi Hiểu sững người, nhưng ngay lập tức lắc đầu: -Anh cho em một lí do để không về nhà trước đã!

-Tôi có rất nhiều lí do, Nhan Hi Hiểu...- anh nhìn thẳng vào cô, cười cay đắng: -Tôi không phải là một người đàn ông cứng cỏi đến mức không gì có thể đẩy đổ được. Tôi từng nghĩ tôi có thể chịu đựng được việc người phụ nữ ở bên cạnh tôi mang trong mình đứa con của một kẻ khác. Nhưng sau đó tôi đã cố gắng, cố gắng hết sức, và tôi phát hiện ra mình không thể làm được!

-Đây là một cuộc hôn nhân mang tính hợp đồng, hai ta đều hiểu rõ cuộc hôn nhân này chỉ là vì cái họ khẩu. Nhưng mà Nhan Hi Hiểu này, tôi đã đánh giá cao khả năng kiềm chế của mình, tôi cứ nghĩ dù sao mục đích của chúng ta quá rõ ràng, chuyện tình cảm trong quá khứ chẳng cần phải nhắc đến... nhưng cuộc sống quá phức tạp, tôi không thể hòa nhập với những điều khoản mà cô đưa ra. Thế nên bây giờ, tôi cảm thấy rất khó khăn.

-Tôi không thể chấp nhận được chuyện trở thành một công cụ cứng tế cho một cuộc tình của người khác, hơn nữa đó lại là người mà tôi quan tâm. Một ngày nay, mọi người trong công ty đang đồn ầm lên là Lục Kỳ Thần sắp ra tù, tôi lập tức nghĩ đến con đường sau này. Nếu như lúc đó sự việc bại lộ thì sao? Cô làm thế nào để đối mặt với Lục Kỳ Thần? Còn tôi phải làm thế nào để đối mặt với cái xã hội này?

-Nhan Hi Hiểu, đây là kết quả tất cả những suy nghĩ của tôi. Con đường của chúng ta thực sự không thể tiếp tục...- anh nhìn cô cười chua xót: -Chỉ trách tôi lúc đó suy nghĩ quá đơn giản, giờ muốn rút lui toàn vẹn e rằng quá khó khăn....

Hi Hiểu lặng im không nói, hồi lâu sau mới chậm rãi hỏi: -Đây là những gì anh luôn nghĩ hay sao?

-Ừ.

-Anh luôn nghĩ rằng em giữ lại đứa bé này là vì Lục Kỳ Thần sao?

-Ừ.

-Lí Tử Duệ, anh có thể hỏi em từ trước đó. Hơn nữa em cũng từng nói em giữ lại đứa bé là vì bản thân tôi...- cô cắn chặt môi, nói ra kết luận của bác sĩ. -Bác sĩ nói thành tử cung của em quá mỏng, một khi nạo thai nếu không cẩn thận sẽ có khả năng vô sinh. Nhưng em muốn được làm mẹ, được làm một người phụ nữ hoàn chỉnh. Vì vậy em mới giữ nó lại!

-Từ trước đến giờ, về chuyện của đứa bé em không hề cân nhắc tới Lục Kỳ Thần...- cô khẽ cười: -Anh nên tin tôi, trên đời này, người muốn vạch rõ ranh giới với Lục Kỳ Thần nhất chính là em, Nhan Hi Hiểu này! Chúng em đã phân định rạch ròi trong buổi tối hôm đó rồi, đâu còn muốn có bất kì dây dưa gì nữa đâu?

Lí Tử Duệ thật sự không ngờ cô lại giữ lại đứa bé vì lí do đó, anh ghen lời không nói được câu nào.

-Cho dù đứa bé này có ra đời, em tuyệt đối sẽ không để nó có bất kì mối quan hệ nào với Lục Kỳ Thần. Đoạn tuyệt thì đã đoạn tuyệt rồi, em không bao giờ nghĩ sẽ bắt đầu lại với anh ấy. Hơn nữa, hôm nay Kiều Việt đã đến hỏi em chuyện này, em đã tỏ rõ thái độ rồi, nói rằng đây không phải là con của Lục Kỳ Thần mà là...con của anh....

-Em biết em làm như vậy là rất ích kỉ, tự dưng lại bắt anh phải gánh trách nhiệm một người cha. Nhưng em thực sự hết cách rồi. Em muốn bước về phía trước thì bắt buộc phải có một chỗ dựa. Vẫn là câu nói đó, em cầu xin anh hãy cho con em một thân phận, một thân phận đường hoàng. Đây chính là lí do của em!

-Cho dù là như vậy, cô dựa vào cái gì mà nghĩ rằng tôi sẽ về lại cái nhà đó?- Lí Tử Duệ khẽ nhủ mảy: -Nhan Hi Hiểu, tôi không phải là đức mẹ, tôi không thể cứu rỗi con người, tôi cũng chẳng phải là thượng đế vạn năng của nhân loại. Có những chuyện tưởng là dễ dàng nhưng đến khi làm mới thấy thực sự rất khó khăn.

-Em... biết!- Nhan Hi Hiểu cắn chặt môi, ngẩng đầu nhìn Tử Duệ: -Chỉ có điều, nếu như em cũng vi phạm điều thứ hai một của hợp đồng thì sao?

-Cái gì?

-Em nói là nếu như em cũng phạm phải điều thứ hai một của hợp đồng thì sao? Nếu như vậy, anh sai, em cũng sai, thế thì có phải có thể xóa bỏ hình phạt hay không?- Nhan Hi Hiểu nhìn anh chậm rãi nói: -Lí Tử Duệ, chớ tưởng rằng chỉ có mình anh có thất tình nhục dục. Em cũng có, thậm chí còn nhiều hơn anh nữa đấy!

-Cô nói vậy là ý gì?

-Ý của em là, nếu như anh bị xử lăng trì vì phạm phải điều thứ hai một thì em ít nhất cũng phải bị xử chu di cửu tộc...- khóe miệng cô khẽ nhếch lên vẽ ra một nụ cười tươi rói: -Tội của em còn nặng hơn anh nhiều!

-Nhan Hi Hiểu....

Trong mắt Tử Duệ ánh lên một tia nhìn hoài nghi. Những lời cô nói dường như đã ngưng tụ lại thành một khối băng chặn đứng dòng suy nghĩ của anh. Tử Duệ chỉ biết ngây người nhìn vào đôi mắt long lanh ấy.

Nụ cười trên môi chợt tắt, cô cúi đầu bối rối: -Lí Tử Duệ, em thấy em đã nói rất rõ ràng rồi. Nếu như anh vẫn muốn ở lại đây... vậy thì em về trước đây!

Dứt lời cô liền quay người bỏ đi. Cứ tưởng rằng sau khi thổ lộ tình cảm trước mặt Lí Tử Duệ xong, anh sẽ cảm kích trước sự dũng cảm mà khó khăn lắm cô mới tích lũy được. Nào ngờ anh lại lùi lại phía sau, chẳng để cho cô có cơ hội.

Thực ra khi nhìn vào đôi mắt âm trầm của anh, cô đã thầm bỏ cuộc.

Đúng vào lúc bàn tay vừa chạm vào nắm cửa, Nhan Hi Hiểu bỗng cảm thấy cánh tay mình đau nhói. Còn chưa kịp phản ứng gì thì cơ thể cô đã bị kéo quay lại đằng sau, đối diện với anh. Cô hoảng hốt mở to đôi mắt, nhìn rõ đôi con ngươi đen láy của Lí Tử Duệ, đôi con ngươi thâm đượm sự hoang mang và cô đơn. Khóe môi Lí Tử Duệ khẽ nhếch lên, đôi lông mày vẫn chưa dần ra, ánh mắt nghi hoặc nhìn cô không chớp: -Nhan Hi Hiểu, những gì em nói là thật chứ?

Hi Hiểu thẳng thốt: -Hả?

-Về điều thứ hai mới ấy, là em nói thật chứ?- bàn tay anh bất thần siết chặt lấy tay cô, trong khoảng khắc, Hi Hiểu như lọt thỏm trong vòng tay của anh. Đây là lần đầu tiên cô và anh ở gần nhau như thế này, gần tới mức có thể nghe rõ cả tiếng trái tim anh đang đập, từng nhịp... từng nhịp một, trầm ấm... và rung động.

Cô không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ gật đầu. Dường như đã dự đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nên cô hơi khép mắt lại.

Cầm cô được nâng lên, Hi Hiểu lúc đó đang cúi đầu bị ép phải đối mặt với đôi mắt đen láy kia. Ánh mắt sắc lạnh thường ngày của anh bỗng dung biến mất, thay vào đó là đôi mắt long lanh, trong suốt khó nắm bắt. Cô ngẩng người nhìn khuôn mặt anh áp sát vào mặt mình, cho đến khi đôi môi khô kiệt của cô cảm nhận được sự ẩm áp đó.

Một nụ hôn quá đột ngột như chứa đựng sức mạnh đã dồn nén từ lâu, tự nhiên nhưng rất ngang ngược.

Đầu tiên chỉ là lướt nhẹ trên bờ môi cô, từ tốn như đang cẩn thận thăm dò, để rồi sau đó mãnh liệt tựa như cơn cuồng phong cuốn bay tất cả.

Hi Hiểu từ thế bị động dần dần bắt đầu đáp trả anh. Trước đây khi hôn Lục Kỳ Thần, cô thường bị anh huấn luyện thành một kẻ “đàn độn bẩm sinh”, thế nên mấy năm yêu đương mà kỹ thuật hôn của cô chẳng hề có sự tiến bộ nào.

Cô từng thắc mắc không hiểu những người có thể hôn nhau từ hai phút trở lên rốt cuộc dung lượng phổi phải lớn đến thế nào, tại sao cô chỉ cần hôn chưa đầy một phút đã cảm thấy thở không ra hơi rồi? Hình như Lí Tử Duệ cũng nhận thấy điều đó, mặc dù anh đang ở trạng thái cuồng nhiệt nhưng cô thì đã gần như không thể thở nổi rồi.

Anh dường như không nhớ rời cô ra, nhưng nhìn đôi môi như đang hơi sưng đỏ vì nụ hôn quá mãnh liệt của cô, anh lại không nhịn được cười: -Nhan Hi Hiểu, em đừng nói với anh là em chưa hôn bao giờ nhé!

Hi Hiểu cúi đầu che đi ánh mắt bối rối. Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ ngượng ngùng, lúng túng như thiếu nữ của cô, Lí Tử Duệ lại lần nữa kéo cô vào lòng: -Hi Hiểu, đã bước qua rồi thì sau này chớ có hối hận!

-Em không hối hận, em sẽ không hối hận!- người phụ nữ đang nằm trọn trong vòng tay anh nói không chút do dự, đôi bàn tay vòng qua eo, ôm lấy anh thật chặt: -Tử Duệ, em thề sẽ không bao giờ hối hận!

Anh hít một hơi thật sâu, không nói thêm gì nữa, chỉ cọ cọ cằm mình lên tóc cô, dánh vè đầy thân mật và yêu thương. Mặc dù không nói gì nhưng trái tim hai người như đang dựa sát vào nhau.

Nhan Hi Hiểu thầm nhủ, đây là lần cuối cùng nói đến chuyện tình yêu.

Thật không thể ngờ, Lí Tử Duệ bỏ nhà ra đi chưa đến hai ngày đã bị tình cảm của Nhan Hi Hiểu cảm hóa và đã quay trở về nhà.

Hai người nằm trên giường, Lí Tử Duệ nhìn Hi Hiểu đang đỏ mặt vì xấu hổ. Đột nhiên anh nằm sát lại gần cô, nhắc đầu cô lên đặt lên cánh tay mình: -Hi Hiểu...

Ý định thoát khỏi vòng tay anh của Hi Hiểu vừa mới lóe lên đã bị giọng nói dịu dàng của anh làm cho tan biến. Cô nhướn mày nhìn anh: -Sao thế?

-Sao em lại đi tìm?- nhớ lại hành động “tìm chồng” của Hi Hiểu, Lí Tử Duệ lại không nén được cảm giác hạnh phúc đang trào dâng trong lòng. Từ trước đến nay anh luôn nghĩ rằng mình chẳng có địa vị gì trong lòng cô, thế nhưng cô lại dùng hành động để cho anh một đáp án tuyệt vời nhất- cô quan tâm đến anh!

-Thì đi tìm thôi!- Hi Hiểu e thẹn như cô gái mới lớn: -Chẳng nghĩ ngợi gì nhiều...

-Ừ... nhìn thấy bộ dạng đó của cô, Lí Tử Duệ không nỡ trêu chọc cô nữa. Anh khẽ vuốt thẳng tay để cô gối đầu thoải mái hơn. Nào ngờ cô lại lên tiếng: -Em chỉ sợ không đi tìm anh thì sau này sẽ hối hận!

Cái vỏ bọc lạnh lùng đã bị tan chảy, một khi phát hiện ra bản thân mình nảy sinh tình cảm với anh rồi, cô không thể nào ngồi yên nhìn anh buồn bã.

Lí Tử Duệ hơi nhiu mày, đôi môi cong lên như bắt lặc, anh nói bằng giọng kiên quyết: -Cần phải làm gì thì cứ làm như thế!

-Chúng ta giao hẹn nhé!- Nhan Hi Hiểu ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: -Một khi anh cảm thấy có chút hối hận, không thể chịu đựng được nữa thì nhất định phải nói với em!- giọng nói của cô nhỏ dần: -Bị bỏ rơi một lần là đủ lắm rồi, em chỉ muốn biết trước để giảm bớt nỗi đau...

Đối diện với một Nhan Hi Hiểu như thế này, Từ Duệ lại cảm thấy trái tim như bị ai đó bóp nghẹt. Anh siết chặt vòng tay: -Ngốc ạ, anh đã làm rồi thì không hối hận đâu!

Thế nhưng đến sau này mới biết rằng, hứa thì dễ nhưng làm mới khó.

Một đêm mang đầy kịch tính đã chậm rãi qua đi trong sự ăn năn của cả hai người. Bởi vì Lí Từ Duệ sáng ra còn phải dậy đi làm nên Hi Hiểu đã cố gắng xua đi cơn buồn ngủ để thức dậy làm đồ ăn sáng cho anh.

Cô vừa ngồi dậy thì Lí Từ Duệ đã vòng tay ôm chặt lấy cô rồi kéo cô nằm xuống: -Hôm nay ra ngoài ăn, ngủ với anh thêm lúc nữa đi!

-Ăn ở ngoài không vệ sinh!- Hi Hiểu đặt tay anh sang một bên: -Anh ngủ thêm chút nữa đi, em làm xong sẽ gọi anh dậy!

Đang làm món súp gà thì đột nhiên sau lưng cô vang lên giọng nói ngái ngủ của Từ Duệ: -Hôm nay ăn gì thế em?

Hi Hiểu không buồn quay đầu lại nhìn: -Súp gà, bánh dừa và sữa đậu nành...- còn chưa nói hết thì hai cánh tay anh đã vòng qua eo cô, toàn thân cô cứng đờ ra, chiếc thìa trên tay suýt nữa thì rơi xuống, bên tai cô vẫn vương hơi thở ấm áp của anh: -Có vợ thật là hạnh phúc!

Hi Hiểu đỏ mặt quay lại dỗ anh: -Anh ra kia ngồi đi, có phải trước đây em không cho anh ăn bao giờ đâu!

-Mùi vị của trước đây và bây giờ không giống nhau!- Lí Từ Duệ nói lỏng vòng tay rồi cúi xuống ăn miếng bánh dừa ở cái thìa trên tay Hi Hiểu, miệng tám tặc: -Quả là món ngon!

-Không phải nịnh nọt, những thứ này có phải trước đây chưa làm cho anh ăn đâu! Nhìn cái bộ dạng của anh kia, cứ như thể trước đây em bạc đãi anh không bằng!

-Hi Hiểu...- anh áp sát vào người cô, thì thầm vào tai cô: -Em không biết đâu, trước đây anh đã từng mơ có ngày này. Có vợ nấu cho anh ăn, sau đó tiễn anh đi làm. Cứ về đến nhà là nhìn thấy vợ, cả nhà sum họp, vui vậy.

Hi Hiểu cảm động trước những lời nói của anh. Cô chủ động áp vào má anh, khe khẽ nói: -Em cũng vậy!

Không khí chung sống của hai người thực ra chẳng mấy khác biệt so với trước đây. Lí Từ Duệ ăn sáng xong liền đi làm, Hi Hiểu vốn định tiễn anh xuống dưới lầu nhưng lúc tạm biệt anh đột nhiên lại ngoảnh đầu lại hỏi cô: -Hi Hiểu!

Khoảnh khắc ấy, đôi mắt đen láy của anh ngập ngừng như muốn nói điều gì.

-Nghe nói Lục Kỳ Thần sắp ra tù rồi...- anh khẽ mím môi: -Em đã nghĩ sẽ làm thế nào chưa?

-Nghĩ rồi...- cô cười: -Chỉ có hai từ thôi: KHÔNG GẶP!

-Nếu như anh ta đến tìm em thì sao?

-Không đâu!- Nhan Hi Hiểu cười: -Lúc đó đã cắt đứt hoàn toàn rồi, Lục Kỳ Thần là người cao ngạo, em lại chẳng phải hoa thơm cỏ lạ, đeo bám nhau đều không phù hợp với cả hai!

-Vậy thì ngộ nhờ anh ta đến tìm em thật thì sao?

Ánh mắt Hi Hiểu đột nhiên mông lung, dường như đã đoán được chuyện tương lai nên trong đôi mắt cô phảng phất sự bất định, mơ hồ. Cô bước lên trước, nhìn thẳng vào mắt anh nói: -Vậy thì dễ thôi, em sẽ nói với anh ta rằng em là người đã có chồng. Chồng của em, chính là Lí Từ Duệ!

Khoảnh khắc nghe thấy ba chữ chữ ấy vang lên, Lí Từ Duệ mỉm cười rồi bước vào trong thang máy.

Dựa lưng vào vách thang máy lạnh băng, Lí Từ Duệ chột thờ dài. Mặc dù thái độ của Nhan Hi Hiểu kiên quyết là vậy, mặc dù mối quan hệ của họ đã bước lên một bậc thềm mới nhưng anh vẫn không thể kiềm chế được việc nghĩ ngợi mông lung. Quan hệ hôn nhân của người khác đều rất đơn thuần, chỉ cần duy trì tốt quan hệ giữa hai người là được. Nhưng anh và cô lại cần phải đối mặt với sự tồn tại của ba người.

Nhớ đến đứa bé trong bụng cô, Lí Từ Duệ lại cảm thấy đau đầu. Anh là đàn ông, thích thì ắt sẽ dễ ý, dễ ý rồi sẽ càng dễ tâm đến sự tồn tại của tình cảm giữa hai người. Đứa bé ấy giờ chưa ra đời đã trở thành một vấn đề nhạy cảm như vậy, không biết sau khi nó sinh ra có trở thành một quả bom hẹn giờ hay không?

Hơn nữa, bản thân anh có thật là người có thể vì tình cảm mà bất chấp tất cả, vui vẻ chấp nhận trở thành cha một đứa bé không phải là con mình không?

Lí Từ Duệ cảm thấy bản thân mình thật nực cười, chỉ trong có một đêm, một gã đàn ông chỉ biết đến tiền bạc và lợi ích bỗng dưng mình biến thành một thằng nhóc sống chết vì tình yêu.

Thôi bỏ đi, cứ coi như là mình lấy vợ lần hai vậy! Lí Tử Duệ tự an ủi mình, nhớ lại vẻ mặt đáng thương của Hi Hiểu tối qua, anh lại không đành được nghĩ về cô. Chẳng phải hiện giờ đang thịnh hành trào lưu cưới cả trâu lẫn nghé hay sao? Anh lấy được một người vợ, còn được thêm một đứa con, mua một tặng một, quả là món hời còn gì? Hơn nữa, làm gì có ai biết đứa bé ấy không phải là con anh?

Nghĩ đến đây, Lí Tử Duệ cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Thứ cảm giác kì vọng và lâng lâng nảy sinh từ tình yêu bao trùm con người Tử Duệ. Anh mang về mặt vui vẻ và một trái tim ấm áp ấy chìm vào công việc túi bụi của một ngày.

Những ngày tháng này đối với anh mà nói là một sự hưởng thụ chưa từng có xưa nay, mặc dù nhìn thấy cái bụng cứ ngày càng to lên của Hi Hiểu có chút churong mắt, nhưng về đến nhà, cảm nhận sự ấm áp của không khí gia đình lại khiến cho anh say đắm. Anh và cô không còn xa cách như trước đây nữa, cùng nhau đi mua đồ, cùng nhau đi dạo trong công viên, cùng nhau đi siêu thị mua rau, những công việc tưởng chừng như rất bình thường nhưng đối với hai người lại là một sự ngọt ngào quyến rũ.

Hai người họ như ngầm hẹn ước với nhau, kể từ hôm đó chẳng ai nhắc đến Lục Kỳ Thần nữa, cũng chẳng còn nhắc đến Nhiệm Nhượng San nữa, thậm chí ngay cả đứa con trong bụng Hi Hiểu cũng rất ít khi nhắc đến. Sự né tránh này đã giúp cho hai người có càng nhiều không gian riêng tư hơn. Lí Tử Duệ không thể đoán trước được tương lai của mình, cũng chẳng dám nghĩ đến, anh chỉ có thể chấp nhận sống ngày nào hay ngày ấy.

Hi Hiểu đang ngồi trên ghế sofa xem phim tình cảm thì đột nhiên thấy Lí Tử Duệ từ phòng ngủ đi ra, nói: - Cái này có cần phải giữ lại hay không? - anh mỉm cười ngồi xuống bên cạnh cô, vòng tay ôm vai cô: - Những điều khoản trong này có phải là không còn hiệu lực nữa không?

Nhan Hi Hiểu cúi đầu nhìn xuống xấp tài liệu trong tay anh. Cô giật lấy rồi làm điệu bộ như định xé ra: - Xé thật nhé!

Lí Tử Duệ khẽ nhún mày: - Hay là thôi đi!

- Sao thế? Hối hận rồi à? - trong lòng Hi Hiểu có hơi buồn, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: - Cảm thấy không an toàn à? Hay là cứ thực hiện theo hợp đồng như cũ nhé!

- Cảm thấy không an toàn. . . - anh cảm hợp đồng lên: - Hi Hiểu, anh thường cảm thấy em sẽ ra đi. Có lẽ ba năm theo hợp đồng này là thời gian dài nhất mà chúng ta có thể ở bên nhau. Anh chỉ sợ em không chịu được ngần ấy thời gian, được nửa đường lại thay đổi chủ ý. . .

Hi Hiểu nghiêng nghiêng đầu nhìn anh: - Sao anh lại nghĩ như vậy chứ?

- Em cảm thấy anh không nên nghĩ như vậy à? - Lí Tử Duệ đột nhiên cúi đầu cười chua xót: - Có lẽ là do anh nghĩ ngợi nhiều quá. . . Nhưng cứ nghĩ đến tương lai anh lại có chút không tự tin. Em với anh ta dù sao cũng có đứa con kết nối!

- Em đã từng nói với anh rồi, đứa bé này chẳng có quan hệ gì với anh ta hết!

- Nhan Hi Hiểu, đây là lời nói của em lúc tức giận thôi! Nghĩ kĩ lại thì đó chẳng qua chỉ là những lời nói không có lí trí! Em đã từng nghĩ chưa? Một khi đứa bé này quá giống bố nó mà không giống em, làm sao có thể tiếp tục giấu giếm chuyện này? Đến lúc đó, cho dù em có nghiêng rằng nghiêng lợi nói rằng đứa bé này không phải là con anh ta, mà là con anh. . . chỉ e sẽ càng khiến cho thiên hạ chê cười!

Nói đến đây, mặt của Nhan Hi Hiểu chợt sa sầm.

Những vấn đề này chẳng phải cô chưa bao giờ nghĩ đến. Mấy ngày nay, thậm chí cô còn như một người điên, cứ ra ngoài nhìn thấy đứa trẻ con nào là cô cố ý tìm kiếm bố mẹ của nó rồi lặng lẽ quan sát xem đứa bé giống ai. Một khi đứa bé quá giống bố, tâm trạng cô lập tức lắng xuống rồi cả ngày cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn như người mất hồn.

Những di truyền về ngoại hình là những bằng chứng thép không thể chối cãi. Một khi đứa bé quá giống Lục Kỳ Thần thì đến lúc đó biết làm thế nào đây?

- Lí Tử Duệ, hay là chúng ta. . . bỏ đi! - Nhan Hi Hiểu đột nhiên ngắt đầu, ánh mắt như van lơn: - Chúng ta về thành phố C đi, ở đó người khác không biết chúng ta, như vậy chẳng phải là có thể giấu được hay sao? - cô dừng lại một lát rồi nói tiếp: - Hơn nữa chúng ta có thể sống một cuộc sống mới ở C. Nếu em hồi phục tốt có thể sinh thêm lần nữa, chúng ta. . .

- Nhan Hi Hiểu. . . - cô còn chưa nói hết đã bị Tử Duệ chen ngang: - Em cảm thấy làm như vậy có được không?

- Tại sao lại không chứ? Chúng ta có thể sống rất tốt ở thành phố J này thì chắc chắn có thể sống rất tốt ở C. . . - cô chớp chớp mắt, đột nhiên nhìn anh bằng ánh mắt ám ức: - Hay là anh không nỡ bỏ J, không muốn ra đi cùng em?

- Anh không nỡ rời bỏ J, dù sao J cũng là mục tiêu phấn đấu lâu dài của anh. Thế nhưng trong chuyện này, đây không phải là nguyên nhân duy nhất! - Lí Tử Duệ đến bên cạnh, nắm chặt bàn tay cô: - Hi Hiểu, em nghĩ mà xem, chúng ta biết trốn đi đâu chứ?

- Lục Kỳ Thần một khi đã có ý thì cho dù em có trốn đi đâu cũng vô ích. Còn cả cô Kiều Việt kia nữa, rõ ràng cô ta luôn coi em là tình địch. Chỉ e là em càng trốn càng là "lạy ông tôi ở bụi này", đến lúc đó có muốn cãi lại cũng vô ích!

- Vậy thì phải làm sao? - càng nghe những điều Tử Duệ phân tích, Hi Hiểu càng cảm thấy lo lắng.

- Anh sợ không phải là đứa bé mà là em! - anh hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào mắt cô, khóe môi khẽ cong lên: - Chỉ cần em đến lúc đó không thay đổi chủ ý, quay lại với Lục Kỳ Thần, ca bài ca gia đình đoàn tụ là được rồi!

-Lí Từ Duệ, em sẽ không làm vậy đâu!- cô dựa vào ngực anh, mặc dù tâm trạng rồi bởi nhưng cô vẫn thấy đây là vòng tay duy nhất mình có thể dựa vào: -Chỉ cần anh không bỏ em thì em quyết không đi đâu!

Thế nhưng, anh lại sợ em đi xa, sợ em rời xa anh. Một cuộc tình yêu không có cảm giác an toàn rồi cuộc có thể duy trì đến khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ngã Rẽ, Cát Bước Khó Khăn

Lí Từ Duệ không thể ngờ được là chuyện này lại xảy đến nhanh như vậy. Chỉ có điều nó không liên quan đến Lục Kỳ Thần, mà liên quan đến anh.

Mấy ngày hôm nay, Từ Duệ đang tiến hành nhiệm vụ tuyên truyền cho hạng mục bên bách hóa Thiên Trì với đám cấp dưới của Lạc Lâm, chồng của Nhiệm Nhượng San. Mặc dù công việc tiến hành chẳng mấy thuận lợi nhưng cũng không đến nỗi có vấn đề nghiêm trọng. Chắc là do cái bụng bầu của Nhiệm Nhượng San đã khá lớn nên trong ngắn ấy thời gian làm việc với Thiên Trì, Từ Duệ đều không nhìn thấy bóng dáng cô ta đâu.

Nhưng chẳng được mấy hôm trong Thiên Trì đột ngột có tin đồn loan truyền: Nhiệm Nhượng San vác cái bụng bầu 8 tháng chuẩn bị li hôn với Lạc Lâm.

-Tại sao lại li hôn? -Nhan Hi Hiểu xoa xoa cái bụng của mình, kinh ngạc thốt lên: -Cô ấy đã có con với ông ta rồi, tại sao còn đòi li hôn?

-Anh không biết!

Hi Hiểu chau mày: -Đến lúc này mà đòi li hôn thì chắc là nguyên nhân nghiêm trọng lắm đây! Anh nghĩ mà xem, hiện giờ Lạc Lâm mà li hôn với Nhiệm Nhượng San sẽ phải gánh chịu tiếng ác là bỏ vợ bỏ con. Một người của công chúng như ông ta, vừa mới dựng nghiệp ở J phải coi trọng tiếng tăm như tính mạng chứ nhỉ?

-Anh cũng không biết- Lí Từ Duệ thờ dài: -Nhiệm Nhượng San cứ như là mất tích rồi ấy, cũng chẳng thấy đến tìm anh. Cô ta chẳng nơi nương tựa ở thành phố này, anh cứ tưởng có gì cô ta sẽ đến tìm mình...

-Thế anh vẫn định nói lại duyên cũ với cô ta à?- Hi Hiểu cao giọng.

Anh lườm cô một cái sắc lẻm: -Anh chỉ lo cho cái hợp đồng của bên anh với bên Thiên Trì mà thôi!

-Về cơ bản, cái hợp đồng này là do Nhiệm Nhượng San xây dựng nên, mà nay Nhiệm Nhượng San lại chuẩn bị li hôn với ông ta. Thế thì chẳng phải cái hợp đồng này đang bị đe dọa hay sao?

-Ông ta sao có thể hủy hợp đồng như vậy?- Hi Hiểu dừng lại một chút: -Hợp đồng mấy năm há anh?

-3 tháng!

-3 tháng?- Hi Hiểu há hốc mồm kinh ngạc: -Ngắn như vậy sao?

-Ừ, Lạc Lâm là một người làm việc rất thận trọng. Ba tháng này là ông ta muốn kiểm tra trình độ của chúng ta, kiểu như là thử việc ấy. Hôm đó bọn anh đã bàn bạc xong rồi, nếu như ba tháng thử việc này đạt tiêu chuẩn của ông ta sẽ lập tức kí kết hợp đồng dài năm năm- nói đến đây Từ Duệ lại thờ dài: -Chỉ có điều anh cảm thấy lần này...

Nhìn bộ dạng của Từ Duệ, Hi Hiểu không nói được thêm cái gì, chỉ biết nhẹ nhàng an ủi. Đúng lúc ấy điện thoại của Từ Duệ đổ chuông. Cái lão Tôn Bồi Đông chết tiệt này lại bắt Từ Duệ đi làm “thăng hầu rượu”, lại là tiếp khách.

Sau khi dặn dò vài câu, Lí Từ Duệ ra khỏi nhà.

Cuộc sống tẻ nhạt đến đỉnh điểm, bởi vì có thai nên Hi Hiểu không thể lên mạng, chỉ có thể ngồi xem ti vi. Cô nằm thẳng ra ghế sofa, bỗng cô phát hiện ra một vật gì đó cứng cứng ở dưới lưng, cảm lên nhìn hóa ra là chìa khóa văn phòng của Từ Duệ.

Cô khẽ mỉm cười, định mang đi cho anh nhưng chợt nảy ra một ý khác. Giờ có đuổi theo thì có khi anh đã lên taxi rồi, chỉ bằng cứ để khi nào anh phát hiện ra rồi quay về lấy thì hơn.

Nào ngờ suy nghĩ này vừa thoáng qua trong đầu Hi Hiểu thì có tiếng chuông cửa vang lên.

Hi Hiểu nhủ thầm Lí Từ Duệ sao mà nhanh thế. Cô vác cái bụng bầu tám tháng, khệ nệ đi ra mở cửa, nào ngờ người đứng bên ngoài cửa lại là một người

khác.

Đó là người mà cô đã từng quen. Hi Hiểu còn đang lục lại kí ức xem người đó là ai thì ông ta đã lên tiếng xưng danh: -Chào cô Lí, tôi là Lạc Lâm!

Lúc này Hi Hiểu mới sực nhớ ra, hóa ra ông ta chính là chồng của Nhiễm Nhược San.

Hi Hiểu nghiêng người nhường đường cho ông ta vào nhà, môi nở nụ cười lịch sự, trong lòng nhủ thầm: Nhiễm Nhược San với Từ Duệ có quan hệ như vậy mà cô còn chưa đặt chân đến nhà cô ta bao giờ, cái lão Lạc Lâm này tại sao lại vô duyên vô cớ đến nhà mình nhỉ?

Lạc Lâm lập tức cho cô một đáp án: -Cô Lí, tôi muốn nói chuyện của chồng cô với vợ cũ của tôi.

-Tôi không hiểu- Hi Hiểu sững người.

-Tôi không tin là cô không hiểu...- Lạc Lâm đẩy gọng kính trên sống mũi, khóe môi nhếch lên đầy châm biếm: -Chắc là cô cũng biết mối quan hệ giữa chồng cô với vợ cũ của tôi chứ?

-Tôi biết, hai người ấy là người tình cũ. Nhưng hiện giờ ai nấy đều có gia đình riêng rồi, vì vậy tôi không cho rằng họ còn có liên quan gì với nhau.

-Thế nhưng cô có tin chồng mình luôn chung thủy với mình không?- Lạc Lâm đột nhiên cười nhạt: -Cô Lí, không phải tôi vô cớ nói ra chuyện này đâu. Đây là kết quả kiểm tra tuần trước, bác sĩ nói tôi đã rơi vào tình trạng này hơn hai năm rồi. Vậy thì, tại sao tôi lại có con được chứ?

Mặt Hi Hiểu tái mét: -Ông Lạc, tôi rất đồng tình với cảnh ngộ của ông, nhưng mà chuyện này hình như không có liên quan gì đến chúng tôi thì phải?

-Tôi đến đây không phải để cầu xin sự đồng tình của cô, mà chỉ là để nhắc nhở cô một chuyện...- ông ta khề thờ dài: -Giờ vẫn chưa muộn, còn có thể cứu vãn được.

-Ông có ý gì vậy?

-Cô nên hiểu ý của tôi mới phải...- Lạc Lâm nheo nheo mắt: -Theo như tôi được biết thì sau khi kết hôn với tôi, Nhiễm Nhược San đã nhiều lần đến tìm người tình cũ. Cô Lí chắc cũng biết câu “ngó đứt tơ vương” chứ hả?

Hi Hiểu chợt cảm thấy có một góc nào đó trong trái tim mình sụp xuống. Cô cố nặn ra một nụ cười gượng gạo: -Ông Lạc này, ông có thể nghỉ ngơi vợ mình bất chính nhưng tôi lại tin tưởng chồng mình.

-Tùy cô thôi!- Lạc Lâm đứng dậy đi thẳng ra ngoài cửa. Đột nhiên ông ta ngoảnh đầu lại nói: -Cô Lí, làm phiền cô nói với Lí Từ Duệ rằng đừng phí công vô ích với hợp đồng của Thiên Trì nữa, hợp đồng giữa hai bên là không thể, bảo anh tớ chứ có hoang tưởng nữa!

-Còn nữa, nếu như cô tin tưởng chồng mình, vậy thì mời cô đến quán cà phê Kim Sắc Niên Hoa, ở đó sẽ cho cô một đáp án chính xác!

Dứt lời, Lạc Lâm đi thẳng ra ngoài.

Hi Hiểu không biết dùng từ nào để hình dung tâm trạng mình lúc này. Một cơn tức giận bùng lên ở trong lòng khiến cho cô gần như không thể thở được. Cô nhấc điện thoại lên, tề dạn gọi đến số điện thoại đó, điện thoại đổ vài hồi chuông liền có người nhắc máy: -A lô, Hi Hiểu à, có chuyện gì thế em?

Có tiếng ồn vọng lại từ đầu dây bên kia, hình như là đang ở một nhà hàng hay quán cà phê nào đó: -A lô, anh đang ở đâu thế?

-Ồ Ngân Quang- hình như Từ Duệ có hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của cô, anh bổ sung thêm một câu: -Khách hàng hẹn anh ra đây nói chuyện!

-Ồ...- Hi Hiểu ậm ừ đáp lại: -Lí Từ Duệ, anh với Nhiễm Nhược San, đã từng ....chưa?

Lí Từ Duệ ngẩn người: -Từng gì?

Hi Hiểu đột nhiên cảm thấy câu hỏi của mình thật ngớ ngẩn. Giờ đã chẳng phải là những năm 50 của thế kỉ, ai yêu nhau chẳng có nhu cầu tình dục. Ngay cả một đứa bảo thủ như cô mà cũng từng có một lần đi quá giới hạn, huống hồ là anh?

Vì vậy khi Từ Duệ hỏi lại, Nhan Hi Hiểu không dám nhắc lại mà ậm ừ rồi cúp điện thoại luôn.

Trong đầu cô vang lên câu nói cuối cùng của Lạc Lâm: -Nếu như cô tin tưởng chồng mình, vậy thì mời cô đến quán cà phê Kim Sắc Niên Hoa, ở đó sẽ cho cô một đáp án chính xác!- chỉ một câu ngắn gọn nhưng lại ẩn chứa điều gì đó.

Lẽ nào Lí Từ Duệ thực sự đang ở đó?

Trong đầu vừa nảy ra ý nghĩ này, Hi Hiểu đã chớp lấy cái chìa khóa trên bàn rồi đứng dậy, xách túi lao ra khỏi nhà. Cô bắt một chiếc xe taxi đi thẳng đến Kim Sắc Niên Hoa. Trên đường đi cô cứ nghĩ, nếu như không nhìn thấy Lí Từ Duệ ở đó, từ nay cô tuyệt đối không bao giờ nghỉ ngơi anh nữa. Nhưng nếu như anh thực sự đang có mặt ở đó, cô phải làm gì đây?

Sự thấp thòm khiến cho thời gian đi trở nên nhanh hơn bình thường rất nhiều. Nhan Hi Hiểu đặt chân lên Kim Sắc Niên Hoa, đi theo chân nhân viên phục vụ, mất đảo quanh tìm kiếm hình bóng của Từ Duệ. Quả nhiên, ở trong một góc quán cà phê, cô nhìn thấy bóng dáng của chồng mình.

Cùng lúc ấy, đập vào mắt cô còn là hình ảnh của Nhiễm Nhược San, người tình cũ của anh.

Vào khoảng khắc ấy, máu trong cơ thể Hi Hiểu dường như đông cứng lại, chân tay cô lạnh buốt.

Hình như hai người họ đang bàn bạc chuyện gì nghiêm trọng lắm, thế nên Hi Hiểu đến gần mà Lí Từ Duệ vẫn không phát hiện ra. Phải đến khi Hi Hiểu lắc lắc chùm chìa khóa trước mặt Từ Duệ anh mới nhận thấy sự xuất hiện của cô: -Từ Duệ, anh để quên ở nhà này!

Lí Từ Duệ kinh ngạc, đứng bật dậy: -Hi Hiểu, sao em lại đến đây?

-Em đến để đưa chìa khóa cho anh... - Hi Hiểu cố nặn ra một nụ cười, nụ cười mờ nhạt đến hoang mang. Cô chìa tay ra trước mặt Nhiễm Nhược San: Chào cô Nhiễm!

Nhiễm Nhược San ậm ừ đáp lời rồi đưa tay ra bắt tay cô.

Hi Hiểu quay người lại, khoe môi lại lần nữa cong lên, nhưng nụ cười của cô lúc này khiến cho trái tim Từ Duệ lạnh toát: -Xem ra hai người còn có chuyện cần bàn, vậy em đi trước đây!

-Hi Hiểu! Hi Hiểu!

Nghe thấy tiếng gọi sau lưng mình, Hi Hiểu càng sai bước nhanh hơn. Vừa chặn được một chiếc taxi thì Từ Duệ đuổi đến, nắm chặt cánh tay cô lại.

-Hi Hiểu, em nghe anh giải thích đã!- giọng nói của anh như nghẹn lại, hơi thở hỗn hển vì vừa chạy đuổi theo cô: -Hi Hiểu!

Cô gạt tay anh ra: -Lí Từ Duệ, anh muốn giải thích cái gì?- cô cười nhạt: -Giải thích vì sao từ nhà hàng Ngân Quang lại biến thành quán cà phê Kim Sắc Hoa Niên à? Hay là giải thích tại sao khách hàng lại biến thành người tình cũ?

-Anh...

-Bác tài, phiền anh cho xe chạy đi!- Hi Hiểu đóng sầm cánh cửa xe lại trước mặt anh, chiếc xe phóng vù đi, tạo ra những cơn gió phả lại, chẳng khác gì những cơn dao cứa vào da thịt Từ Duệ.

Hi Hiểu bất thần đưa tay lên lau mặt, chợt phát hiện ra vết nước mắt đã làm ướt những ngón tay cô. Hóa ra nước mắt cô đã rơi từ lúc nào mà không hay.

Hi Hiểu không bao giờ nghĩ rằng sẽ có lúc mình phải đối mặt với hoàn cảnh này. Nếu như Lí Từ Duệ không lấy cớ là tiếp đãi khách hàng để đến đây gặp Nhiễm Nhược San thì cô tuyệt đối không tin rằng đứa bé trong bụng Nhiễm Nhược San lại là con của anh. Thế nhưng những lời của Lạc Lâm lại trở thành hiện thực, cho dù cô không muốn tin nhưng cũng không thể phản bác được.

Dựa vào đâu mà anh lại làm như vậy? Một mặt thì nói rằng tương lai của anh và cô mù mịt, mặt khác lại lén lút đi lại với người tình cũ?

Hi Hiểu không đi thẳng về nhà mà tới vườn thực vật của thành phố, tìm một thảm cỏ rộng rồi ngồi đó suốt cả buổi chiều. Mãi đến khi trời nhập nhoạng không nhìn rõ mặt người cô mới đứng dậy ra về.

Ngồi cả ngày thì không sao, vừa mới đứng lên mới phát hiện ra là cả ngày chưa ăn gì. Nhìn đồng hồ, thấy thời gian cũng chẳng còn sớm nữa, Hi Hiểu mới chịu về nhà.

Lúc này, Lí Từ Duệ đã gần như ở vào trạng thái điên cuồng.

Kể từ lúc Hi Hiểu bắt xe bỏ đi, anh đã lập tức chặn một xe khác đuổi theo nhưng anh đâu ngờ Hi Hiểu lại không về ngay nhà. Trong nhà chẳng thấy bóng người, gọi điện thoại thì không liên lạc được, đến những nơi cô vẫn thường hay đến cũng không tìm thấy, Lí Từ Duệ bỗng chốc trở nên hoảng hốt, lúc này anh mới phát hiện ra rằng mình hiểu biết quá ít về cô, ngay cả những cái cơ bản như Hi Hiểu có mấy người bạn thân ở thành phố này anh cũng không biết.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã là 10 giờ 10 phút. Lí Từ Duệ tự nhủ thầm, nếu như Hi Hiểu đến 10 giờ 30 mà vẫn chưa thấy quay về, anh sẽ báo cảnh sát.

Đúng vào lúc cái suy nghĩ ấy nảy ra, Lí Từ Duệ nghe thấy tiếng mở cửa, hình bóng của Nhan Hi Hiểu hiện ra trước mắt anh. Lí Từ Duệ vội vàng lao đến: -Hi Hiểu! Sao giờ này em mới về?

Dường như không để ý đến sự lo lắng của anh, Hi Hiểu chẳng thèm nhìn anh lấy một cái mà xoay người đi thẳng vào phòng.

-Hi Hiểu!- nhân lúc cô còn chưa kịp đóng sập cửa phòng, Lí Từ Duệ liền đưa tay ra chặn lại, nhũn mảy hỏi cô: -Hi Hiểu, em đã đi đâu thế? Anh rất lo lắng cho em!

Hi Hiểu nhún mảy: -Tôi thì có gì để anh phải lo lắng chứ?- cô cười khẩy: -Tôi đến tượng nữ thần tự do ở New York chơi, còn nói chuyện với Obama nữa, anh có tin không?

Nói rồi Hi Hiểu định đóng sập cửa lại. Trái tim Lí Từ Duệ như thất lạc, anh biết cô đang cố tình công kích chuyện trưa nay anh nói dối cô. Từ Duệ hốt hoảng giải thích: -Hi Hiểu, em hiểu nhầm rồi!

Nhan Hi Hiểu không muốn nghe Từ Duệ giải thích gì thêm, cô vẫn cố chấp muốn đóng cửa lại, thế nhưng sức phụ nữ làm sao lại được với sức vóc của đàn ông, nhất là lúc này, khi cô đang mang thai: -Hi Hiểu!- Từ Duệ cuối cùng cũng len vào được trong phòng ngủ, anh nắm chặt cánh tay cô không chịu thả ra: -Em nghe anh giải thích đã nào!

Hi Hiểu vùng vẫy thoát ra khỏi bàn tay anh nhưng không được. Cô tròn mắt nhìn anh, đôi mắt đỏ hoe cho thấy cô đã khóc rất nhiều: -Lí Từ Duệ, anh sợ tôi nghĩ ngợi nhiều nên mới làm vậy phải không? Anh lo lắng cho Nhiễm Nhược San, sợ tôi nghĩ bậy nên mới tìm ra một cái cớ để che mắt tôi phải không?

Lí Từ Duệ sững người, quả thật những gì anh định nói là như vậy. Nào ngờ Hi Hiểu lại đi guốc trong bụng anh khiến cho anh bối rối chẳng biết phải làm sao: -Đúng, không phải anh cố ý....

-Thôi đủ rồi, tôi biết nỗi khổ của anh, giờ mời anh về phòng của mình cho! Tôi muốn nghỉ ngơi một lát!- Nhan Hi Hiểu quay lưng lại, ngồi xuống giường, thân nhiên cời tóc ra, làm ra vẻ như chuẩn bị đi ngủ. Chợt cô cảm thấy cánh tay đau nhức, Lí Từ Duệ đang nắm chặt tay cô, bộ dạng vô cùng kinh ngạc: -Nhan Hi Hiểu, em không tin anh sao?

-Tôi tin anh mà!- Hi Hiểu thân nhiên: -Anh có ẩn tình gì đó phải không? Tôi có thể thấu hiểu!

-Nhưng bộ dạng này rõ ràng là em đang tức giận mà!

-Thế anh mong tôi sẽ tỏ vẻ thế nào?- Nhan Hi Hiểu cười khẩy: -Tôi từ bé đã như thế này, anh chắc cũng phải quen với bộ dạng tôi thế này rồi chứ? Tôi không được dịu dàng như Nhiễm Nhược San, không được hiền lành như Nhiễm Nhược San, không được xinh đẹp như Nhiễm Nhược San. Tôi là một kẻ thô kệch, toàn thân đều có gai nhọn, mặt dày, vô liêm sỉ, xấu xí, tẻ nhạt!

-Nhan Hi Hiểu, anh không nói em như vậy!- Lí Từ Duệ cau mày, bàn tay cố chấp siết chặt cánh tay cô không chịu buông: -Đúng, là Nhiễm Nhược San gọi điện cho anh, không sai! Nhưng anh thật sự không muốn em nghĩ ngợi nhiều. Nhiễm Nhược San ở thành phố này chẳng bạn chẳng bè, cho dù không phải là quan hệ đó, thấy bạn bè li hôn cũng nên biểu thị chút quan tâm, chẳng phải thế sao? Anh chỉ là, anh chỉ là....- anh từ từ hạ giọng: -Anh chỉ là không ngờ rằng em lại theo dõi anh!

-Tôi theo dõi anh?- Hi Hiểu hừ giọng: -Lí Từ Duệ, anh đánh giá quá cao bản thân mà đánh giá thấp tôi rồi đấy! Anh với tôi là quan hệ gì, dựa vào đâu mà tôi phải theo dõi anh?

Câu nói này của Hi Hiểu đã chạm vào nỗi đau của Từ Duệ, giọng anh đành lại: -Hi Hiểu, có gì em từ từ nói!

-Nếu như cảm thấy lời nói của tôi khó nghe thì anh có thể không nghe, không ai ép buộc anh cả!- nhìn thấy bộ dạng nghiêm nghị của Từ Duệ, Nhan Hi Hiểu càng thêm tức giận: -Anh đi mà nghe những lời đường mật của Nhiễm Nhược San nhà anh đi, tôi cho anh đi đấy! Các người đi mà đoàn tụ cả nhà ba người với nhau đi!

-Em nói thế là ý gì? Cái gì mà cả nhà ba người?

-Cái gì là cả nhà ba người bản thân anh rõ hơn tôi mà!

-Em đừng có ẩn nói hàm hồ như vậy nữa, mau nói rõ ràng đi!- Lí Từ Duệ giật mạnh cánh tay Hi Hiểu, ép cô phải ngồi xuống giường: -Cả nhà ba người? Thế mà em cũng nghĩ ra được à?

-Tôi nghĩ được ra thì cũng phải nhờ anh làm được ra điều đó mới đúng!- Nhan Hi Hiểu chẳng chút sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt Từ Duệ: -Lí Từ Duệ. Tôi cứ nghĩ rằng tội của tôi nặng lắm. Tôi vô duyên vô cớ ném cho anh một đứa bé, tôi thực sự quá vô si! Thế nhưng đến hôm nay tôi mới biết anh mới chính là kẻ đều căng lúc nào cũng tỏ vẻ bình thản như không!

-Anh với cô ta có con với nhau thì thôi, vậy tại sao lần trước anh còn không chịu xé cái hợp đồng đó đi? Đi mà xây dựng hạnh phúc gia đình ba người êm ấm với cô ta đi?- càng nói Nhan Hi Hiểu càng thêm kích động: -Cô ta hiện giờ cũng li hôn rồi, vậy thì Lí Từ Duệ này, có phải người li hôn tiếp theo sẽ là anh không?

-Nhan Hi Hiểu!- Từ Duệ phần nộ gào lên!- Rốt cuộc em đang nói cái quái gì vậy? Đứa con đó là con của Lạc Lâm, chẳng có liên quan gì đến anh hết!Cái gì mà cả nhà ba người, dựa vào đâu mà anh phải đoàn tụ cả nhà ba người với cô ta?

Con của Lạc Lâm ư?- Nhan Hi Hiểu cười khẩy, nước mắt đã bắt đầu long lanh trên khóe mi: -Lí Từ Duệ, rốt cuộc anh còn định lừa tôi đến bao giờ? Lạc Lâm...Lạc Lâm ông ta hoàn toàn bị vô sinh, thế thì làm sao ông ta có thể có con với Nhiễm Nhược San được?

Nghe đến đây, Lí Từ Duệ hoàn toàn sững sờ: -Lạc Lâm bị vô sinh sao?

Hi Hiểu đau đớn gật đầu: -Chuyện này thì chỉ có thể có ba khả năng: Thứ nhất, Nhiễm Nhược San đã mang trong mình đứa con của anh, đứa bé này chính là tàn dư chuyện tình cảm của hai người. Thứ hai, Nhiễm Nhược San đã có con với người đàn ông khác. Thứ ba, Nhiễm Nhược San là một người lương thiện, có thể tự tự tình cho mình!

-Lí Từ Duệ, anh nghĩ xem, trong ba khả năng ấy, khả năng nào là lớn nhất?- nhân lúc Từ Duệ còn ngây người vì kinh ngạc thì cô đã đẩy anh ra ngoài cửa: -Lí Từ Duệ, tôi từ bỏ! Ngày mai chúng ta sẽ kí đơn li hôn, chúng ta li hôn thôi! Nhà cửa, tôi không cần nữa!

Anh tóm chặt cánh tay cô: -Nhan Hi Hiểu, em định tội cho anh thì cũng phải để cho anh chết cho rõ ràng chứ?- Từ Duệ hít một hơi thật sâu, ánh mắt long lanh: -Cho dù Lạc Lâm có vô sinh thì làm sao em biết được?

-Người ta đã tìm đến tận cửa rồi!- nhớ lại vẻ mặt của Lạc Lâm, Hi Hiểu càng thêm kích động: -Bảo tôi hãy quản lý chồng mình cho chặt, bảo tôi hãy chuẩn bị sẵn sàng tâm lý bị li hôn. Anh tưởng tôi có sức mà theo dõi anh chắc? Nói cho anh biết, người ta đã sớm biết hết nhất cử nhất động của anh và Nhiễm Nhược San rồi. Hôm nay thực sự không chịu được nữa nên mới bảo tôi đến Kim Sắc Hoa Niên!

Hi Hiểu vừa nói dứt lời thì Từ Duệ đã lao như bay ra cửa.

Anh chặn một chiếc taxi lại, sau khi lên xe anh liền gọi điện cho Nhiễm Nhược San, hình như đang chìm vào con mê nên giọng nói của Nhiễm Nhược San có phần ngái ngủ. Lí Từ Duệ hỏi rõ địa chỉ của cô ta rồi dặn dò người lái xe đi thẳng đến đó.

Đến nhà Nhiễm Nhược San, nhìn bộ dạng kinh ngạc tốt độ của Từ Duệ, cô tò mò hỏi: -Có chuyện gì thế?

Lí Từ Duệ không nén nổi cơn giận dữ, kéo tay Nhiễm Nhược San xềnh xệch vào trong nhà: -Nhiễm Nhược San, cô nói rõ sự tình cho tôi nghe đi!

-Sự tình gì?- bị Từ Duệ kéo tay đau quá, mặt Nhiễm Nhược San nhăn nhó: -Lí Từ Duệ, anh bỏ tay. . .

-Chuyện đứa bé trong bụng cô là thế nào?

Mất vài giây gương gao, Nhiễm Nhược San cũng cố gắng nở một nụ cười: -Chẳng có liên quan gì đến anh cả!

-Tôi biết không có liên quan gì đến tôi, vậy thì có liên quan đến ai?- Lí Từ Duệ cao giọng: -Với Lạc Lâm e rằng cũng chẳng có quan hệ gì nhỉ?

Nụ cười của Nhiễm Nhược San đông cứng trên khóe miệng. Cô mím chặt môi, chưa xót hỏi: -Sao anh biết?

-Nhiễm Nhược San, tại sao cô không nói sự thật với tôi?- nhìn thấy bộ dạng của Nhiễm Nhược San lúc này, Lí Từ Duệ hiểu ra rằng tất cả những gì Hi Hiểu nói đều là sự thật: -Nhiễm Nhược San, rốt cuộc cô đã làm cái gì? Đứa bé rốt cuộc là con của ai?

-Lí Từ Duệ, anh cảm thấy mình có tư cách để thẩm dò lai lịch của con tôi sao?- đối mặt với sự phẫn nộ của Từ Duệ, Nhiễm Nhược San chỉ cười khẩy, trong ánh mắt phảng phất chút thể lương: -Con tôi thì có quan hệ gì với anh chứ? Ai cho phép anh ở đây làm loạn lên hả?

-Không có quan hệ gì với tôi, nhưng có người lại cứ thích vất cái quan hệ ấy lên người tôi- Lí Từ Duệ thờ dài: -Ông chồng yêu quý của cô vừa tìm đến nhà tôi, lại còn ám chỉ này nọ rằng cái thai trong bụng cô là của tôi. Hi Hiểu tưởng là thật, giờ đang làm âm lên đòi li hôn với tôi kia kìa!

-Sợ dĩ cô ta đòi li hôn với anh là bởi vì cô ta không tin tưởng anh, liên quan gì đến tôi? Hôn nữa. . .- Nhiễm Nhược San cười khẩy: -Chẳng nhẽ anh lại vẫn vương con đàn bà đó đến thế sao? Giờ mới chỉ được có mấy ngày thôi mà, đã gán bó keo sơn thế sao?

Lí Từ Duệ tức tối quay người lại, trước đây anh không biết rằng nói chuyện với người đàn bà này lại phí công như vậy. Rõ ràng mọi đầu mối đều bắt đầu từ cô ta, thế mà cô ta còn làm ra vẻ ta đây chẳng liên quan gì. Anh hít thật sâu, ngẫm nghĩ nổi câu không phải là cách hay. Đang định đổi cách khác để moi ra chân tướng sự việc thì đột nhiên Từ Duệ phát hiện Nhiễm Nhược San đang nhìn mình: -Lí Từ Duệ, anh thật sự đem lòng yêu Nhan Hi Hiểu rồi sao?

Lí Từ Duệ ngăn người rồi gật đầu.

-Đúng, tôi yêu cô ấy rồi!- anh nói cứ như thể đang thờ dài: -Tôi không muốn rời xa cô ấy!

-Oa, một tình yêu thật vĩ đại!- Nhiễm Nhược San cười nhạt: -Anh nói xem sao số cô ta lại sướng thế không biết, gặp được ai là được người ấy yêu, tại sao tôi không tốt số như vậy nhỉ?

-Đừng lắm, Lí Từ Duệ à, anh chửi đừng lắm! Tôi chính là bởi vì muốn lấy được hộ khẩu của J nên mới chia tay với anh. Lúc đó anh chẳng có tiền, chỉ là một tên nghèo kiết xác. Còn Nhiễm Nhược San tôi phải chịu khổ biết bao nhiêu năm trời, tôi đã chịu đủ lắm rồi, vì vậy tôi mới quyến rũ Lạc Lâm. . .- Nhiễm Nhược San đứng yên bất động, ánh mắt mơ hồ nhìn ra xa: -Tôi nghe nói ông ta rất muốn có một đứa con, thế nhưng lên giường rất nhiều lần, đã sử dụng rất nhiều phương pháp mà vẫn không có thai, thế là. . .

Nhiễm Nhược San hơi dừng lại một chút rồi mới tiếp tục: -Để giữ chặt lấy ông ta, tôi đã tìm một người đàn ông khác để lên giường.

-Hay tin tôi có thai, ông ta vui mừng lắm. Lập tức đòi kết hôn ngay lúc đó. Sau đó tôi được nhập hộ khẩu vào J. Tôi vốn tưởng rằng chuyện này cứ thế sẽ qua đi, nào ngờ Lạc Lâm lại đi kiểm tra và phát hiện ra mình vô sinh bẩm sinh. . .- Nhiễm Nhược San cười chua xót: -Đấy, sự việc chính là như vậy đấy!

Lí Từ Duệ không dám tin vào tai mình nữa: -Nhiễm Nhược San, cô dám làm như vậy à?

-Có gì mà không dám, người bình thường đâu phải ai cũng rảnh rỗi mà đi nghỉ ngơi thân phận của con trai mình, ai lại tự dưng đi kiểm tra ADN chứ?- Nhiễm Nhược San lắc đầu về bất cần: -Tôi tìm một người có nhóm máu giống ông ta, ngoại hình cũng na ná, ai mà phát hiện ra được chứ?

-Nhiễm Nhược San, cô thật là. . .- Lí Từ Duệ không biết phải nói thế nào với người đàn bà này nữa. Nhiễm Nhược San của trước đây mặc dù ham quyền lợi, mặc dù thực dụng nhưng không hề mưu mô. Thế mà giờ đây cô ta có thể làm ra cả những chuyện như thế này.

-Lí Tử Duệ, anh định nói tôi quá hoang đường phải không?- Nhiệm Nhược San cười nhạt, dường như đã đọc ra suy nghĩ của anh.

Lí Tử Duệ thở dài: -Nhiệm Nhược San, cô quá coi thường bản thân mình. Còn nữa, cô định làm thế nào với đứa bé này?

-Không không hề coi thường bản thân- Nhiệm Nhược San nhếch môi, từ khóe mắt lặn ra hai hàng lệ: -Lí Tử Duệ, tôi sống rất tốt. Đứa bé đã lớn đến thế này rồi, không thể bỏ nó đi được nữa, chỉ có thể sinh nó ra mà thôi. Còn về Lạc Lâm, ông ta là một kẻ coi trọng thể diện, không thể nào nói sự thực ra ngoài. Mà theo pháp luật của nhà nước chúng ta, nếu li hôn trong thời gian mang thai thì bắt buộc phải là yêu cầu từ bên nữ.

-Lạc Lâm nói nếu như còn chút sĩ diện thì hãy chủ động đưa ra đề nghị li hôn, như vậy tôi sẽ được bồi thường sau li hôn theo luật pháp...- nước mắt Nhược San không ngừng lặn dài trên má: -Cho nên, cuộc hôn nhân này là do tôi đề nghị li hôn. Lí Tử Duệ, tôi đã đạt được cái mà tôi cần, hộ khẩu và tiền, anh nói xem tôi còn cần gì nữa?

Lí Tử Duệ ghen hòng không nói ra lời.

-Anh còn nhớ lời anh đã từng nói trước khi chúng ta chia tay không?- Nhiệm Nhược San sụt sịt mũi, gắng gượng nở nụ cười: -Lúc đó anh chỉ vào mặt tôi mà nói rằng, tôi không thể nào có được hạnh phúc, sớm muộn gì cũng có ngày tôi phải hối hận. Nhưng mà Lí Tử Duệ này, tôi không hề hối hận!

-Tôi đã dùng một đứa bé để lấy được cái mà tôi cần, hơn nữa lại không phải ở bên cạnh cái lão già ấy cả đời, thế thì có gì mà phải hối hận chứ?- cô ta chớp chớp mắt, khóe môi nhếch lên, cười chua xót: -Nếu như có hối tiếc cũng chỉ là người đàn ông mà tôi yêu đã đem lòng yêu một người phụ nữ khác, hơn nữa lại là do chính tôi chủ động đẩy anh ấy ra xa. Tôi cứ tưởng rằng tình cảm mà anh dành cho tôi có “hạn sử dụng” cũng phải đến ba đến năm năm. Nhưng thật không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà....

Lí Tử Duệ chỉ biết thở dài. Chuyện đã đến nước này, anh chẳng còn gì để nói với người phụ nữ này nữa. Cô ta đã dùng đứa con đòi thấy tiền và hộ khẩu của thành phố này, hơn nữa anh cũng đâu có tư cách gì mà chỉ trích cô ta? Chính bản thân anh chẳng phải cũng dùng hôn nhân để đánh đổi những thứ đó sao? Chỉ có điều, thượng đế đã quá tru đãi đối với anh, anh đem lòng yêu người phụ nữ ấy, hơn nữa còn định sẽ dắt tay cô đi hết chặng đường đời.

Nghĩ đến đây, anh đột nhiên nhớ đến Nhan Hi Hiểu đang dần vật trong nỗi đau khổ ở nhà. Anh vội vàng quay người bỏ đi. Vừa ra đến cửa, đằng sau đã vang lên tiếng của Nhiệm Nhược San: -Lí Tử Duệ, anh không muốn biết cha của đứa bé là ai à?

Bước chân Tử Duệ hơi khựng lại: -Tôi chỉ cần biết không phải là của tôi, những thứ khác chẳng liên quan gì đến tôi hết!- nói rồi liền đi thẳng.

Cả thân hình Nhiệm Nhược San như kiệt sức đổ phịch xuống nền nhà, nước mắt tuôn như mưa.

Người xưa nói không sai, hôn nhân không phải chuyện đùa.

Thế nhưng cô, lại đem tình yêu của chính mình ra làm trò đùa.

Cuộc hôn nhân đầy bế tắc này giống như một bộ phim chán ngắt trên ti vi. Ngồi trên taxi, Lí Tử Duệ tay cầm điện thoại, định gọi điện giải thích cho Hi Hiểu đôi điều. Nhiệm Nhược San nói rằng là bởi vì cô không tin tưởng nên mới đòi li hôn, thế nhưng anh không hề oán trách Hi Hiểu, cả hai người đều có những quá khứ quá phức tạp. Cô đối xử với anh như vậy cũng là điều dễ hiểu thôi.

Nếu như giải thích rõ ràng rồi, hai người tất yếu sẽ làm hòa, chiến tranh sẽ chấm dứt. Hi Hiểu đâu phải là người không biết phải trái? Lí Tử Duệ tự nhủ thầm với bản thân, nhưng trong lòng anh bỗng nhiên dâng lên một cảm giác hoang mang, chẳng nói rõ đó là cảm giác gì, chỉ thấy trong lòng rất bất an.

Đột nhiên điện thoại đổ chuông liên hồi, Lí Tử Duệ cúi đầu nhìn vào màn hình, phát hiện ra chính là số của Hi Hiểu. Anh lập tức nhấn phím nghe: -A lô, Hi Hiểu à?

Đầu dây bên kia là giọng nói xa lạ của một người đàn ông: -Lí Tử Duệ à? Anh về nhà ngay!

-Xin hỏi ai đấy ạ?- Lí Tử Duệ ngạc nhiên hỏi: -Tại sao lại ở trong nhà tôi?

-Tôi là Lục Kỳ Thần- giọng của người đàn ông vừa dứt thì tiếng rên la đau đớn của Hi Hiểu đập vào tai anh. Hình như cô đang đau đớn lắm, tiếng kêu cũng rất yếu ớt. Tim Tử Duệ như thất lại, anh cuống quýt dặn lái xe: -Bác tài, phiền bác lái xe nhanh lên! Nhanh nữa lên, vợ tôi có chuyện rồi!

Không biết anh đã về nhà như thế nào nữa. Chỉ biết vừa vào đến nhà Tử Duệ đã nhìn thấy Hi Hiểu đang nửa nằm nửa ngồi trong vòng tay của người đàn ông tên là Lục Kỳ Thần kia, dưới chân còn vương lại vết máu đỏ tươi. Lí Tử Duệ lao đến nhanh như một con sóc, một tay đỡ lấy Hi Hiểu, một tay đẩy Lục Kỳ Thần ra xa, miệng không ngừng gọi tên Hi Hiểu: -Hi Hiểu ơi, Hi Hiểu ....

Nghe thấy giọng nói của anh, Hi Hiểu cố nén cơn đau, he hé đôi mắt nhìn anh, khóe miệng khẽ nhếch lên, khó nhọc nặn ra một nụ cười: -Tử Duệ...- hơi thở của cô trở nên nặng nề: -Anh đưa em đi bệnh viện, bụng em đau!

Lí Tử Duệ vội vàng lấy điện thoại gọi cấp cứu, miệng không ngừng dặn dò Hi Hiểu: -Hi Hiểu, em phải cố gắng gượng, xe sẽ đến ngay đây!- anh siết chặt Hi Hiểu trong vòng tay, đôi bờ môi anh miết chặt lên má cô, cứ như thể đó là cách duy nhất để cho cô biết rằng anh đang ở bên cô: Hi Hiểu ơi... Hi Hiểu .....

-Hi Hiểu, em đừng ngủ...đừng có nhắm mắt lại!

-Hi Hiểu à, sẽ khỏe lại ngay thôi mà!- anh cứ lằm bằm như một bà già lẩm cẩm ở bên tai cô: -Hi Hiểu, em phải tiếp tục gắng gượng!

Cô khó nhọc ậm ừ đáp lời anh, hơi thở càng ngày càng khó nhọc. Cứ mỗi nhịp thở khó nhọc của Hi Hiểu lại khiến cho trái tim của Từ Duệ xót xa như bị xát muối, đau đớn đến không gì tả xiết. Đôi mắt long lanh thường ngày từ từ khép lại, Lí Từ Duệ bắt lực ôm chặt lấy Hi Hiểu cứ như thể chỉ cần anh nói lỏng vòng tay, cô sẽ lập tức mất đi hơi thở.

Cuối cùng, tiếng xe cấp cứu xé toạc bầu không gian yên tĩnh quanh đây. Các nhân viên cấp cứu nhanh chóng đưa Hi Hiểu lên cáng rồi chở đi. Lí Từ Duệ hoang mang tìm kiếm chìa khóa nhà, lúc này mới phát hiện ra Lục Kỳ Thần đang đứng sững ở đó. Anh lừ mắt gắt: -Anh có đi không thì bảo?

Lục Kỳ Thần hình như lúc đó mới sực tỉnh, vội vàng đi ra khỏi nhà. Lí Từ Duệ sập cửa lại, mặc kệ Lục Kỳ Thần, anh lao lên xe cấp cứu nhanh như tên bắn.

Cuối cùng cũng đến bệnh viện, Hi Hiểu được đẩy vào phòng đẻ. Lí Từ Duệ cũng định vào theo nhưng bị y tá chặn lại. Cô y tá nhìn hai người đàn ông mặt mày lo lắng đi theo sản phụ, cao giọng nói: -Ai là người nhà của sản phụ? Kí tên!

-Tôi đây!- Lí Từ Duệ đứng bên cạnh vội vàng đáp lời. Anh nhận lấy tờ giấy cam đoan trên tay cô y tá rồi kí thật nhanh vào mục chồng sản phụ. Y tá lấy xong chữ kí đang định bỏ đi thì Từ Duệ đã vội vàng đi theo dặn dò: -Cô y tá, nếu chẳng may có nguy hiểm gì, phiền cô giữ lại người mẹ, tôi cần cô ấy!

Cô y tá lườm anh một cái sắc lẹm, điệu bộ đồ rõ ràng như muốn nói: Anh còn mong xảy ra chuyện nữa à? Thế nhưng miệng vẫn nói: -Biết rồi, bảo đảm tính mạng cả nhà anh!

Sau khi nhận được giấy cam kết, đóng viện phí xong, cánh cửa phòng đẻ đó đóng lại, đèn đỏ bật sáng. Nhìn thấy dáng vẻ vội vã của các cô y tá, Lí Từ Duệ khẽ thở dài. Từ Duệ đưa mắt nhìn sang Lục Kỳ Thần, thấy anh ta vẫn đứng ngẩn ra ở đó. Lúc này tình hình cấp bách nên Từ Duệ cũng không nhìn rõ bộ dạng của người đàn ông này, giờ bình tĩnh lại, cuối cùng anh cũng nhìn rõ diện mạo người tình cũ của Hi Hiểu.

Mặc dù đã hai tám, hai chín tuổi nhưng người đàn ông này trông vẫn còn rất trẻ, toàn thân như phát ra ánh sáng rạng rỡ, giữa hai hàng lông mày kia dường như vẫn phảng phất chút trẻ trung, bông bột của thanh niên. Anh ta mặt mày phờ phạc, rõ ràng là vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh sau sự việc ban nãy. Hai bàn tay của anh ta nắm chặt vào nhau, ánh mắt dán chặt vào cái đèn treo ngoài cửa phòng mổ.

-Anh Lục...- thấy người đàn ông này lo lắng cho tình hình của vợ mình, Từ Duệ thấy chẳng phải là chuyện gì hay ho, nhất là sau khi đã xảy ra quá nhiều rắc rối như thế này. Lí Từ Duệ không nén được lòng, liền đến bên cạnh Lục Kỳ Thần: -Có thể nói vài câu với anh Lục không?

Lục Kỳ Thần ngẩng người rồi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nhạt nhòa: -Chào anh Lí!

-Không biết anh Lục ra tù từ bao giờ? Tại sao lại đến nhà tôi vậy?- Từ Duệ hỏi luôn vào vấn đề: -Còn về vợ tôi, đang yên đang lành sao tự nhiên lại thành ra như thế này?

Từ Duệ chậm rãi hỏi từng câu với vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị.

Anh đoán được rằng Lục Kỳ Thần bối rối khó xử, nhưng lại không đoán được rằng anh ta sẽ thở dài một tiếng rồi nói: -Tôi chỉ muốn gặp mặt Hi Hiểu, nói mấy câu trước kia chưa nói hết...nhưng không ngờ tâm trạng của cô ấy lại kích động đến như vậy!

-Cô ấy đau đớn như vậy tại sao anh còn không đưa cô ấy đến bệnh viện trước?- Lí Từ Duệ cau mày, chán chường muốn nghe anh ta kể tiếp những chuyện về sau: -Nếu cứ để thế sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy!

-Tôi định gọi điện thoại đến bệnh viện nhưng cô ấy không nghe...- Lí Từ Duệ chỉ cười nhạt: -Cô ấy bảo phải nói cho anh biết đã, đợi anh về nhà đưa cô ấy đi viện!

Trái tim Lí Từ Duệ như bị bóp nghẹt lại, một cảm giác không nói được thành lời bao trùm trái tim anh. Anh đang định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy giọng của cô y tá gọi "người nhà của sản phụ", anh liền chạy qua, lại một lần nữa giải quyết các vấn đề mang tính thủ tục.

Lúc ngoảnh đầu lại nhìn thì Lục Kỳ Thần đã biến đâu mất.

Một tiếng sau, Nhan Hi Hiểu được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật. Cuối cùng cô cũng qua cơn nguy hiểm, mẹ tròn con vuông, là một đứa bé gái. Chỉ có điều, vì đẻ non nên sau khi sinh, Hi Hiểu chưa kịp nhìn kĩ mặt thì đứa bé đã bị cô y tá bế đến phòng theo dõi rồi.

Lí Từ Duệ nắm chặt bàn tay Hi Hiểu, tha thiết như vừa trải qua một cơn sinh tử từ biệt, giọng nói vẫn còn run run: -Hi Hiểu ơi... Hi Hiểu...

Cô khó nhọc nhếch khóe môi, định mỉm cười với anh nhưng cười lại khiến cho vết mổ ở bụng đau đớn, nụ cười của cô như méo xệch đi, miệng nói không ra tiếng. Cô yếu ớt vẫy tay ra hiệu bảo anh lại gần: -Anh đã đi nhìn con chưa?

Lí Từ Duệ ngẩng người, chưa kịp nói gì đã thấy cô thì thào khó nhọc: -Giống ai?

Lí Từ Duệ ậm ừ một tiếng rồi quay người đi đến phòng theo dõi trẻ sơ sinh. Từ Duệ chỉ mãi lo lắng đến sự an nguy của Hi Hiểu mà quên đi mất nỗ lực phiên toái của đứa bé. Bởi vì đứa bé bị đẻ non nên đang phải theo dõi, người nhà không được gặp mặt. Lí Từ Duệ phải năn nỉ mãi y tá mới cho anh nhìn mặt đứa bé một lần. Còn chưa kịp nhìn rõ thì cô y tá đã mắng: -Con là con của nhà anh, vội cái gì? Qua thời gian theo dõi thì tha hồ mà ngắm!

Từ Duệ bị cô y tá quát liền rụt rè đi về phòng bệnh của Hi Hiểu. Vừa vào đến nơi anh đã bắt gặp ánh mắt lo lắng của Hi Hiểu: -Thế nào hả anh?

-Đứa bé nhỏ quá, đang phải theo dõi, chẳng nhìn được bao nhiêu!- anh nhẹ nhàng kéo chăn lên cho Hi Hiểu: -Đừng vội!

Một bệnh nhân nằm ở giường bên nghe thấy hai người nói chuyện, không nén được liền xen vào: -Sớm muộn gì cũng được nhìn thấy mặt con thôi, qua hai ngày theo dõi là được ra ấy mà. Đến lúc ấy thì tha hồ mà ôm ấp, mà nhìn ngắm!

-Đứa bé giống ai trong hai người cũng đều đẹp cả!- một bệnh nhân khác xen vào: -Nhưng theo kinh nghiệm của tôi thì con gái thường giống bố nhiều hơn!

Lí Tử Duệ nghe vậy, mặt liền biến sắc.

Bệnh nhân hàng xóm hình như không phát giác ra sự khác thường của họ, tiếp tục hào hứng phân tích: -Con gái giống cha, con trai giống mẹ, thường thì là như vậy, chỉ có điều cô thật là hạnh phúc!- cô ta nhìn Hi Hiểu bằng ánh mắt ngưỡng mộ: -Người ta sinh con xong ai cũng nóng lòng muốn nhìn xem con mình mặt mũi ra sao, chỉ có duy nhất chồng cô chẳng nóng lòng nhìn mặt con, chỉ mãi lo an nguy của vợ thôi. ...hài... Trên đời này đa phần đàn ông cứ có con là quên mất công lao của vợ mà!

Sắc mặt nhợt nhạt của Hi Hiểu dần dần đỏ ửng lên, vẻ mặt bối rối thấy rõ. Cô cười gượng gạo chống chế: -Chồng tôi xưa nay vẫn luôn đối xử tốt với tôi mà!

Bởi vì thuốc tê cục bộ vẫn chưa hết hẳn tác dụng nên mới nói được mấy câu Hi Hiểu đã chìm vào giấc mộng. Sau khi tỉnh lại, mặc dù vết mổ ở bụng dưới có hơi đau nhưng tinh thần của cô đã thoải mái hơn nhiều. Cô he hé đôi mắt, phát hiện ra xung quanh chẳng có bệnh nhân nào khác cả. Hi Hiểu nhìn thấy một cái giường nhỏ tựa như cái nôi nằm im lìm cách giường cô không xa.

Trong khi đó, chồng của cô, Lí Tử Duệ đang đứng khoanh tay, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhan Hi Hiểu không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng nhìn cái bóng của anh lúc này trông thật hùng hăng và cô đơn.

-Tử Duệ!- cô khẽ gọi tên anh. Người đàn ông quay lại theo tiếng gọi của cô, hơi ngây người đôi chút rồi mỉm cười dịu dàng, đôi mắt long lanh.

-Anh đổi phòng bệnh rồi à?- cô cau mày đưa mắt nhìn quanh. Trong phòng bệnh này cái gì cũng đầy đủ, chợt cô thấy trái tim mình thất lại: -Phòng bệnh tiện nghi thế này chắc là đắt lắm đấy!

-Anh phải chuộc tội đã làm em nổi giận ngày hôm ấy chứ!- Lí Tử Duệ khẽ nhún mày, cao giọng nói: -Ngàn vàng đổi lấy một nụ cười của vợ yêu, đáng lắm!

Hi Hiểu nhớ lại chuyện ngày hôm ấy, chợt sa sầm mặt mày: -Nhiễm Nhược San chắc cũng sắp sinh rồi nhỉ?

-Cô ta có sinh hay không chẳng liên quan gì đến anh cả!- nụ cười trên môi Tử Duệ vụt tắt, anh nghiêm nghị nhìn cô: -Nhan Hi Hiểu, em không tin anh à?

Anh kể lại toàn bộ câu chuyện ngày hôm đó cho Hi Hiểu nghe. Kể đến cuối, đúng như Tử Duệ đoán, Hi Hiểu tròn tròn mắt vì kinh ngạc: -Thật à?

-Em tưởng anh là nhà viết kịch chắc? Chẳng nhẽ lại bịa được chuyện này cho em nghe?- Lí Tử Duệ vừa nói vừa đỡ Hi Hiểu ngồi thẳng dậy: -E rằng con đường sau này của Nhiễm Nhược San sẽ rất khó đi!

-Vậy....vậy đứa bé đó rốt cuộc là của ai nhỉ?

-Anh không hỏi!

-Sao anh không hỏi?

-Anh sợ hỏi rồi vợ anh lại nghi ngờ, chỉ cần không phải là của anh thì chẳng liên quan gì đến anh hết!- Lí Tử Duệ thần nhiên đáp.

Hi Hiểu lườm Tử Duệ một cái, vẻ mặt như trách móc nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng bình yên: -Em thật không tin cô ta lại ra nông nỗi này!

-Có gì mà không tin?- Lí Tử Duệ lấy khăn mặt ướt lau bàn tay cho Hi Hiểu rồi nói tiếp: -Mặc dù trong xã hội này luôn đề xướng nam nữ bình đẳng, nhưng không thể không thừa nhận sự thật là luôn có sự khác biệt.

-Đàn bà cho dù có tài thì vũ khí lợi hại nhất của họ vẫn là tuổi trẻ và sắc đẹp, nhất là đối với những người đàn bà có mục đích đặc biệt, những vũ khí ấy sẽ trở thành động lực lớn nhất giúp họ đạt đến nấc thang danh vọng. Nhiễm Nhược San không chịu được khổ cực, cô ta chỉ có thể tìm cách phổ biến nhất trong xã hội này để theo đuổi mục tiêu của mình. Thế nhưng thật không ngờ, khôn lỏi quá lại thành ra hỏng việc.

-Cô ta âm mưu, sắp đặt sẵn kế hoạch, nào ngờ đến phút chót lại thành ra thế này....- Lí Tử Duệ cười cay đắng: -Cô ta quá nặng nề tâm lý ăn may, sau khi lấy được hộ khẩu còn định dùng đứa bé để ràng buộc cái túi tiền của Lạc Lâm. Trên đời này làm gì có chuyện gì dễ dàng thế?

Hi Hiểu gật đầu: -Người có tiền thường lắm mưu mô mà!

-Nghĩ lại chúng ta cũng chẳng có tư cách chỉ trích cô ta...chẳng phải chúng ta cũng đã từng mù quáng?- Lí Tử Duệ đặt cốc sữa vào trong lò vi sóng để hâm lại cho ấm rồi ngoảnh đầu lại nói với cô: -Những người dùng hôn nhân để đạt được mục đích của mình, giống như chúng ta, chỉ có thể nói là do ông trời thương tình nên mới được như vậy. Chứ đa phần e rằng đều rơi vào cảnh như Nhiễm Nhược San.

Hi Hiểu ậm ừ đáp lời anh, lồng mày khề cau lại nhìn vào chiếc nôi ở bên cạnh: – Đó là con em sao? Anh bế nó lại đây cho em nhìn cái nào!

Lí Từ Duệ cẩn thận bế đứa bé đang say ngủ ở trong nôi đến bên giường Hi Hiểu, miệng cười như mếu: -Theo anh thấy, đứa bé này đa phần là giống bố nó.

-Cũng chưa chắc!- cô vụng về bế đứa bé trên tay, tỉ mỉ quan sát: -Thực ra nó cũng có rất nhiều điểm giống em, nhìn đôi mắt hai mí này này, chẳng phải mí mắt rất sâu hay sao? Nhìn cái sống mũi của nó đi, cũng cao phết đấy! Còn cả cái miệng này nữa, cũng hơi cong cong đây này....

-Hi Hiểu à...- Từ Duệ cắt ngang lời cô: -Lục Kỳ Thần cũng có mắt hai mí, cũng có sống mũi cao, cũng có khóe môi hơi cong... .

Nhan Hi Hiểu lúc đó đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu, cô biết rằng mình đang tự lừa gạt bản thân.

Ngoài đôi mắt có đôi chút giống cô ra thì tất cả các bộ phận khác đều giống Lục Kỳ Thần như khuôn đúc.

-Chuyện hôm đó với Lục Kỳ Thần thần là sao?- nhìn thấy sắc mặt khác thường của Hi Hiểu, Từ Duệ liền bế đứa bé đặt sang một bên: -Tại sao anh ta đến nhà chúng ta? Tại sao em đang yên đang lành lại bị sinh non?

-Em đoán là anh ta đã đứng chờ sẵn ở dưới khu nhà của mình từ lâu rồi, tối đó nhìn thấy anh ra khỏi nhà liền lên lầu tìm em...- Hi Hiểu mím chặt môi, bất lực nói: -Bởi vì cái tạo tốt nên anh ta được ra tù sớm. Nhưng anh ta không nói gì với gia đình về chuyện này mà đi thẳng đến nhà chúng ta!

Lí Từ Duệ khề hừ giọng: -Hắn ta cũng thật là một kẻ si tình!

-Chi e là chẳng phải si tình gì đâu, em và anh ta đã chẳng còn đường lui từ lâu rồi...- Hi Hiểu lắc đầu: -Anh ta nói, chỉ muốn đêm thăm em thôi, thấy em sống rất tốt, thấy em có thể trở nên như thế này anh ta chẳng còn hối hận gì nữa. Về sau, em đuổi anh ta đi, người lòi người kéo nên mới thành ra như thế này.

Hi Hiểu cố ý nói giảm nói tránh sự việc nhưng lại bị Từ Duệ nghi ngờ: -Chỉ thế thôi sao?

Cứ như thế bị người khác nhìn thấu tim đen, Hi Hiểu bất giác cao giọng: -Thế anh hi vọng như thế nào nữa?

-Anh chỉ thắc mắc, anh ta mò đến đây như vậy chẳng nhẽ không bị nhà họ Kiều phát hiện ra hay sao?- Lí Từ Duệ nhũm mày: -Chúng ta luôn nói rõ ràng rằng đứa bé chẳng có liên quan gì đến hắn ta cả, nhưng mà hắn ta vẫn đi thẳng đến nhà mình, em không cảm thấy hoang đường sao? Hay là anh ta cũng nghi ngờ đứa bé này là con anh ta?

-Không thể nào!- đầu óc Hi Hiểu rối bời: -Anh ta không nghĩ nhiều như vậy đâu!

Lí Từ Duệ khề liếc Hi Hiểu rồi đột nhiên thờ dài: -Hôm đó em còn chưa ra khỏi phòng mổ thì hắn ta đã đi rồi. Giờ nghĩ lại, cũng may là hắn chưa nhìn thấy mặt đứa bé.

-Anh chuyển em đến phòng bệnh tiện nghi như thế này đâu phải chỉ là để đòi lấy một nụ cười của em phải không?- Hi Hiểu nheo nheo mắt nhìn Từ Duệ: -Là anh sợ nhiều người quá, có những chuyện không tiện nói đúng không?

-Đúng!- Lí Từ Duệ không buồn phủ nhận: -Lắm thầy nhiều ma mà!

-Cho dù anh đã chuẩn bị tâm lý làm cha cho đứa bé này vì em, thế nhưng bố đẻ của nó thì sao?- Lí Từ Duệ chậm rãi đi ra ngoài cửa sổ: -Một khi biết được đứa bé là con của hắn, có đồng ý hay không cũng là một vấn đề đấy!

Sự ra đời của đứa bé mới chỉ là một sự bắt đầu. Cho dù anh đã chuẩn bị sẵn sàng để nắm tay Hi Hiểu đi hết cuộc đời, thế nhưng môi trường xung quanh quá phức tạp, chuyện này thật không đơn giản chút nào.

Mồ đẻ phải nằm viện tĩnh dưỡng mất một tuần, nghe nói con dâu vừa sinh cháu, bố của Từ Duệ nhiều lần định đến thăm nhưng đều bị anh khéo léo ngăn lại. Bố Từ Duệ sống ở dưới quê đã lâu, nói năng lại thật thà, ngay thẳng...Lí Từ Duệ sợ rằng chẳng may bố mình lại nói ra chuyện gì thì khó tránh khỏi bị thiên hạ đàm tiếu không hay.

Thế nhưng công việc của Từ Duệ ở Trụ Dương cũng rất bận rộn, chỉ có thể trông nom Hi Hiểu trong thời gian ở bệnh viện, sau khi anh đi làm, Hi Hiểu phải ở cữ, trông nom đứa trẻ cũng trở thành vấn đề lớn.

Nghĩ đi nghĩ lại, xuất phát từ vấn đề an toàn, Từ Duệ quyết định tìm một ô sin giúp việc.

Lí Từ Duệ đích thân tìm tới một trung tâm việc làm để tìm một ô sin cho nhà mình. Anh còn năm lần bảy lượt dặn dò rồi mới dẫn ô sin đó về nhà. Lúc này, Hi Hiểu đã bị đứa bé hành cho thê thảm. Vừa nhìn thấy Từ Duệ về, Hi Hiểu liền vội vàng gọi anh đến giúp: -Từ Duệ, mau vào giúp em với!

Lí Từ Duệ đứng yên bất động, chỉ khoát tay bảo ô sin: -Di Cố, vợ cháu không biết trông trẻ con, chuyện này phải phiền di giúp rồi!

Nói rồi anh đến bên hôn lên trán Hi Hiểu: -Em ở nhà ngoan nhé, có chuyện gì cứ báo di Cố giúp đỡ, anh đi làm đây!

-Thế tối mấy giờ anh mới về?- Hi Hiểu ngẩng đầu, ánh mắt nhìn anh đầy tủi thân: – Hay là vẫn 10 giờ?

-Ừ, cũng tầm đấy!- Lí Tử Duệ cúi đầu nhìn đồng hồ rồi lại in lên trán Hi Hiểu một nụ hôn: -Đạo này thực sự bận tối mắt tối mũi, chẳng có thời gian rảnh rỗi nữa!

-Ồ...- Hi Hiểu gạt đầu, quan tâm dặn dò anh mấy câu đại loại như uống ít rượu thôi và nhớ ăn nhiều vào rồi tiễn anh ra ngoài cửa.

Kể từ sau khi Hi Hiểu ra viện, công việc của Lí Tử Duệ dường như bận rộn hơn bình thường. Mấy ngày đầu còn cố gắng chăm sóc cho cô được chút ít chứ mấy ngày sau đó anh lao đầu vào làm việc như điên, đi sớm về muộn. Hi Hiểu vốn định oán thán vài câu nhưng nhìn thấy sắc mặt anh không tốt lắm, bộ dạng mệt mỏi như kiệt sức đến nơi nên cũng xót ruột, đành phải cố gắng tự mình chống đỡ.

Cũng may việc trong nhà còn có di Cố giúp đỡ. Di Cố là một nông dân ở ngoại ô thành phố J, rất ít nói, nhưng đặc biệt đảm đang, mọi chuyện chăm lo trong gia đình đều nhờ một tay di Cố làm hết. Nhìn di Cố bận rộn với trăm thứ việc nhà, Hi Hiểu thực sự cảm thấy áy náy: -Di Cố à, làm phiền đi quá! Nếu không có gì giúp thì cháu chẳng biết phải làm thế nào nữa!

-Không có gì- di Cố nở nụ cười: -Ông chủ làm nghề gì vậy? Sao mà bận rộn thế, ngày nào cũng 8 giờ đi, 10 giờ mới về....

-Anh ấy làm thị trường...- nhắc đến Tử Duệ, Hi Hiểu lại không nhịn được cười rộ: -Chắc là vì mấy ngày nay công việc bận rộn hơn, dù gì cũng phải nuôi thêm một miệng ăn nên phải vất vả thêm một chút!

Di Cố du đưa cái nôi, khẽ mỉm cười: -Đúng vậy, con trai tôi cũng vất vả y hệt ông chủ. Sống ở cái thành phố này, cái gì cũng phức tạp....

-Nhưng mà này, bà chủ có định sẽ sinh đứa nữa không?

-Sinh đứa nữa à?

-Đúng thế, xem ra ông chủ có vẻ vẫn giữ quan niệm cũ, thích con trai hơn con gái... – di Cố khẽ mỉm cười: -Nếu không sao chẳng thấy ông chủ gần gũi con gái gì cả?

Hi Hiểu ngẩn người, cô định phản bác lại liền nghe thấy tiếng mở cửa, nhìn lên đồng hồ, vừa đúng 10 giờ tối.

-Hi Hiểu...- Tử Duệ liêu xiêu, còn chưa nhìn thấy Hi Hiểu đã cất tiếng gọi tên cô. Hi Hiểu vội vàng bỏ việc nhà sang một bên, chạy ra cửa đón anh vào. Còn chưa kịp đứng vững đã thấy Tử Duệ đổ ập vào người cô. Mùi rượu nồng nặc phảng phất theo hơi thở của anh: -Hi Hiểu ơi....

-Tử Duệ, Tử Duệ...- Hi Hiểu lay lay người anh nhưng vẫn không thấy Tử Duệ tỉnh lại. Cô đành phải dốc hết sức lực lôi anh vào trong phòng ngủ. Khó khăn lắm mới đặt được anh lên giường. Hi Hiểu liền ngồi xuống cời áo cho anh. Đột nhiên Tử Duệ xoay người, kéo cô nằm lăn ra giường, cánh tay anh đè lên người cô. Hi Hiểu cố sức đẩy cánh tay Tử Duệ ra rồi tiếp tục cời cà vạt và thắt lưng cho chồng. Vì sợ làm Tử Duệ tỉnh giấc nên động tác của cô vô cùng cẩn thận, mãi mới tháo được cái cà vạt ra. Đang định cởi nốt áo sơ mi cho anh thì đột nhiên cảnh tượng trước mắt khiến cho toàn thân cô cứng đờ ra.

Trên ngực Tử Duệ chỉ chút những dấu son lớn nhỏ, màu son đỏ, hồng đủ cả. Những dấu son càng trở nên bắt mắt dưới ánh đèn vàng mờ mờ. Hi Hiểu không phải là đứa nhóc không hiểu chuyện, cho dù đã lâu không làm chuyện đó nhưng cô cũng biết những dấu vết đó có ý nghĩa gì.

Khoảnh khắc ấy, cô đột nhiên không biết phải làm gì. Lí Tử Duệ đột nhiên quay ngoắt người lại, một lần nữa lại kéo cô nằm lăn ra giường: -Hi Hiểu ơi.... Hi Hiểu...- anh lần lần gọi tên cô, bờ môi anh dán chặt vào trán cô, hơi thở phả ra từng đợt ấm nóng. Trong vòng tay ấm áp của Tử Duệ, Hi Hiểu lặng lẽ rơi nước mắt.

Bên tai cô đột nhiên vang lên câu nói ban nãy của di Cố: “Sao chẳng thấy ông chủ gần gũi với con gái gì cả?.....Sao mà bận rộn thế, ngày nào cũng 8 giờ đi, 10 giờ mới về....”

Hi Hiểu nhắm chặt mắt lại, chỉ những câu nói rất đơn giản nhưng dường như đã cho cô một đáp án rất rõ ràng. Cô cắn chặt môi, lắng nghe tiếng thở đều đều của người đàn ông đang nằm bên cạnh, cố nín thở chặt tiếng khóc trong lòng. Cứ tưởng rằng hạnh phúc đã ở ngay bên cạnh, thế nhưng giờ mới phát hiện ra rằng hạnh phúc vẫn còn cách mình quá xa.

Hạnh phúc giống như một giấc mộng, ngắn ngủi có vài giây, đến khi tỉnh lại chỉ còn thấy hiện thực đầy chông gai.

Một đêm thức trắng, mặc cho cánh tay anh đè chặt người mình suốt cả đêm, cô nhắm mắt chờ đợi trời sáng.

Lúc người đàn ông nằm bên cạnh cô thức dậy cũng đã là tám giờ sáng. Hi Hiểu cảm thấy cái giường khẽ rung lên nhưng cô cố tình không mở mắt ra. Cô biết anh đang xô tay vào áo sơ mi, cảm thấy anh khe khẽ mở cửa. Cuối cùng Hi Hiểu không thể giả vờ được nữa, đành ngồi bật dậy: -Lí Tử Duệ, hôm nay là cuối tuần mà?

Giọng nói hết sức nhẹ nhàng, bình lặng tới mức ngay chính bản thân cô cũng thấy ngạc nhiên.

Bước chân anh như khựng lại, xoay người lại cười với cô: -Anh rất nhẹ tay nhẹ chân mà, sao vẫn làm em tỉnh giấc nhỉ?- dừng lại một chút anh tiếp tục: -À đúng rồi, tôi qua ai thay quần áo cho anh thế?

-Di Cố đấy!- Hi Hiểu thần nhiên nói: -Anh nặng như thế, hơn nữa em còn bận nấu canh giải rượu cho anh, thế nên chẳng thể nào lôi anh vào phòng được!

Nói rồi cô gượng cười: -Sao hôm nay anh vẫn phải đi làm à?

-Còn một số chuyện phải giải quyết- ánh mắt Từ Duệ thoáng chút bối rối nhưng anh lập tức giấu đi ngay: -Gần đây bận quá, khiến em vất vả hơn. Có chuyện gì em cứ bảo dì Cố giúp cho!

Cô đột nhiên nhảy xuống khỏi giường, mặt chẳng chút biểu cảm, với tay lấy cái điện thoại, đang định gọi đi đã bị Lí Từ Duệ cướp lấy: -Hi Hiểu, em làm cái gì thế?

-Gọi điện thoại cho Tôn Bồi Đông xin nghỉ cho anh!- cô thẳng thừng đáp, rõ ràng là lời nói xuất phát từ sự quan tâm nhưng ra khỏi miệng lại trở nên lạnh lùng như băng giá: -Thân thể chồng em có phải làm bằng sắt đá đâu, đã làm việc liên miên cả mười ngày rồi, ngày nào cũng bận tới mất tối mui như thế cũng đâu giải quyết được điều gì?

-Không được gọi!- anh bóp chặt cái điện thoại trong tay, hốt hoảng nói: -Hi Hiểu, đều là vì công việc cả mà. Bận rộn cũng là cách thể hiện giá trị của một con người mà!

-Thế giá trị của người chồng nên biểu hiện như thế nào?- Hi Hiểu cao giọng: -Em chỉ muốn chồng em được ở nhà với em vào cuối tuần. Đối với một người vợ, yêu cầu này có phải là quá hay không?

Từ Duệ cứng họng không nói được lời nào. Cuối cùng anh đành phải thỏa hiệp, ở nhà hai ngày hai ngày cuối tuần.

Trong hai ngày này, Hi Hiểu cố gắng tìm mọi cách để bản thân quên đi những dấu son môi in trên ngực Từ Duệ, ép buộc bản thân mình phải tỏ ra là một người vợ hiền thảo. Và cô phát hiện ra Từ Duệ quả đúng như những lời mà dì Cố đã nói, anh không hề tỏ ra gần gũi với con gái. Ngay kể cả lúc đặt tên cho con, anh cũng chẳng thêm đêm xía.

Cô nghĩ, có thể là do dạo này công việc quá mệt mỏi nên Từ Duệ mới thờ ơ như vậy. Thế nên, sau khi Từ Duệ đã ngủ hơn một tiếng đồng hồ, cô liền bế con đến bên cạnh anh: -Từ Duệ, chúng ta từ trước đến giờ cứ gọi con là Đồng Đồng, anh là bố nó, anh hãy đặt cho nó một cái tên đi!

Lí Từ Duệ cười cười bảo: -Em đặt đi, em có óc sáng tạo hơn anh mà!

-Anh thấy cái tên Lí Duyệt Đồng thế nào?- Hi Hiểu đã cụt mắt một nửa hứng thú: -Ý nghĩa là: đôi mắt vui vẻ.

-Hay!- Lí Từ Duệ cầm cuốn sách lên, lật sang hai trang, mỉm cười đáp: -Hay lắm!

Về thờ ơ của anh hiện rõ ở trên mặt, mặc dù miệng cười cười nhưng chẳng chút quan tâm. Hi Hiểu khẽ thở dài, trong lòng xót xa, cay đắng. Im lặng hồi lâu, nỗi đau trong lòng cô không thể kìm nén được nữa liền bật ra thành lời: -Từ Duệ, anh không thích Đồng Đồng phải không?

Bàn tay lật sách của anh hơi khựng lại, anh đưa tay lên bẹo yêu má cô: -Đâu có, chỉ là mấy ngày nay mệt mỏi quá, chẳng còn sức đâu mà quan tâm...

-Con cũng cần phải đăng kí hộ khẩu rồi...- Hi Hiểu khẽ nhếch môi, cố gắng nghĩ rằng mình đang nghĩ ngợi quá nhiều: -Thứ hai anh bớt chút thời gian đi cùng em nhé!

-Hi Hiểu, anh thực sự không có thời gian...- Lí Từ Duệ thở dài: -Em nên biết mất đi hợp đồng của Thiên Trì lãnh đạo Trụ Dương đã rất không hài lòng. Mấy ngày hôm nay anh phải tăng ca là để bù lấp cái lỗ hổng ấy. Nếu không thì cả nhà ta sống bằng cái gì?

-Em không cần anh nuôi- Hi Hiểu ôm con xoay lưng về phía Từ Duệ, cúi đầu nói: -Em có tiền, đủ để nuôi em và cả Đồng Đồng nữa!

-Em nói thế ý gì?- Từ Duệ đột nhiên tỏ vẻ không vui: -Người một nhà không nên phân biệt như thế, lẽ nào cái em cần chỉ là thân phận người đàn ông của anh? Chỉ là tìm một vật thay thế, một người cha cho con gái em? Lẽ nào đến bây giờ em còn muốn dùng tiền của người đàn ông đó để duy trì gia đình hiện giờ của em cùng đứa con?

Vấn đề nhạy cảm này lại một lần nữa được đưa ra. Nhan Hi Hiểu nhìn thấy rõ sự kìm nén con tức giận trong ánh mắt anh. Nhớ lại những điều kiện mà mình đã đưa ra ngày hôm ấy, cô bối rối gượng cười: -Anh biết là em không có ý đó mà!

Khuôn mặt tức tối của anh dần giạt, dường như anh đang cố gắng lấy lại bình tĩnh: -Thôi được rồi, tuần sau anh rảnh, anh với em sẽ đi làm hộ khẩu cho con!

Thời gian thấm thoát trôi qua, thế nhưng công việc của Từ Duệ vẫn bận rộn y như vậy, 10 giờ, 11 giờ là thời gian anh trở về nhà. Hi Hiểu không một lời oán thán, nhìn bộ dạng mệt mỏi của anh, cô lại cảm thấy có một cảm giác nghẹn ngào. Thực ra cô đã mấy lần gọi điện đến căn phòng, quả thực Từ Duệ ở lại công ty làm thêm, dường như không phải là vì những chuyện vớ vẩn mà cô từng nghĩ.

Dường như những dấu son mà cô phát hiện trên người anh hôm ấy chỉ là những kí ức trong giấc mộng.

Hi Hiểu thở dài, trong đầu chợt hiện ra những tình tiết trên phim ảnh cô thường bắt gặp. Đàn ông mà, nhất là những người bán mạng làm việc ở ngoài, đa phần đều không tự mình quyết định được.

Cô thà coi những hành động lạ lùng của Từ Duệ những ngày nay là những phản ứng bất đắc dĩ. Tất cả mọi việc đều đã định sẵn, cô không còn là cô gái không chịu chấp nhận bất cứ khiếm khuyết gì như trước nữa. Cô đã từ từ học được cách nghĩ thoáng ra bằng hàng nghìn lí do vì bản thân, vì anh, vì con.

Thực ra, đó chính là cách để tìm cho mình một lối thoát.

Cái gia đình của họ hợp lại được đâu có dễ dàng, cho nên nhìn thấy Từ Duệ vất vả sớm khuya, cô cũng cố gắng để trở thành một người vợ hiền lành, đảm đang. Cô dùng mọi hành động quan tâm, mọi lời nói dịu dàng để tạo ra không khí ấm cúng của một gia đình.

Thế nhưng, cô lại phát hiện ra rằng, sắc mặt của Từ Duệ ngày càng khó coi.

Hi Hiểu càng ngày càng cảm thấy bản thân mình không còn là mình của trước đây. Càng yêu Từ Duệ cô càng cẩn thận hơn trong mọi hành động và lời nói của mình. Cô biết áp lực của anh quá lớn, biết trọng trách mà anh phải đảm nhận, biết những khúc mắc trong lòng anh...thế nên lúc nào cô cũng cố gắng loại bỏ hết những nỗi lo lắng cho anh. Lí Từ Duệ nhìn thì có vẻ phóng khoáng nhưng thực chất lại rất nhạy cảm. Cứ như vậy, dần dần Hi Hiểu phát hiện ra rằng mình đã trở thành một người phụ nữ không có tự tôn, dường như tất cả mọi niềm vui, nỗi buồn của cô đều là vì anh chứ không còn là vì bản thân.

Gọi điện thoại về nhà, Từ Duệ nói rằng tối nay lại phải tiếp khách nên sẽ về nhà muộn một chút. Hi Hiểu ậm ừ đáp lời, coi đó như chuyện thường tình. Đồng Đồng đã được đi Cổ ru ngủ rồi. Cô nấu nướng xong xuôi liền ngồi lên ghế sofa xem ti vi.

Nào ngờ mới 9 giờ mà Từ Duệ đã về nhà.

Hi Hiểu vội vàng chạy ra đón: -Sao anh về sớm thế?

-Ừ...- Từ Duệ trả lời ngắn gọn, vẻ mặt thờ ơ, tiện tay ném cái cà vạt lên ghế rồi chẳng nói chẳng rằng đi thẳng về phòng.

Triển Huy gõ cửa rồi từ từ mở cửa, trên tay cô đang bê bát canh giải rượu mang vào cho anh: -Từ Duệ, anh đã uống rượu phải không? Mau uống chút canh này đi cho dễ chịu!

Anh đón lấy bát canh giải rượu trên tay cô nhưng chỉ liếc nhìn cô rồi đặt sang bên cạnh. Hi Hiểu cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đang định bê lại bát canh đưa anh thì đã bị bàn tay của Từ Duệ nắm chặt lấy. Anh kéo cô vào trong vòng tay.

Trong vòng tay anh, Hi Hiểu có thể cảm nhận được làn da ấm nóng, từng thớ thịt săn chắc của anh...toàn thân cô như cứng đờ ra, không dám cử động dù chỉ là khe khẽ. Trước khi sinh con, Từ Duệ chưa từng làm chuyện nam nữ đối với cô, có thể là bởi vì sợ ảnh hưởng đến thai nhi. Sau khi sinh con, tình cảm của hai người dường như chẳng còn được như trước, Lí Từ Duệ thường chỉ hôn lên trán cô, những hành động thân mật khác...gần như là không có.

Vì vậy, hành động này của anh khiến cho Hi Hiểu cảm thấy sợ hãi và căng thẳng.

Cô hơi ngẩng đầu lên nhìn anh, bắt gặp ánh mắt của anh. Anh nhìn cô đắm đuối không chớp mắt. Hi Hiểu bị ánh mắt của anh làm cho toàn thân sồn gai ốc, cô ý thức được rằng cần phải thoát khỏi cảnh tượng bối rối này. Nghĩ vậy cô liền nhoẻn miệng cười: -Từ Duệ, em...con...đang ở ngoài...

-Có đi Cổ trông rồi mà- Từ Duệ nắm chặt lấy tay cô: -Đồng Đồng ngủ rồi!

-Nhưng mà nó chưa ăn mà...

-Đi Cổ sẽ cho nó ăn...

-Từ Duệ...

-Còn gì nữa?- Lí Từ Duệ khẽ nhếch môi, nụ cười như mĩa mai: -Nhan Hi Hiểu, có phải em không muốn ở cạnh anh không?

Hi Hiểu ra sức lắc đầu: -Không phải đâu Từ Duệ, em chỉ là...

-Chỉ là cái gì?- Lí Từ Duệ khẽ hừ giọng: -Chỉ là vì thấy thiệt thòi cho anh nên mới đối xử tốt với anh chứ gì? Vì vậy mới nhường nhịn mỗi lần anh nổi cáu? Vì vậy chỉ cần anh chạm vào người em là em lại lấy con ra làm lí do để tránh né anh? Lúc nào miệng em cũng Đồng Đồng thế nọ, Đồng Đồng thế kia...Nếu như anh nhử mày tỏ vẻ không hài lòng là em lập tức cúi đầu nhận sai. Nhan Hi Hiểu, em đã trở nên như thế này từ lúc nào thế hả?

-Em đang biểu thị sự biết ơn thay cho Lục Kỳ Thần đấy à?- giọng nói của anh ngày càng trở nên gay gắt: -Nhan Hi Hiểu, rốt cuộc em coi anh là cái gì?

Hi Hiểu thật không ngờ tất cả những cố gắng của cô trong mắt anh lại trở thành một cái gai nhọn. Từng câu, từng chữ của Lí Từ Duệ giống như một con dao nhọn cứa vào tim gan cô. Bên tai cô văng vẳng tiếng tri triết triết của Từ Duệ, nhưng cô chẳng còn sức mà phản kháng.

-Nhan Hi Hiểu, anh thả để em mĩa mai, châm chọc như trước đây mỗi khi anh nổi cáu, anh bức bối còn hơn là em cứ ngoan ngoãn, vâng vâng dạ dạ, làm gì cũng phải chú ý đến sắc mặt của anh. Anh cần một người vợ chứ không phải là một người hầu, một người bạn để tán dóc!

-Em tưởng anh là thằng ngốc sao?- Từ Duệ cao giọng: -Nhan Hi Hiểu, anh thừa biết hôm đó là em cời quần áo cho anh. Mặc dù hôm đó anh say mèm nhưng không phải là không biết gì. Thế nhưng em lại cao thượng đến thế, còn không buồn hỏi lấy nửa lời...- Lí Từ Duệ hít thở thật sâu để chế ngự cơn tức giận trong lòng: -Nhan Hi Hiểu, anh cũng là đàn ông, em có biết những dấu son ấy chứng minh điều gì không?

-Bởi vì em phải ở cũ, bởi vì em dồn hết sự quan tâm cho đứa bé, còn anh đã trở thành một kẻ có cũng như không trong cái nhà này. Thế nhưng anh là đàn ông, làm sao có thể không chút động lòng trước người phụ nữ nằm bên cạnh mình? Nhưng anh biết, anh không được phép động vào em, không

được sờ mó vào người em, không được làm tất cả những chuyện mà các cặp vợ chồng khác thường làm. Anh yêu em, anh sợ vì hành động thô tục ấy sẽ khiến em bỏ anh mà đi, nhưng anh thật sự không thể chịu đựng được nữa!- anh nhìn cô chăm chăm- -Anh không thể chịu đựng được cảnh không thể thân mật với người phụ nữ mà anh yêu thương, thế nên anh đã làm thêm giờ đến khi không thể thêm được nữa. Làm thêm giờ đã trở thành cái có tốt nhất cho anh. Anh thả làm việc cho đến khi mệt là để chỉ cần đặt mình lên giường là ngủ tới sáng không hay biết gì còn hơn là phải chịu đựng sự giày vò của ham muốn thể xác!

-Hôm đó sức chịu đựng của anh đã đi đến giới hạn, anh cùng một đám bạn đi uống rượu. Bạn bè thấy anh u uất mới gọi đám cave đó vào giải tỏa cho anh. Nhan Hi Hiểu, anh không phải là thánh nhân, trước cảnh tượng ấy không phải là anh không có phản ứng gì. Nhưng vào khoảnh khắc ấy, anh lại nhìn thấy ánh mắt của em nhìn anh lúc ở Kim Sắc Hoa Niên, dường như mọi mạch máu trong anh đều đông cứng lại, thế nên anh đành phải làm một người đàn ông vô dụng trước mặt họ. Thực ra lúc về đến nhà anh không say đến như vậy, thế nhưng anh muốn xem phản ứng của em thế nào. Anh chỉ muốn em bớt chút quan tâm và yêu thương cho gia đình và con gái để dành cho anh!

-Thế nhưng em thì sao? Ngày hôm sau còn thần nhiên bảo anh ở nhà nghỉ cuối tuần với em, coi như không hay biết gì về những dấu son ấy, thậm chí chẳng thèm hỏi lấy nửa lời...- bàn tay của Từ Duệ siết chặt bờ vai cô: -Nhan Hi Hiểu, anh nói cho em biết, anh thả bị em coi là kẻ ngoại tình như hôm trước ở Kim Sắc Hoa Niên còn hơn là nhìn thấy phản ứng của em bây giờ. Anh cũng không muốn làm người vô hình trong mắt em nữa!

Hi Hiểu ngẩng người trong tiếng quát tháo của anh, nước mắt cô lăn xuống. Bởi vì có con rồi cô mới ý thức được những gì cô có được chẳng dễ dàng gì. Đối mặt với bi kịch của Nhiễm Nhục San, cô lại càng cố gắng nhường nhịn, thậm chí là khuất phục trước Lí Từ Duệ. Nhìn lại mới thấy con đường mà cô đã đi sao mà quá gấp ghev, chỉ cần lơ đãng một chút thôi là cô sẽ gặp phải bi kịch giống như Nhiễm Nhục San.

Bởi vì trân trọng nên cô mới hết mực nhường nhịn Lí Từ Duệ, vì trân trọng nên cô mới ra sức bảo vệ tình cảm của bản thân. Cô sợ rằng chỉ cần một chút bất cẩn của mình sẽ khiến cho hạnh phúc tan biến, sụp đổ dưới chân mình.

-Từ Duệ, em không phải như vậy đâu...- vai cô bị Từ Duệ siết chặt đến đau đớn. Cô cắn chặt môi, cố gắng nén chặt những giọt nước mắt xót xa nhưng tất cả cảm xúc giương như vỡ òa: -Anh từng nói Đồng Đồng quá giống bố đẻ của nó, vì vậy không thể làm đầy tháng cho nó như những đứa trẻ khác, chỉ có thể lên lút giấu nó đi. Anh còn dặn dò đi Cố biết bao nhiêu lần rằng không được dẫn Đồng Đồng ra ngoài mua đồ... Lí Từ Duệ, anh nghĩ ngợi chu đáo như vậy, anh bảo em biết làm sao đây?

-Anh thậm chí còn chẳng muốn nhìn Đồng Đồng lấy một cái, mỗi lần bảo anh ôm con anh đều tìm mọi lí do để né tránh- nước mắt Hi Hiểu tuôn như mưa, dường như nỗi tủi phận trong cô đã dồn nén từ quá lâu rồi: -Anh làm như vậy là có ý gì? Anh nói với em, lúc Nhiễm Nhục San sinh con, bên cạnh chẳng có lấy một người thân thiết, chỉ có người giúp việc giúp đỡ... Lí Từ Duệ, có phải anh muốn ngầm ám chỉ em rằng em phải cẩn thận đề phòng rơi vào cảnh như của Nhiễm Nhục San không? Chẳng nhẽ mang thai đứa con của người khác thì chỉ có thể bị vứt bỏ giống như một thứ rác rưởi hay sao?

-Lí Từ Duệ, anh còn chỉ trích em như vậy...- Hi Hiểu cúi đầu nghẹn ngào: -Em đã sợ đến thế...mà anh còn quát em...-

Hi Hiểu rất ít khi tỏ ra đáng thương như vậy, những giọt nước mắt của cô long lanh tựa như những giọt sương làm tan chảy trái tim của Từ Duệ. Anh luống cuống lau nước mắt trên mặt cô, nhưng càng lau càng thấy nước mắt rơi nhiều hơn.

-Em sợ em khi thật sự quen với cuộc sống có anh làm chỗ dựa thì anh lại không cần em nữa!- Hi Hiểu cố gắng đè chặt tiếng nức nở trong lòng, mở to đôi mắt nhìn Từ Duệ: -Từ Duệ, chúng ta đã đi được đến ngày hôm nay, em đã quen với cuộc sống có anh rồi, nhưng khi nghe anh nói chuyện của Nhiễm Nhục San, em lại sợ sẽ sa chân vào con đường của cô ta...-

-Hơn nữa anh lại không thích Đồng Đồng, em biết phải làm sao đây?- tiếng khóc của cô lại òa lên nức nở, đôi bàn tay nắm chặt lấy vạt áo, ánh mắt ngỡ ngàng như đang tìm kiếm một chỗ dựa: -Ngộ nhớ....

Càng trân trọng càng sợ sẽ mất đi, càng sợ mất sẽ càng cảm thấy bất an...-

Lí Từ Duệ không ngờ Hi Hiểu bình thường trông có vẻ thờ ơ như vậy nhưng trong lòng lại bất an đến thế. Những hành vi thận trọng của cô mấy ngày hôm nay là do thiếu tín nhiệm ở anh mà ra. Nghĩ đến đây, trong lòng Từ Duệ lại thấy đau nhói: -Hi Hiểu, em không nên nghĩ như vậy!

-Em phải có niềm tin ở anh...- anh dịu dàng lau những giọt nước mắt trên mặt cô. Nhưng thấy Hi Hiểu vẫn tiếp tục khóc, anh liền cúi xuống, hôn lên những giọt nước mắt ấy, bờ môi dịu dàng lướt trên má cô. Hi Hiểu không ngờ anh lại làm như thế, toàn thân cô cứng đờ ra, nhưng chẳng bao lâu sau, cô đã đắm mình vào trong sự nồng nàn của anh.

Cuộc “giao ban” đầu tiên suốt mười tháng trời làm vợ chồng ngọt ngào ngoài sức tưởng tượng. Lí Từ Duệ đã chờ đợi cuộc “giao ban” này từ rất lâu rồi.

Anh nhìn người phụ nữ e ấp bên dưới mình, trên mặt vẫn còn chưa khô những vệt nước mắt, đôi mắt long lanh đầy bên lên. Hai người đắm đuối nhìn vào mắt nhau rất lâu. Dường như cô ngại ngùng trước cái nhìn đầy say đắm của anh nên từ khẽ khép đôi bờ mi lại.

-Hi Hiểu...- Lí Từ Duệ chậm chậm nghiêng người, đôi môi mơn man dái tai cô, khe khẽ thì thầm -Hi Hiểu...anh muốn em...có được không?

Hi Hiểu đột nhiên mở to đôi mắt, hành động mang đầy tính kích thích của Từ Duệ khiến cho toàn thân cô bần rần. Nhìn ánh mắt không che dấu nổi ham muốn hùng hực như ngọn lửa của anh, cô chỉ biết chậm chậm khép đôi hàng mi, lặng lẽ chờ đợi ngọn lửa trong anh bùng cháy.

Kìm nén đã quá lâu nên cả hai vắt kiệt sức lực cho cuộc mây mưa này.

Sau cuộc mây mưa ngọt ngào, Từ Duệ đi vào nhà vệ sinh tắm rửa. Lúc quay trở lại phòng, anh cố lấy lại nhịp thở ổn định, lặng lẽ ngắm nhìn người con gái đang say ngủ, đột nhiên trong lòng anh dâng lên một cảm giác ấm áp tuyệt diệu. Anh duỗi thẳng cánh tay ra, định ôm chặt lấy cô vào lòng rồi chìm

vào giấc ngủ, nào ngờ hành động của anh lại làm cho cô tỉnh giấc. Hi Hiểu khẽ rên rí “Ái...”, ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Từ Duệ, Hi Hiểu ngại ngùng quay mặt đi.

Từ Duệ không ngờ cũng có lúc Hi Hiểu lại đáng yêu như một cô bé mới lớn như vậy. Đã là mẹ của trẻ con rồi mà sao vẫn còn ngại ngùng như lần đầu “yêu” thế nhỉ? Anh không nhịn được cười, đôi tay siết chặt lấy Hi Hiểu vào lồng ngực, miệng khẽ thì thầm: -Hi Hiểu, sao em... cứ như là lần đầu thế?

-Đây là lần thứ hai của em...- Hi Hiểu bẽn lẽn cắn chặt môi: -Ai bảo là chỉ có lần đầu mới đau, lần thứ hai thì không đau nữa...-

-Em với hần ta chỉ từng...một lần thôi á?- Từ Duệ không khỏi ngạc nhiên trước sự thực này.

-Thế anh muốn mấy lần hả?-Hi Hiểu đã trở lại là một Hi Hiểu bướng bỉnh thường ngày: -Em là một đứa đen đui vô cùng, một lần dính ngay mới đau chứ!

Lí Từ Duệ đột nhiên mím chặt môi không nói. Hi Hiểu chờ mãi mà chẳng thấy anh đáp lời liền ngẩng đầu nhìn anh: -Từ Duệ, anh không vui à?

-Anh đâu có ấu trĩ như vậy, ai mà chẳng có quá khứ? Anh cũng có mà!- anh nhìn sâu vào mắt cô, khẽ siết chặt bàn tay cô: -Hi Hiểu, hôm nay anh đã gặp Lục Kỳ Thần!

Nghe đến ba chữ này, toàn thân Hi Hiểu đột nhiên cứng đờ ra.

-Hần ta với Kiều Việt cùng đến chào hỏi anh. Thực ra cũng chẳng có chuyện gì, chỉ có điều nghe nói anh có con gái nên chúc mừng dăm ba câu...- Lí Từ Duệ thích thú nghịch ngợm những sợi tóc mềm mại của cô: -Chỉ có điều, anh lại có một cảm giác không tốt lắm...-

-Sao thế?

-Anh cảm thấy, hình như Lục Kỳ Thần...có ý đồ gì đó...- Lí Từ Duệ khẽ thở dài: -Ánh mắt của anh ta sâu thẳm, hình như có ý che giấu một điều gì đó. Nó làm cho người khác cảm thấy lo lắng...giống như đang nóng lòng muốn biết một tin tức gì đó nhưng lại luôn cố gắng che giấu sự nóng lòng ấy.

-Hi Hiểu, anh vốn không tin, nhưng đây mới là lần thứ hai của em. Điều này cho thấy rõ ràng em là một người khá bảo thủ...Em nghĩ rằng em và Lục Kỳ Thần yêu nhau lâu như vậy mà chẳng hề anh ta lại không biết hay sao?- Lí Từ Duệ nâng cằm Hi Hiểu lên, ép cô phải nhìn thẳng vào vấn đề: -Em vì hoàn cảnh li biệt mới trao sự trinh trắng của mình cho hần ta. Vậy thì làm sao chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà em đã trao lần thứ hai cho một kẻ khác được?

Sự phân tích của Từ Duệ không phải là không có lí. Sắc mặt của Hi Hiểu càng lúc càng khó coi. Cô bậm môi không nói.

-Vì vậy anh cho rằng Lục Kỳ Thần đã đoán ra vài phần sự thật, có thể hần đã biết Đồng Đồng là con gái mình!- Lí Từ Duệ khẽ nói: -Hi Hiểu, nếu đúng như vậy, em định sẽ làm thế nào?

-Em không biết- Hi Hiểu cúi đầu: Từ Duệ, anh đừng ép em, em không biết mà!

-Anh đổi suy nghĩ rồi, chúng ta sẽ làm một cái tiệc đầy tháng cho con, em thấy sao?- Từ Duệ nhún mày: -Che đây không phải là cách, chúng ta buộc phải nghĩ kế lâu dài. Hơn nữa, đứa bé là của chúng ta, bọn họ có thể làm gì chúng ta chứ? Nếu cứ giấu diếm mãi như thế này, có thể bọn họ lại nghĩ rằng chúng ta muốn lấy đứa bé ra để uy hiếp. Đến lúc đó có khi càng không có lợi cho chúng ta!

-Em chỉ sợ bọn họ đòi đứa bé đi- Hi Hiểu lí nhí nói: -Nó là con em, không ai được phép cướp nó khỏi tay em cả!

-Không đâu! Anh và em đã lấy nhau- Từ Duệ khẽ an ủi: -Em là mẹ nó, anh là bố nó, mối quan hệ này đã được pháp luật chứng nhận. Cho dù họ có tài giỏi đến đâu cũng không thể cướp đứa bé đi được!

Hi Hiểu gạt đầu, vùi mặt vào lồng ngực Từ Duệ rồi từ từ chìm vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Dây Dưa, Trăm Sông Cùng đổ Ra Biển

Làm tiệc đầy tháng cho Đồng Đồng không phải là suy nghĩ nhất thời của Từ Duệ. Thực ra mấy ngày nay anh luôn suy nghĩ đến vấn đề này.

Tối đó đến quán cà phê Cẩn Thương gặp khách hàng, vô tình chạm mặt Lục Kỳ Thần và Kiều Việt, hình như họ cũng hẹn gặp ai đó ở nơi này vì cả hai đều mặc quần áo rất sang trọng. Lí Từ Duệ chủ động đến chào hỏi, mặc dù quan hệ giữa ba người rất rắc rối và khó xử nhưng vì có quan hệ làm ăn với nhau nên anh không thể giả vờ như không thấy được.

Kiều Việt khoác tay Lục Kỳ Thần, giới thiệu với anh ta về Từ Duệ như thế này: – Kỳ Thần, đây là giám đốc Lí của công ty Trụ Dương, cũng là người phụ trách hợp đồng với chúng ta. À phải rồi, anh Lí đây còn là chồng của cô Nhan đấy!

Lục Kỳ Thần hơi nhú mồm, không hề tỏ ra không quen biết với Từ Duệ rồi đưa tay ra bắt tay anh: -Giám đốc Lí, lâu lắm không gặp!

Câu nói của Lục Kỳ Thần cứ như hai người họ vốn đã từng có quan hệ.

Về sau Từ Duệ cứ suy nghĩ mãi về phản ứng của Lục Kỳ Thần hôm đó, tại sao trước mặt Kiều Việt mà anh ta lại tỏ ra như đã quen biết Từ Duệ từ lâu, thậm chí còn thẳng thắn nói đến vấn đề mang thai của Hi Hiểu. Chẳng nhẽ những hành động đó của anh ta chỉ là để giả bộ “cây ngay không sợ chết đứng” trước mặt người nhà họ Kiều thôi sao?

Thấy Lục Kỳ Thần tỏ ra như vậy, Từ Duệ cũng tỏ vẻ coi mờ. Hai người phối hợp ăn ý diễn một vở kịch “gặp gỡ vui vẻ”. Mà đã là đàn ông thì ai chẳng có sự nhạy bén của đàn ông, cho dù Lục Kỳ Thần có cố tỏ vẻ thần nhiên nhưng anh biết trong đôi mắt sâu thẳm kia là một ánh nhìn rất lạ kì.

Mặc dù khi nói về chuyện có thai của Hi Hiểu, anh ta luôn tỏ vẻ quan tâm như một người bạn bình thường, nhưng trong đôi mắt đó lại ẩn chứa sự xót xa và tiếc nuối. Từ Duệ đột nhiên cảm thấy có chút cảm động trước biểu cảm này của Lục Kỳ Thần. Nghĩ đến chuyện vợ của mình từng có tình cảm với người đàn ông này, còn sinh cho anh ta một đứa con, trái tim Từ Duệ lại thất lại. Khoảnh khắc ấy khiến cho anh buồn tới mức không thể tự chủ được bản thân.

Lại liên tưởng đến những hành động lạ kì của Hi Hiểu mấy hôm nay, thế là sự đố kị như che lấp lí trí trong anh và biến thành sự ham muốn đến tột độ ngày hôm ấy. Nhớ lại tấm thân mềm mại như làn nước của cô nằm dưới cơ thể mình, anh lại không khỏi bật cười.

Hóa ra cô vì sợ anh rời xa cô, hóa ra cô không có niềm tin với cuộc hôn nhân của hai người, thế nên mới có hành động lạ kì như vậy, thế nên mới hoang mang như vậy.

Lí Từ Duệ đã nghĩ rất kĩ, nếu như có tình không bé đứa bé ra ngoài thì khó tránh khỏi bị người khác nghĩ giấu đầu hở đuôi, càng khơi gợi sự tò mò của người khác, chẳng có ích lợi gì cho tiếng tăm của mình. Hơn nữa, anh đoán chắc rằng cho dù có nhận ra thì Lục Kỳ Thần cũng không dám lớn tiếng khẳng định đó là con anh ta. Quan hệ giữa hai nhà Kiều, Lục đã như vậy rồi, nếu như dám công khai nhận một đứa con riêng e rằng chỉ càng gây thêm phiền phức cho bản thân. Mà Kiều Việt chắc chắn không bỏ qua chuyện này, chẳng có người đàn bà nào lại chấp nhận chuyện như thế này.

Vì vậy cứ theo đà mà tiến hành. Đứa trẻ vẫn còn nhỏ, có lẽ cũng không đến nỗi quá giống Lục Kỳ Thần như hai người vẫn tưởng. Thêm nữa, tiệc đầy tháng chẳng qua chỉ là một cái có, đâu nhất thiết phải đưa đứa bé đến buổi tiệc. Có thể là do cả hai người quá nhạy cảm nên mới tự chuốc lấy phiền phức cho bản thân.

Sau khi đã quyết định xong, Từ Duệ đã đến đặt bàn ở nhà hàng Đào Nguyên rồi lấy lí do là khoảng thời gian trước, sức khỏe Hi Hiểu chưa hồi phục hẳn nên giờ mới tổ chức bữa tiệc đầy tháng cho con.

Tiệc đầy tháng vốn chỉ là một bữa cơm thân mật giữa người trong gia đình, nhưng để thể hiện sự quan trọng của đứa trẻ, Từ Duệ còn đặc biệt mời rất nhiều đồng nghiệp, bạn làm ăn đến tham dự. Đương nhiên, bữa tiệc không thể thiếu đối tác làm ăn lớn nhất của Trụ Dương là Gia Thái.

Hi Hiểu cứ nghĩ bốn người chạm mặt nhau sẽ là một chuyện hết sức khó xử. Thế nhưng khi e áp đứng bên cạnh Từ Duệ, mặc dù trong lòng vẫn còn thoáng qua một nỗi buồn xa xăm nhưng cảm giác khi đứng trước người xưa của cô đã không còn xót xa và cay đắng như trước nữa.

Tình yêu không phải là không có thuốc chữa. Dưới sự nhào nặn của hiện thực, thời gian còn là một liều thuốc còn mạnh hơn cả tình cảm.

Cô mỉm cười bình thản đối mặt với ánh mắt của họ, bận rộn chào hỏi những vị khách mời, thậm chí còn chẳng chút nhớ nhung đến những gì đã qua. Trong suốt bữa tiệc, Từ Duệ luôn nắm chặt tay Hi Hiểu, đáng vẻ như đang che chở cho cô khiến cho tất cả những người đến dự tiệc ai nấy đều ngưỡng mộ tình cảm của hai người.

Nhưng thật không ngờ, đúng vào lúc bữa tiệc chuẩn bị kết thúc trong viên mãn thì đột nhiên có ai đó ở phía sau vỗ vào lưng Từ Duệ. Hai người ngạc nhiên ngoảnh đầu lại, hóa ra là Nhiễm Nhượng San.

Có thể là do vừa mới sinh không lâu nên khuôn mặt trắng bóc của Nhiễm Nhượng San vẫn phảng phất sự mệt mỏi, yếu ớt: -Anh Từ Duệ!- Nhiễm Nhượng San vẫy tay ra ý bảo người phục vụ mang rượu đến. Tay cầm ly rượu hướng về phía Từ Duệ, miệng nở nụ cười: -Dù gì chúng ta cũng từng có quan hệ thân mật đến như vậy, thế mà có chuyện vui thế này anh lại không thông báo với tôi một tiếng sao?

Mặc dù xung quanh vô cùng ồn ào nhưng giọng nói nhẹ nhàng xác lập quan hệ thân thiết giữa hai người lại gây sự chú ý cho không ít người trong hội trường.

Hi Hiểu cố ý lùi lại sau một bước, nhưng vừa khể cử động thì đã bị người đàn ông đứng bên cạnh đoán được ra ý nên đã kéo tay cô lại: -Cô Nhiễm, chúng ta hiện giờ đã không còn quan hệ thân mật ấy nữa rồi...- nói rồi anh chạm ly với Nhiễm Nhượng San: -Quan hệ làm ăn với Thiên Trì chẳng phải cũng chấm dứt rồi sao?

Khuôn mặt Nhiễm Nhượng San chột sa sẫm, rõ ràng là cô ta không ngờ Từ Duệ lại trả lời như vậy. Đang định mở miệng nói điều gì thì khước môi Từ Duệ đã nhếch lên: -Hơn nữa với tình hình sức khỏe của cô Nhiễm hiện nay, dường như vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Nếu như cứ yêu cầu cô đến tham gia bữa tiệc đầy tháng của con chúng tôi e rằng sẽ gây ảnh hưởng đến sức khỏe của cô đấy!

Hi Hiểu thờ phào nhẹ nhõm, câu trả lời của Từ Duệ không quá lỗ mãng nhưng cũng chẳng hề mềm mỏng, rất phù hợp với hoàn cảnh hiện tại.

Cô ngẩng đầu quan sát phản ứng của mọi người xung quanh, nhưng không ngờ vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp đôi mắt long lanh dịu dàng đang nhìn cô. Đó đã từng là đôi mắt mà cô yêu nhất trên đời, trong suốt tựa làn nước, có thể nhìn thấu mọi tâm sự của cô.

Thế nhưng hiện giờ, tất cả chỉ còn là một trang nhật kí đã ố vàng.

Hàn huyền thêm vài câu với Nhiễm Nhựt San, Lí Tử Duệ liền kéo tay Hi Hiểu, định lên bục nói vài câu cảm ơn mọi người. Nhưng vừa đi lướt qua vai Nhiễm Nhựt San liền nghe thấy một tiếng “Á”, hai người giật mình ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Nhiễm Nhựt San ban nãy còn cười nói nay bỗng nhiên ngã lún ra đất, cốc rượu vang trên tay rơi xuống đất vỡ tan, rượu vang đỏ đỏ đầy lên chiếc váy màu xanh nhạt của cô.

Tất cả những chuyện này xảy ra quá đột ngột. Hi Hiểu còn chưa kịp phản ứng gì thì người đàn ông đứng bên cạnh cô đã lao đến nhanh như một mũi tên: -Nhựt San, Nhựt San!- anh không ngừng gọi tên cô: -Nhựt San, cô sao thế?

Hi Hiểu cảm thấy không thể tin được vào cảnh tượng trước mắt, giống hệt như một cảnh tượng sót mướt nào đó trong một bộ phim tình cảm ủy mị trên ti vi. Hi Hiểu đứng ngây người nhìn người được gọi là chồng mình đang ôm chặt bờ vai của người tình cũ. Khoảnh khắc ấy, đầu óc cô mơ hồ, ngay cả hơi thở dường như cũng bị kẻ khác cướp mất.

Rất nhiều người đứng vây xung quanh, Lí Tử Duệ vỗ vỗ vào má Nhiễm Nhựt San nhưng vẫn chẳng có chút phản ứng gì. Rồi đột nhiên, Tử Duệ hét lên với Hi Hiểu lúc đó đang đứng ngây dại ở một bên: -Hi Hiểu, mau gọi cấp cứu!

Đôi mắt lo lắng cùng với tiếng hét lớn của Tử Duệ như một gáo nước lạnh dội vào khiến cho Hi Hiểu bừng tỉnh. Cô cúi xuống móc cái điện thoại trong túi ra, luống cuống gọi xe cấp cứu. Sau khi gọi xong, cô liền đến bên cạnh Tử Duệ thông báo: -Xe cấp cứu đến ngay bây giờ đây!

Giọng nói của cô rất trầm, không biết là nói cho người đang nằm mê man trên nền đất kia nghe hay là nói cho người đang hoảng loạn đến mất lí trí kia nghe nữa.

Trước khi anh đi theo xe cấp cứu còn quay lại dặn dò Hi Hiểu: -Hi Hiểu, em lo chuyện ở đây đi nhé, anh đưa Nhiễm Nhựt San tới bệnh viện, xem có vấn đề gì không?

Trước con mắt của biết bao nhiêu người, cô chỉ có thể nhếch môi giả bộ cao thượng: -Anh đi đi, cứ lo chăm sóc cho cô Nhiễm là được rồi! Không cần phải lo chuyện bên này đâu!

Một bữa tiệc đầy thán phục về cuối cùng lại kết thúc bằng một vụ ồn ào. Lí Tử Duệ đi theo xe cấp cứu đưa Nhiễm Nhựt San vào bệnh viện, để lại một mình Hi Hiểu ở lại thanh toán và giải quyết nốt mọi vấn đề.

Thế nhưng, ai mà biết được, khi chỉ còn lại một mình đối mặt với sự tĩnh mịch đến gai người ở hội trường, nhớ lại ánh mắt hoang mang của anh trước khi đi, tâm trạng cô sẽ như thế nào?

Cô thu dọn qua loa vài thứ, đeo ba lô lên vai rồi đi ra ngoài, định bắt một chiếc taxi về nhà. Vừa ngẩng đầu lên thì một chiếc xe hơi chờ tới, đỗ xích ngay trước mặt cô.

Cánh cửa kính ô tô từ từ hạ xuống, là Lục Kỳ Thần.

Anh hơi nhíu mày, gật đầu với cô ra ý: -Lên xe đi!

Vẫn là giọng nói như ra lệnh ấy... khoảnh khắc ấy... cô cảm thấy mọi thứ như trở lại trước đây. Hi Hiểu khẽ mỉm cười, cố tỏ ra vui vẻ: -Không cần đâu, tôi đi taxi cũng được!

Nói rồi cô quay người bỏ đi.

Nhưng mới đi được vài bước lại nghe thấy tiếng còi ở phía sau, một tiếng, hai tiếng... khó chịu và cố chấp. Tất cả những ánh mắt xung quanh đều đổ về phía cô. Hi Hiểu cảm thấy thật khó xử, đang định đi thẳng đến ngã rẽ trước mặt thì đột nhiên xe của Lục Kỳ Thần đã chờ đến trước mặt cô: -Nhan Hi Hiểu, lên xe đi!

Lại từ chối nữa e sẽ khiến cho Lục Kỳ Thần sinh nghi, Hi Hiểu ngẩng người suy nghĩ một lát rồi chậm rãi ngồi vào xe.

Tiếng sập cửa xe dường như đã nhốt chặt không khí ở trong xe lại. Ở trong bầu không khí ấy, Hi Hiểu chỉ cảm thấy ngột ngạt. Lục Kỳ Thần vẫn giữ thói quen chuyên tâm lái xe mà không nói chuyện như trước đây. Suốt cả quãng đường, hai người chỉ im lặng không nói nửa lời, sự yên tĩnh lên đến đỉnh điểm.

Nhưng như thế cũng tốt, càng tránh khỏi động chạm đến những vấn đề gây khó xử cho cả hai.

Hi Hiểu cứ mãi đắm chìm trong những suy nghĩ ấy, bất giác bờ môi khẽ nhếch lên chưa xót. Nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô cứ tưởng rằng sau khi đưa cô về đến nhà, anh ta sẽ tự động rời đi, nào ngờ cô vừa xuống xe, anh ta đã xuống theo.

-Lục Kỳ Thần, cảm ơn anh!- Nhan Hi Hiểu vội vã dừng bước: -Đến nhà tôi rồi, anh hãy về đi!

Lục Kỳ Thần nhún mày, cao giọng nói: -Không mời anh vào nhà sao?

-Không cần đâu, trong nhà có trẻ con nên bữa bọn lăm, lần sau mời anh ghé thăm sau!- Hi Hiểu cố gượng cười: -Kiều tiểu thư chắc là đang nóng ruột đợi anh đấy, anh mau quay về thì tốt hơn!

Lục Kỳ Thần nghe vậy nhưng chẳng hề có ý bỏ đi, ngược lại trong ánh mắt còn ánh lên cái nhìn sắc nhọn, giống như nhìn xuyên thấu trái tim cô: -Nhan Hi Hiểu, em không giấu nổi anh đâu!

Chỉ một câu đó thôi cũng có thể khiến cho mọi hàng rào phòng ngự của Hi Hiểu như sụp đổ.

-Lục Kỳ Thần...- cô nhủ mảy: -Nếu như anh đã biết rõ trong lòng thì tốt nhất nên biết dừng bước đúng lúc. Đừng nên làm ra những chuyện không có lợi cho cả đôi bên!

-Anh biết!- Lục Kỳ Thần hạ giọng: -Anh chỉ định nhìn con một cái rồi sẽ đi ngay!

Đối mặt với Lục Kỳ Thần lúc này. Nhớ lại những kỉ niệm quá khứ, làm sao cô có thể từ chối yêu cầu này của anh đây?

Hi Hiểu không bao giờ có thể tưởng tượng được tất cả những suy tính của cô và Từ Duệ lại bị phá vỡ chỉ bằng một câu “không giấu nổi” của Lục Kỳ Thần. Cô ngoảnh sang nhìn Lục Kỳ Thần, thấy anh ta đang nhìn Đồng Đồng, khuôn mặt hiện lên vẻ dịu dàng chưa từng có từ trước đến nay: -Đứa bé tên là gì?

-Lí Duyệt Đồng!- Hi Hiểu cục cựa: -Lục Kỳ Thần, anh nhìn xong rồi thì đi đi!

-Nó rất giống anh!

-Đó chỉ là bởi vì tôi quá đen đui!- Hi Hiểu lạnh lùng: -Một lần dính ngay, hơn nữa lại không thể phá thai. Lục Kỳ Thần, có phải chính bản thân anh không sao thoát ra được nên mới nguyên rủa tôi phải không?

-Em nói thế là ý gì?

-Giây phút biết được mình có thai, suy nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là phá nó đi. Tôi cũng cần phải có cuộc sống mới của tôi, tôi không thể để con ác mộng là anh hủy hoại cả đời tôi như vậy được. Thế nhưng, bác sĩ nói với tôi rằng, vách tử cung của tôi quá mỏng, không thể nào phá thai được...- cô mơ hồ hồi tưởng lại quá khứ: -Một khi liều mạng phá thai, rất có thể tôi sẽ không thể sinh con được nữa!

-Còn anh...Lục Kỳ Thần...- cô ngoảnh đầu lại nhìn anh: -Nếu chỉ là vì để giấu anh thì đâu có đáng để tôi phải mạo hiểm như thế này?

-Hi Hiểu, em nên nói cho anh biết!- Lục Kỳ Thần nhủ mảy: -Kể từ khi Kiều Việt nói rằng em có thai, anh đã cảm thấy trong chuyện này chắc chắn có ẩn tình. Em là một người bảo thủ, truyền thống như vậy, anh rất hiểu con người em, làm sao có thể cùng người khác...nhanh như thế được?

-Trong con mắt anh tôi là người bảo thủ, truyền thống, nhưng trong mắt người khác thì chưa chắc...- Nhan Hi Hiểu ngắt lời, nói bằng giọng điệu như người xa lạ: -Lục Kỳ Thần, tôi biết đây là chuyện lớn, vốn cũng không định giấu anh. Nhưng tôi hi vọng rằng sau này anh có thể im lặng, cứ coi như đứa bé này chẳng có quan hệ gì với anh hết. Tôi đã có gia đình, Từ Duệ rất yêu thương tôi, tôi cũng rất yêu anh ấy. Còn anh, anh sau này cũng có gia đình của mình. Còn con tôi cũng đang được sống trong một gia đình yên ấm.

-Lí Từ Duệ yêu em sao?- Lục Kỳ Thần cười khẩy, cứ như thể đó là một câu chuyện hết sức nực cười: -Nhan Hi Hiểu, em cảm thấy người đàn ông ấy yêu em thật sao? Đó là tình yêu sao? Yêu em mà lại ôm một người đàn bà khác ngay trong bữa tiệc đầy tháng của con mình sao?

-Rốt cuộc anh có tư cách gì mà chỉ trích chúng tôi?- Hi Hiểu nổi con thịnh nộ: -Lục Kỳ Thần, anh lúc đó thì yêu tôi lắm chắc? Yêu đến mức luôn miệng nói có chết cũng không rời tôi lấy nửa bước, thế mà lại đi hẹn ước với một tiểu thư con nhà giàu có?

-Hi Hiểu

-Tôi nói cho anh biết, Lục Kỳ Thần...- hơi thở của cô trở nên gấp gáp, cô không tự chủ được lùi lại sau mấy bước: -Hôm nay tôi cho anh gặp Đồng Đồng là bởi vì những kỉ niệm tốt đẹp trong quá khứ của chúng ta, sau này chúng ta chẳng còn quan hệ gì hết. Vì vậy, mời anh đi ngay cho!

Cô tức tối đưa tay ra mở toang cửa, ra ý mời Lục Kỳ Thần đi ra.

Ánh mắt sắc sảo của Lục Kỳ Thần ban nãy nay bỗng trở nên bối rối và bất lực. Anh xoay người lại nhìn Đồng Đồng, vẻ như lưu luyến không muốn bỏ đi, miệng mấp máy định nói gì đó nhưng lại thôi: -Hi Hiểu...

Trong con mắt của Hi Hiểu, bộ dạng Lục Kỳ Thần lúc này chẳng khác nào giả tạo. Cô lấy sức kéo thật mạnh, nóng nảy đẩy anh ta ra khỏi cửa: -Lục Kỳ Thần, anh đi đi!

-Hi Hiểu....

-Lục Kỳ Thần, anh hi sinh nhiều như vậy là vì cái gì? Chẳng phải là để dựa vào thế lực nhà họ Kiều cứu lấy Đường Đô hay sao? Dù gì cũng đã chấp nhận mất đi nhiều thứ như vậy rồi, chỉ bằng dứt khoát buông tay cho xong!- Hi Hiểu nhìn chằm chằm vào anh: -Anh yên tâm, Đồng Đồng sẽ ở với tôi, sẽ không gây trở ngại cho chuyện lớn của anh đâu!

Lục Kỳ Thần lặng nhìn Hi Hiểu hồi lâu rồi buồn bã quay người bỏ đi.

Nghe thấy tiếng cửa đóng sầm lại, Hi Hiểu như người vừa bị rút hết sức lực, cô kiệt sức ngồi phịch xuống ghế. Bao nhiêu suy tính để giấu diếm thế mà lại bị người đàn ông ấy dễ dàng phát hiện ra. Con đường sau này sẽ còn đầy chông gai, sống chết ra sao còn chưa biết được.

Ngồi ngây như phồng trên ghế sofa, trong đầu Hi Hiểu lại hiện lên hình ảnh Từ Duệ bảo cô gọi xe cấp cứu lúc đó. Về mặt lo lắng và hốt hoảng của anh lúc ấy gần như hiện rõ hết lên trên mặt, chẳng chút che giấu. Cứ nhớ đến về mặt Từ Duệ lúc ấy lại khiến cho trái tim Hi Hiểu đau nhói.

Ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ, đã là 5 giờ 40 phút, cách bữa tiệc đã hơn ba tiếng đồng hồ, thế mà Từ Duệ vẫn chưa quay lại.

8 giờ 20 phút, trời đã tối đen, vẫn không thấy bóng dáng của Từ Duệ quay về.

Chiếc đồng hồ tích tắc treo trên tường giờ chẳng khác gì một dụng cụ giầy vò Hi Hiểu. Mỗi một giây qua đi đều khiến cho trái tim cô đau đớn như bị ai bóp nghẹt. Dặn dò đi Cố bé con vào phòng nghỉ ngơi xong, cô liền thu mình trên ghế sofa, cô độc chờ đợi Lí Từ Duệ quay trở về.

Không biết trong khi chờ đợi cô đã tỉnh lại bao nhiêu lần. Không biết đã bao nhiêu lần cô chìm đắm trong sự lo lắng và đau khổ. Bên tai cô cứ vang vọng tiếng bước chân của Từ Duệ, cứ như là ảo giác của vầy con người cô.

Hi Hiểu không biết rằng cô cứ chờ đợi như vậy suốt cả một đêm dài. Đến khi được giải thoát thì đã là 10 giờ 26 phút sáng.

Rõ ràng là Lí Từ Duệ đã phải trải qua một đêm thức trắng, hai mắt thâm quầng, bộ dạng lo lắng và mệt mỏi. Nhìn thấy Hi Hiểu đang ngồi trên ghế sofa đợi anh, đôi mắt buồn bã khẽ chớp chớp: -Bác sĩ nói Nhiễm Nhược San bị thiếu dinh dưỡng nên mới ngắt đi như vậy. Cô ta một thân một mình, không có ai chăm sóc cho nên anh mới...

-Thế nên anh mới cả đêm không về?- Hi Hiểu ngắt lời anh, chậm rãi nheo mắt lại: -Từ Duệ, anh đã vất vả rồi!

-Hi Hiểu, anh định gọi điện cho em, nhưng mà anh không mang theo điện thoại...- Từ Duệ giải thích: -Nhược San lại không thể không có người chăm sóc, thế nên anh mới không thể về để nói với em được!

Anh vừa giải thích vừa tiến lại gần cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô vừa như an ủi, vừa như dỗ dành: -Anh biết vợ anh đã mất ngủ cả đêm phải không? Lần sau có thể nào đi nữa anh cũng sẽ về nhà nói với em một câu, không để em phải lo lắng như vậy nữa, có được không?

Hi Hiểu chẳng phải là một cô bé mới yêu, gặp phải những tình cảnh này phải cố gắng truy hỏi cho ra, khiến cho đôi bên đều khó xử. Dù sao anh cũng đã biết sai, nên biết dừng lại đúng lúc, thế mới là phong thái của một người vợ hiền. Nghĩ vậy cô liền chuyển chủ đề: -Lục Kỳ Thần đã biết chuyện rồi!

-Biết cái gì?- hình như anh chưa kịp phản ứng lại với những gì cô nói, lông mày vẫn nhăn tít lại, nhưng chỉ một giây sau, anh giật mình nhìn cô: -Em nói là, hần ta...

-Đúng, anh ta biết được thân phận của Đồng Đồng rồi...- Hi Hiểu cười như mếu: -Lúc anh không có nhà, anh ta đã đến thăm Đồng Đồng.

Cô điềm đạm kể lại cho anh nghe toàn bộ quá trình Lục Kỳ Thần đến nhà mình như thế nào. Sắc mặt của Từ Duệ từ xanh chuyển sang trắng, cuối cùng trở lại với vẻ màu xám xịt mệt mỏi như ban đầu, sau đó khẽ thở dài: -Có thể...đây là một chuyện tốt!

-Anh ta chẳng phải là kẻ ngốc, biết rằng chuyện này nói ra sẽ chẳng có lợi gì cho chúng ta...- Lí Từ Duệ nhíu mày: Nhà họ Kiều luôn theo dõi sát sao anh ta, làm sao anh dám làm càn chứ?

Hi Hiểu gạt đầu, đứng dậy định đi vào phòng ngủ liền bị Từ Duệ kéo tay lại: -Em đi đâu thế?

Cô lờm anh chẳng chút thiện cảm: -Đi ngủ! Nằm trên ghế sofa cả đêm, xương cốt rệu rạo hết cả rồi!

Lí Từ Duệ cười giả là rồi theo cô vào phòng ngủ. Hai người còn nói chuyện thêm một lúc nữa rồi mới chìm vào giấc ngủ.

Nói thật lòng thực ra Hi Hiểu cũng rất để bụng chuyện Từ Duệ cả đêm không về vì chăm sóc cho một người phụ nữ khác. Thậm chí cô còn suy đoán này nọ, nghĩ rằng Nhiễm Nhược San hôm đó ngắt đi không biết là thật hay chỉ là giả vờ?

Sao mà ngắt đúng lúc thế? Hi Hiểu nghĩ đi nghĩ lại, đúng vào lúc mọi người chuẩn bị ra về thì lại xảy ra chuyện đáng mỉa mai này. Xét về tổng thể thì mô típ này giống hệt như các tình tiết trong phim tình cảm vỡ vụn mà cô vẫn thường xem.

-Từ Duệ...- nhìn thấy người đàn ông đang nằm trên giường đã mở mắt ra, Hi Hiểu liền véo cánh tay anh, nghiêm nghị hỏi: -Anh nói đi, giữa em và Nhiễm Nhược San, ai là kẻ thứ ba, ai là người bị bỏ rơi?

Lí Từ Duệ cau mày: -Em hỏi vợ vắn gì thế?

-Em đang nói, giữa ba chúng ta...- Hi Hiểu ngồi dậy: -Anh nghĩ xem, lúc đó chúng ta kết hôn, rõ ràng lúc đó anh vẫn còn vương vấn với Nhiễm Nhược San, thực ra kết hôn với em một phần là vì lợi ích, phần khác là vì tức tối với cô ta. Anh muốn lấy một cuộc sống êm ấm để trả thù sự bạc bẽo của cô ta phải không?

-Nhan Hi Hiểu, có phải em nhân cơ hội bất tiện không hả?- rõ ràng là không muốn nhắc lại chuyện cũ nên khi Hi Hiểu nói đến chuyện này, Lí Từ Duệ

cau mày tỏ vẻ không vui: -Đang yên đang lành lại đi nói đến chuyện này!

-Em chỉ nói một cách khách quan thôi...- cô gạt tay anh ra, cố ý nói tiếp: -Anh còn nhớ lần đầu tiên anh và Nhiễm Nhược San gặp nhau ở nhà mình không? Lúc đó em mới từ bệnh viện về, nhìn thấy hai người đột nhiên cảm thấy muốn bật khóc. Lúc bác sĩ nói em không thể phá thai em còn không khóc, thế mà nhìn thấy bộ dạng lưu luyến không rời của hai người, tự nhiên trong lòng lại cảm thấy ảm ức.

-Ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thản nhiên như không có gì, thực ra trong lòng lại không dừng được nghĩ rằng: Nhan Hi Hiểu, mày là cái thá gì chứ?

-Nhiễm Nhược San người ta mặc dù đã chia tay với Lí Tử Duệ nhưng đôi bên vẫn còn tình cảm với nhau. Còn mày tự dưng không biết ở đâu chen chân vào, thế chẳng phải là kẻ thứ ba như người ta thường nói thì là gì?

-Về sau nghĩ lại thấy mình cũng chẳng thể làm kẻ thứ ba...- cô cười như mỉa: -Kẻ thứ ba chen chân vào trên danh nghĩa là có tình cảm, nhưng em là cái thá gì chứ? Chẳng qua chỉ là một kẻ bị bỏ rơi mà thôi!

-Lí Tử Duệ, tối qua lúc anh không về nhà, em đột nhiên nhớ lại những chuyện cũ, cảm thấy mình đã trưởng thành hơn nhiều...- cô nhìn sang anh, nhướn cao lông mày, miệng nở nụ cười quen thuộc: -Với tình cảm của chúng ta hiện giờ, liệu em có thể được coi là đã chuyển từ vị trí kẻ thứ ba lên một cấp độ khác không? Cái cấp độ mà có thể coi là một kẻ thứ ba thành công đã trở thành một vai chính trong một cuộc hôn nhân ấy?

Nhìn đôi mắt long lanh của Hi Hiểu, Tử Duệ hiểu rõ cô đang ám chỉ điều gì. Anh mím môi rồi bật cười, siết chặt tay cô giữa hai lòng bàn tay: -Anh hiểu ý của em, nhưng chẳng phải anh cũng giống như em, là một kẻ li gián tình cảm thành công giữa em và Lục Kỳ Thần sao?

-Anh không chỉ cướp đi người yêu của anh ta mà còn cướp mất đứa con của anh ta...- anh cười nhạt: -Vụ kinh doanh này anh làm ăn cũng khá đấy chứ? Hi Hiểu, liệu có phải rồi sẽ có một ngày em chán ghét anh, thế nên mới cho anh một cái tội danh “kẻ bị bỏ rơi” không?

Hi Hiểu sững người: -Không đâu!

-Đáp án của anh cũng là hai chữ ấy!- Lí Tử Duệ thở dài: -Nếu như những gì mà anh đã làm tối qua khiến cho em không yên tâm, vậy thì anh có thể khẳng định chắc chắn với em rằng, có những người thích quay trở lại với tình yêu xưa, nhưng Lí Tử Duệ này có một lẽ sống riêng, bất cứ là chuyện gì, tình yêu hay sự nghiệp đều không bao giờ quay đầu lại!

-Còn em, Nhan Hi Hiểu, em sẽ mãi là hiện tại của anh!- anh nhướn miệng cười. Một người không biết nói chuyện yêu đương như anh cuối cùng lại có thể nói ra những câu nói ngọt ngào đến vậy.

Trái tim Hi Hiểu phút chốc cảm thấy ấm áp hơn nhiều, những lo âu của ngày hôm qua dường như đã biến mất, cô lấy lại sự điềm đạm thường ngày.

Nhưng Lí Tử Duệ thường nói, cuộc sống như một thị trường, không thể nào cứ bình thản mãi được. Vì vậy càng “trời yên bể lặng” thì càng ẩn chứa nhiều nguy cơ.

Hi Hiểu thường cảm thấy cái luận điểm này có chút lo bò trắng răng. Còn về Đồng Đồng, cho dù Lục Kỳ Thần có biết thân phận thật sự của nó thì anh ta cũng chẳng dám đến lần thứ hai. Dường như tất cả những gì mà hai người lo lắng chỉ là những câu chuyện nực cười. Hi Hiểu nói đùa cũng may cô sinh con gái, thế nên không cần phải đối mặt với cảnh tranh giành con cháu nối dõi như ở trong phim.

Lí Tử Duệ cúi đầu chơi đùa Đồng Đồng mới tám tháng tuổi ở trong nôi, chẳng buồn ngẩng đầu lên nói: -Nghe nói Lục Kỳ Thần và Kiều Việt chuẩn bị kết hôn đấy!

-Hả?- Hi Hiểu mỉm cười: -Bọn họ kết hôn từ lâu rồi!

-Sao em lại nói vậy?

-Thực ra chuyện Lục Kỳ Thần vào tù cũng có vẻ gì đó như là chịu tội thay. Lúc đó anh ta chỉ là một nhân viên trong bộ phận kế hoạch của Gia Thái, mối quan hệ với Kiều Việt cũng chỉ là mối chớm, thế nên cũng chưa thể nào gia nhập sâu vào tập đoàn Gia Thái được. Với khả năng của anh ta, e là muốn bòn rút tiền vốn cũng là chuyện khó khăn!

-Em thật là hiểu anh ta!- Lí Tử Duệ nhướn mày, khoe môi khê nhếch lên: -À, nói một cách khác thì với tư cách là chồng thì anh có thể ghen được rồi đấy!

-Biến đi!- Hi Hiểu nằng nặc yêu Tử Duệ: -Cho dù em có hiểu về Lục Kỳ Thần đến đâu thì giờ cũng chẳng còn chút dây dưa gì với anh ta nữa, chứ không như ai đó, sẵn sàng ôm bạn gái chạy như bay đến bệnh viện ngay trong bữa tiệc đầy tháng của con gái, hơn nữa còn lao tâm khổ tứ lo lắng cho chuyện hôn nhân của cô ta nữa chứ.

Lí Tử Duệ sầm mặt xuống: -Thế nhưng cô ấy có đi tìm người mà anh giới thiệu cho đâu. Nhiễm Nhược San là một người phụ nữ kiêu hãnh, đã đến nước này rồi mà vẫn giữ nguyên tính kiêu ngạo, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

-Trong lòng rất có thể đã khóc thầm rồi đấy!- Hi Hiểu cắn một miếng dưa chuột rồi kẻ phần còn lại vào miệng Tử Duệ: -Lần trước em vô tình gặp Nhiễm Nhược San, phát hiện ra cô ta đang đi cùng với một người đàn ông, cử chỉ rất thân mật, xem ra cũng rất hạnh phúc!

-Hả?- Tử Duệ kinh ngạc: -Với một người đàn ông á?

-Lí Tử Duệ, anh đang ghen đấy à?- Hi Hiểu bắt mẫn lao đến bẹo má Tử Duệ: -Chuyện này thì có gì ghê gớm chứ. Nếu em là cô ta, em cũng không để người yêu cũ của mình giới thiệu bạn trai mới cho đâu!

Nhìn thấy Tử Duệ đau đến mức mặt méo xệch đi, Hi Hiểu vênh mặt nói: -Vì vậy, chỉ bằng cứ âm thầm tìm kiếm một người khác còn hơn. Đến khi ván đã đóng thuyền sẽ mặt mày rạng rỡ xuất hiện trước bạn trai cũ, cho anh ta thấy rằng: Lúc đó anh bỏ tôi chẳng thương tiếc, không có anh tôi không những vẫn sống được mà còn sống rất tốt nữa là khác!

-Đàn bà đều có tâm lí này sao?

Hi Hiểu gật đầu: -Đúng vậy, đâu chỉ có đàn bà, thực ra con người ai chẳng thích sĩ diện. Nói đi nói lại, chỉ có lúc về nhà nằm ngủ đó mới là không gian riêng tư của chính mình, chứ còn hàng ngày ai chả sống để cho người khác nhìn vào?

-Ừ, Nhiễm Nhược San luôn coi sắc đẹp là vũ khí- Lí Tử Duệ không hề phủ định: -Rất nhiều đàn ông đều bị sắc đẹp của phụ nữ làm cho mờ mắt. Nhiễm Nhược San được như vậy cũng coi như là một việc tốt, hi vọng sau này không xảy ra chuyện gì nữa!

-Tại sao giờ anh lại quan tâm đến Nhiễm Nhược San thế?- Hi Hiểu cuối cùng không chịu được cái bộ dạng nghiêm túc khi nói về người yêu cũ của Tử Duệ nữa, cô cao giọng: -Tử Duệ, anh nói hết chưa hả?

Tử Duệ bật cười, dang tay ra ôm chặt lấy bờ vai đang tức run lên của Hi Hiểu: -Em còn nhớ chuyện xảy ra ở bữa tiệc đầy tháng con à?

-Đương nhiên là nhớ- Hi Hiểu nghiêng răng:-Nếu quên thì thật có lỗi với anh!

-Ha ha...- Lí Tử Duệ cười khanh khách, đột nhiên cảm thấy bộ dạng ghen tuông của Hi Hiểu thật đáng yêu: -Anh biết tâm trạng của em lúc đó. Có phải em cảm thấy chuyện này xảy ra quá trùng hợp không?

-Vốn dĩ là như vậy còn gì?

-Anh cũng thấy thế- Tử Duệ gật đầu: -Thế nhưng lúc đó biết bao nhiêu là người, lẽ nào lại vạch rõ chân tướng sự thật chẳng cho người ta chút thể diện nào?Mặc dù Nhiễm Nhược San là tự tạo ra nghiệp chướng nên mới lâm vào hoàn cảnh như ngày hôm nay, thế nhưng dù sao cũng phải bớt lại chút thể diện cho cô ta, cho cô ta một con đường trở lại cuộc sống bình thường. Thế nên anh mới nghĩ ra giải pháp đích thân đưa cô ta đến bệnh viện. Đợi sau khi bác sĩ đi ra mới vạch trần chân tướng sự việc!

Nhược San nói, không vừa mắt khi nhìn thấy chúng ta ngày càng thân mật...- Tử Duệ nheo nheo mắt: -Anh nói với cô ta, ai cũng phải sống tiếp, khuyên nhủ cô ta cả một đêm, cuối cùng cô ta cũng đành phải hiểu ra. Sở dĩ về sau anh tích cực giới thiệu bạn trai cho cô ta là bởi vì anh sợ cuộc sống của Nhược San lại xảy ra vấn đề gì đó, như vậy sẽ khó tránh khỏi những đổ ụp mà tiếp tục làm ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta!

Hi Hiểu không ngờ sự việc hóa ra là như vậy, cô kinh ngạc tới mức mắt như lồi ra đến nơi.

-Anh bắt đầu cảm thấy Nhiễm Nhược San là một người tốt, chỉ có điều bị lợi ích làm cho mờ mắt, thế nên mới đánh mất phương hướng của cuộc sống...- Lí Tử Duệ thở dài: -Thế nên chúng ta có thể đi đến ngày hôm nay có thể nói là một đặc ân của thượng đế!

-Anh không nói cho cô ta biết chuyện của hai ta chứ?

-Anh nói rồi- Tử Duệ cười thần nhiên: -Anh nói chúng ta đi đến ngày hôm nay cũng là một sự trùng hợp, là một mối lương duyên. Anh nói với cô ta rằng anh gặp được em là một phúc phận mà cô ta đã mang lại cho anh trong sự tuyệt vọng. Nhược San cũng kinh ngạc lắm, về sau chỉ biết thờ dài, quả nhiên trên đời này mỗi người đều có một số phận riêng!

-Lí Tử Duệ, anh điên rồi à?- mặc dù rất cảm động trước những lời lẽ ngọt ngào của Tử Duệ nhưng Hi Hiểu lại cảm thấy việc anh nói ra mục đích kết hôn của hai người lúc ban đầu thật là quá hồ đồ và lỗ mãng: -Anh không sợ cô ta sẽ nói ra ngoài sao? Hơn nữa chuyện này còn dính dáng đến Đồng Đồng, anh không sợ cô ta sẽ làm ầm lên à?

-Hi Hiểu- Tử Duệ vỗ vỗ vào vai Hi Hiểu: -Lúc đó sợ mọi người biết được là do nó có ảnh hưởng đến chuyện riêng tư, chỉ sợ chúng ta không thể đi tiếp quãng đường còn lại, sau ba năm chúng ta chẳng ai còn dính líu tới ai, thế nên mới cần phải giả bộ này nọ. Nhưng giờ chúng ta yêu thương nhau thật lòng, đâu cần phải sợ lời ong tiếng ve của thiên hạ?

-Còn nữa, Nhiễm Nhược San cũng sẽ không nói lộ chuyện này ra ngoài đâu. Em quên rồi à, cô ta cũng bị chúng ta nắm được điểm yếu trong tay đấy thôi. Cứ người nọ nói xấu người kia thì càng thêm khó sống mà thôi!

Nghe Tử Duệ giải thích như vậy, Hi Hiểu cũng tạm yên tâm: -Hi vọng là thế!

-Chỉ có điều dạo này tình hình của Đường Đô có vẻ rất tốt...-Tử Duệ đột nhiên đổi chủ đề: -Mấy cái cao ốc trước đây từng tạm thời bị dừng thi công vì thiếu vốn đầu tư nay bắt đầu được thi công trở lại, thêm nữa phòng tư vấn tiêu thụ lại tuyển thêm rất nhiều trợ thủ đắc lực. Hiện giờ, tất cả các công ty đại lí quảng cáo đều bắt đầu chú ý đến miếng mồi béo bở này rồi!

-Tử Duệ, anh đừng nghĩ đến chuyện Đường Đô- mặt Hi Hiểu chợt nghiêm mặt: -Chúng ta không quan tâm đến những chuyện có liên quan đến Lục Kỳ Thần. Chúng ta chỉ cần sống vui vẻ mỗi ngày là được rồi!

-Tại sao?

- Chẳng tại sao cả- Hi Hiểu cúi đầu nhìn Đồng Đồng: - Dù sao em cũng không muốn có chút dính líu gì đến Lục Kỳ Thần. Những chuyện quá khứ cứ để nó qua đi, tốt nhất đừng có dính dáng gì cả!

- Nhưng đây là hai chuyện khác nhau mà?- Từ Duệ chăm chú nhìn cô: - Chuyện công là chuyện công, chuyện tư là chuyện tư. Tôn Bồi Đồng đã ra lệnh cho anh phải giành lấy miếng mồi này. Hi Hiểu, nếu anh muốn chắc chân ở đây thì nhất định phải giành được dự án tiếp theo.

- Nhưng cũng không có nghĩa dự án tiếp theo nhất định phải là Đường Đô!

- Thế em bảo anh phải tìm đối tượng nào khác đây?- Từ Duệ nhủ mảy: - Anh sợ em lo lắng nên không nói cho em biết, về chuyện anh làm mất hợp đồng với bên Thiên Trì lần trước, tổng công ty cho rằng nguyên nhân là do bộ phận thị trường của công ty ở thành phố J kém cỏi, thế nên đã cử một giám đốc Dương quái lạ nào đó đến chỉ đạo tạm thời. Mọi người ai cũng có thể đoán ra, nói là chỉ đạo chứ thực ra hẳn chính là kẻ ra quyết định ở đây. Hơn nữa con người này rất nham hiểm, trước đây là từng làm tổng giám đốc thị trường của công ty Leo 4A lớn nhất trong nước, là một nhân vật tiếng tăm mà Trụ Dương phải khó khăn lắm mới mời về được. Em nghĩ xem, một người như vậy có cam tâm chịu làm cấp dưới cho người khác chỉ đạo không?

- Từ Duệ, em không muốn nghe chuyện cạnh tranh trong nội bộ của anh. Cái em muốn chỉ là một cuộc sống yên bình.

- Không còn dây dưa đến Lục Kỳ Thần là có thể sống yên bình được hay sao?- cứ tưởng rằng Hi Hiểu sẽ chẳng chút do dự mà đứng về phía anh, giương cao ngọn cờ cổ vũ cho anh, nào ngờ cô lại hất cho anh một gáo nước lạnh, Từ Duệ chợt cảm thấy vô cùng khó chịu: - Hơn nữa, đây là chuyện công, nó lại không liên quan đến Gia Thái, mà là Đường Đô. Mọi người đều mở to mắt để hành động, có gì mà không ồn cơ chứ?

- Thôi được rồi, anh thích làm thế nào thì làm!- Hi Hiểu nổi cáu: - Từ Duệ, em mong là anh không hối hận!

- Chuyện này thì có gì mà phải hối hận?- Từ Duệ càng lúc càng không hiểu nổi hành vi của Hi Hiểu. Chỉ một cái hợp đồng với Đường Đô lại khiến cho cô nhảy cẫng thế sao? Suốt ngày chỉ mãi lo âu chuyện quá khứ mà chẳng quan tâm gì đến tiền đồ của chồng. Nghĩ đến đây, Từ Duệ lại cảm thấy bức xúc trong lòng: - Lẽ nào em cảm thấy Lục Kỳ Thần sẽ giữ trở gì trong chuyện này phải không? Nếu như hẳn ta là một kẻ không phân biệt rõ công tư thì thật chẳng đáng để em yêu lâu đến thế!

Hi Hiểu ngoảnh đầu lại, tức tối gắt lên: - Từ Duệ, anh nói vậy là ý gì? Lục Kỳ Thần trong kí ức của em đương nhiên là một người tốt biết phân biệt công tư rõ ràng. Lúc em yêu anh ta cũng nghĩ như vậy, thế nhưng bây giờ thì không. Mọi quan hệ này có thể bình luận như khi còn ở bên cạnh anh ta sao?- cô hít một hơi thật sâu: - Cũng giống như anh và Nhiệm Nhượng San, lúc đầu anh yêu cô ta lẽ nào anh đã biết trước sau này cô ta sẽ sống chung với một người đàn ông khác để rồi rơi vào cảnh sống dở chết dở ngày hôm nay chắc?

Lí Từ Duệ phẫn nộ đứng bật dậy: - Nhan Hi Hiểu, nói Lục Kỳ Thần là Lục Kỳ Thần, sao em lại lôi cả Nhiệm Nhượng San vào đây?

- Cả hai người chẳng phải đều như nhau sao?

- Không như nhau được!- Cô ấy...- Từ Duệ nhủ mảy gắt lên, những lời sau đó còn chưa kịp ra đến miệng đã nghe thấy tiếng Hi Hiểu đập cửa lao ra ngoài rồi.

Kể từ sau khi kết hôn, hai người dường như đã có không ít lần chiến tranh lạnh, thế nhưng chưa có lần nào lại chiến tranh lạnh lâu như lần này, hơn nữa tình hình chiến tranh lần này lại không giống những lần trước. Trong những lần trước, Từ Duệ đều chủ động làm lành với Hi Hiểu với phương châm “Đàn ông tốt không đòi co với đàn bà”. Cứ như vậy hai người lại làm lành với nhau. Thế nhưng lần này, Từ Duệ càng nghĩ càng âm ỉ. Anh cảm thấy Hi Hiểu không muốn cho anh nhúng tay vào công việc với Đường Đô là bởi vì những khúc mắc tâm lý, là bởi vì hai người đó đã có một quá khứ không mấy tốt đẹp nên thà chết cũng không muốn dính líu gì đến nhau nữa. Thế nhưng chỉ vì chuyện này mà cản trở con đường thăng tiến công danh của anh thì thật chẳng hay ho chút nào.

Thương trường còn khốc liệt hơn chiến trường, chỉ được phép tiến lên, không được phép rút lui. Lần trước đã vô duyên vô cớ mất đi hợp đồng với Thiên Trì, đương nhiên Lí Từ Duệ trở thành “tội đồ” của Trụ Dương. Bây giờ cho dù có nói thế nào cũng phải cố gắng lấy được một dự án lớn để “lập công chuộc tội”. Lẽ nào chỉ vì những uẩn khúc trong quá khứ mà đánh mất cơ hội lập công lớn này hay sao?

Càng nghĩ Từ Duệ càng cảm thấy Hi Hiểu quá khinh thường bản thân. Những người vợ khác thấy chồng gặp được thời cơ thăng quan tiến chức đều hết lời động viên, cổ vũ. Về chuyện của Lục Kỳ Thần, anh tuyệt nhiên không bao giờ nghĩ sẽ mang Hi Hiểu ra để giành cái lợi cho mình.

Cô không biết rằng anh đã phải khó nhọc thế nào mới có được như ngày hôm nay, trông thì tưởng là vinh quang rạng ngời nhưng thật ra đằng sau thứ vinh quang ấy là cả quá trình bán mạng làm việc. Cái xã hội này trông thì tưởng là công bằng nhưng thực chất lại luôn đòi hỏi những giá trị đi kèm. Ở thành phố J này, những kẻ có quyền lực hơn anh nhiều như sao xa, những kẻ có tiền hơn anh cũng đông như kiến cỏ... vì vậy có thể ngồi lên được cái chức vụ giám đốc thị trường như hiện nay mà không bị “thương tật” đã là một kì tích rồi!

Chính bởi vì vậy, anh luôn coi trọng từng cơ hội đến với mình.

Cuối cùng sau N ngày chiến tranh lạnh, Lí Từ Duệ đã đặt tấm thiệp mời xuống trước mặt Hi Hiểu lúc đó đang mài bón bột cho con, phá vỡ cục diện im lặng suốt bao ngày qua: - Em xem đi!

Hi Hiểu liếc Từ Duệ một cái rồi mở tấm thiệp mời ra.

Mặt cô bắt gặp biến sắc.

Ngày 6 tháng 6, Lục Kỳ Thần và Kiều Việt sẽ tổ chức hôn lễ ở nhà hàng Thụy Cẩn, kính mời giám đốc Lí bộ phận thị trường Trữ Dương và phu nhân Nhan Hi Hiếu đến tham dự.

Cuối cùng cũng làm đám cưới rồi. Cô nhếch môi cười chua xót, chỉ là phản ứng trong một vài giây ngắn ngủi nhưng lại bị Từ Duệ nhìn thấy hết. Anh sa sầm mặt mày: -Anh hi vọng em sẽ vì đại cục...Nói thế nào đi nữa thì lần trước đây tháng Đồng Đồng, người ta cũng đi có đôi có cặp!

Hi Hiếu ngậy người, tấm thiệp mời nhẹ nhàng rơi xuống đất. Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười tươi như hoa: -Đương nhiên phải đi rồi, sao có thể không đi cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Hợp Đồng, Âm Mưu Mới Chỉ Bắt Đầu

Trong mắt của Hi Hiếu, lần này đi tham dự lễ cưới của Lục Kỳ Thần coi như là một lần đoạn tuyệt, kể từ nay đôi bên ai nấy đều có gia đình riêng, Lục Kỳ Thần sẽ không còn tư cách gì để chất vấn cô nữa. Còn về Đồng Đồng, anh ta giờ đã là chồng của người khác, càng không có tư cách để nhúng tay vào.

Sự ràng buộc về thân phận sẽ làm giảm bớt sự qua lại giữa đôi bên. Những người tình cũ ai nấy đều có gia đình riêng vốn dĩ là một chuyện đáng buồn, thế nhưng trong lòng Nhan Hi Hiếu lại cảm thấy vô cùng thoải mái. Cô đi đi lại lại trước cái tủ quần áo, suy nghĩ không biết bao lần nên mặc quần áo như thế nào. Cuối cùng, sau ba mươi hai lần quay sang hỏi Lí Từ Duệ nên ăn mặc như thế nào trong đám cưới của họ, Từ Duệ đã không còn đủ nhẫn nại nữa, mặt anh lập tức sầm xuống: -Nhan Hi Hiếu- Từ Duệ ngồi phịch xuống đầu giường: - Em nên hiểu rõ đây là đám cưới bạn trai cũ của em với người yêu của anh ta chứ không phải là đám cưới của em với anh ta. Em ăn mặc lộng lẫy quá để làm cái gì?

Hi Hiếu cố gắng đè chặt cơn bức tức của mình ở trong lòng: -Được rồi, nếu như anh không chê thì em mặc áo phong với quần bò đi tham dự nhé! Như vậy đủ nhanh gọn rồi chứ?

-Em...- Từ Duệ tức nghẹn họng không nói ra lời. Nghĩ đến tình trạng chiến tranh giữa hai người mấy hôm nay, với tính cách nóng nảy của Hi Hiếu, nếu lúc này mà chẳng may chọc tức cô thì hậu quả chắc chắn là anh sẽ phải đi dự hôn lễ một mình, như thế chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ hay sao? Nghĩ đến đây, Từ Duệ liền đến bên tủ quần áo, nhắc một cái váy màu tím nhạt lên: -Cái này rất đẹp, anh thích em mặc cái này!

-Thưa giám đốc Lí, anh làm ơn có chút tinh thần yêu nghề đi có được không?- Hi Hiếu nhìn cái váy, khóc dở mếu dở: -Đó là chiếc váy mà anh mua cho em lúc đi công tác Hồng Kông, thế mà lúc về chẳng phải sống chết thế nào cũng nhất định không cho em mặc hay sao? Lại còn nói hờ hang quá mức, chẳng khác gì mặc váy ngủ cả!

-Anh đã nói như thế à?- Từ Duệ nheo nheo mắt. Quả thật chiếc váy này có hờ hang thật, nhìn chẳng khác gì cái túi đựng dưa hấu. Nghĩ thế anh liền nhét nó vào trong tủ rồi rút một bộ khác ra: -Cái này...-

-Thôi được rồi, cái này đi!- Hi Hiếu chán chường muốn phải dọn dẹp nữa nên vội vàng thay quần áo rồi trang điểm qua loa một chút. Sau khi kiểm tra thấy mình đã khá chỉnh chu, cô mới yên tâm cùng Từ Duệ ra ngoài.

Hôn lễ của thiên kim tiểu thư của Gia Thái đương nhiên là phải hoành tráng hơn người.

Sau khi báo tên và nhét phong bì vào hòm, Từ Duệ và Hi Hiếu mới đi vào đại sảnh. Các cô lễ tân dẫn họ vào vị trí ngồi, Từ Duệ nói đùa: -Ha ha...phô trương quá đấy, trông chẳng khác gì đại tiệc quốc gia!

-Cũng không hẳn là vì hôn lễ đâu!- nhìn những dòng người không ngớt đi vào đại sảnh, Hi Hiếu cười khẩy: -Thứ nhất, điều này thể hiện thực lực của cả hai gia đình, Gia Thái hùng mạnh như vậy, đương nhiên phải phô trương cho người ta thấy, dưới sức ép của khủng hoảng tiền tệ mà thực lực của họ không hề giảm sút. Thứ hai là, chắc là họ đang định tuyên truyền cho dự án Thừa Trạch chuẩn bị khởi công vào tháng tới, đây là công trình hợp tác đầu tiên giữa Gia Thái và Đường Đô.

-Sao em biết?

-Những tài liệu ngày nào anh mang về chẳng nhẽ chỉ để đặt trên bàn không thôi sao?- Hi Hiếu nheo mắt: -Hơn nữa trên đài báo đã bắt đầu quảng cáo rầm rộ rồi. Gia Thái muốn thực hiện công trình trong thời điểm khủng hoảng tiền tệ như thế này chỉ là để chứng minh thực lực của mình, cũng coi như là một sự đánh cược!

Mãi mê nói chuyện, đột nhiên phía trước rộ lên tiếng ồn ào. Hai người ngẩng đầu lên nhìn thì hóa ra là đôi vợ chồng trẻ đang tiến vào đại sảnh. Từ xa trông lại, Kiều Việt trong chiếc váy cưới màu trắng sánh vai đi bên Lục Kỳ Thần toát lên một vẻ sang trọng và cao quý đến khó tả.

Dường như có thần giao cách cảm, đôi mắt của người đó đột nhiên nhìn thẳng về phía trước. Trái tim Hi Hiếu chợt hoang mang, vội vàng cúi xuống giả

vờ uống nước để che đi sự bối rối. Phải mất hai giây sau cô mới dám ngẩng đầu lên. Cô dâu chú rể lúc đó đã hòa vào đám đông náo nhiệt.

Bên tai Hi Hiểu đột nhiên vang lên giọng nói của Từ Duệ: -Hi Hiểu, em không dám nhìn à?

Ngẩng đầu nhìn Từ Duệ, trong lòng Hi Hiểu bỗng cảm thấy tức tối, cô đá một cái thật mạnh vào chân Từ Duệ rồi nghiêng rằng nói: -Từ Duệ, hôm nay anh rất muốn được thưởng thức mười “món” đại hình của nhà họ Nhan có phải không hả?

Chắc là bị đá đau quá nên Từ Duệ đành phải cầm cốc trà lên để che đi sự đau đớn và ngại ngùng. Hai người gườm gườm nhìn nhau, bỗng thấy mọi người đã bắt đầu ăn tiệc, đôi bên đành dừng cuộc chiến.

Cái gọi là ăn cưới chẳng qua chỉ là bỏ tiền ra để mua quan hệ. Mà bữa tiệc cưới ngày hôm nay rõ ràng là quá phô trương.

Lí Từ Duệ vô tình liếc thấy vị trí của hai người họ đang ngồi có đề biển “khách quý”, mà trong cả buổi tiệc cưới ngày hôm nay, những bàn khách quý như họ chưa có đến mười bàn.

Phóng tầm mắt ra xung quanh, Từ Duệ phát hiện ra ở các bàn khác đều có đề tên đơn vị, công ty, thậm chí còn có đến mấy công ty vẫn thường là đối thủ cạnh tranh với Trụ Dương.

Một buổi lễ thành hôn quá náo nhiệt, chẳng khác gì những buổi tiệc chiêu đãi của các doanh nghiệp lớn.

Một cảnh tượng thường thấy trong các buổi tiệc tùng đó là các vị khách mời trao đổi danh thiếp với nhau. Trong khi đó, những lời phát biểu của Kiều Tham Chính trước buổi tiệc lại càng khiến cho không khí của buổi lễ mang đậm mùi lợi ích. Anh sờ sờ vào cái túi trống không rồi quay sang nhìn Hi Hiểu bằng ánh mắt oán trách, bởi vì trước khi đi đã mất quá nhiều tâm sức trong việc tư vấn cho cô ấy mặc cái gì, đến nỗi quên mất cả yêu cầu cơ bản của một người làm thị trường.

Đang u uất thì đột nhiên bên tai vang lên tiếng chúc mừng không dứt, hai người vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Kiều Việt và Lục Kỳ Thần đi chúc rượu đến chỗ mình. Ngay lập tức, đám đông liền đứng dậy chúc mừng. Lí Từ Duệ bất thần nhìn sang Hi Hiểu đang ngồi bên cạnh mình, thấy cô mỉm cười rất tự nhiên, đôi mắt long lanh chẳng chút bối rối hay ngại ngùng.

-Cám ơn các vị đã đến tham dự lễ cưới của tôi và Kiều Việt- Lục Kỳ Thần cười nói vui vẻ rồi nghiêng người chạm cốc với mọi người, những lời chúc mừng liên tục được gửi đến cho hai người. Đến lượt Hi Hiểu và Từ Duệ, Từ Duệ kính rượu Kiều Việt trước: -Cám ơn sự tín nhiệm của tổng giám đốc Kiều, chúc cho sự hợp tác của chúng ta từ nay về sau ngày càng tốt đẹp!

-Cũng chúc anh như vậy nhé!- Kiều Việt mỉm môi cười, vốn định nói gì thêm nhưng đột nhiên có tiếng gọi cô. Thế là chỉ còn lại một mình Lục Kỳ Thần ở lại. Từ Duệ cười nói: -Chúc tổng giám đốc Lục trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử!

Nghe đến hai từ “quý tử”, ánh mắt Lục Kỳ Thần chợt lóe sáng nhưng ngay lập tức trở lại trạng thái tĩnh lặng như trước. Anh cười nói: -Có thể hạnh phúc được như giám đốc Lí là tôi đã thấy mãn nguyện lắm rồi!

Nói rồi anh hướng ánh mắt về phía Hi Hiểu: -Hi Hiểu, hôm nay em rất đẹp!

Mặc dù câu nói này chỉ mang tính xã giao nhưng đối với người trong cuộc lại khó tránh khỏi có chút tình tứ, ngọt ngào. Cảm nhận được ánh mắt khó chịu của Từ Duệ, Hi Hiểu cười giả lả: -Tôi lúc nào chẳng xinh đẹp, phải không Từ Duệ?

Từ Duệ bất ngờ bị hỏi đến nên hơi ngây người chưa kịp phản ứng ngay, nhưng chỉ vài giây sau, anh liền nở một nụ cười hài lòng rồi quay sang Lục Kỳ Thần nói: -Tổng giám đốc Lục- nụ cười trên môi Từ Duệ chợt tắt: -Sau này có chuyện gì mong tổng giám đốc Lục chiếu cố nhiều hơn!

Lục Kỳ Thần hơi khựng lại: -Đương nhiên rồi!- nói rồi Lục Kỳ Thần cảm ly rượu đi về phía trước, ánh mắt dừng lại ở Hi Hiểu: -Hi Hiểu, bạn cũ kết hôn, em là người đi trước, có chút kinh nghiệm nào thì giới thiệu cho anh với?

-Có đấy, tổng giám đốc Lục không nói thì suýt nữa tôi cũng quên mất!- Hi Hiểu gạt đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm mà cô đã từng say mê kia: -Công tư phân minh, không thể tùy tiện để chuyện tình cảm xen vào công việc. Tôi với Từ Duệ trước đây là đồng nghiệp, chính bởi vì chuyện này là không ít lần tranh cãi!

Lục Kỳ Thần hơi nhíu mày, chủ động đến gần chạm cốc với hai người: -Lời của cô Lí đây thật có lí, mời các vị cứ tiếp tục ăn uống, tôi phải qua bên kia một chút!

Hi Hiểu ăn chẳng thấy ngon, không biết tại sao cô cứ cảm giác ánh mắt cuối cùng mà Lục Kỳ Thần nhìn cô như có ý gì đó, có một chút thất vọng, lại có vài phần mơ hồ và nguy hiểm. Hi Hiểu cúi đầu thờ dài, cho dù nói thế nào đi nữa, khi có ánh mắt như vậy chứng tỏ anh ta đã hiểu rõ những gì mà Hi Hiểu nói.

Mấy tháng trời không hề qua lại, có lẽ anh ta chẳng có hứng thú gì với Đồng Đồng. Rất có thể đúng như những gì mà Từ Duệ nói, tất cả chỉ là do bản thân quá nhạy cảm, lo bò trắng răng mà thôi.

Có thể ánh mắt cuối cùng mà anh ta nhìn Đồng Đồng chỉ là để thể hiện chút lương tâm còn sót lại của bản thân. Và cô cũng chẳng cần vì vậy mà lo lắng không yên, vì thế mà làm đảo lộn cuộc sống của mình, vì vậy mà cảm thấy hai người vẫn còn dính líu với nhau.

Cô đang chìm đắm vào dòng suy nghĩ thì đột nhiên bên tai vang lên giọng nói của Từ Duệ: -Hi Hiểu, câu nói nói đó của em được lắm!

Cô ngậy người: -Câu nào?

-Chính là cái câu mà em bảo Lục Kỳ Thần phải công tư phân minh ấy- Từ Duệ nhìn cô:

-Anh vốn nghĩ, với cá tính của em chắc chắn em sẽ nói tính cách chồng tôi không được tốt cho lắm, Lục Kỳ Thần, tôi cảnh cáo anh, sau này đừng có mà hợp tác với anh ấy!

-Em cũng định nói cái đó- Hi Hiểu cười chán ngán: -Nhưng nói rồi anh có nghe không? Lại chẳng bị anh coi như hòn đá cản đường công danh, ngày đêm cấm hận, chứ rửa. Chi bằng cứ thuận theo tự nhiên, sau này càng phải cẩn thận hơn!

-Ừ!

-Anh định giành lấy đề án Thừa Trạch đấy à?- Hi Hiểu nhún mày: -Chẳng phải nói là sẽ lấy những cái có quyền sở hữu của Đường Đô sao?

-Nghĩ đi nghĩ lại, anh đã thay đổi chủ ý, chỉ cần giành được Thừa Trạch thôi. Thứ nhất, cái hạng mục ấy hiện nay chuẩn bị được khởi công, bắt tay vào ngay từ đầu sẽ tiện lợi hơn nhiều. Mà các hạng mục trước đây của Đường Đô đều đã bị mắc cạn quá lâu trong cuộc khủng hoảng tiền tệ, trong mắt mọi người đã có những ấn tượng không hay.

Giờ bắt tay vào đó, làm tốt thì không sao, một khi làm không tốt lại tự chuốc mệt vào người, thậm chí còn mang tiếng là thất bại thê thảm. Vì vậy làm đại diện cho mấy đề án ấy quá mạo hiểm...- anh dừng lại một chút: -Thứ hai chính là những yếu tố mà em đã cân nhắc. Nếu như Lục Kỳ Thần trong lòng có gì bất mãn, làm ra những chuyện không có lợi cho chúng ta thì Gia Thái vẫn có thể kèm chân một phần thực lực của anh ta. Em tưởng rằng Kiều Việt là con ngoan hay sao mà lại để cho anh ta ra tay với chúng ta dưới danh nghĩa công việc như vậy?

-Cũng chưa chắc là sẽ không xảy ra- Hi Hiểu cười: -Giả sử Kiều Việt biết rằng em có con với anh ta, có năm mơ cũng mong em bị lãng trí ấy chứ!

-Thế nhưng thái độ của chúng ta rất cứng rắn, đứa bé chẳng có liên quan gì đến họ cả, hơn nữa trừ phi mang đi kiểm tra DNA, nếu không chúng ta chính là bố mẹ của nó- Từ Duệ cười nói: -Cô ta có thể là con ngoan sao? Ai lại đi tìm mọi cách chứng minh đứa bé ấy là con của chồng mình? Nếu như Lục Kỳ Thần cứ đeo bám không chịu buông tha thì có khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết. Càng đeo bám chứng tỏ càng còn tình cảm, chắc chắn Kiều Việt không thể chịu đựng nổi chồng mình lại như vậy!

Hi Hiểu bắt lực nhìn Từ Duệ, cho dù bây giờ có nói cái gì cũng chỉ là vô ích. Cho dù có phân tích từ góc độ nào đi nữa, Từ Duệ vẫn tin chắc rằng Lục Kỳ Thần chính là đá dãi nền cho con đường phát triển của anh. Mà hiện giờ, nhiệm vụ cô là phải đóng vai một người vợ hiền lành, cố gắng làm mọi việc để anh không phải lo âu, giúp anh đánh thắng trận chiến này.

Không ở trong cuộc thì không rõ đầu đuôi sự tình. Là giám đốc của bộ phận thị trường, Lí Từ Duệ có hứng thú như vậy đối với đề án Thừa Trạch cũng là điều hợp tình hợp lý. Hi Hiểu cẩn thận xem xét những tài liệu có liên quan, đây là một đề án xây biệt thự cao cấp. Trong tình trạng nền kinh tế bất động sản đang đi xuống như hiện nay, hạng mục này quả nhiên cũng có nhiều lợi thế.

-Em đoán xem lần này tỉ lệ cổ phần của Thừa Trạch là bao nhiêu?- Lí Từ Duệ đột nhiên ngừng đầu, về mặt đầy bí ẩn.

-Bốn sáu!

-Đoán chuẩn lắm!- Lí Từ Duệ vỗ tay đánh đét một cái: -Ai bốn ai sáu?

-Đương nhiên là Gia Thái sáu, Đường Đô bốn rồi!-Hi Hiểu nói như là điều đương nhiên, nhưng chỉ hai giây sau, cô kinh ngạc ngừng đầu hỏi: -Lẽ nào Đường Đô sáu, Gia Thái bốn?

Lí Từ Duệ gật đầu: -Đúng thế, Đường Đô vì hạng mục này còn bán đi một khu đất để bổ sung vốn đầu tư đấy!

Lông mày của Hi Hiểu nhíu chặt lại, Đường Đô lấy cái này để bù cho cái kia như thế chứng tỏ họ rất coi trọng công trình Thừa Trạch này. Cho dù Gia Thái có giấu kín chuyện này đến đâu thì vẫn sẽ lọt tin tức ra ngoài. Đường Đô nhờ Gia Thái mới có thể khôi phục lại, mà thiếu gia Lục Kỳ Thần của Đường Đô cũng vì Gia Thái mới phải vào tù. Chẳng còn gì phải nghi ngờ nữa, những tin tức này cực kì không có lợi cho sự phát triển của Đường Đô. Xét về lâu dài, nhất định sẽ có một ngày Đường Đô trở thành sở hữu của Gia Thái, gia đình nhà họ Lục sớm muộn gì cũng trở về tay trắng.

Hi Hiểu thậm chí còn nghĩ rằng, hành vi dùng cổ phần để áp đảo Gia Thái như thế này chắc chắn là chủ ý của Lục Kỳ Thần. Nhìn nhận đã lâu như vậy, hi sinh đã nhiều như vậy, dù gì cũng có lúc anh ta sẽ bùng phát.

Thế là hạng mục Thừa Trạch nghiêm nhiên trở thành cơ hội tốt nhất để anh ta bộc lộ tài năng.

-Thực ra theo như trước đây, đa phần các đề án dưới tay Gia Thái đều do chúng ta phụ trách. Thế nhưng lần này nghe nói là cấp dưới của Lục Kỳ Thần sẽ thực hiện. Hơn nữa Đường Đô đã bỏ sáu mươi phần trăm cổ phần vào trong đó, theo nguyên tắc mà nói thì quyền đại diện sẽ thuộc về Đường Đô.

Sau đó, Từ Duệ mang bản đầu thầu về nhà, vừa đối chiếu số liệu vừa nói với Hi Hiểu:

-Năm ngày nữa sẽ tiến hành đấu thầu công khai.Theo tin tức nội bộ thì có hơn 20 công ty quảng cáo trong thành phố J này có hứng thú với đề án này.

-Ừm, em cảm thấy buổi đấu thầu công khai này chẳng qua cũng chỉ là một mảnh khoe tuyên truyền- Hi Hiểu giờ tài liệu đầu thầu ra xemr -Trong môi

trường thị trường hóa như ngày nay, về cơ bản chỉ có những công trình xây dựng tòa thị chính mới được tổ chức đấu thầu công khai nhằm đối phó với con mắt của dư luận. Đường Đô làm như vậy một mặt là để phô trương thực lực của mình, cho thấy công ty mình không kém cỏi như dư luận thường nói. Mặt khác thể hiện sự coi trọng của mình đối với hạng mục Thửa Trạch này. Em thấy có khi họ còn đặc biệt thành lập một công ty chuyên giải quyết các vấn đề có liên quan đến công trình Thửa Trạch này ấy chứ.

-Đúng vậy, nhà thầu chính là công ty Thửa Trạch, nhà đầu tư chính là tập đoàn Đường Đô và Gia Thái, tổng giám đốc của Thửa Trạch là Lục Kỳ Thần...

-Nhà họ Lục lần này chịu bỏ tiền ra rồi!- Hi Hiểu cười nhạt: -Anh nắm chắc bao nhiêu phần trăm sẽ giành được đề án này?

-Nếu đánh giá một cách khách quan thì khoảng trên dưới bảy mươi phần trăm- Từ Duệ nhún mày: -Địa vị của Trụ Dương trên thị trường sẽ quyết định cơ hội chiến thắng của chúng ta. Chỉ có điều không biết là Lục Kỳ Thần...

Lí Từ Duệ định nói gì nhưng lại thôi, nhưng Hi Hiểu vẫn hiểu ý anh. Cô cười chua xót, thực sự không thể cho anh một lời hứa giúp anh yên lòng, cô chỉ biết khẽ nói: -Nếu như Trụ Dương làm tốt, chắc anh ta sẽ không mang bước đi đầu tiên của mình ra làm trò đùa đâu. Sự thành bại tại người mà!

Công bố trước ngày đấu thầu là để cho các doanh nghiệp có đủ thời gian chuẩn bị về nhân sự. Nhưng trong xã hội hiện nay, làm vậy chủ yếu là để tìm quan hệ, biểu xén qua cáp cho bên tổ chức.

Đây cũng coi như là một đặc trưng của xã hội hiện đại. Không quà cáp không tạo được mối quan hệ. Cho dù có làm việc theo trình tự chính đáng nhưng với đặc điểm của con người trong xã hội hiện nay, làm chuyện gì cũng ưu tiên tình cảm cá nhân trước. Cũng giống như việc bác sĩ trước khi phẫu thuật còn đòi phong bì của người bệnh, coi như một sự động viên dành cho bác sĩ. Mà Tôn Bồi Đông lại là người ngoài, đương nhiên không hiểu được mối quan hệ đặc biệt của họ với Lục Kỳ Thần, thế nên ông ta ném cho Lí Từ Duệ một cái thẻ ngân hàng, ra ý bảo anh dùng làm chi phí công việc.

Nghĩ bụng, chắc chắn Hi Hiểu sẽ không cùng anh đi tìm Lục Kỳ Thần, Lí Từ Duệ nghĩ đi nghĩ lại, dù sao cũng không thể thua kém các công ty khác được, thế nên liền một mình đi tìm Lục Kỳ Thần. Lấy danh nghĩa là vì chuyện công nên chẳng mấy chốc đã liên hệ được với Lục Kỳ Thần, hai người hẹn gặp nhau ở quán cà phê bên dưới công ty Đường Đô.

Đây là lần đầu tiên Lí Từ Duệ gặp riêng Lục Kỳ Thần. Vì yêu cầu của công việc nên Lí Từ Duệ đã đến quán cà phê từ sớm, nhưng không ngờ chỉ mười phút sau Lục Kỳ Thần đã xuất hiện.

-Chào tổng giám đốc Lục- Lí Từ Duệ vội vàng đứng dậy nghênh đón, chỉ thấy Lục Kỳ Thần vẫy tay gọi phục vụ: -Xin hỏi ngài muốn uống gì ạ?

Lục Kỳ Thần ngẩng đầu: -Trà xanh!

-Lần này tôi đến là vì muốn nói một chút về chuyện của Thửa Trạch...-Lí Từ Duệ đi thẳng vào vấn đề: -Tổng giám đốc Tôn của chúng tôi muốn chúng tôi giành được đề án này.

Có thể vì không nghĩ rằng Lí Từ Duệ lại đi thẳng vào vấn đề như vậy, Lục Kỳ Thần khẽ nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: -Giám đốc Lí, anh thật là thẳng thắn!

-Ha ha ha...- Từ Duệ bật cười: -Tổng giám đốc Lục cũng là người làm ăn, thời gian quý như vàng, thay vì nói vòng vo tam quốc, chi bằng cứ đi thẳng vào vấn đề cho đỡ mất thời gian!

Nói rồi anh lấy từ trong ví ra một tấm thẻ ngân hàng: -Đây là một chút lòng thành của công ty chúng tôi!

Ánh mắt của Lục Kỳ Thần đột nhiên trở nên sắc bén: -Giám đốc Lí định dùng cách này để giải quyết vấn đề sao?

-Tổng giám đốc Lục nói gì vậy, tôi chỉ muốn giành lấy một cơ hội cạnh tranh công bằng về trình độ mà thôi!- Lí Từ Duệ khẽ nhếch môi: -Theo tôi được biết có không ít người đến tặng lễ cho tổng giám đốc Lục, tôi thực sự rất sợ chúng tôi đi ngược với dòng chảy, sẽ khó mà có được tư cách cạnh tranh công bằng với các doanh nghiệp khác.

-Giám đốc Lí quả là người thẳng thắn!- Lục Kỳ Thần nheo nheo mắt: -Nhưng tôi cho rằng, đừng nói là cạnh tranh công bằng về trình độ, mà cho dù doanh nghiệp của anh có kém hơn so với các doanh nghiệp khác thì tôi vẫn coi trọng như nhau!

Lục Kỳ Thần cười mỉm: -Trong tay anh chẳng phải đang nắm được điểm yếu của tôi hay sao?

-Tôi không cho rằng đó là điểm yếu, ngược lại, những chuyện ấy chẳng liên quan gì đến anh hết!- Lí Từ Duệ chốt dạ: -Công tư phân minh, đúng là tôi muốn giành lấy cơ hội làm đại diện cho bên anh nhưng tôi muốn dùng phương pháp堂堂 hoàng hoàng để giành lấy chứ không phải là dựa vào những quan hệ dây dưa khác để kiếm lợi!

-Lần này anh đến tìm tôi, cô ấy có biết không?

Nhắc đến Hi Hiểu, mí mắt Từ Duệ liền giật giật: -Không biết!

-Tôi biết mà- Lục Kỳ Thần nhún mày, khoé môi khẽ nhếch lên cười chua xót: -Nếu như cô ấy biết chắc chắn sẽ không cho anh đến- nói rồi liền ngẩng đầu lên: -Tôi đồng ý sẽ không có cái nhìn khác đối với các doanh nghiệp kia. Công ty Trụ Dương các anh với các công ty khác đều đứng trên cùng một vạch xuất phát. Tôi sẽ chỉ cần nhắc đến yếu tố thực lực, không để những chuyện khác can thiệp -Lục Kỳ Thần hơi dừng lại như đang tuyên thệ: -Anh

cũng biết đấy, Thừa Trạch là hạng mục đầu tiên tôi thực hiện, tôi đâu dám lấy nó ra làm trò đùa?

Lục Kỳ Thần đã nói đến thế này rồi, còn nói nữa chẳng khác nào tự chuốc lấy khó xử cho mình. Lí Tử Duệ đành cắt tảm thẻ ngân hàng đi: -Vậy thì tôi không dám ép. Nếu như đã có sự bảo đảm của tổng giám đốc Lục, công ty Trụ Dương chúng tôi sẽ mang đến cho anh một câu trả lời thỏa đáng!

Nói thêm vài câu xã giao khác, hai người ai đi đường nấy.

Lục Kỳ Thần lần này đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Lí Tử Duệ. Lần trước gặp mặt ở bệnh viện trong tình huống gấp gáp, Lục Kỳ Thần trong kí ức của anh dường như vẫn chỉ là một thanh niên có gia thế tốt, mặc dù vừa phải vào tù nhưng toàn thân vẫn toát lên một khí chất thanh cao, giống như một đứa trẻ chưa trưởng thành, bình thản với tất cả mọi thứ xung quanh. Nhưng hôm nay gặp mặt, dường như anh ta đã thay đổi thành một con người hoàn toàn khác, hành động cân trọng, thái độ điềm đạm. Mặc dù so với những lãnh đạo của các doanh nghiệp khác trông vẫn còn hơi non nhưng trong đôi mắt đó luôn ánh lên những cái nhìn sắc bén khiến cho người khác không thể coi thường.

Về đến nhà, Tử Duệ không nói cho Hi Hiểu về cuộc gặp gỡ với Lục Kỳ Thần. Nhưng thái độ của Hi Hiểu hôm nay khác hẳn với ngày thường, cô chủ động tiếp nhận nhiệm vụ thiết kế đề án của Trụ Dương. Lí Tử Duệ hiếm khi thấy Hi Hiểu nhiệt tình với công việc như vậy thì không nén được tò mò: - Những chuyện này em cứ để cho họ làm là được rồi, cần gì phải làm cho mệt, mà Trụ Dương có trả tiền lương cho em đâu. ...

Hi Hiểu dùng tay đáp: -Còn không phải là vì anh hay sao?

-Vì anh á?

-Anh biết lần trước em giành được giải thưởng thiết kế quảng cáo là do ai chỉ đạo không?- nhìn thấy sự ngạc nhiên thoáng qua trong ánh mắt anh, Hi Hiểu gật đầu: -Không sai, chính là Lục Kỳ Thần đấy!

-Những ngày tháng ở bên anh ta, em không chỉ học được yêu mà còn học được bản lĩnh kiếm cơm sau này- Hi Hiểu cười nhạt: -Anh ta đã dạy em rất nhiều thứ, nói cho em biết khẩu vị của các nhà doanh nghiệp, nói cho em biết khách hàng cần cái gì, làm thế nào để sáng tạo...nói tóm lại, cũng nhờ sự dạy dỗ của anh ta mà em đã có được ngày hôm nay!

-Vì vậy có thể nói, anh ta thích đề án quảng cáo như thế nào em rõ hơn ai hết- Hi Hiểu mỉm cười, rút ra đề án mà Lí Tử Duệ bảo các nhân viên khác trong công ty làm: -Những cái này, e rằng Lục Kỳ Thần chỉ xem thôi cũng chẳng buồn xem đâu!

Lí Tử Duệ lạng người nhìn cô hồi lâu rồi đột nhiên giả vờ nổi giận: -Nhan Hi Hiểu, anh lại không chịu nổi, bắt đầu đổ kị rồi. ...

-Anh đổ kị cái khi gì chứ?- Hi Hiểu đập nhẹ xấp tài liệu lên đầu anh, mỉm cười bảo:

-Nếu như không phải vì anh thì em đâu có nhọc công như vậy?

Quả đúng như Hi Hiểu dự đoán, trong ngày đầu thầu đó, Lí Tử Duệ nhờ vào đề án của Hi Hiểu đã trúng thầu. Ngoài lí do vì đề án của Hi Hiểu quá xuất sắc ra, Lục Kỳ Thần còn đưa ra một lí do, trong tất cả các công ty, chỉ có Trụ Dương là không “giao nộp” cho họ cái gọi là “chi phí qua cửa quan”. Anh ta nói, cái mà anh ta khâm phục chính là thái độ hết lòng vì việc công.

Nghe những lời Tử Duệ kể lại, Hi Hiểu không nhịn được cười: -Anh ta nói câu đó chỉ là mảnh khước nâng cao hình ảnh của mình mà thôi. Lợi ích trước mặt, em không tin là anh ta không động lòng!

-Sao thế?

-Anh không tin thì cứ chờ xem, ngày mai báo kinh tế sẽ cho đăng một mẩu tin, chủ yếu là ca ngợi tổng giám đốc Lục của Thừa Trạch không màng danh lợi, hết lòng vì công việc- Hi Hiểu khề thờ dài: -Anh ta vào đã vào tù một lần rồi, giờ với anh ta mà nói thì việc xây dựng hình ảnh còn quan trọng hơn nhiều so với chút lợi ích còn con ấu. Một hạng mục lớn như vậy, danh tiếng chính là nền móng cho sự sinh tồn. Thế nên em đề nghị, sau này các anh làm đề án gì cần xuất phát từ trọng điểm văn hóa và phẩm chất.

Người như anh ta, phong cách rất chi tiểu tư sản, thế nên rất thích điều này!

Lí Tử Duệ gật đầu lia lịa: -Buổi đầu thầu hôm nay có rất nhiều người nói đến chuyện trước đây của anh ta. Đại khái trong mắt nhiều người, anh ta là người cuộc đời lúc thăng lúc trầm, thậm chí nhiều người còn hứng thú với cuộc đời của anh ta còn hơn là chuyện công việc...- nói đến đây, Tử Duệ bỗng dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: -em có biết sau buổi đầu thầu anh ta hỏi anh cái gì không?

-Cái gì?

-Anh ta hỏi anh cái đề án này có phải do một tay em làm không?

-Ha...- Hi Hiểu cười khẩy, đôi mắt vừa nãy còn long lanh chợt tối sầm xuống: -Lần này cũng coi như em gây ông đập lưng ông rồi!

-Anh nói đúng là em xong, anh ta liền nói, nếu như chỉ dựa vào thực lực của Trụ Dương thì không thể lấy được quyền đại diện của đề án lần này. Nhưng mà anh có một quân sư tốt- Tử Duệ cười nhạt: -Hi Hiểu, anh nói không cần em lộ diện, nhưng thật không ngờ vẫn phải dựa vào em mới giành được chiến thắng.

-Cho dù thế nào cũng vẫn là thắng- Hi Hiểu mệt mỏi dựa vào Tử Duệ: -Em vẫn nói câu đó, làm việc gì cũng phải hết sức thận trọng!

-Đúng là thắng lợi rồi, nhưng mà không biết vì sao cảm thấy không được vẻ vang cho lắm!- anh nâng đầu Hi Hiểu lên, để cho cô dựa thoải mái hơn: - Chúng ta sống với nhau mới được một thời gian ngắn mà em đã cứu anh những hai lần. Lần đầu tiên là vụ của Nhạc Đồng, lần thứ hai là lần này. Hi Hiểu, anh...

-Từ Duệ...- anh còn chưa nói hết thì Hi Hiểu đã lấy bịt miệng anh lại:- Chúng ta là người một nhà mà!

Bởi vì giành được một đề án lớn như vậy nên công việc của Lí Từ Duệ càng ngày càng bận rộn. Đàn ông không giống như đàn bà, dường như càng bận anh càng làm việc hăng say. Có lẽ đây chính là một trong những đặc điểm khác biệt giữa hai giới mà thượng đế đã tạo ra: đàn ông điên cuồng vì công việc, đàn bà lại vì tình yêu mà trở nên hoàn mỵ.

Lí Từ Duệ chính là một người đàn ông như vậy, mặc dù công việc bận rộn tới mức chẳng có thời gian mà ăn cơm, thế nhưng nụ cười trên mặt anh lại xuất hiện thường xuyên hơn. Anh nói với Hi Hiểu, bởi vì làm việc có hiệu quả nên anh không những tháo bỏ được tội danh làm mất hợp đồng của Thiên Trì lần trước mà lần này Tôn Bồi Đông còn đề đơn lên cấp trên, đề nghị thăng chức cho anh lên làm phó tổng giám đốc.

Nếu như được thăng chức, có nghĩa là Lí Từ Duệ sẽ có một bước tiến dài. Trải qua hơn chục năm cật lực làm việc, cuối cùng anh cũng được gia nhập vào tầng lớp quan chức của thành phố J này.

Nhưng Hi Hiểu lại không mấy lạc quan trong chuyện này.

Có thể là bởi vì từ nhỏ cô đã là người rất cẩn thận. Cứ đi một bước là Hi Hiểu thường có thói quen suy đi nghĩ lại rất kỹ lưỡng. Nói một cách tử tế thì đó là sự cẩn thận, đi một bước tính trước ba bước để không xảy ra sai sót quá lớn. Thế nhưng nếu cần phải đưa ra một định nghĩa rõ ràng cho hành động này thì đó chính là thiếu tính quyết đoán. Cũng chính bởi vì cái tật này mà Hi Hiểu mãi chỉ là một nhân viên bình thường, không hề có thành tích đáng kể trong công việc.

Nghĩ lại chuyện của Từ Duệ, cô thường cảm thấy gần đây công việc của anh có phần quá thuận lợi.

Dường như có điều gì đó không ổn. Nhưng tự chung lại thì tất cả mọi việc lại rất hợp lí.

Di Cố đã ra ngoài mua rau, Hi Hiểu một mình ở nhà trông đứa con nhỏ đang chìm trong giấc ngủ. Ai cũng nói rằng con gái giống cha, Đồng Đồng chính là một minh chứng. Càng lớn con bé càng giống người đàn ông ấy, nhất là lúc nó cười hay khi nó ho và khề nhứ đôi lông mày lại.

Có lẽ chính bởi vì vậy mà Hi Hiểu thi thoảng vẫn cảm thấy áy náy với Từ Duệ. Mặc dù hai người chẳng bao giờ nhắc đến chuyện này, mặc dù anh cũng cố gắng để yêu thương Đồng Đồng như con đẻ của mình, thế nhưng trong lòng vẫn còn đôi chút cảm giác xót xa. Vì vậy khi Từ Duệ nhắc nhở khổ sở về chuyện của Thừa Trạch, cô bắt đầu quen với việc dùng cách của mình để giải tỏa nỗi buồn lo cho anh.

Có thể thấy là không phải bất đắc dĩ thì Từ Duệ tuyệt đối không để cho cô có chút dính dáng gì đến người đàn ông ấy. Vì vậy, Từ Duệ vẫn cho thôi việc hai nhân viên thiết kế làm đề án Thừa Trạch không được thông qua với lí do làm việc không hiệu quả.

Những người đó đều là những chiến hữu đã từng một thời kề vai sát cánh với Hi Hiểu. Hi Hiểu hay tin này liền có ý nói đỡ cho họ, nhưng Lí Từ Duệ chỉ dùng một câu để gạt đi:

-Trụ Dương sớm muộn gì cũng cần có một người thay em lo chuyện bên Lục Kỳ Thần!

Hi Hiểu cứng họng không nói được gì.

Câu nói này có bao hàm quá nhiều ý nghĩa. Cô thậm chí còn không biết nên đứng ở lập trường nào để nói chuyện này với Lí Từ Duệ. Nhìn thấy đề án của anh không qua, mà lịch trình tuyên truyền mới bước đầu đã khó khăn, Hi Hiểu cảm thấy rất lo lắng. Nhưng nếu lại giúp anh thêm lần nữa thì tâm lí cũng chẳng dễ chịu gì. Cho đến khi Lí Từ Duệ phải thốt lên câu đó: -Anh cảm thấy cái mà Thừa Trạch đề xuất tới không phải là thực lực của Trụ Dương mà là em, Nhân Hi Hiểu!- lúc này Hi Hiểu mới phát hiện ra rằng sự việc đã đi quá sức tưởng tượng của mình. Cân nhắc hồi lâu, cô quyết định sẽ bàn bạc chuyện này với Lục Kỳ Thần.

Cân nhắc kỹ lưỡng nội dung cuộc nói chuyện với Lục Kỳ Thần, Hi Hiểu móc điện thoại ra, vừa định gọi đi thì ngón tay ấn phím gọi chợt khựng lại. Cô chợt nhớ ra là mình không có số của Lục Kỳ Thần.

Một người đã từng thân thiết đến như vậy, giờ bỗng nhiên trở thành một người xa lạ, xa lạ đến mức chẳng biết phải liên lạc bằng cách gì?

Cô biết Lí Từ Duệ thế nào cũng có, nhưng những chuyện như thế này, mặc dù không phải những chuyện đáng xấu hổ nhưng với tính cách nóng nảy của anh chỉ e lại sẽ đặt cho cô một cái tội danh gì đó. Mấy ngày nay công việc bận rộn tới tấp mặt mũi, Lí Từ Duệ làm việc như điên nên tâm tính cũng trở nên nóng nảy hơn nhiều.

Hi Hiểu nghĩ tới nghĩ lui, quyết định sẽ gọi điện đến bộ phận lễ tân của Thừa Trạch, nhờ thư kí chuyển lời đến Lục Kỳ Thần.

Xem ra vai vế của Lục Kỳ Thần cũng không phải tầm thường, gọi một cuộc điện thoại mà cũng cần phải hỏi han đủ điều. Hi Hiểu vốn định lặng lẽ hành sự, chỉ nói với thư kí rằng mình là một nhân viên thiết kế của Trụ Dương, muốn hỏi ý kiến của tổng giám đốc Lục về một số vấn đề quan trọng. Nào ngờ cô thư kí đó chỉ cười khẩy rồi lấy lí do là không thể gặp được vì không hẹn trước liền nhanh chóng cúp điện thoại.

Hi Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi chửi rủa Lục Kỳ Thần rồi gọi điện lại, bực bội nói tên:

-Cô hãy nói là có Nhan Hi Hiểu tìm anh ta!

Quả nhiên, lần này, chưa đến hai giây Lục Kỳ Thần đã nhắc điện thoại lên.

Hi Hiểu vì tức tối nên lời nói có vẻ gay gắt: -Tổng giám đốc Lục, giờ muốn tìm anh khó thật đấy!

-Nhan Hi Hiểu- anh trầm giọng, hơi thở đều đều vọng lại từ đầu dây bên kia, giọng nói như mang chút mỉa mai: -Nếu như muốn tìm anh, em sẽ là người tìm anh dễ dàng nhất trên đời này!

Mới mở đầu đã quá sức tình tứ, Hi Hiểu cảm thấy gai người, lúc này cô mới nhận thức được là câu nói ban nãy của mình có phần quá suồng sã. Nghĩ vậy Hi Hiểu đành nghiêm giọng: -Tôi không có ý đó đâu. Tổng giám đốc Lục, lần này tôi gọi anh là vì muốn nói chuyện có liên quan đến chồng tôi, Lí Tử Duệ.

-Ok, 4 giờ 10 phút chiều này tôi rảnh, chúng ta gặp nhau ở quán trà Thần Vận đi!

-Đừng cúp điện thoại!- cảm thấy Lục Kỳ Thần chuẩn bị cúp máy, Hi Hiểu hốt hoảng nói:

-Tổng giám đốc Lục, tôi cảm thấy có những chuyện chúng ta nói ở đây là được rồi, không cần thiết phải gặp mặt.

-Nhan Hi Hiểu, nếu như là vì chuyện của chồng em thì tốt nhất em tự đến!

Cúp điện thoại xuống, Hi Hiểu chửi thầm Lục Kỳ Thần trong bụng. Định sẽ không gặp mặt anh ta nữa nhưng vì chuyện này không thể làm khác được. Gặp mặt cũng tốt, dù sao cũng chẳng phải có ý đồ đen tối, có gặp cũng có sao?

Cô đến quán trà Thần Vận sớm hơn hai mươi phút, nào ngờ Lục Kỳ Thần đã ngồi đó đợi cô từ lâu rồi. Vừa nhìn thấy cô, anh ta đã vẫy tay gọi phục vụ: - Một cốc nước dâu tây, một cốc nước cam!

-Không!- Hi Hiểu vội vàng nói với cô phục vụ: - Cho tôi một cốc chanh tươi!

Cô phục vụ nhanh chóng bê đồ uống lên. Hi Hiểu nhấp một ngụm rồi ngẩng đầu lên. Nào ngờ bất gặp đôi mắt sâu thẳm đang lặng lẽ nhìn mình. Đột nhiên Lục Kỳ Thần lên tiếng:

-Chẳng phải em thích uống dâu tây sao? Sao giờ lại chuyển sang chanh tươi thế?

Hi Hiểu bĩu môi: -Uống nhiều nên chán rồi, cảm giác ngọt quá chẳng thú vị, cứ uống chua cho sáng khoái!

-Lí Tử Duệ đối với em mà nói chính là chanh tươi của hiện tại?

Bàn tay đang ngấu cốc nước của Hi Hiểu chợt khựng lại: -Sai rồi!

-Không phải à?- đôi mắt nhỏ dài của anh ta khẽ nheo lại, vẻ như rất ngạc nhiên.

-Đối với tôi mà nói, anh ấy giống như một cốc nước lọc, dù là dâu tây hay chanh tươi cũng không phải là thứ cần phải uống cả đời. Chỉ có nước lọc, mới là thứ cần thiết cho cuộc sống- Hi Hiểu cười nhạt: -Sống ở đời là phải sống sao cho bình thân.

Lục Kỳ Thần khẽ nhếch môi, dường như định nói gì đó nhưng lại thôi. Hi Hiểu quá quen thuộc với cái biểu cảm này, cô hiểu anh có ý gì, nhưng vì sợ nói ra sẽ động chạm đến anh nên đành chuyển sang đề tài khác: -Hôm nay tôi đến tìm anh là về chuyện hợp đồng của bên anh với Lí Tử Duệ.

-Ừ.

-Anh có biết đề án mấy lần trước là của ai làm không?- Hi Hiểu khẽ mỉm cười: -Tổng giám đốc Lục, cho dù tôi đã từng là học trò của anh thì anh cũng không cần phải làm vậy. Anh đâu cần phải một gậy đập chết hết các đề án của người khác, đến lượt mấy cái đề án của tôi anh lại rộng lượng biểu dương. Như vậy chẳng có lợi gì cho cả đôi bên cả!

-Em nghĩ anh làm thế là vì em à?

-Tôi đâu dám nghĩ vậy!- Hi Hiểu cười nhạt: -Tôi chỉ cảm thấy anh đang tự khẳng định bản thân mà thôi. Dù gì phong cách thiết kế của tôi cũng là kế thừa từ anh mà. Mặc dù Tử Duệ nhận định rằng anh lựa chọn đề án của tôi là bởi vì chưa dứt tình xưa, thế nhưng tôi vẫn tin rằng đây chính là thủ đoạn để anh chứng minh bản thân mình còn hơn!

- Nhan Hi Hiểu, nếu như anh làm vậy là vì em thì sao?

- Tôi từ xưa đến nay không bao giờ nghĩ vậy! – Hi Hiểu cố ý né tránh ánh mắt kì lạ của anh ta. – Anh thừa hiểu là tôi không bao giờ tự tin về bản thân. Lúc đó anh nói chia tay có nghĩa là cắt đứt hoàn toàn rồi. Hơn nữa, người kiên quyết ra đi lúc đó là anh, không phải là vì muốn thoát khỏi tôi nên anh mới ném cho tôi một số tiền khổng lồ đó hay sao? Há miệng mắc quai. – Hi Hiểu bật cười. – Tôi không định mang trả lại anh số tiền đó, vì vậy tôi sẽ để cho anh được sống yên ổn, sẽ không quấy nhiễu anh nữa!

- Nhưng mà giữa chúng ta đã có một đứa con...

- Lục Kỳ Thần, đó không phải là con anh! – Hi Hiểu đột nhiên nổi giận. – Nếu như anh cứ nhất định phải lôi con tôi vào cuộc, thế thì tôi thấy cuộc nói chuyện của chúng ta ngày hôm nay không cần nói tiếp!

Nói rồi cô quay người định bỏ đi.

- Đứng đi! – Anh vươn tay ra tóm chặt lấy tay cô, khoảnh khắc lòng bàn tay lạnh lẽo ấy chạm vào, hơi lạnh như ngấm sâu vào từng thớ thịt cô. Giọng nói của anh nghe đến khó tin: - Về các đề án của Trụ Dương, không phải anh cố ý làm vậy. Chỉ là bởi vì đề án mà em làm rất trùng ý anh mà thôi!

Nhắc đến chuyện công việc, Hi Hiểu không còn gì để nói. Lục Kỳ Thần nói lỏng tay ra, long mày khẽ nhíu lại:

- Thừa Trạch là công trình đầu tiên mà anh bắt tay vào làm. Nếu như có một đề án hoàn hảo, anh đâu cần phải dùng những cái đề án kém xuất sắc đó. Anh muốn mỗi bước đi của Thừa Trạch phải thật vững, thật hoàn mỹ! Em nói đúng, mặc dù chuyện này có dính dáng đôi chút đến yếu tố tình cảm, nhưng không phải là yếu tố quyết định... - Lục Kỳ Thần dừng lại một chút: - Sáng kiến và sơ đồ khung về chính thể của em quả thực tốt hơn họ vài phần!

- Nhưng tôi cảm thấy những đề án khác chỉ cần sửa lại đôi chút là sẽ không có vấn đề gì nữa! – Hi Hiểu đáp.

- Đó là em nghĩ, em không phải là nhà thầu, không phải là bên A trong hợp đồng... - Lục Kỳ Thần nhìn chăm chăm vào cô. – Không phải là em không biết Đường Đô vì hạng mục này mà đã bán đi hai khu đất. Vì vậy có thể nói Đường Đô đã vét hết tài sản để thực hiện công trình này. Mà trong tình trạng khủng hoảng kinh tế như hiện nay, làm gì cũng phải hết sức thận trọng. Công trình của bọn anh không phải là cơ hội để bồi dưỡng hay rèn luyện nhân tài cho Trụ Dương.

Những điều Lục Kỳ Thần nói có vẻ rất thành khẩn, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt cô. Hi Hiểu cúi đầu ngập ngừng:

- Tôi chỉ hy vọng tổng giám đốc Lục nhìn vấn đề này một cách thật công bằng. Tôi thì cảm thấy đề án của mình không được tốt cho lắm...

- Có thể đó chỉ là sự tự đánh giá bản thân của em. Em cảm thấy bản thân mình không được tốt, nhưng trong lòng anh em vẫn là người ưu tú nhất!

- Thôi được rồi, lần sau tôi sẽ truyền thụ bí quyết anh đã dạy tôi cho bọn họ, hoặc cũng có thể lần sau tôi không tham gia nữa, không có cái để so sánh, anh sẽ nhìn ra điểm tốt của họ.

Lục Kỳ Thần mỉm cười:

- Hi Hiểu, nếu như em muốn tốt cho chồng thì tốt nhất nên có trách nhiệm với anh ta!

- Anh nói thế là có ý gì?

- Em đã ở bên anh rất lâu, chắc là không thể không biết anh có một thói quen là khi ký hợp đồng với ai cũng đều cho thêm vào một yêu cầu: nếu như đề án của bên B sau khi ký hợp đồng mà sai lệch quá nhiều so với ban đầu, gây ảnh hưởng đến tiến độ công việc, bên A có quyền yêu cầu xóa bỏ hợp đồng. – Lục Kỳ Thần cúi đầu uống một ngụm nước cam. – Nếu như anh nhớ không nhầm thì cái đề án lúc đầu thầu là do một tay em thiết kế thì phải? Nếu như hiện giờ đột ngột chuyển cho người khác toàn quyền phụ trách, anh không dám đảm bảo sẽ không có vấn đề gì xảy ra...

...

Nhìn bộ dạng kinh ngạc của Hi Hiểu, Lục Kỳ Thần chỉ mỉm cười nói:

- Trụ Dương ban đầu do anh giới thiệu em vào làm. Thế nên phong cách chính thể của bọn họ anh cũng biết rất rõ. Về cái anh chàng thiết kế trưởng họ La ấy có lẽ đã từng tham gia vào đề án của Thừa Trạch rồi. Nếu anh nhớ không nhầm thì cái đề án 3A lần trước mà Lý Tử Duệ giao cho anh chính là tác phẩm của anh ta.

Cái gọi là thiết kế ấy mà, tưởng rằng thế nào cũng được, nhưng thực ra nó cũng giống như con người, cũng có tư duy và hô hấp. Những cái đề án của anh chàng La Đông Thần đó nhìn có vẻ chẳng chút sơ sót gì nhưng thực ra lại rất thiếu linh hoạt. Đỉnh cao nghề nghiệp của anh ta chính là lúc làm cái đề án Lạc Thành ở thành phố W. Chính nhờ cái đề án đó mà anh ta mới có địa vị như ngày hôm nay. Thế nhưng các đề án sau này của anh ta đều bị ảnh hưởng đôi chút từ đề án Lạc Thành.

- Cái đề án đưa lên lần này cũng y như vậy, nhìn sơ qua cũng biết là của La Đông Thần. Cái đề án này nếu đặt vào các công trình khác của Đường Đô có thể sẽ là lựa chọn đúng đắn nhất. Nhưng trong đề án Thừa Trạch lần này, thực sự nó không thích hợp. Chỉ tập trung tuyên truyền ưu điểm vị trí khu vực và ưu thế địa lý, trong khi đây không phải là bá các cửa hàng, cần gì phải đặt những vấn đề này làm trung tâm.

Hi Hiểu ngậm ngùi gật đầu. Cô thật không ngờ Lục Kỳ Thần lại có thể nhìn vấn đề một cách triệt để như vậy, chỉ vài câu ngắn gọn đã chỉ ra được những nhược điểm của La Đông Thần.

- mấy cái đề án còn lại, trọng tâm quá vụn vặt, không đủ thực tế, cũng không nổi bật. – Lục Kỳ Thần chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình. – Nói không quá chứ lúc nhìn thấy đề án A7 của em, anh chỉ liếc qua đã nhìn ra cốt tủy nằm trong đó rồi. Trong tình trạng khủng hoảng kinh tế như hiện nay, không những cần phải nhấn mạnh đặc điểm phù hợp với người sử dụng mà còn phải chú ý đến tương lai ngành bất động sản. Cái khái niệm “ngân hàng nhà ở” mà em đưa ra trong bản đề án đã so sánh Thừa Trạch với một sản phẩm có thể nâng cao giá trị, nghe có vẻ rất thông tục nhưng thực chất lại quá khả

năng đánh động trái tim chúng nhất!

Hiện giờ đang khủng hoảng kinh tế, aiai cũng giữ thái độ "quan sát" đối với ngành bất động sản, lo lắng rằng giá nhà sẽ từng bước sụt giảm. Thế nhưng khái niệm này của em đã đem lại một ám hiệu ngầm, như muốn nói với quần chúng rằng: Thừa Trạch chúng tôi bảo đảm khách hàng sau khi mua nhà, giá cả nhà đất trong vòng mười năm sẽ không bị sụt giảm.

Lúc thực hiện đề án này, quả thực là Hi Hiểu có nghĩ đến sáng kiến này. Nhưng điều đó quá mạo hiểm đối với nhà thầu nên chỉ đưa ra cái khái niệm này như một ám hiệu chứ không dám đi vào đào sâu khai thác.

Thật không ngờ cái suy nghĩ này lại trùng ý tưởng của Lục Kỳ Thần.

Hi Hiểu cười cười:

- Ý của anh là, nếu như bên đại diện không làm theo phong cách như lúc đầu thầu đã đưa ra, hợp đồng đã kí với bên A rất có thể sẽ bị hủy bỏ?

- Anh không nói để dọa em đâu! - Lục Kỳ Thần nhún vai.

- Nhan Hi Hiểu, đối với toàn bộ hạng mục của Thừa Trạch, một chút tiền nhỏ giải quyết do hủy bỏ hợp đồng đó chẳng đáng bao nhiêu!

Hi Hiểu cười như mèo:

- Thôi được rồi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!

- Anh nghe Tôn Bồi Đông nói chẳng phải em sắp phải đi làm rồi sao? - Lục Kỳ Thần đột nhiên đổi chủ đề. - Nghe nói có khả năng được thăng chức. Trữ Dương không định sẽ "tha" cho em đâu!

- Đây đều là nhờ phúc của anh cả đấy! - Hi Hiểu cười gượng. - Vốn dĩ chuẩn bị phải đi làm lại rồi. Nhưng mà con còn nhỏ quá, hơn nữa công ty cũng chẳng có chuyện gì quan trọng, vì vậy sẽ nghỉ thêm vài tháng nữa.

- Thế khi nào em đi làm lại?

- Đợi Đồng Đồng cứng cáp một chút. - Hi Hiểu mím môi. - Giờ nó mới được có hơn tám tháng, đợi nó một tuổi rưỡi rồi tính!

- Hi Hiểu, em đã bao giờ nghĩ đến quan hệ giữa anh và con chưa?

- Đã nghĩ. - Hi Hiểu gật đầu, ánh mắt sắc sảo. - Quan hệ giữa anh và con bé tốt nhất chỉ là bốn chữ: Không chút liên quan!

- Nhưng...

- Không có nhưng! - Cô ngắt lời Lục Kỳ Thần. - Lục Kỳ Thần, đứa bé này được sinh ra không phải là vì anh. Khi tôi phát hiện ra mình có thai, đã định bỏ đứa bé đi rồi nhưng để đạt được mục đích làm mẹ nên tôi mới sinh nó ra. Trước đây tôi không nói cho anh biết chính là vì không muốn anh nghĩ ngợi nhiều. Kiều Việt rất thận trọng đối với chuyện này, chắc là sợ tôi sẽ dùng đứa bé ra để đe dọa mối quan hệ của hai người. Thực ra tôi hoàn toàn không có ý đó, nếu như không phải vì Từ Duệ muốn phát triển ở thành phố J này thì tôi đã mang con về thành phố C từ lâu rồi!

- Vì vậy, chuyện Đồng Đồng xin anh hãy quên đi. Giờ nó chẳng có quan hệ gì với anh hết, sau này cũng không, mãi mãi không... - Hi Hiểu hít một hơi thật sâu. - Mẹ của nó, chỉ có thể là Nhan Hi Hiểu này. Còn người mà nó gọi là bố, chỉ có thể là Lý Từ Duệ.

Nhắc đến chuyện đứa bé không khí giữa hai người lại trở nên căng thẳng. Rõ ràng là đã cố gắng kiềm chế bản thân nhưng đôi mắt của Lục Kỳ Thần đã trở nên âm u, đôi môi anh cứ mím chặt lại, ngón tay trở không ngừng nhịp nhịp xuống bàn. Không hiểu sao Hi Hiểu lại đột nhiên ngửi thấy mùi vị của sự nguy hiểm.

Lục Kỳ Thần mà trước kia cô quen biết luôn giống như ánh mặt trời, dịu dàng và vô hại, thậm chí ngay cả khi có bức bối đến tột độ anh chỉ biết nhếch môi cười cay đắng. Sự trầm ngâm của anh lúc này giống như một con thú hoang đang nhẩn nhẩn, chịu đựng, toàn thân anh như phát ra một thứ không khí khiến cho người khác cảm thấy run sợ.

Nghĩ đến mối quan hệ rối rắm của hai người, trong cơn hoang mang, Hi Hiểu chỉ biết nói một câu: "Hợp tác vui vẻ" để kết thúc cuộc nói chuyện, cầm túi xách lên, cô nhanh chóng bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lựa Chọn, Đường Về Hay Ngõ Cụt

Đến cửa nhà Hi Hiểu mới nhìn đồng hồ, đã là 5 giờ 20 phút. Cô đẩy cửa bước vào, nhìn xung quanh căn phòng, hoang mang hỏi dì Cố:

- Từ Duệ chưa về hả dì?

- Cậu ấy về rồi! - Vừa dứt lời thì Hi Hiểu thấy có bóng người từ trong phòng ngủ đi ra. Nhìn thấy bộ dạng bơ phờ của Hi Hiểu, Từ Duệ neho neho mắt hỏi:

- Em đi đâu thế?

Giọng điệu đó rõ ràng là đang chất vấn.

Hi Hiểu ngược mắt nhìn anh, thậm nhủ nếu như lúc này mà nói với anh rằng đi gặp Lục Kỳ Thần thì chẳng khác gì xát muối vào trái tim đã quá mệt mỏi vì công việc của anh. Dù sao cũng chẳng có chuyện gì, thế nên cô liền nói:

- Ra ngoài gửi tiền về cho ông ngoại!

Cô thường có thói quen gửi tiền sinh hoạt phí hàng tháng về cho ông ngoại, mà lúc này trên đường về, quả thực cô có qua ngân hàng gửi tám trăm đồng tiền sinh hoạt phí cho ông. Nghĩ lại thì nói vậy cũng chẳng phải là nói dối.

Giọng điệu của Từ Duệ có phần gay gắt hơn:

- Gửi bao nhiêu?

- Anh bắt đầu quan tâm đến chuyện tiền nong của em từ khi nào thế? - Khó chịu trước sự chất vấn của Từ Duệ, Hi Hiểu chẳng thèm khách khí đáp: - Từ Duệ, chẳng nhẽ không có sự cho phép của anh thì em không được ra ngoài đi dạo hay sao?

- Anh không nói là không được! - Lý Từ Duệ đột nhiên cười nhạt. - Dù gì em nhiều tiền, có gửi hết cho ông ngoại cũng không sao. Chỉ là đột nhiên anh nhớ ra chúng ta là vợ chồng, có chuyện gì cũng không nên giấu giếm lẫn nhau, như thế mới coi là công bằng chứ?

Hi Hiểu tròn mắt lờm Từ Duệ, cô không sao hiểu tự nhiên anh lại thay đổi như vậy. Trước đây còn trách cô không cho anh có quyền riêng tư, giờ lại chủ động yêu cầu phơi bày mọi việc ra ánh sáng. Hi Hiểu càng nghĩ càng thấy khó hiểu. Cô chạy đến bên Từ Duệ, lắc lắc cánh tay anh, lo lắng hỏi:

- Từ Duệ, hôm nay không có chuyện gì chứ?

Anh nắm chặt bàn tay cô:

- Anh là chồng của em, muốn hiểu kỹ về em cũng không phải là quá đáng phải không?

- Tương đối không. - Hi Hiểu bị anh siết mạnh đến nỗi đau tay liền ngừng đầu nhìn anh, đôi mắt đầy buồn bực. - Từ Duệ, anh cứ hỏi thẳng là Lục Kỳ Thần đã cho em bao nhiêu tiền đi. Có phải anh muốn hỏi trước khi chia tay, rốt cuộc Lục Kỳ Thần đã cho em bao nhiêu tiền để làm phí trao đổi không?

Ngon lửa trong mắt anh đột nhiên bị dập tắt, nhưng giọng nói vẫn hết sức uy quyền:

- Không sai, anh rất muốn biết chuyện đó đấy!

- Chẳng phải em đã nói với anh rồi hay sao? Từ Duệ, chẳng nhẽ anh không tin lời em? - Hi Hiểu phẫn nộ quay lưng lại, tiếp theo đó là hành động mà mỗi khi tức giận Hi Hiểu vẫn thường làm: đóng sầm cửa lại trước mặt anh.

"Rầm" một tiếng, dường như cô đã dùng tất cả sức mạnh mà mình có để đóng chặt cánh cửa lại, mạnh đến nỗi trần nhà như muốn sập xuống đến nơi. Từ Duệ như bừng tỉnh trước âm thanh khủng khiếp ấy, anh mệt mỏi thả mình lên ghế sofa.

Từ Duệ ngồi trên ghế, hút hết điếu này đến điếu khác. Chẳng mấy chốc, cả người anh như chìm vào trong biển khói, cái gạt tàn để trên bàn cứ đẩy dần lên. Lý Từ Duệ chẳng biết bản thân mình bị làm sao nữa. Về đến nhà không thấy Hi Hiểu đâu, chẳng biết tại sao trong lòng anh lại dâng lên một nỗi tức giận.

Trông có vẻ như là được thăng chức, nhưng thực ra đến giờ anh mới biết cái cảm giác "trên cao không chịu được cái lạnh". Mặc dù cái vị trí "cao" của anh bây giờ so với người ta vẫn chỉ là hàng tốp riu.

Gói thầu của Thừa Trạch đã giành được rồi, thế nhưng Lục Kỳ Thần một mực không chấp nhận tất cả những đề án không phải là của Hi Hiểu. Hai người bọn họ như đã hình thành nên một bản khế ước ngầm vô cùng kỳ lạ. Rõ ràng trên đề án đó có đề tên của Nhan Hi Hiểu, thế nhưng Lục Kỳ Thần vẫn có thể phát hiện ra được đó không phải là thiết kế của Hi Hiểu. Cứ như thế này thì nhóm thiết kế mà Lý Từ Duệ khó nhọc tổ chức có lẽ sẽ trở thành một thiết bị vô dụng. Bận rộn suốt ngày mà chẳng thu lại được kết quả gì.

Lý Từ Duệ cảm thấy bản thân mình đang dùng chức vụ làm cái giá để tác thành cho Lục Kỳ Thần và Nhan Hi Hiểu ngầm qua lại với nhau.

Anh biết bản thân mình suy đoán lung tung như thế này là không công bằng với cô, thế nhưng suy nghĩ này cứ như một cây cỏ độc, một khi đã nảy mầm liền phát triển điên cuồng, vuron những cái nhánh cây cắm sâu vào trong trái tim anh. Anh biết Nhan Hi Hiểu một lòng một dạ vì anh. Trên hợp đồng có quy định, nếu như bên B nhiều lần không đáp ứng được yêu cầu của bên A thì hợp đồng của hai bên sẽ chấm dứt trước thời hạn. Khó khăn lắm mới giành được cái hợp đồng này, anh không hi vọng bao nhiêu công sức của mình đều đổ sông đổ bể.

Thế nên hiện giờ, quả thật là cất bước quá khó khăn.

Lý Tử Duệ đang trầm ngâm trong nỗi phiền muộn thì chợt nghe thấy tiếng đóng cửa, Nhan Hi Hiểu đã lại gần chỗ anh ngồi không biết từ lúc nào. Ngoảnh đầu lại nhìn đi cố đã bế con vào trong buồng ngủ, cô liền ngồi xuống bên cạnh Tử Duệ, chỉ vào tấm thẻ ngân hàng trên tay bảo:

- Đây là toàn bộ số tiền mà em có, anh kiểm tra đi! Còn mặt mã... - Cô ngại ngùng ngoảnh mặt đi. - Là ngày sinh của anh!

Cô làm như vậy lại khiến cho Tử Duệ cảm thấy khó xử:

- Hi Hiểu, em biết là không phải anh không tin...

- Em hiểu ý anh. - Hi Hiểu chỉ vào tấm thẻ. - Nhưng anh nói cũng đúng, dù gì chúng ta cũng là vợ chồng, thế nên cái gì cũng phải rõ ràng. Em không biết anh có bao nhiêu tiền, nhưng em có thể nói với anh rằng, tất cả tài sản của em chỉ có đây thôi...

Anh còn chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy cánh tay mình ấm nóng, Hi Hiểu nắm lấy cánh tay anh, kéo anh hướng về phía phòng ngủ:

- Anh ngoan ngoan đứng yên ở đây đi!

Câu nói ấy cứ như một bà mẹ đang giáo huấn con trai của mình vậy.

Hi Hiểu kéo ghế ngồi vào trước máy vi tính, nhanh chóng mở ra một tài khoản ngân hàng:

- Nhìn đi, đây là tài khoản ở ngân hàng công thương, bên trong có 25 vạn tệ.

Sau đó cô lại mở một tài khoản khác và nói:

- Đây là một tài khoản khác của em, bên trong có 90 vạn.

Nhìn sâu vào đôi mắt long lanh của cô, Tử Duệ lại không nén được nỗi áy náy:

- Hi Hiểu, không phải là anh có ý giận em...

- Có ý hay không có ý cũng được, dù gì cũng đã chung sống với nhau rồi. Hai năm vạn tệ này là tiền lương và tiền thưởng em tích góp lại sau khi đã giao hết 60 vạn tiền nhà... - Hi Hiểu lấy lại tấm thẻ ngân hàng. - Số tiền 90 vạn tệ của Lục Kỳ Thần bồi thường cho em tuyệt đối không được động vào. Tiền đó em sẽ để lại cho Đồng Đồng sau này. Lý Tử Duệ, thế là em đã nói bí mật lớn nhất của mình cho anh rồi nhé! - Cô thở dài. - Còn về tiền nong của chúng ta sau này, tiếp tục đóng theo chế độ AA hay là góp vào tiêu chung thì tùy anh quyết định.

- Thôi cứ tiền ai nấy tiêu đi! - Tiền của Hi Hiểu nhiều hơn tiền của Tử Duệ như vậy, nếu như bảo góp vào tiêu chung e là có chút bất công với cô.

Một con "bão tố tiền tệ" cuối cùng đã hạ màn như vậy đây. Lý Tử Duệ cảm thấy bản thân nùng quá nhạy cảm. Những ngày gần đây, Hi Hiểu càng ngày càng quan tâm đến anh chu đáo hơn, trong khi đó, đề án Thừa Trạch bận rộn khiến cho anh mệt mỏi đến kiệt sức. Mặc dù đã đưa ra mấy đề án rồi mà vẫn không khiến cho Lục Kỳ Thần hài lòng. Mười lần thiết kế thì phải có đến bảy lần Hi Hiểu phải đích thân ra tay mới được thông qua.

Nhan Hi Hiểu vốn dĩ cứ nghĩ rằng đây chỉ là khó khăn nhất thời, từ từ sẽ vượt qua thôi, hai bên cuối cùng nhất định sẽ hợp tác thành công. Nhưng suy nghĩ này của cô có phần lạc quan thái quá. Đội thiết kế của Trữ Dương càng ngày càng không nắm bắt được yêu cầu của Lục Kỳ Thần, lần nào cũng phải nhờ Hi Hiểu chỉ điểm mới có thể vượt qua được.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng bao lâu nữa công trình Thừa Trạch sẽ đi vào thời kì tuyên truyền đầu tiên: Khởi công công trình.

Thực ra rất nhiều công trình ở thành phố J này đều không có khâu tuyên truyền cho phần khởi công. Người ta quan tâm nhiều hơn đến phiên giao dịch trên sàn còn hơn là việc khởi công một công trình nhà cửa. Thế nhưng Thừa Trạch một lòng muốn nâng cao danh tiếng và uy tín của mình, do vậy khởi công cũng chính là một mảnh khóc quan trọng cho công cuộc tuyên truyền sau này của họ.

Theo quy định cũ, trước khi giao nộp đề án, Lý Tử Duệ sẽ đem đề án về nhà cho Hi Hiểu xem qua một lượt. Nhìn hàng chữ "tuyệt mật" trên đề án, Hi Hiểu không nhịn được cười:

- Công việc của các anh hiện giờ cũng bước vào thời kì bảo mật rồi đấy nhỉ?

- Đúng thế! - Lý Tử Duệ nhún vai bất lực. - Phụ trách công trình Thừa Trạch là nhóm C, đội thiết kế phối hợp với nhóm C không hề có bất kì chút liên quan gì đến nhóm phụ trách hạng mục thành Phượng Hoàng của Gia Thái và Ngự uyển của Thiên Thần cả.

- Thế thì bây giờ chẳng phải em đang xem trộm cơ mật hay sao? - Hi Hiểu bật miệng cười. - Theo như quy định trước đây thì em thuộc vào nhóm A của Gia Thái mà!

- Đây là trước đây, giờ em đang tạm thời nghỉ việc, chẳng có liên quan đến nhóm nào hết. - Từ Duệ nói như lẽ đương nhiên. - Nếu như có người ở Trụ Dương muốn lên tiếng về chuyện em xem đề án Thừa Trạch thì kẻ đó phải làm ra một đề án hoàn hảo hơn em đã! Anh rất mong có một người như vậy, để sau này không cần làm phiền đến em nữa!

- Hẳn nào anh chẳng muốn để em quay lại làm việc. - Hi Hiểu nhướn mày. - Là bởi vì nếu như quay về làm việc thì khó mà âm thầm giúp anh như thế này được phải không?

Theo như hợp đồng nhân sự kí kết trước đây, lẽ ra Hi Hiểu phải quay lại làm việc từ lâu rồi. Thế nhưng Lý Từ Duệ lấy lí do là con còn nhỏ đã ngăn cô chưa đi làm vội. Lúc đó cô còn cảm động đến rơi nước mắt, thậm chí cuối cùng anh cũng biết nghĩ cho cô một lần rồi. Giờ mới phát hiện ra hóa ra vẫn chỉ là để tiện cho bản thân mà thôi.

- Chẳng phải thế sao? - Lý Từ Duệ chẳng buồn phủ nhận: - Một khi em quay về Trụ Dương, tính chất sẽ hoàn toàn thay đổi. Mặc dù Gia Thái là cổ đông lớn thứ hai của Thừa Trạch, nhưng hiện nay chính Gia Thái cũng có hạng mục cần phải triển khai tuyên truyền, hơn nữa lại tương tự như công trình của Thừa Trạch, rõ ràng có thể coi là đối thủ cạnh tranh. - Nói đến đây, Từ Duệ khẽ nhếch môi cười, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Hi Hiểu. - Bà xã à, anh sợ người ta nói này nói nọ!

- Anh định biến em trở thành lực lượng lao động tư hữu của anh đấy à? - Hi Hiểu bắt mắt lườm Từ Duệ. - Em nói cho anh biết nhé, em làm việc ở Trụ Dương còn kiếm được 5.000 tệ mỗi tháng, ở nhà làm việc cho anh lại chẳng được đồng nào.

- Tiền bạc quá là tầm thường! - Từ Duệ cười giả lả rồi ôm chầm lấy Hi Hiểu nịnh nọt. - Chúng ta là người thanh cao mà. Nào, anh thưởng cho cái hôn nào!

- Anh biến đi! - Hi Hiểu mắng yêu. - Chẳng nhẽ anh không sợ Thừa Trạch sẽ mang chuyện này ra để bàn tán hay sao? Mặc dù em không ở Trụ Dương nhưng dù sao cũng chẳng phải là nhân viên trong đội dự án của anh ư? Xem tác phẩm thiết kế như thế này là mắc tội ăn trộm "sáng kiến thiết kế" đấy!

- Nếu mà họ để ý thì đã để ý từ lâu rồi. - Từ Duệ như một cao thủ ve vãn đầy kinh nghiệm, đôi môi anh chẳng chịu yên phận, cứ là lướt trên vành tai Hi Hiểu, hơi thở nhẹ nhàng phả vào tai cô, cảm giác nhồn nhột gây cho Hi Hiểu một cảm giác khoan khoái lạ lùng. Chẳng mấy chốc Từ Duệ đã khiến cho mặt với tai Hi Hiểu đỏ bừng lên.

Cô cố gắng kiềm chế trái tim đang loạn nhịp của mình, đẩy mạnh Từ Duệ sang một bên:

- Anh ngồi yên chút đi, đang làm việc đây này!

- Nhưng mà "cái đó" không yên được... - Lý Từ Duệ suông sã cho bản tay đi du ngoạn trên người Hi Hiểu. - Bà xã ơi, thứ hai tuần sau có thể anh phải đi Hồng Kông công tác. Cứ nghĩ đến phải xa em lâu như thế, anh lại thấy...

Anh còn chưa nói hết Hi Hiểu đã cảm thấy con buồn nôn ập đến, tiếp theo đó là cảm giác chóng mặt đến tối tăm mặt mũi. Cô vội vàng đẩy Từ Duệ đang đè trên người mình ra, hoảng hốt thò đầu xuống giường và nôn khan. Đợi con buồn nôn qua đi, cô mới ngẩng đôi mắt ướt ướt của mình lên nhìn Từ Duệ.

Lý Từ Duệ kinh ngạc nhìn Hi Hiểu, vẻ mặt như bị tổn thương nặng nề:

- Hi Hiểu, anh chỉ... em làm thế... xúc phạm anh quá đấy!

Mặc dù con buồn nôn đến quặn ruột khiến cho Hi Hiểu cảm thấy người ngợp cứ lâng lâng, nhưng trong lòng cô hiểu rất rõ. Dạ dày của cô rất ổn, mà tối nay cô lại chưa ăn cái gì, sao lại có thể tự nhiên nôn khan như vậy được?

Trái tim cô chợt thất lại, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu, lẽ nào...

Lý Từ Duệ mặt mày đầy bất mãn vì bị Hi Hiểu dập tắt ham muốn. Hi Hiểu chẳng buồn để ý, vội vàng đứng dậy thay quần áo. Nhìn bộ dạng hoảng hốt của Hi Hiểu, Từ Duệ cũng hoảng hốt theo. Anh kéo cánh tay Hi Hiểu, lo lắng hỏi:

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra thế?

- Em ra ngoài mua đồ một lát!

- Tối rồi còn mua bán gì nữa?

- Que thử! - Nói rồi cô lao thẳng ra cửa.

Chỉ còn lại một mình Lý Từ Duệ ngây ngô ở trong phòng. Hai chữ "que thử" khiến cho anh bản thân. Đột nhiên, một suy nghĩ lóe lên trong đầu, anh vội vàng mặc áo khoác vào rồi lao thẳng ra cửa, đuổi theo Hi Hiểu.

- Sao rồi?

Hi Hiểu đã ngồi trong nhà vệ sinh hơn mười phút rồi. Lý Từ Duệ ở trong phòng khách như ngồi trên đồng lửa. Cứ được một lúc anh lại mở cửa, rụt rè nhìn Hi Hiểu:

- Hi Hiểu ơi...

Càng sốt ruột càng không thể tập trung. Nghe tiếng bước chân qua lại ở bên ngoài, Hi Hiểu bực mình đập vào cửa:

- Từ Duệ, anh có biết lịch sự là gì không hả?

- Vợ chồng với nhau cần gì phải lịch sự... cái cần nhìn cũng đã nhìn cả rồi... - Nói rồi Lý Từ Duệ mới phát hiện ra là mình có phần hơi thô lỗ, anh cười giả lả. - Hi hi... anh... chỉ là sốt ruột quá thôi mà!

- Anh sốt ruột thì làm được cái gì chứ? - Tiếng cười ngượng ngùng của Từ Duệ còn chưa dứt thì đã nghe thấy tiếng mở cửa. Hi Hiểu từ trong nhà vệ sinh đi ra, cô huơ huơ cái que thử trước mặt Từ Duệ: - Nhìn kĩ chưa? - Nói rồi cô thản nhiên ném cái que thử vào bồn cầu.

- Ấy ấy... - Từ Duệ vội vàng bắt lấy cái que thử vừa bị Hi Hiểu ném đi nhưng nó đã bị nước bồn cầu cuốn đi mất hút rồi. Anh ngoảnh đầu lại, tức tối kéo cô lại gần. Vừa nhìn thấy đôi mắt thản nhiên kia, con giận dữ trong anh bỗng tan biến. - Hi Hiểu... - Nhìn bộ dạng này của cô, trong lòng anh bỗng có một dự cảm. Giọng nói của anh trở nên dịu dàng và có phần như dỗ dành: - Anh chỉ bị kích động nhất thời thôi, em đừng để bụng!

- Kích động tùy tiện như thế à? - Hi Hiểu nhướn mày. - Lý Từ Duệ, cách mạng mới bắt đầu, đồng chí nên tích cực kiếm tiền mới phải!

- Cái gì? - Mặc dù trong lòng đã có chút dự cảm nhưng anh vẫn không dám tin, chỉ có thể truy hỏi cô cho rõ ràng. - Nhan Hi Hiểu, em nói rõ ra xem nào!

- Ý của em là, Lý Từ Duệ, anh chuẩn bị làm bố rồi! - Hi Hiểu quay người đi thẳng về giường nằm. Bỗng nhiên thấy mắt mình như hoa lên, hóa ra Lý Từ Duệ đã ôm bông cô lên, chạy như bay ra giường rồi đặt cô nằm xuống. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt đầy mong chờ hỏi:

- Hi Hiểu, có thật không?

Hi Hiểu không nhịn được cười, không tự chủ được vòng tay ôm lấy cổ anh:

- Thật đấy!

- Thật sao? - Lý Từ Duệ không nén được niềm vui trào lên trong lòng, anh sung sướng cúi xuống hôn chụt lên má Hi Hiểu: - Em yêu ơi, mấy tháng rồi?

- Không biết. - Hi Hiểu cụp đôi hàng mi xuống che đi sự ngượng ngùng. - Cái này ngày mai phải đi bác sĩ kiểm tra mới biết được chính xác.

- Nhưng mà... - Niềm vui trong đôi mắt anh chợt tan biến:

- Em... có sinh được không?

Hi Hiểu ngẩn người, chợt ý thức được anh đang nói đến điều gì, cô liền mỉm cười vui đầu vào ngực anh:

- Lý Từ Duệ, cho dù không thể em cũng vẫn sinh nó ra cho bằng được!

Ngày hôm sau, Hi Hiểu còn đang mơ màng trong cơn mộng mị thì đã bị Lý Từ Duệ lôi dậy. Mơ màng mở mắt ra, Hi Hiểu thấy Từ Duệ đã thay xong quần áo đứng ở đầu giường, một tay kéo tay cô, miệng như dỗ dành:

- Hi Hiểu, dậy đi em!

- Làm gì?

- Đi bệnh viện! - Lý Từ Duệ dịu dàng kéo Hi Hiểu vẫn còn đang ngái ngủ dậy. - Mau thay quần áo đi, tí về nhà rồi ngủ tiếp!

Bắt gặp ánh mắt lấp lánh niềm hạnh phúc của Từ Duệ, Hi Hiểu mới chợt nhớ lại chuyện tối hôm qua. Cô lồm cồm bò ra khỏi chăn, chợt nhớ ra hôm nay không phải là ngày nghỉ:

- Sao anh không đi làm?

- Anh dậy từ năm giờ rồi. - Anh mắt Từ Duệ đầy bối rối: - Anh đã gọi điện cho Tôn Bồi Đông xin nghỉ rồi. Em mặc quần áo vào đi, chúng ta cùng đến bệnh viện!

Hi Hiểu rất sợ cái nơi gọi là bệnh viện: Lần đầu tiên đến bệnh viện, cô hay tin mình có thai với Lục Kỳ Thần, lúc đó cái tin này chẳng khác gì sét đánh ngang tai. Lần thứ hai đến bệnh viện, người ta thông báo với cô không thể phá thai, chẳng khác nào đặt cô vào chỗ chết. Lần thứ ba tới là khi Hi Hiểu bị ngã cầu thang, bố của Từ Duệ đã đưa cô tới bệnh viện. Lúc đó quan hệ của cô và anh vẫn còn chưa được như bây giờ, nhưng đến giờ Hi Hiểu vẫn còn nhớ rõ về mặt của anh lúc đó, trên đôi hàng mi dài như bị kết băng lại, cái nhìn lạnh đến thấu xương. Đó là lần đầu tiên Hi Hiểu cảm thấy sợ anh, sợ anh sẽ rời bỏ cô, sợ anh sẽ không cùng cô sánh vai đi tiếp.

Giờ nghĩ lại, lúc đó có lẽ tình cảm đã bắt đầu nảy nở.

Lần thứ tư đến bệnh viện thì khỏi cần nói rồi, là lần đi đẻ. Lúc đó cô cũng chẳng hiểu mình đã nghĩ thế nào nữa. Thấy bố đẻ của đứa trẻ đến bên mình,

cô lại không tự chủ được bản thân nhớ đến người đàn ông lúc thì nóng nảy, lúc lại dịu dàng ấy. Chính vì vậy, lúc con đau giày vò, cô muốn nắm thật chặt lấy bàn tay của người đàn ông ấy. Đường như trong cuộc đời này, chỉ có duy nhất một mình anh có thể mang lại niềm vui cho cô.

Mặc dù quan hệ giữa hai người có quá nhiều rắc rối, mặc dù tình cảm giữa hai người có quá nhiều xa cách, nhưng cuối cùng cô vẫn để mặc cho mình bước theo con đường chẳng biết đến ngày mai.

Đến khoa phụ sản quen thuộc, sau khi làm một loạt các xét nghiệm, bác sĩ liền gọi Hi Hiểu đến thông báo:

- Cô mang thai được ba tuần rồi!

Hi Hiểu nhẩm tính, ba tuần, hai mươi một ngày, thời điểm vừa trùng khớp. Gần đây cô thường cảm thấy mệt mỏi, lại thêm chuyên của Thừa Trạch không mấy thuận lợi, cả ngày làm việc mệt mỏi khiến cho cô và Từ Duệ chẳng còn tâm trạng nào mà làm chuyện vợ chồng. Giờ nghĩ lại thấy thật may mắn vì không phải vận động nhiều như trước đây.

Đang định quay sang nhìn bộ mặt sung sướng của Từ Duệ thì đột nhiên cô phát hiện ra ánh mắt của vị bác sĩ kia có vẻ không bình thường. Trái tim Hi Hiểu chợt giật thon thót:

- Sao thế bác sĩ, có gì không ổn à?

- Cô vừa mới sinh chưa được bao lâu phải không? - Bác sĩ cau mày: - Mười tháng chưa?

- Hơn chín tháng, chưa được mười tháng ạ!

- Chẳng trách! - Bác sĩ ngoảnh sang hỏi người đàn ông đang ngồi cạnh cô. - Anh là chồng cô à?

Lý Từ Duệ mặt đã xanh như tàu lá chuối, giọng nói nghèn nghẹt như phát ra từ các kẽ răng:

- Vâng...

- Tình trạng của vợ anh chẳng mấy lạc quan. - Đôi lông mày của ông bác sĩ nhíu lại càng chặt hơn. - Vách tử cung của cô bẩm sinh quá mỏng, sau khi sinh lần đầu đã bị tổn thương lớn, hơn nữa thời gian lại quá gần, mang thai thêm lần nữa chẳng khác gì lại thêm một lần tổn thương nữa. Hai người suy nghĩ cho kĩ, giờ bỏ cái thai đi hay là...

- Tôi không bỏ đâu... - Bác sĩ còn chưa nói dứt lời thì Hi Hiểu đã chen ngang. - Bác sĩ, có chết tôi cũng phải sinh đứa bé này ra!

- Hi Hiểu... - Thấy cô ngang ngạnh như vậy, Từ Duệ liền khề kéo áo cô. Nhưng Hi Hiểu vẫn ương bướng không chịu nghe. - Bác sĩ, tôi nhất định phải sinh đứa bé này ra, lẽ nào bắt buộc phải phá bỏ hay sao?

- Không phá cũng được, nhưng chớ trách tôi không nhắc nhở cô, nguy cơ sau này rất lớn đấy! - Bác sĩ lắc đầu nói: - Nếu như mấy tháng nữa mà cô quyết định bỏ đứa bé đi, lúc ấy còn phải nạo tử cung, thậm chí còn phải làm một cái phẫu thuật tương đối lớn, tổn thương sẽ càng nghiêm trọng.

- Nếu như tôi cố tình không phá thì sao?

- Cố gắng dưỡng thai thì có thể chẳng vấn đề gì... - Bác sĩ thờ dãi, cúi đầu nhìn vào tài liệu kiểm tra của cô. - Nếu như rất muốn có con, vậy thì cố gắng mà điều dưỡng. Nói thật lòng tôi đề nghị hai người chớ có giữ lại đứa bé này. Hai người mới sinh một đứa...

- Bác sĩ, vậy khả năng sinh nở an toàn là bao nhiêu? - Lý Từ Duệ cũng trở nên kích động, chỉ có thể sử dụng những con số cụ thể để trấn áp bản thân. - Hai mươi, hay ba mươi phần trăm?

Anh cố ý nói thấp khả năng xuống để chuẩn bị sẵn sàng tâm lí cho mình. Bác sĩ mím môi nhìn hai người với vẻ đồng cảm:

- Cũng không đến nỗi tuyệt vọng như vậy, cũng được khoảng trên sáu mươi phần trăm.

Nghe thấy con số sáu mươi phần trăm, trái tim Hi Hiểu chợt thất lại.

Con số này, rõ ràng là cao hơn mức tuyệt vọng, nhưng còn cách khoảng cách an toàn quá xa vời.

Sau khi đi khám về, suốt chặng đường, tiếng cười nói lúc đầu giờ chuyển thành tiếng thờ dãi trong im lặng. Hi Hiểu nhíu mày đắm chiều suốt chặng đường về, lầm lũi đi trước mặt Lý Từ Duệ. Cô không dám ngoảnh đầu lại nhìn sắc mặt của anh lúc này, cô sợ mình sẽ tan chảy trước sự buồn bã và đau khổ trong ánh mắt anh.

Về đến nhà, Hi Hiểu ném chìa khóa phòng xuống bàn, ngoảnh lại bẹo má Từ Duệ lúc ấy đang lầm lũi định vào phòng ngủ:

- Sao cái mặt cứ xị ra thế? Có con rồi không vui chứ gì?

Khóe môi anh khẽ nhếch lên, nụ cười mơ hồ và thê lương:

- Hi Hiểu...

Sợ anh sẽ nói ra điều không hay, Hi Hiểu liền chặn họng:

- Lo lắng cái đầu anh ấy, đến sáu mươi phần trăm cơ mà! Nhiệm vụ của anh hiện giờ là kiếm tiền nuôi con trai, con gái chứ không phải là ở đây mà ca cẩm đầu nhé!

Vừa định ngồi xuống trước bàn trang điểm thì cánh tay cô bị kéo lại, chưa kịp phản ứng gì thì Hi Hiểu đã thấy mình nằm gọn trong vòng tay của Tử Duệ. Anh ôm cô thật chặt, cứ như muốn cơ thể cô hòa vào làm một với mình vậy:

- Hi Hiểu... - Anh hít một hơi thật sâu. - Chúng ta bỏ đứa bé này đi nhé!

Hi Hiểu vùng ra khỏi vòng tay anh, lời nói trong đầu buột ra miệng:

- Không!

- Tử Duệ, lẽ nào anh không muốn có đứa con này? - Hi Hiểu đẩy Tử Duệ ra, nhìn chăm chăm vào anh. - Em biết anh là vì em, vì lo lắng cho em nên mới nói vậy. Nhưng anh yên tâm, em sẽ không có chuyện gì đâu! Em sẽ ngoan ngoãn ở nhà, chúng ta sẽ tìm hai ôsin đến giúp đỡ, em chỉ cần lo ăn ngủ thôi là được mà.

Đôi mắt trong veo đã mất đi sự tỉnh lặng thường ngày, thay vào đó là thứ ánh sáng khiến cho người ta cảm thấy chua xót. Cô nhìn anh như van lơn, bộ dạng thật đáng thương. Lý Tử Duệ đột nhiên bị một Hi Hiểu như vậy khiến cho trái tim tê tái:

- Hi Hiểu à, chúng ta hãy dùng lí trí để phân tích vấn đề đi!

- Bác sĩ đó nói, nếu như em không bỏ cái thai, đợi vài tháng nữa, tình hình chuyển biến xấu đi có làm cũng rất nguy hiểm. - Nhớ lại vẻ mặt của ông bác sĩ, ruột gan Lý Tử Duệ như thắt lại. - Cho nên Hi Hiểu à, chúng ta đã có Đồng Đồng rồi. Em không cần lo lắng, cả nhà ba người chúng ta chẳng phải đang sống một cuộc sống rất hòa thuận rồi hay sao?

- Anh chớ có nghĩ đến mấy lời hù dọa của ông bác sĩ ấy.

- Hi Hiểu khó nhọc nặn ra một nụ cười trên môi để an ủi anh. - Anh không biết mấy ông bà bác sĩ ấy có một cái biệt danh là "diễn viên siêu đẳng" hay sao. Bọn họ rất giỏi nói mấy lời hù dọa ấy. Còn cái vẻ mặt sầm sì của ông ta ấy mà, chẳng qua là do bệnh nghề nghiệp, suốt ngày phải cau có nên mới thành như vậy mà thôi. Bọn họ chẳng qua muốn lừa dân lành để bỏ tiền túi ra mua thuốc của họ thôi mà.

- Nhan Hi Hiểu!

- Anh yên tâm đi, sức khỏe của em em rõ hơn ai hết! - Hi Hiểu buống bình nói tiếp: - Lần trước đi bệnh viện họ còn khuyên em không nên sinh con, thế mà em vẫn đẻ ra Đồng Đồng khỏe mạnh rồi đấy thôi. Lý Tử Duệ, vợ chồng mình mới có một đứa con, sinh đứa con này ra cũng đâu phải là vi phạm chính sách kế hoạch hóa gia đình của nhà nước đâu, thế nên kiểu gì cũng phải sinh nó ra. Chỉ có một lí do duy nhất để không sinh đứa trẻ này ra, đó là... - Hi Hiểu chớp chớp mắt. - Anh không nuôi nổi!

- Hi Hiểu... - Môi anh run run, định nói gì đó nhưng ngắc ngứ mãi chẳng nói ra được: - Hi Hiểu... anh cần con... không sai, nhưng anh cần em hơn!

- Đứa bé tội nghiệp. - Hi Hiểu cố cao giọng để trấn áp nỗi xúc động vừa dâng lên trong lòng. Cô cố ý mỉm cười thật tươi, ngả đầu vào ngực anh. - Bỏ nó này, em đảm bảo an toàn cho cả hai, anh sẽ có cả hai đáp án, có được không anh?

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ân Đoạn Nhưng Tình Chưa Tuyệt

Nhan Hi Hiểu chính thức trở thành "động vật" được bảo vệ triệt để. Bởi vì cô đang mang thai, thế nên Lý Tử Duệ đã xin Tôn Bồi Đông thu ngắn chuyến công tác Hồng Kông kéo dài nửa tháng thành bốn ngày.

Hai người đã trở thành một tấm gương điển hình về một đôi vợ chồng yêu thương nhau thắm thiết. Những người quen biết họ đều cảm thán trước khả năng của tạo hóa. Đối mặt với vấn đề gây khó xử này, Hi Hiểu chỉ biết cười trừ.

Chớp mắt mà Lý Tử Duệ đã đi Hồng Kông được một ngày, tính ra thì ngày kia là anh đã về rồi. Hi Hiểu chán ngồi không liền mở điện thoại ra tính toán những kế hoạch trong những ngày sắp tới. Anh mới đi có một ngày mà cô cảm thấy dài như nửa tháng. Đang định than thở thì đột nhiên cô nghe thấy tiếng đi Cồ nhắc nhở:

- Bà chủ, ông chủ có dặn không để cho cô suốt ngày nghịch điện thoại!

Lý Tử Duệ trước khi đi đã dặn dò như vậy, bảo Hi Hiểu chớ có dùng điện thoại nhiều, cũng không cho cô lên mạng, thậm chí xem ti vi cũng phải bị hạn chế thời gian. Lý do duy nhất đó là tất cả những thứ đó đều có bức xạ, không có lợi cho thai nhi.

Mặc dù lúc trước mang thai Đồng Đồng cũng đã thấy anh quan tâm lắm rồi, nhưng lần này hình như sự quan tâm của anh đã phát triển đến độ quá nhạy cảm. Hi Hiểu không nhịn được cười, xem ra người đàn ông ấy vẫn thương xót cho máu mủ của mình hơn.

Điều này cũng là chuyện thường thấy, cô chẳng có tư cách gì để trách cứ anh cả.

Đi Cố thấy Hi Hiểu ngẩn người cười ngây ngô liền nhắc cô lần nữa:

- Bà chủ...

- Thôi được rồi, đi Cố, cháu không xem nữa là được chứ gì? - Cô mỉm cười ném điện thoại sang một bên. Nào ngờ vừa ném xuống thì điện thoại đổ chuông, cúi xuống nhìn, là số của Lục Kỳ Thần.

Tìm Hi Hiểu như giật thon thót, mặt cô biến sắc, ngẩn người nhìn vào màn hình điện thoại đang nhấp nháy mà không biết phải làm gì. Mãi đến khi đi Cố nhắc cô mới nhảy xuống khỏi giường, chạy ra ngoài ban công phòng khách để nhận điện thoại.

Sau khi đóng cửa ban công lại, Hi Hiểu mới yên tâm nhấn phím nghe:

- Lục Kỳ Thần à?

Người đàn ông ở đầu dây bên kia chẳng buồn chào hỏi khách sáo vài câu như trước đây mà đi thẳng vào chủ đề khiến cho Hi Hiểu vô cùng kinh ngạc, giọng nói của anh ta khô khốc và mệt mỏi:

- Nhan Hi Hiểu! - Anh hơi dừng lại. - Em có thai à?

Hi Hiểu sửng người vì kinh ngạc, nhưng ngay lập tức cô lấy lại bình tĩnh, giả bộ cười thật to:

- Tôi đâu phải là đại minh tinh, thật chẳng ngờ mấy chuyện vặt vãnh này cũng bị đồn đi nhanh thế...

- Là con của Lý Tử Duệ phải không?

- Lục Kỳ Thần, anh không thấy hơi thế là thừa à? - Hi Hiểu cười nhạt. - Đương nhiên là con của chồng tôi rồi!

Cô cố ý nhấn mạnh hai từ "chồng tôi" để nhắc nhở anh ta. Hai người giờ đã không còn quan hệ gì nữa, vì vậy cô có con với người khác đâu có liên quan gì đến anh ta?

- Hi Hiểu, anh muốn nhận nuôi con của chúng ta... - Im lặng mất vài giây, Lục Kỳ Thần đột nhiên thở dài. - Anh muốn giành lại quyền nuôi dưỡng Đồng Đồng!

Hi Hiểu kinh ngạc thốt lên:

- Lục Kỳ Thần, anh có điên không đấy? Con của Nhan Hi Hiểu này, anh lấy quyền gì mà đòi giành lại quyền nuôi dưỡng nó?

- Anh là cha đẻ của Đồng Đồng! - Lục Kỳ Thần nghiêm rắng. - Anh không muốn con của anh gọi người khác là cha! Anh không muốn con anh sống dưới sự bảo bọc của một người đàn ông khác. Anh không muốn con anh phải khổ sở dưới sự giày vò của một người cha dượng!

- Lục Kỳ Thần, ai để cho Đồng Đồng phải chịu sự giày vò hả? - Hi Hiểu giận điên người. - Anh thôi ngay cái suy nghĩ tiểu nhân ấy đi! Đồng Đồng mang họ Lý, cho dù nó có là con anh thì trên pháp luật nó vẫn là con gái của chúng tôi! Tử Duệ lúc nào cũng đối xử với con rất tốt. Còn về chuyện bố dượng hay không bố dượng, không cần một người ngoài như anh phải quan tâm!

- Nhan Hi Hiểu...

- Lục Kỳ Thần, anh mà còn nói tiếp mấy lời khôn kiếp đó, tôi và anh coi như chấm hết tất cả, anh có tin không hả? - Hi Hiểu lạnh lùng gắt. - Đến lúc đó đừng nói là đòi quyền nuôi dưỡng Đồng Đồng, tôi sẽ giấu nó thật kỹ, để cho anh không bao giờ gặp được con bé nữa!

- Nhan Hi Hiểu... - Đối mặt với sự uy hiếp của cô, người đàn ông đó đột ngột hạ giọng. - Hai người đã có với nhau một đứa con, tại sao còn phải độc chiếm Đồng Đồng cho riêng mình? Em tưởng rằng đàn ông đều vô tư như vậy sao? Có con đẻ của mình rồi còn đối xử tốt được với con của người khác sao?

- Lục Kỳ Thần, tôi nói cho anh biết, không phải gia đình nào cũng giống như gia đình anh đâu! - Hi Hiểu cố ép mình phải bình tĩnh lại. - Lý Tử Duệ là người như thế nào tôi hiểu rõ hơn ai hết. Còn về thái độ của mẹ kế đối xử với anh, Lý Tử Duệ tuyệt đối không bao giờ giống như vậy! Còn nữa, anh muốn đòi lại Đồng Đồng, vậy thì cái đại gia tộc đằng sau lưng anh có chấp nhận không? - Hi Hiểu cười khẩy. - Năm xưa Kiều Việt đã ra giá bao nhiêu để anh về bên cô ta, tôi tin rằng anh vẫn chưa quên đâu. Một thiên kim đại tiểu thư như vậy, chỉ mong nhốt chặt anh trong tay, sao lại có thể chấp nhận một đứa con rơi của anh ở bên ngoài cơ chứ?

Câu nói này rõ ràng đã cửa sâu vào nỗi đau của Lục Kỳ Thần. Đầu dây bên kia vang lên tiếng thở gấp gấp giống như một con báo đang quần quai cố gắng đè nén cơn đau của mình xuống. Hi Hiểu cảm thấy trong lòng đau nhói, cảm giác như có ai đó xát muối vào vết thương năm xưa.

Đối mặt với người đàn ông mà cô đã từng yêu thương tha thiết, cô cũng đầu nhần tâm dùng những lời nói sắc nhọn ấy để đâm sâu vào vết thương của anh. Thế nhưng chuyện đã đến nước này, mỗi câu nói của cô, là một sự đả kích, cũng là một sự bất lực.

Cô không tin là Lục Kỳ Thần lại không biết tình hình trước mắt. Anh ta có được ngày hôm nay đâu có dễ dàng gì, chỉ cần một chút sơ suất thì kết cục sẽ là thất bại thảm hại.

- Lục Kỳ Thần, tôi sẽ đối xử tốt với Đồng Đồng, Lý Tử Duệ cũng như vậy. Cho dù chúng tôi có một đứa con khác thì tình yêu dành cho nó vẫn còn nguyên vẹn như ban đầu. - Nhớ lại về mặt của Lục Kỳ Thần lúc nhìn thấy Đồng Đồng, Hi Hiểu lại thấy chua xót. - Anh và Kiều Việt rồi cũng sẽ có con, vì vậy... - cô thở dài, - anh sẽ quên dần đứa con gái Đồng Đồng này! Lục Kỳ Thần, hiện giờ tôi đang rất hạnh phúc, anh cũng cần có hạnh phúc. - Hi Hiểu cắn chặt môi. - Lúc đó chúng ta đã nói thế nào anh quên rồi sao? Anh nói anh mãi mãi không bao giờ hối hận... vậy thì, xin hãy đừng để chúng tôi trở thành sọt dây trời buộc anh!

- Vì vậy, hi vọng anh mãi mãi hạnh phúc. - Hi Hiểu mỉm cười. - Tạm biệt!

Nếu như cô nhớ không nhầm thì đây là lần đầu tiên cô nói hai từ tạm biệt ở trước mặt anh. Trước đây luôn là Lục Kỳ Thần nói lời tạm biệt với cô trước, sau đó cô cũng chỉ âm ỉ phụ họa theo.

Hai người từng cho rằng đó chính là một hẹn ước ngầm ngọt ngào nhất.

Lần cáo biệt trong điện thoại này không biết tại sao lại khiến cho cô có cảm giác như ân đoạn nghĩa tuyệt vậy. Sự dứt khoát này cũng từng xuất hiện trong cái đêm mà hai người nói lời chia tay. Rõ ràng là không nhìn thấy khuôn mặt của Lục Kỳ Thần nhưng không hiểu sao trước mắt cô cứ hiện ra đôi mắt quen thuộc ấy, tuyệt vọng và thê lương.

- Bà chủ... bà chủ không sao chứ? - Di Cố ngạc nhiên nhìn Hi Hiểu thất thểu đi vào. Hi Hiểu hơi ngẩn người rồi vội vàng đưa tay lau khóe mắt. Đầu ngón tay còn vương lại dòng nước mắt nóng hổi, lúc này cô mới biết rằng mình đã khóc.

- À, không sao... - Hi Hiểu sụt sịt rồi nhanh chóng lảng sang chuyện khác. - À phải rồi, chuyện này di đừng nói với Tử Duệ nhé! Có một người bạn học của cháu xảy ra chuyện nên cháu hơi buồn chút thôi mà! Nếu như Tử Duệ biết cháu vô duyên vô cớ khóc lóc, anh ấy lại mắng cháu mất!

Di Cố gật đầu lia lịa rồi ôm Đồng Đồng đi vào phòng. Một mình Hi Hiểu ở lại phòng khách, cô ngẩng người trên ghế, nghĩ lại những gì mà Lục Kỳ Thần vừa nói trong điện thoại, trong lòng cô lại có một dự cảm không lành.

Đây là lần đầu tiên Lục Kỳ Thần nói thẳng thắn chuyện của Đồng Đồng như vậy, hơn nữa ngôn từ lại có vẻ khá gay gắt, thái độ rất cứng rắn. Mặc dù Đồng Đồng danh chính ngôn thuận đã là con gái của cô và Tử Duệ nhưng không hiểu sao trong lòng cô vẫn có cảm giác hoang mang lo sợ. Không biết chuyện của Đồng Đồng liệu có thể chấm dứt ở đây không?

Nỗi lo lắng này, dần dần như tảng băng nổi lên mặt nước trong cuộc sống của Hi Hiểu.

Hi Hiểu sửa lại bản đề án thiết kế cho hoạt động khởi công công trình để Lý Tử Duệ sau khi đi Hồng Kông về sẽ giao nộp cho bên đối tác. Trong mắt của Hi Hiểu, cái đề án này vốn dĩ chẳng cần thiết phải sửa chữa nhiều, chỉ có mỗi trọng tâm tuyên truyền qua thông tin đại chúng là chưa phù hợp với tư duy của Lục Kỳ Thần. Theo những hiểu biết của cô về Lục Kỳ Thần, hoạt động lần này phải làm sao cho có văn hóa, có chiều sâu, đủ để xóa bỏ nỗi nhọc nhằn và vất vả của anh ta những ngày tháng trong tù.

Thế nhưng điểm này, những trợ lý thiết kế đó hoàn toàn không hiểu được. Chính vì vậy mới nảy sinh những sai sót.

Nhưng Hi Hiểu thật không ngờ, Lục Kỳ Thần mà cô hiểu rõ chỉ là Lục Kỳ Thần trong quá khứ.

***

Thấy Lý Tử Duệ mang bản đề án về nhà, Hi Hiểu kinh ngạc hỏi:

- Qua rồi à?

Cho dù là có được thông qua thì cũng không thể nào kí duyệt đề án ngay tại chỗ được. Tất cả những chi tiết có liên quan đến phần dự toán rồi các chi tiết hoạt động đều cần phải xem xét kĩ lưỡng rồi mới quyết định được.

Hi Hiểu đang trầm ngâm thì giật mình nghe thấy tiếng "phịch", Tử Duệ ngao ngán ném tập đề án xuống bàn:

- Qua cái đầu ý!

Hi Hiểu chồm đến, vớ lấy tập đề án xem. Cái dấu "x" đỏ chói đập vào mắt cô, bên dưới là chữ kí rồng bay phượng múa của Lục Kỳ Thần.

Không chỉ không qua mà còn trực tiếp gọi điện cho Tôn Bồi Đông... - Tử Duệ bức bối ngồi phịch xuống ghế sofa. - Không hiểu hôm nay Lục Kỳ Thần uống nhầm thuốc gì mà chỉ xem qua đã trọn mắt nạt nộ. Lúc quở trách anh có lẽ anh ta còn nể mặt em nên không chỉ trích quá gay gắt. Nhưng anh

vừa mới phân tích có hai câu mà anh ta đã gọi điện thẳng cho Tôn Bồi Đông rồi! Nói là cái đề án khởi công này đã sửa đổi đến hai lần, ngày khởi công đã gần kề rồi, nếu đề án còn không được thông qua nữa sẽ hủy bỏ tư cách đại diện của chúng ta!

- Hủy bỏ tư cách đại diện á? - Hi Hiểu kinh ngạc thốt lên: - Nghiêm trọng vậy sao?

- Thực ra cũng không thể trách anh ta nghĩ quá nghiêm trọng được... - Từ Duệ hạ giọng. - Ngày khởi công đã định đang gần kề, theo lí mà nói thì hiện giờ nên bắt tay vào thực hiện rồi mới phải, thế mà hiện giờ tất cả các hoạt động vẫn chỉ nằm trên giấy tờ.

- Anh ta không thông qua, có nói rõ lí do không?

- Có nói, em còn bảo anh ta coi trọng văn hóa. - Từ Duệ đưa mắt lờm Hi Hiểu: - Khẩu vị của người ta thay đổi rồi!

- Thay đổi khẩu vị á?

- Trước đây thì nói là bắt đầu từ khái niệm, trọng điểm là tuyên truyền văn hóa và không khí bối cảnh của Thừa Trạch, truyền đạt khái niệm khai thác hạng mục cho quần chúng biết. Nhưng hôm nay Lục Kỳ Thần đột nhiên nói anh ta không đủ chi phí cho sự lặp lại này. Nếu như quá trình khởi công mà chỉ chú trọng mấy cái thứ văn hóa vớ vẩn ấy thì chẳng khác gì lãng phí tiền đầu tư của họ! - Lý Từ Duệ thờ dài. - Anh ta vẫn luôn nói rằng hiện nay đang khủng hoảng tiền tệ, bọn họ đã đầu tư vào đó không ít tiền. Nếu như cứ phải chờ kì chuyện tuyên truyền trước khi khởi công rồi mới bước vào chủ đề chính thì cả hai tập đoàn đều không thể gánh nổi chi phí ấy!

- Vậy ý của anh ta là trực tiếp đi vào chủ đề chính?

- Đúng vậy! - Từ Duệ gật đầu. - Ý của anh ta là như vậy, nói gán gọn có nghĩa là: đi thẳng vào chủ đề!

Hi Hiểu đập bộp vào tập đề án trên bàn:

- Đùa nhau à? Với thị trường nhà đất ảm đạm như hiện nay, tự nhiên đi tuyên truyền ầm ĩ điểm nóng của hạng mục ngay từ khi khởi công xây dựng, đợi đến khi công trình chính thức được đưa ra bán sẽ khó tránh được quần chúng nảy sinh tâm lí chán ghét... - Hi Hiểu thờ dài. - Có người nào có thể chịu đựng được việc có một người khác cứ lăm nhăm liên tục bên tai mình rằng sản phẩm này tốt, sản phẩm này tuyệt vời không cơ chứ?

- Chúng ta đều biết rõ điều đó, nhưng mà bên A không đồng ý. - Lý Từ Duệ nhú mày ngao ngán. - Anh cũng nói rồi, nhưng quan điểm của Lục Kỳ Thần vẫn là đi thẳng vào chủ đề, tốc chiến tốc thắng.

- Cái đầu của anh ta bị ngấm nước rồi à? Muốn ăn thịt thì cũng phải chờ giết lợn đã chứ! - Hi Hiểu nhú mày, không thể nào hiểu được ý của Lục Kỳ Thần. - Lúc đầu anh ta còn thường xuyên lăm nhăm bên tai em là đề án cần phải tiến hành theo trình tự, thiết kế trông có vẻ như là một công việc đột tiên nhưng thực ra điều phải nhớ thật kĩ đó là, giục tốc thì bất đạt!

Nhắm mắt lại, những lời dằn dò của Lục Kỳ Thần cứ vang vọng bên tai cô. Lúc đó cô mới đi làm chưa lâu, với tư cách là một người có nhiều kinh nghiệm, anh ta lúc nào cũng dằn dò cô:

- Hi Hiểu, em phải nhớ kĩ, công việc thiết kế của chúng ta là phải tìm kiếm một sự sáng tạo, thực ra là quá trình quan sát nó từ từ hé mở. Còn về kết quả, mặc dù là điểm kết nhưng cũng không thể quá khắt khe!

Nếu như một công đoạn ở giữa nào đó mà vận hành không tốt thì lập tức sẽ xảy ra vấn đề... - Dường như những điều anh nhắc nhở cô vẫn còn vang vọng bên tai. Hi Hiểu hít một hơi thật sâu, cô như trở lại với những ảo giác trước đây: - Em là một người hấp tấp, nhưng làm chuyện gì cũng phải từ từ từng bước một, làm thiết kế càng hấp tấp càng hỏng việc!

Thế mà nay, cái người dạy cô lúc nào cũng phải bình tĩnh lại đột nhiên thay đổi chiến thuật muốn đề án phải lập tức đạt được mục đích.

Cô không phủ nhận mong muốn đạt được mục đích ngay là sai trái, liệt kê tỉ mỉ những điểm nóng của hạng mục để tiến hành tuyên truyền, đây là những bước bắt buộc phải tiến hành. Nhưng giờ mới là quá trình khởi công, thế mà đã giương cao ngọn cờ tuyên truyền tất cả ưu điểm của mình sẽ dễ khiến cho người ta đem ra so sánh với các công trình tương tự, từ đó khiến cho bản thân mình bị rơi vào vòng xoáy của sự cạnh tranh. Giống như hai bên đối đầu với nhau, một bên cho dù có mạnh đến mấy nhưng vừa xông lên đã phơi bày hết vũ khí của bên mình ra thì kết quả có được chỉ là tự dồn mình vào chỗ chết.

Những lí luận ấy chính là Lục Kỳ Thần đã dạy cho cô. Thế mà sao bây giờ anh ta lại làm trái ngược lại?

- Anh định sẽ làm gì? - Nhìn Từ Duệ đang mặt nhăn mày nhíu ở bên cạnh, Hi Hiểu liền tạm thời gạt bỏ những suy nghĩ đó ra khỏi đầu. - Làm lại từ đầu? - Làm lại từ đâu?

- Không làm lại từ đâu thì còn có cách nào khác? - Lý Từ Duệ cười như mếu. - Bên A chính là ông tổ của bên B, giờ ông tổ cảm thấy không hài lòng, con cháu ắt phải làm theo cho đến khi ông tổ hài lòng thì thôi!

- Không được! Đề em gọi điện cho anh ta! - Hi Hiểu càng nghĩ càng bất mãn. - Đã bảo anh đừng có nhận vụ này, thế mà anh không chịu nghe!

- Bà cô à, em quên mất là lúc lấy được cái đề án này mình được chia bao nhiêu phần trăm hoa hồng rồi à? - Lý Từ Duệ không lọt tai những lời nói có tính tiêu cực của Hi Hiểu. - Là ai tươi như hoa khi nhìn thấy số dư trong tài khoản hả?

- Em...

- Anh thả im lặng không nói gì còn hơn là để em gọi điện thoại cho anh ta! - Từ Duệ cau mày. - Thôi đừng lời thôi nữa, dù gì thì chồng yêu của em cũng nhờ đó mà được thăng chức, toàn bộ cứ coi như là chi phí cho việc thăng chức đi! - Từ Duệ với tay lấy một tập tài liệu phía sau lưng. - Nhan Hi Hiểu, làm phiền em làm cái này cho xong đi, có được không?

- Em không làm đâu! - Hi Hiểu lắc đầu. - Đề án em làm đã bị anh ta trả lại rồi, hơn nữa sang giai đoạn sau, các tài liệu mà bên A đưa cho bên B đều là các tài liệu tuyệt mật. Bây giờ đã bước vào thời kì bảo mật kĩ lưỡng nhất của cả quá trình, em không ở trong đội, không nên nhúng tay vào!

- Nhưng mà Lục Kỳ Thần yêu cầu ngày kia là phải giao nộp đề án mới rồi... - Lý Từ Duệ nhăn nhó mặt mày đứng bên cạnh. - Nếu như em cảm thấy áp lực quá lớn anh sẽ bảo bọn họ làm phần đầu, em chỉ cần đưa ra một cái khung chính thể căn cứ trên những tài liệu đó, thế có được không?

- Thế nếu như cái phương hướng này được tiến hành mà hiệu quả tiêu thụ lại chẳng ra đâu vào đâu thì trách nhiệm sẽ thuộc về ai đây? - Hi Hiểu cau mày. - Tại sao hiện nay có rất nhiều tòa nhà đều không thể bán được? Chính là bởi vì các nhà thầu cứ nghĩ quá đơn giản, hạn chế các phương án của các thiết kế chuyên nghiệp. Đến cuối cùng, còn đổ hết trách nhiệm lên đầu thiết kế.

- Đó là chuyện của họ, Lục Kỳ Thần chẳng phải là không hiểu biết gì về thiết kế, sẽ không làm những chuyện quá đáng đó đâu! - Lý Từ Duệ chỉ mãi tìm cách đối phó với tình trạng bế tắc trước mắt mà không muốn đi sâu vào những nội dung sau này. - Hi Hiểu, chúng ta cứ phải vượt qua cái cửa này trước đã, nếu như thực sự không hiệu quả, Lục Kỳ Thần sẽ tự biết sai đường mà quay đầu lại. Em phải biết rằng lúc mở cửa phiên giao dịch mới là phần quan trọng nhất.

Hi Hiểu bất lực không thể nói lại được Từ Duệ, cô đành phải đồng ý sẽ làm công việc này. Thực ra cho dù không phải Lý Từ Duệ ngăn lại thì cô cũng sẽ không gọi điện cho Lục Kỳ Thần. Cô vẫn không sao quên được ánh mắt cô nén đau thương của anh trong lần gặp mặt riêng lần trước. Đó là nỗi đau đớn bị đè nén đến cùng cực, đến nỗi chỉ cần một chút bất cần cũng khiến cho nó bùng lên dữ dội.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy một Lục Kỳ Thần như vậy.

Quả không hổ danh là những tài liệu cho giai đoạn chính thức thi công của công trình, Hi Hiểu chỉ xem qua những tài liệu mà bên A đưa ra đã phát hiện ra rất nhiều nội dung mà trước đây cô chưa từng biết. Tiến hành chỉnh lí trên nền tảng đề án trước đây theo những con số mà Lục Kỳ Thần đưa ra, lại tiến hành liệt kê những yếu điểm của công trình theo ý của Lục Kỳ Thần, đối chiếu các tài liệu về các lễ khánh thành mà Trụ Dương cung cấp, cuối cùng Hi Hiểu đã đưa ra một bản đề án phù hợp với khẩu vị của Lục Kỳ Thần.

Đề án này tổng thể cuối cùng cũng hoàn chỉnh, Hi Hiểu đã mất hai ngày không được nghỉ ngơi, thêm nữa lại đang mang bầu nên làm xong được cái đề án này thì cô cũng mệt lả.

Tin tức mà Lý Từ Duệ thông báo thật khiến cho người khác phấn chấn. Cái tên Lục Kỳ Thần lắm chuyện cuối cùng cũng đã thông qua đề án của Trụ Dương, lập tức kí tên ngay tại chỗ và quyết định sẽ tiến hành ngay.

Mà việc tiến hành thì cứ để cho đội thiết kế làm là được, không cần Hi Hiểu phải động tay vào.

Hi Hiểu lắng nghe Lý Từ Duệ trần thuật lại quá trình giao nộp đề án của Lục Kỳ Thần, khóe môi khẽ nhếch lên:

- Lục Kỳ Thần còn nói gì nữa không?

- Chẳng nói gì cả, chỉ nói quả không hổ danh là đề án của cô Nhan, cấu tứ chặt chẽ, trọng tâm rõ ràng. - Từ Duệ đột nhiên cao giọng, lời nói như có pha chút đùa cợt. - Cuối cùng còn nói là đã làm em vất vả rồi, bảo em phải chịu khó mà dưỡng thai!

Hi Hiểu ngẩn người, với tính cách của Lục Kỳ Thần, cô không tin anh ta sẽ nói ra những lời như vậy.

Nhưng về mặt thanh thần như vừa ném được hòn đá tảng đè nặng trên ngực xuống khiến cho Hi Hiểu chẳng buồn nghĩ ngợi nhiều làm gì. Cô ngã người lên giường rồi chìm vào giấc ngủ.

Thứ hai tuần sau sẽ là ngày khởi công, thực ra một khi đề án đã được phê duyệt thì công cuộc tiến hành sau đó cũng không quá rắc rối. Nhưng nghĩ đến việc đây là công trình đầu tiên mà Lý Từ Duệ nắm toàn quyền sau khi được nhận chức phó tổng giám đốc, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên công trình Thừa Trạch được công bố trước quần chúng, thế nên Lý Từ Duệ và các thành viên trong đội thiết kế bận rộn suốt ngày đêm chuẩn bị.

Nhìn thấy Lý Từ Duệ gầy rộc đi, bận tới mất tối mũi suốt ngày, không hiểu sao Hi Hiểu lại cảm thấy hối hận.

Cô biết nghĩ như vậy là không tốt, thế nhưng cô thực sự không thể kiểm soát được tâm trạng của mình. Giành được dự án Thừa Trạch dĩ nhiên là đã giúp cho Lý Từ Duệ được thăng chức, càng trở nên có tiếng tăm hơn trong giới làm ăn, nhưng mối quan hệ lằng nhằng không thể cắt đứt giữa cô và Lục Kỳ Thần dường như đang phát triển theo hướng mà cô không mong muốn.

Cô vốn không muốn có bất kì mối quan hệ gì với anh ta nữa, thế nhưng ông trời cứ phải dùng những phương pháp như thế này để buộc chặt hai người lại với nhau.

Mặc dù Lục Kỳ Thần luôn nói rằng bản thân anh làm vậy là vì công trình, mặc dù ánh mắt sâu thẳm ấy như nói rằng tất cả những gì anh làm chẳng có liên quan gì đến chuyện tình cảm của hai người, thế nhưng Hi Hiểu vẫn thấp thỏm không yên, trong lòng phập phồng một nỗi bất an đang cận kề, nhưng không biết nỗi bất an ấy đến từ đâu?

Cái cảm giác này... cứ kéo dài mãi cho đến ngày xảy ra chuyện.

Cô vốn tưởng rằng một khi câu từ đề án tổng thể được thông qua thì chỉ cần bình thản ngồi chờ tin chiến thắng là được, nào ngờ bão tố lại ập đến giữa chừng. Đúng vào ngày khởi công thứ hai, Lý Tử Duệ trở về nhà và ném cho cô một đồng báo chí.

- Sao thế? - Nhìn tờ báo "Cuộc sống thành phố J", Hi Hiểu ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về mặt sầm sì của chồng.

- Em xem đi!

Hi Hiểu lật xem qua một lượt, chưa kịp đọc kĩ đã thấy giật thót cả người. Tờ báo này có viết về những vấn đề có liên quan trong việc đẩy mạnh tuyên truyền phiên giao dịch lần thứ hai cho hạng mục Ngự Uyển của Thiên Thần. Xem ra họ đã đầu tư một số tiền không nhỏ vào hạng mục này, toàn bộ trang báo về ngành bất động sản đều bị Ngự Uyển độc chiếm. Nhưng những thứ này đâu đáng để phải lo lắng, chỉ có điều, tất cả các góc độ tuyên truyền, từ việc quy hoạch các căn hộ cho đến đặc điểm của khu nhà... tất cả đều giống hệt như những phân tích của Hi Hiểu trong hạng mục Thừa Trạch.

Đến ngay cả phong cách câu slogan cũng giống hệt.

Hi Hiểu không dám đọc đến trang cuối nữa. Cái suy nghĩ đáng sợ ấy cứ nhảy nhót trong đầu Hi Hiểu: Cơ mật của công ty đã bị lộ ra ngoài rồi! Hơn nữa lại lọt vào tay của đối thủ cạnh tranh.

Cô cố ép bản thân phải bình tĩnh lại:

- Cái này phát hiện ra từ bao giờ? Đã đăng mấy kì rồi?

Cô nghĩ, nếu như vừa mới công bố thì cô có thể thay đổi một chút trọng điểm của Thừa Trạch, hoặc chí ít cũng còn cơ hội để xoay chuyển tình thế. Phần lớn các công trình bất động sản đều chỉ có mấy cách tuyên truyền chủ yếu, nếu bắt buộc phải đổi đề án, ngoài một số phiên phức ra thì cũng không đến nỗi quá mạo hiểm.

Đây có lẽ chính là cách đối phó duy nhất khi cơ mật bị lộ ra ngoài.

Thế nhưng Lý Tử Duệ lắc đầu, vẻ mặt hào hứng mọi khi giờ đã thay thế bằng vẻ ủ rũ:

- Chẳng có cách nào khác cả, bọn họ đã tiến hành đến giai đoạn hai rồi.

- Sao anh không nói sớm?

- Người của bộ phận thị trường đã quá sơ ý! - Lý Tử Duệ nghiêng rằng. - Bọn anh đưa lên tờ báo có lượng phát hành lớn hơn là báo "Chiều của thành phố J", do vậy những người đó chỉ mãi mê theo dõi tờ báo này mà quên mất rằng còn có báo "Cuộc sống". Hơn nữa hai kì quảng cáo trước lại không nổi bật như lần này, ngoài việc thông báo thời gian mở phiên giao dịch ra thì cũng chỉ nói qua qua vài thông tin mang tính tuyên truyền... Thế nên bọn họ không để ý tới, thật không ngờ hôm nay nhìn đến thì...

- Thôi đừng nói nữa! Nhìn là biết bọn họ đã có âm mưu từ lâu rồi. - Hi Hiểu mặt mũi khép đôi mắt lại. Đột nhiên cô mở to mắt hỏi: - Quyền đại diện cho Ngự Uyển của Thiên Thần chẳng phải cũng là do Trữ Dương ta đảm nhiệm sao? Là ai?

- Kể từ ngày Nhạc Đồng bị điều đi, Trữ Dương lại có một giám đốc Viên. Cái người đó chẳng có tài cán gì, nghe nói thời gian tới sẽ bị điều đi nơi khác. - Tử Duệ cau mày. - Chắc không phải là do anh ta làm đâu, anh với anh ta ngoài công việc ra cũng chẳng có thù oán gì, hơn nữa đội thiết kế của anh với đội của anh ta làm việc hoàn toàn độc lập mà, giờ anh ta cũng đã chuyển đến văn phòng ở bên Ngự Uyển rồi, bình thường cũng rất ít về Trữ Dương.

- Vậy anh nghĩ là ai làm? - Hi Hiểu cười nhạt. - Anh thường trách em ngây thơ. Những kẻ tầm ngầm tầm ngầm, cạy răng chẳng nói nửa lời nhưng trong lòng chẳng biết đang âm mưu cái gì.

- Giờ anh nghĩ không phải lúc truy cứu chuyện ai đối đầu với ai. - Tử Duệ nhún mày nhìn cô. - Chuyện đã đến nước này, cho dù có là Sherlock Holmes tái thế cũng khó mà tránh khỏi cái kết cục này. Hi Hiểu, giờ anh đang nghĩ làm thế nào để cứu vãn tình cảnh này!

Nỗi lo lắng và sốt ruột hiện rõ trong ánh mắt Tử Duệ, nhưng Hi Hiểu lại đưa ra một đáp án khiến cho một chút hi vọng còn lại trong anh cũng tắt ngấm:

- Xét về góc độ thiết kế thì chẳng còn cách gì có thể cứu vãn được nữa!

Lòng cô nóng như lửa đốt, giọng nói cũng trở nên gấp gáp:

- Cả một đề án hoàn chỉnh đã bị kẻ khác cướp mất, đây là chuyện không thể nói rõ ràng được. Nếu như mà còn năm bảy ngày, mà cũng chẳng cần nhiều như vậy, chỉ cần có ba ngày là em cũng có thể đưa ra một đề án mới để ứng phó. Thế nhưng, ngày mai đã bắt đầu đi vào hoạt động rồi, giờ đề án lại bị cướp mất, e là giờ này báo chí cũng đăng tải nội dung xong xuôi rồi, hoàn toàn không còn đường rút lui nữa!

Nghe giọng nói hốt hoảng của Hi Hiểu, Tử Duệ ngậm ngùi cười chua xót rồi đứng dậy định ra ngoài.

- Anh đi đâu thế?

- Đi chịu tội chứ đi đâu? - Lý Tử Duệ cố nặn ra một nụ cười khó nhọc. - Nếu như anh đoán không nhầm thì tổng giám đốc Lục của Thừa Trạch đang

chờ anh đến xưng tội đây!

Đúng lúc ấy thì điện thoại của Tử Duệ đổ chuông. Tiếng nhạc hân hoan thật chẳng phù hợp với hoàn cảnh lúc này. cầm điện thoại lên, mặt Tử Duệ chợt biến sắc.

Nhìn vẻ mặt của anh, Hi Hiểu lập tức đoán ra đó là điện thoại của ai gọi tới.

Quả nhiên, lúc Tử Duệ nhận điện thoại, cô nghe thấy anh nói:

- Chào tổng giám đốc Lục!

Không biết Lục Kỳ Thần đã nói những gì mà chỉ thấy lông mày của Tử Duệ càng lúc càng nhíu chặt lại. Có thể là do không muốn làm cô lo lắng nên chỉ nói được vài câu anh đã đi ra ngoài ban công. Cách âm giữa các phòng tương đối tốt, Hi Hiểu hoàn toàn không thể nào nghe được cuộc nói chuyện của hai người.

- Là điện thoại của Lục Kỳ Thần à? - Hi Hiểu sốt ruột chạy đến hỏi.

- Ủ.

- Anh ta nói gì?

- Bảo anh lập tức đến Thừa Trạch, tính toán tồn thất, bàn bạc kế đối phó. - Lý Tử Duệ nói ngắn gọn, một môi xách túi đi ra ngoài. Vừa ra đến cửa Hi Hiểu đã kéo tay anh lại. - Đợi đã, em cũng muốn đi!

- Em không phải đi đâu! Ở nhà mà nghỉ ngơi đi! - Lý Tử Duệ cười gượng. - Anh đi có phải bị xử lăng trì đâu mà em sợ?

- Không được! - Hi Hiểu vừa lời vừa kéo anh vào phòng ngủ, chẳng cho anh có cơ hội phản đối.

- Anh ngồi đây đợi đi, em thay quần áo xong sẽ cùng đi với anh!

Cho dù Hi Hiểu có ở nhà thì lòng cô cũng thấp thỏm không yên, Lý Tử Duệ khê thờ dài, đành phải đưa cô đi cùng đến Thừa Trạch.

Bởi vì văn phòng làm việc của Thừa Trạch đang trong quá trình xây dựng nên Lục Kỳ Thần phải thuê một văn phòng nhỏ ở gần đó để làm việc. Vừa đến đó, Hi Hiểu đã nhìn thấy cảnh tượng xây dựng ngồn ngộn với đủ loại máy kéo, máy xúc, máy ủi... rất nhiều công nhân đang tập trung ở đó, rõ ràng là đang chuẩn bị cho việc khởi công.

Lý Tử Duệ kéo Hi Hiểu đi vào phòng khách, thì thầm dặn dò cô:

- Em ngồi đây đợi một lát, bên đó là phòng làm việc của Lục Kỳ Thần, anh qua xem sao!

- Ủ. - Nghĩ đến việc hai người họ là quan hệ hợp tác, mà mối quan hệ của cô với anh ta hiện giờ cũng rất khó xử, thế nên Hi Hiểu đành đồng ý ngồi đợi anh ở bên ngoài rồi với tay lấy một tờ báo lên xem.

Đã hai mươi phút trôi qua, Hi Hiểu ngẩng đầu nhìn về phía văn phòng của Lục Kỳ Thần, vẫn chẳng có động tĩnh gì. Không chỉ có vậy, lại còn có mấy người liên tục đi ra đi vào văn phòng của anh ta. Hi Hiểu càng lúc càng sốt ruột, thậm chí cô còn có ý định xông thẳng vào văn phòng của Lục Kỳ Thần. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng lí trí của cô đã chiến thắng những nôn nóng trong lòng.

"Cạch" một tiếng, cánh cửa văn phòng của Lục Kỳ Thần mở ra, có ba người đi ra ngoài. Vài phút sau lại thêm một người nữa. Ai nấy mặt mày sầm sì, môi mím chặt không nói nửa lời. Hi Hiểu khê nhắm tính, có lẽ chỉ còn lại Lục Kỳ Thần và Lý Tử Duệ ở bên trong, chắc là đã bàn bạc gần xong rồi, chẳng mấy chốc sẽ ra thôi.

Thế nhưng lại đợi thêm hai mươi phút nữa mà vẫn không thấy bóng dáng Lý Tử Duệ đâu.

Hi Hiểu đang phân vân nên vào hay không, bỗng nghe thấy tiếng "choang" từ trong phòng Lục Kỳ Thần vang lên. Cô chợt dạ nghĩ, lẽ nào Lục Kỳ Thần và Lý Tử Duệ bàn bạc không thành đã bắt đầu đập phá đồ đạc? Hi Hiểu chẳng chút do dự lao thẳng vào đó.

Cánh cửa vừa mở ra, bốn con mắt đều đổ dồn vào cô.

Hi Hiểu nặc kệ, ánh mắt dán chặt vào người Lý Tử Duệ, sau khi phát hiện ra anh không bị làm sao mới nhìn ra xung quanh. Lúc này cô mới phát hiện ra cô thư kí đang thu dọn những mảnh thủy tinh vỡ ở trên sàn, tiếng "choang" lúc nãy chính là tiếng cốc thủy tinh vỡ. Ngược mắt lên nhìn, cô vô tình bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của Lục Kỳ Thần đang nhìn mình. Trước đây Hi Hiểu luôn dùng những từ như trong veo, dịu dàng để miêu tả ánh mắt của Lục Kỳ Thần, nhưng thật không ngờ hôm nay cô lại nhìn thấy vẻ lạnh lẽo trong con mắt của anh. Ánh mắt sắc lạnh ấy khiến cho cô tưởng rằng mình là con mồi tội nghiệp đã bị anh nhắm trúng.

Lý Tử Duệ còn chưa kịp định thần trước hành động bất ngờ này của Hi Hiểu thì Lục Kỳ Thần đã nhếch môi, cao giọng nói như mĩa mai:

- Cô Nhan, đến đúng lúc lắm!

- Hi Hiểu, ở đây không có việc của em, em mau ra ngoài đi! - Lý Tử Duệ kéo cánh tay Hi Hiểu, ra hiệu bảo cô chớ có xen vào. - Một lúc nữa xong việc anh sẽ ra, em ra ngoài trước đi!

Hi Hiểu âm ừ đáp lời anh, bụng thăm nghĩ mình xông vào thế này có hơi đường đột. Đang định quay người đi ra thì giọng nói lạnh lùng của Lục Kỳ Thần đã vang lên:

- Dù gì cũng đã đến đây rồi, thêm một người thêm một cái đầu! Cô Nhan hãy vào đây ngồi cùng bàn bạc đi!

Hi Hiểu chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát. Lục Kỳ Thần của ngày hôm nay hoàn toàn khác hẳn so với Lục Kỳ Thần của trước đây. Giọng nói lạnh lùng ấy khiến cô cảm thấy hoảng loạn. Nhưng nghĩ bụng, dù gì đã vào đây rồi, giờ lại định ra ngoài e là khó tránh khỏi khiến cho người khác nghĩ rằng mình có ý định né tránh. Nghĩ vậy cô liền đi thẳng đến ngồi xuống bên cạnh Lý Tử Duệ.

- Theo như trực giác của cô Nhan thì chuyện này là thế nào?

- Cơ mật của công ty bị lộ ra ngoài. - Hi Hiểu thẳng thắn đáp. - Dường như có kẻ cố tình làm vậy!

- Thế còn trách nhiệm thì sao?

- Sự tình vẫn chưa rõ ràng, quy trách nhiệm cho ai e là còn quá sớm! - Hi Hiểu cố ép bản thân phải bình tĩnh lại. Cô ngẩng đầu mỉm cười. - Lẽ nào tổng giám đốc Lục nghi ngờ chúng tôi tiết lộ bí mật ra ngoài?

- Cô không cảm thấy các người là đáng nghi nhất hay sao?

- Lý Tử Duệ siết chặt cây bút trong tay, liên tục vẽ ra những đường tròn trên giấy, trông có vẻ thành thoi nhưng thực ra lại khiến cho người khác cảm thấy rất áp lực: - Lúc này tôi và phó tổng giám đốc Lý đây đang bàn đến vấn đề trách nhiệm. Anh Lý nói rằng trách nhiệm giờ không nên quy hết cho Trụ Dương, lẽ nào cô Nhan cũng nghĩ vậy?

- Vâng! - Hi Hiểu gật đầu dứt khoát. - Tôi cũng nghĩ như vậy!

- Ha ha... - Lục Kỳ Thần bật cười. - Thời đại này những người làm sai đều hùng hồn gớm nhỉ? Rõ ràng là các người đã làm lộ bí mật của Thừa Trạch, thế mà còn ra bộ ta đây chẳng có lỗi gì. Lẽ nào sự việc ra nông nổi này là do chúng tôi không có mắt chọn người?

- Tổng giám đốc Lục, giờ chúng ta đang đi phân tích vấn đề một cách khách quan. Xin ngài chớ có đổ hết tội lỗi lên đầu chúng tôi khi mà sự việc vẫn chưa được làm rõ. - Lý Tử Duệ sa sầm mặt mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào người đàn ông đó. - Chuyện xảy ra ngày hôm nay chúng tôi chẳng ai vui về gì. Nói thực lòng, giờ ngài như bị rần trong chảo dầu thì chúng tôi cũng như đang bị quay trên chảo lửa. Thay vì ngồi đây mà đổ lỗi cho nhau, chỉ bằng chúng ta hãy nghĩ cách xử lý vấn đề cho ổn thỏa!

- Vậy thì phó tổng giám đốc Lý, anh hãy chỉ ra một con đường thoát thân đi! - Chỉ nghe một tiếng "cạch"... Lục Kỳ Thần đã ném mạnh cây bút trong tay ra xa. - Ngày khởi công đã gần kề, thế mà Thừa Trạch phải gánh chịu tổn thất lớn như vậy, mời anh hãy phát huy trí tuệ của mình, chỉ giúp cho chúng tôi một con đường lui đi!

- Nói đi, bỏ quảng cáo, thay đổi ngày khởi công hay là thay đổi toàn bộ kế hoạch xây dựng? - Lục Kỳ Thần cười khẩy.

- Tôi thật hối hận vì đã giao hết những tài liệu có liên quan cho các người. Giờ các người làm ăn sơ suất lại còn đòi chúng tôi phải cho các người một kết cục công bằng. Lý Tử Duệ, anh không cảm thấy các anh làm như vậy là quá quắt lắm hay sao?

- Tổng giám đốc Lục. - Hi Hiểu ngồi trầm ngâm từ nãy giờ bỗng lên tiếng. - Khởi công vốn không nên trực tiếp công bố những số liệu cơ mật đó. Đề án đầu tiên của chúng tôi cũng không nghĩ sẽ đưa ra những số liệu đó. Vì vậy tôi nghĩ, chuyện xảy ra ngày hôm nay, anh cũng có một phần trách nhiệm. Anh cũng từng là thiết kế, còn từng dạy tôi rằng thiết kế quan trọng nhất là phải làm theo tuần tự, chỉ cần sơ suất một chút thôi sẽ kéo theo một kết cục không tốt đẹp gì. - Hi Hiểu mỉm cười môi. - Thế nhưng lần này, anh lại vội vàng đưa ra các con số trọng tâm, mới quảng cáo đã muốn đưa ra điểm nóng của toàn bộ công trình. Đây vốn không phải là một phương pháp tuyên truyền khoa học!

- Cô Nhan, phương thức thiết kế của tôi không cần cô phải dạy bảo!

- Cũng như vậy thôi, anh dựa vào đâu mà cho rằng Trụ Dương chúng tôi tiết lộ cơ mật? - Hi Hiểu sắc sảo phản kích. - Nếu như tôi không có quyền chỉ đạo phương thức tuyên truyền của anh, vậy thì anh có tư cách gì để nói rằng quá trình bảo mật thông tin của Trụ Dương chúng tôi có vấn đề?

- Chuyện này còn phải nói sao? - Lục Kỳ Thần cười gằn:

- Xét trên góc độ tư cách, chúng tôi là nhà thầu, Đường Đô là cổ đông lớn, một khi bất kì khâu nào của công trình xảy ra vấn đề, tổn thất lớn nhất sẽ là chúng tôi. Các người đầu phải không biết rằng Đường Đô đã phải trả cái giá như thế nào để giành được vị trí ngày hôm nay, có nói là đem toàn bộ tính mạng của cả gia tộc ra đánh cược cũng không ngoa. Lẽ nào chúng tôi lại ngu xuẩn tới mức mang tính mạng của mình ra làm trò cười?

- Vậy thì Trụ Dương của chúng tôi ngu xuẩn chắc? - Đối mặt với một Lục Kỳ Thần quá sức vô lý, Hi Hiểu bức mình phản kích. - Cũng giống như anh, chúng tôi đã phải lao tâm khổ tứ mới giành được dự án của các anh. Cho dù các anh có mang tính mạng của cả gia tộc ra để đặt cược thì sao? Lạc đà đối với con to hơn ngựa no, một khi Tử Duệ vì chuyện sai sót đó mà phải chịu trách nhiệm, cái mà chúng tôi phải đối mặt chính là thất nghiệp. Thậm chí là phải rời thành phố này mà về quê kiếm cơm không chừng! Người thiết kế đều coi từng dự án của mình là bát cơm ăn, nhất là những dự án lớn như của các anh, chúng tôi càng phải cẩn thận từng bước đi, ai dám mang nó ra làm trò đùa? - Cô từ từ hạ thấp giọng. - Tổng giám đốc Lục, nếu như

chúng tôi có điểm nào không đúng, mọi người hãy ngồi xuống bàn bạc. Nếu cứ anh một câu, tôi một câu xía xói nhau thế này, tôi cảm thấy chúng ta chẳng thể giải quyết được vấn đề gì đâu.

- Thế rốt cuộc phải giải quyết như thế nào? - Lục Kỳ Thần dường như muốn cố chấp cho đến cùng. Anh cười nhạt. - Không biết cô Nhan đã xem chưa, đề án của Thiên Thần giống hệt như của chúng tôi. Theo như tôi được biết thì cô Nhan đã từng thiết kế cho Thiên Thần, lại chính là đề án Ngự Uyển này nữa, có đúng không ạ?

Hi Hiểu chợt biến sắc. Giọng điệu của Lục Kỳ Thần như có vẻ châm chọc:

- Nghe nói cái đề án Ngự Uyển ấy còn phát sinh vô số rắc rối, chắc là cô Nhan chưa quên đâu nhỉ?

Nhan Hi Hiểu không kiềm chế được nữa liền đứng bật dậy:

- Lục Kỳ Thần, anh nghỉ ngơi cũng được, nhưng chớ có cần bậy cần bạ như vậy!

- Chẳng phải cô nói cùng ngồi xuống nói chuyện sao? Tôi chỉ nói quan điểm của mình thôi mà, cô kích động quá như vậy làm gì? - Nụ cười trên môi Lục Kỳ Thần tắt ngấm, giọng nói trở nên gay gắt. - Lẽ nào cô Nhan có tật giật mình, cảm thấy không thể nói gì được nữa?

Hi Hiểu không bao giờ nghĩ rằng Lục Kỳ Thần lại trở nên như thế này. Nụ cười của anh không còn dịu dàng và hiền hòa như trước nữa mà ngược lại, nó như những mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim cô. Ngay cả đôi hàng mi dịu dàng ấy cũng trở nên lạnh giá, cứ như thể lần này cô đã có lỗi với anh ta vậy.

Hi Hiểu cảm thấy rất ám ức, đang yên đang lành tự dưng đi bê một chậu nước bẩn đổ hết lên người cô. Đang định lao thẳng ra khỏi phòng thì đột nhiên có một cánh tay kéo cô lại. Từ Duệ nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào Lục Kỳ Thần:

- Tổng giám đốc Lục, hôm nay tôi rất thành khẩn đến đây mong giải quyết vấn đề. Nhưng cách nhìn nhận của tổng giám đốc khó mà khiến cho người ta chấp nhận được. Không biết rốt cuộc đã có vấn đề gì khiến cho anh cứ nghĩ rằng chúng tôi đã tiết lộ cơ mật của công ty? Chúng tôi không hề chối bỏ trách nhiệm của mình. Nhưng chúng tôi có chút băn khoăn, mặc dù chúng tôi rất hiểu tâm trạng hiện nay của anh, nhưng anh có cảm thấy rằng anh đang quá gấp gáp chụp cho người ta cái mũ "có lỗi" ấy không nhỉ? Cứ như thể chỉ mong chúng tôi chính là những kẻ tiết lộ cơ mật ấy. Thế nên anh mới vội vàng đổ cả chậu nước bẩn ấy lên đầu chúng tôi. Nếu như có thời gian ngồi đây mà suy đoán như vậy, tôi cảm thấy chỉ bằng chúng ta hãy tĩnh tâm lại để bàn cách giải quyết, sau này nên xử lý thế nào thì tốt hơn!

- Tôi chỉ có một ý kiến. - Lục Kỳ Thần ngược mắt nhìn. - Trữ Dương phải cứu vãn những tổn thất của công ty chúng tôi, đồng thời chịu trách nhiệm toàn bộ chuyện này. Nếu như không được, chúng ta chỉ có thể giải quyết theo cách thứ hai: Xóa bỏ hợp đồng!

Khuôn mặt u ám của Lý Tử Duệ chợt thoáng qua một nụ cười:

- Cảm ơn tổng giám đốc Lục đã cho chúng tôi đáp án. Chúng tôi xin cáo từ trước!

Nói rồi, không đợi Hi Hiểu kịp phản ứng, Lý Tử Duệ đã kéo cô ra khỏi phòng.

Hi Hiểu tức phát điên lên. Cô thật không ngờ Lục Kỳ Thần lại có thể nói ra những lời như vậy, cứ như thể cô đã cố ý muốn hãm hại anh ta không bằng, lại còn lôi cả chuyện dự án Thiên Thần mà lần trước cô phụ trách vào cuộc. Cô nghiêng răng kèn kẹt, về đến nhà liền ném phăng đôi giày sang một bên:

- Đáng nhẽ ra hôm nay em không nên đến đó!

- Cũng không hẳn như vậy. - Từ Duệ mím chặt môi, hai lông mày nhíu chặt lại. - Lục Kỳ Thần không nói anh cũng không nghĩ đến, chuyện này thực sự là có liên quan đến Thiên Thần.

- Từ Duệ, nếu mà có liên quan đến Thiên Thần thì vẫn có liên quan đến chúng ta. - Hi Hiểu cau kinh đáp: - Quyền đại diện quảng cáo cho Thiên Thần cũng nằm trong tay của Trữ Dương mà!

- Thế thì đúng rồi, thế nhưng vụ Thiên Thần là do ai tiếp nhận nhỉ? - Mắt Từ Duệ chợt sáng lên. - Nhan Hi Hiểu, em nghĩ kĩ lại xem, giữa chúng ta có mâu thuẫn với ai ở Trữ Dương này?

- Nhạc Đồng? - Hi Hiểu kinh ngạc mở to đôi mắt. - Anh nói chuyện này là tên khốn Nhạc Đồng đó bày trò sao?

- Anh cũng chỉ suy đoán thôi. - Từ Duệ nheo nheo mắt. Khác với thái độ cau kinh và sốc nổi của Hi Hiểu, Từ Duệ trầm ngâm suy nghĩ. - Hi Hiểu, nếu như em đang lên như điều gặp gió bông đâu có kẻ nào đó đạp em ra khỏi đấu trường, em sẽ làm thế nào?

- Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!

- Đúng, anh nghĩ khoảng thời gian này chính là "mười năm" của Nhạc Đồng đấy! - Từ Duệ khề thờ dài. - Em nghĩ mà xem. Lúc đó hẳn đã dự em làm những chuyện đó, lợi dụng tổng giám đốc Diêu của Thiên Thần để em phải mang cái danh hối lộ. Điều đó cho thấy cái gã Nhạc Đồng này không chỉ có mối quan hệ với Trữ Dương mà địa vị của hắn trong Thiên Thần cũng chẳng đơn giản đâu!

- Hẳn đến Trữ Dương với tư cách là con ông cháu cha mà!

Từ Duệ cười khẩy.

- Nếu như hần có khả năng nhẫn nại như vậy thì việc gì phải tìm cách hãm hại em? - Hi Hiểu nhớ lại vẻ mặt của Lục Kỳ Thần ngày hôm nay, con giận dữ càng bốc lên ngàn ngút.

- Nhạc Đồng có thể đường hoàng dùng thân phận của mình để độc chiếm hạng mục của Thiên Thần. Dù sao thời đại này lợi dụng mối quan hệ để vượt lên trên người khác chưa phải chuyện hiếm gặp, sao phải gây khó dễ cho em, sao phải dựng lên vở kịch chết tiệt này?

- Hi Hiểu ngốc nghếch của anh ơi! - Từ Duệ khóc dở mếu dở than uối. - Sao em càng ngày càng không thông minh như trước đây thế hả? Lúc đó chúng ta đã từng phân tích rồi, thực ra cái mà anh ta cần chính là lời anh ngã ngựa, thống nhất nghiệp vụ ở Trụ Dương chứ không đủ là vì chuyện của Thiên Thần. Mượn dao giết người, mượn dao giết người đây em có hiểu không hả? - Từ Duệ ngao ngán than thở. - Em chính là một công cụ trong tay hần, chỉ có điều hần không ngờ rằng cuối cùng em lại sử dụng phương pháp khác để chuyển bại thành thắng!

Hi Hiểu bàng hoàng sức tình, lúc này mới buồn bã cúi đầu:

- Chỉ trách em lúc đó đã làm quá tay, nếu như không buộc hần phải đi thì đã không có chuyện ngày hôm nay... Vậy anh, định làm thế nào?

Không phải là em quá tay, người như Nhạc Đồng chắc chắn không thể dung nạp chúng ta được. Hần là con ông cháu cha, gia đình quá thuận lợi, nếu như không có chút thành tích gì e là khó tránh khỏi bị người ta xì xào là dựa vào thế lực gia đình để kiếm cơm ăn. Không đuổi hần đi e là còn nguy hiểm hơn! - Từ Duệ nhếch môi. - Gặp phải một kẻ đi bước nào chắc bước ấy, từng bước leo lên cao như anh chắc chắn hần coi như cái gai trong mắt, lại không thể chỉ thẳng vào mặt anh mà nói: Cái thằng nghèo kiết xác Lý Từ Duệ kia, mày cái gì cũng không bằng tao, mau mau xéo đi cho nước nó trong.. Cho dù trong lòng hần nghĩ như vậy nhưng không thể nói thẳng ra trước đám đông được.

- Ủ, giờ thì xem ra vấn đề chính là Nhạc Đồng rồi. - Hi Hiểu cau mày. - Hần trên thì có quan hệ với lãnh đạo cấp cao của Trụ Dương, các đề án của chúng ta trước khi giao nộp đều phải được Tôn Bồi Đồng thông qua trước, vì vậy rất có thể hần đã lấy được đề án của chúng ta. Dưới lại có quan hệ với Thiên Thần. Thiên Thần tự nhiên có được một bản đề án từ trên trời rơi xuống, hơn nữa phong cách đề án đó rất phù hợp với những hoạt động giao dịch như vậy, thế nên chẳng có lí do gì mà không dùng cả.

- Biết được là tốt rồi, cũng không thể định tội cho người khác như vậy được. - Từ Duệ thở dài. - Hơn nữa, giờ có nói chuyện này cũng chẳng để làm gì. Chúng ta chẳng phải là cục công an để mà kiểm tra. Anh chỉ đang nghĩ sau này nên làm thế nào đây?

- Chẳng làm thế nào cả! - Suy nghĩ hồi lâu, Hi Hiểu đã lấy lại bình tĩnh. - Chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta đừng vội truy cứu trách nhiệm. Phải nghĩ xem sau này nên làm thế nào để tiếp tục hợp tác với Lục Kỳ Thần mới phải! Nghe giọng điệu của Lục Kỳ Thần thì có vẻ lần này anh ta tức điên lên rồi, vì thế nên mới muốn hủy bỏ hợp đồng. - Hi Hiểu nhíu mày. - Nhưng mà Từ Duệ này, hủy bỏ hợp đồng có ảnh hưởng quá lớn đến chúng ta, mà Trụ Dương lại có quy tắc truy cứu trách nhiệm cá nhân. Một khi hủy bỏ hợp đồng, chỉ tính riêng số tiền bồi thường đó thôi chúng ta có bán nhà đi cũng chẳng trả nổi.

- Thôi đừng nghĩ ngợi nữa, em cũng mệt mỏi suốt cả ngày rồi, đi ngủ một lúc đi! - Từ Duệ vỗ vỗ vai Hi Hiểu, hôn nhẹ lên trán cô rồi quay người đi. - Không sao đâu, có anh ở đây rồi, anh còn phải kiếm tiền nuôi hai bảo bối của anh nữa chứ, nếu không có khi cũng khuyên gia bạn sản thật đấy!

Biết rằng anh nói vậy chỉ là để an ủi mình, nhưng nghe xong câu đó Hi Hiểu cũng cảm thấy yên lòng hơn. Cũng có thể là vì mệt quá rồi nên chẳng bao lâu sau cô đã chìm vào giấc ngủ.

Sự việc tiến triển ngoài sức tưởng tượng, mặc dù công trình vẫn được khởi công như đã định nhưng vẫn bị ảnh hưởng ở một mức độ nhất định. Vì chiến lược quảng cáo của Thừa Trạch và Thiên Thần quá giống nhau, thế nên khó tránh khỏi làm xôn xao dư luận.

Lại thêm tiền sử đã từng vào tù của Lục Kỳ Thần, rất nhiều người đều nghi ngờ liệu có phải công trình Thừa Trạch dưới sự lãnh đạo của Lục Kỳ Thần đã ăn cắp ý tưởng quảng cáo của Thiên Thần. Tin đồn lan rộng trong dư luận, chẳng mấy chốc Lục Kỳ Thần đã dấn vào thế đứng mũi chịu sào.

Người còn khổ sở hơn cả Lục Kỳ Thần chính là Lý Từ Duệ.

- Phó tổng giám đốc Lý, anh cảm thấy với tình cảnh này chúng ta có cần thiết phải tiếp tục hợp tác nữa hay không? - Sắc mặt Lục Kỳ Thần vô cùng u ám, đôi môi mỏng mím chặt, đôi mắt bùng bùng lửa giận. - Ý của tôi là hủy bỏ hợp đồng. Sai sót lần này là do sự sợ ý của các người gây ra, thế nên mọi chi phí bồi thường các người phải có trách nhiệm chi trả. Ngoài ra, tôi còn yêu cầu bên anh phải bồi thường khoản thiệt hại về uy tín của Thừa Trạch do sai lầm này gây ra. - Lục Kỳ Thần lạnh nhạt: - Lý Từ Duệ, anh hiểu ý tôi chứ?

- Nhưng không có bằng chứng cụ thể chứng tỏ chúng tôi làm lộ tin tức ra ngoài.

- Vậy anh cho rằng là do tôi làm phải không? - Lục Kỳ Thần cười đầy hiểm ý. - Phó tổng giám đốc Lý, anh nghĩ rằng tôi có thể làm như vậy không? Một mình bỏ công sức nghĩ ra vở kịch này, lại còn phải trả giá bằng chính tiền bạc và danh tiếng của mình. Tôi làm thế để được cái gì chứ? Để kiếm được chút tiền bồi thường con con của các người chắc?

Lý Từ Duệ cứng họng không nói được gì. Mặc dù rõ ràng không phải là vấn đề do mình gây ra nhưng anh không có cách nào chứng minh được.

Trầm ngâm hồi lâu, Lý Từ Duệ ngẩng đầu nói:

- Tổng giám đốc Lục, tôi sẽ cho anh một câu trả lời hợp lý, sẽ lấy lại tiếng nói cho mình!

- Ok! - Lục Kỳ Thần mỉm cười. - Tốt nhất là trước khi tôi không thể chịu đựng được nữa!

Câu nói đó của Lục Kỳ Thần khiến cho Lý Tử Duệ có dự cảm không lành, dường như có chuyện gì đó đã được sắp đặt sẽ xảy ra. về nhà, anh nói lại chuyện này với Hi Hiểu. Hi Hiểu nheo nheo mắt hỏi lại:

- Anh ta nói tốt nhất là trước khi anh ta không thể chịu đựng được nữa á?

- Ừ. - Tử Duệ thờ dài. - Anh có một linh cảm chẳng lành.

- Chẳng có gì không lành cả. - Hi Hiểu nhìn thẳng vào mắt anh. - Đứng rồi Tử Duệ, anh đã nói qua với Tôn Bồi Đông chưa? Nếu như chúng ta phải bồi thường, chắc không đến mức để cho hai chúng ta phải tự gánh vác chứ? Đây là chuyện của công ty, không thể cứ có lợi là của công ty còn thiệt hại đâu thì chúng ta phải gánh chịu hết, đúng không anh? Cho dù Tôn Bồi Đông có bắt chúng ta phải bồi thường toàn bộ anh cũng không chịu đâu. Chúng ta thể này chỉ có thể thất nghiệp và chỉ trả một phần tiền bồi thường chứ tuyệt đối không thể gánh hết khoản bồi thường đó được.

- Ừ.

- Anh nghĩ khoảng bao nhiêu?

- Cái này cũng không nhất định, cần phải tính toán dựa trên tỉ lệ nhất định căn cứ trên yêu cầu bồi thường của bên A. Hôm nay anh đã kiểm tra quy định của công ty rồi. - Tử Duệ cười như mếu. - Chúng ta sẽ phải trả ba mươi phần trăm chi phí bồi thường, vậy có nghĩa là nếu Lục Kỳ Thần đòi bồi thường là 150 vạn thì chúng ta phải bồi thường số tiền là 45 vạn.

-Ồ...

- Em tính cái này để làm gì? - Thấy Hi Hiểu như nghĩ ra cái gì đó, Lý Tử Duệ liền cảm thấy kì lạ.

- Hi Hiểu...

- Em nghĩ là nếu thật sự không ổn thì chúng ta cứ bỏ tiền ra mua bình yên cho rảnh. - Hi Hiểu bậm môi. - Sau đó, chúng ta sẽ chuyển sang nơi khác làm. Dựa vào khả năng và kinh nghiệm của anh thì muốn kiếm miếng cơm cũng đâu có khó!

- Em đùa cái gì vậy hả? - Thấy Hi Hiểu có suy nghĩ quá cực đoan, Tử Duệ liền than thở. - Hi Hiểu, cho dù em có tiền, cho dù em nghĩ rằng tiền là chuyện nhỏ nhưng danh tiếng của con người thì không. Một khi chúng ta thừa nhận chuyện này là do chúng ta làm thì cho dù có ra khỏi Trụ Dương thì ai dám nhận chúng ta chứ? Cái tội danh bán thông tin cơ mật của công ty ra ngoài là tội tày trời, mà cái tội đánh cắp bản quyền cũng chẳng nhẹ đâu. - Tử Duệ cau mày: - Một khi bị định cho cả hai cái tội danh ấy thì đừng nói là kiếm cơm ăn, ngay cả một chỗ dung thân cũng chẳng có đâu!

Chẳng qua em chỉ là tiện miệng nói ra thôi mà. - Hi Hiểu lại gần Tử Duệ. - Em chỉ sợ càng ngày càng lớn chuyện. Cứ thế này, không phải tội của chúng ta sau này có khi lại trở thành tội của chúng ta mất!

- Hi Hiểu, về vấn đề nguyên tắc, tuyệt đối em đừng nghĩ đến chuyện nhún nhường cho yên chuyện. - Tử Duệ ừ rừ nhìn Hi Hiểu. - Nhiều khi quá mềm mỏng lại khiến cho người ta tưởng rằng mình có tật gậy mình. Chuyện sớm muộn gì cũng lộ rõ chân tướng, chẳng phải Lục Kỳ Thần nói rằng tốt nhất hãy cho anh ta một câu trả lời trước khi anh ta không thể chịu đựng được nữa hay sao? Nói vậy có nghĩa là anh ta vẫn có thời gian để chờ đợi. Vì vậy trong thời gian này, chúng ta nhất định phải cố gắng rửa sạch tội danh cho mình. Không phải bắt đắc dĩ thì tuyệt đối không nhận thua!

Hi Hiểu gật đầu:

- Được, em nghe lời anh!

Dường như vẫn chưa yên tâm, trước khi ra khỏi nhà Lý Tử Duệ còn quay lại dặn dò Hi Hiểu vài câu. Hi Hiểu biết rằng Tử Duệ hiện giờ đang phải chịu áp lực rất lớn, rõ ràng là chuyện rất nghiêm trọng nhưng anh vẫn cố làm ra vẻ bình thản. Anh vốn là một người đàn ông rất có trách nhiệm, tự cảm thấy phải có trách nhiệm bảo vệ gia đình, nhưng anh không biết rằng phần lớn trách nhiệm trong chuyện này thuộc về Hi Hiểu.

Thế nên Hi Hiểu mới nghĩ đến chuyện dùng tiền để mua bình yên.

Không phải là mềm mỏng, nhu nhược, cũng không phải là muốn nhận thua, chỉ là cô đột nhiên nhận thức được nguy cơ của sự việc này. Nếu như cứ tiếp tục đối chọi đến cùng, kẻ bị thương chỉ có thể là cô và Lý Tử Duệ.

Bản thân cô thì không sao, chỉ cần tìm một nơi để dung thân là ổn rồi, hoặc là nộp tiền ra, coi như "của đi thay người" rồi thì tuyệt đối không có qua lại với người đàn ông đó nữa là xong. Nhưng Tử Duệ thì không được, thành phố J này chính là khởi điểm giấc mộng của anh. Anh không thể, cũng không nỡ rời nó.

Thế nên cô không thể để mình làm liên lụy đến anh. Nhất là khi hai người đã có con với nhau.

- Di Cố ơi! - Nghĩ ngợi hồi lâu, Nhan Hi Hiểu liền gọi di Cố đang trông Đổng Đổng ra: - Di Cố này, cháu đối xử với di thế nào?

- Bà chủ đối xử với tôi rất tốt!

- Vậy thì tốt! - Hi Hiểu mím chặt môi. - Di Cố này, cháu ở thành phố J này chẳng có người thân thích, làm phiền di giúp cháu một việc này. Di hãy đưa Đổng Đổng về thành phố C cho ông ngoại cháu giúp cháu. Gần đây ông ngoại cháu nhớ Đổng Đổng lắm, thế nhưng giờ cháu lại không có thời gian.

Di Cố ngăn người:

- Tôi...

- Số tiền hai nghìn tệ này cháu đưa trước cho dì. - Hi Hiểu mỉm cười. - Nếu như dì mang con cháu đến nơi, cháu sẽ đưa thêm cho dì một vạn, dì thấy thế nào?

- Bà chủ, tôi không có ý đó... - Di Cố là một người thật thà, bà vội vàng xua tay. - Tôi...

- Di Cố... - Hi Hiểu nhủ thầm, cô nở nụ cười trấn an. - Cháu chỉ tin tưởng một mình dì thôi, cháu rất hi vọng dì có thể giúp cháu!

- Tí nữa cháu sẽ đi đặt vé máy bay cho dì, sau đó cháu sẽ bảo ông ngoại ra sân bay đón dì. Dì cứ đi thì biết ngay ấy mà!

Sau khi tận mắt nhìn thấy dì Cố vào máy bay, Hi Hiểu lập tức bắt xe về thành phố.

Việc tiếp theo mà cô muốn làm chính là đích thân đi tìm Lục Kỳ Thần.

Chiếc taxi lái thẳng đến tòa văn phòng của Thừa Trạch mà lần trước cô và Tử Duệ đã đến. Nhan Hi Hiểu xuống xe liền đi thẳng vào phòng của Lục Kỳ Thần nhưng không gặp anh. Đợi chừng nửa tiếng sau mới thấy Lục Kỳ Thần xuất hiện trong đám đông.

Nhìn thấy Hi Hiểu đến, Lục Kỳ Thần có vẻ hơi ngạc nhiên, anh quay lại nói với những người đi cùng:

- Cứ quyết định như vậy đi, khi nào tôi bảo làm thì làm!

Đám người đó gật đầu vâng dạ rồi ngoan ngoãn lui ra.

Sao em lại đến đây? - Lục Kỳ Thần đi thẳng đến bàn làm việc trong phòng, Hi Hiểu cũng đi theo anh ta, thậm chí còn chủ động đóng cửa lại. - Em làm như vậy sẽ khiến cho người khác tưởng rằng chúng ta có quan hệ không đăng hoàng đây... - Thấy Hi Hiểu làm vậy, Lục Kỳ Thần liền nói như mĩa mai. - Chẳng phải em đã từng nói có đánh chết em cũng không muốn dây dưa đến anh sao?

Hi Hiểu chẳng thèm để ý đến những lời mĩa mai của Lục Kỳ Thần. Cô thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng rồi nhìn thẳng vào mặt anh ta:

- Chẳng phải anh muốn làm một vụ giao dịch hay sao? Được thôi, tôi đến rồi đây!

Lục Kỳ Thần sững người:

- Em nói thế là ý gì?

- Tôi có ý gì anh rõ hơn ai hết mà? - Hi Hiểu cười khẩy. - Lục Kỳ Thần anh giờ quả là người thâm hiểm. Không ngờ anh lại có thể nghĩ ra được cả chuyện này nữa cơ đấy! Làm vậy anh có mệt lắm không? Một mình vừa đạo diễn, vừa diễn xuất ngần ấy ngày trời cơ mà!

- Em...

- Không sai, tôi đoán ra rồi! - Hi Hiểu cười gằn: - Suốt cả ngày nay tôi đã nghĩ, có phải tôi đã từng đem lòng yêu con người này không? Người đàn ông mà tôi yêu trước đây có phải là người đàn ông quý quyết, không từ bất kì một thủ đoạn nào đang ngồi trước mặt tôi không? Lục Kỳ Thần, tôi thừa nhận tôi bị thuyết phục bởi khả năng diễn xuất của anh rồi. Với khả năng của anh, tôi nghĩ anh thừa sức đóng cặp với Lương Triều Vỹ, để dàng giết được giải Kim Mã nữa, thế thì tội gì anh phải ở lại cái thành phố J này để mà uống phí tài năng như vậy?

Về mặt ngạc nhiên của Lục Kỳ Thần dần dần trở lại với vẻ lạnh lùng. Anh ta cầm bút lên, hươ hươ tay vẽ những vòng tròn lên giấy theo thói quen:

- Nhan Hi Hiểu, vậy em có đồng ý không?

- Thế anh nghĩ tôi có đồng ý không? - Hi Hiểu lạnh lùng cười nhạt. - Nếu như tôi không đồng ý thì chẳng phải đã lãng phí bao nhiêu công sức của anh hay sao? Anh tốn bao tâm sức để tạo dựng lên vở kịch này, thậm chí còn mang cả danh dự của mình ra để đánh đổi, để cho sự nghiệp của mình rơi vào nguy cơ lớn như vậy, anh không sợ sẽ "tiền mất tật mang" hay sao? - Khóe môi Hi Hiểu khẽ nhếch lên, nụ cười lạnh như băng đá. - Hay là anh tự tin đến vậy, nghĩ chắc rằng tôi sẽ làm theo ý anh?

- Hi Hiểu, anh đã dạy cho em hai cách làm thiết kế. Thứ nhất là làm tuân tự theo từng bước. Thứ hai là bắt ngờ ra tay, cắt đứt đường lui của đối phương. Đáng tiếc là em chỉ nhớ cách đầu tiên mà không nhớ điều kế còn lại. Muốn đẩy người khác vào chỗ chết thường phải dùng đến cách thứ hai. - Lục Kỳ Thần nheo nheo mắt. - Chắc chắn em cũng đoán ra rồi. Tại sao anh lại cố ý chỉ chấp nhận những đề án do em làm ra, tại sao anh phải cố tình làm ầm lên với Lý Tử Duệ rằng đề án không được thông qua, cần phải trực tiếp đi sâu vào điểm nóng của toàn bộ công trình? Chính là bởi vì anh muốn gây ra hậu quả này. Mặc dù em không ở trong đội thiết kế nhưng vẫn cứ tham gia vào công trình của Thừa Trạch, nhất là trong đề án khởi công cuối cùng, chưa hề kí cam kết bảo mật với bọn anh đã xem nội dung công trình, còn đưa ra cả một đề án hoạt động vô cùng đặc sắc. Vì vậy khi thông tin bị rò rỉ ra ngoài, em là người đáng nghi nhất!

Thay vì cứ chĩa mũi nhọn vào nhau, đánh nhau hết ngày nay sang ngày khác, khi bằng dùng liều thuốc này cho nhanh. Chuyện đã đến nước này, không do em quyết định nữa rồi... - Lục Kỳ Thần cười nhạt. - Chuyện này chính là do anh tạo dựng lên... ừ, em có thể coi đó là toàn bộ âm mưu của anh. Còn

về cái giá, coi như là lấy một chút danh dự của mình ra để bồi thường, những cái khác, chẳng hề ảnh hưởng gì...

- Anh...

- Em không tin à? - Lục Kỳ Thần rút ra một tập tài liệu, cười nhạt. - Hi Hiểu, anh vốn không định để mình bị trói chết trên cây dâu. Dù gì cũng là vở diễn do anh tạo ra, tất nhiên anh phải có cách tự bảo vệ mình chứ. Thừa Trạch là tất cả đối với anh, vì vậy ngoài việc lấy chính bản thân mình ra làm trò đùa, những cái khác anh không hề động tới. Em nhìn thấy cái công ty này chưa?

- Anh ta chỉ vào cái lô gỗ. - Là công ty thiết kế mới thành lập, là công ty con của Đường Đô, ngay cả Kiều Việt cũng không biết, và anh đã dùng nó để dự phòng.

Nói cách khác, sau khi đề án của các người bị rò rỉ, các nhân viên thiết kế của công ty này sẽ đưa ra một phương án mới mẻ để cứu vãn. Trọng tâm định vị chủ thể thị trường hoàn toàn khác so với đề án của em, thế nên chuyện này chẳng ảnh hưởng gì đến Thừa Trạch cả. Còn nữa, không biết là em có phát hiện ra không? Cái sáng ý quảng cáo của em chỉ được đăng lên báo chiều có một ngày, mà nội dung của ngày hôm ấy mặc dù rất giống với Ngự Uyển của Thiên Thần nhưng hoàn toàn không chỉ ra trọng điểm của Thừa Trạch.

- Quảng cáo của mấy ngày đó bị hủy bỏ là do anh đã sắp xếp từ trước phải không? - Mặc dù đã chuẩn bị sẵn về tâm lý nhưng Hi Hiểu vẫn không tránh khỏi sững sờ: - Anh...

- Đúng, cái gã chồng em lại tưởng rằng mình mất công chạy đi chạy lại mấy lần mới có thể thu hồi được quảng cáo của mấy ngày sau đó. Nhưng sự thực không phải như vậy, tất cả đã qua sự sắp đặt của anh rồi. - Lục Kỳ Thần mỉm cười. - Chỉ một ngày thôi Thừa Trạch đã bị ảnh hưởng lớn như vậy, làm sao anh nỡ hi sinh đến bốn ngày liền cơ chứ?

Hi Hiểu chỉ cảm thấy ớn lạnh trong lòng. Trước khi gọi điện thoại cho Lục Kỳ Thần, cô đã sớm đoán ra được phần nào của sự việc, nhưng cô không thể ngờ rằng người đàn ông mà cô từng yêu thương, người đàn ông mà cô luôn cho rằng lương thiện... lại giờ thủ đoạn xấu xa này với cô.

Mặt Hi Hiểu xanh lét như tàu lá, giống như đang nghe một câu chuyện kinh dị:

- Lục Kỳ Thần, anh dám...

Cô còn chưa kịp đưa ra tổng kết thì Lục Kỳ Thần đã tự mình nói trắng ra. Dường như anh ta muốn nói cho cô biết tất cả, giọng nói lại trở nên cay nghiệt:

- Muốn hỏi vì sao tôi lại thuận lợi thực hiện kế sách này thì phải nói bởi vì các người đã tạo ra quá nhiều nghiệp chướng... Nhạc Đồng... chắc là cô đã biết chuyện này từ chỗ của Nhạc Đồng phải không? Ai bảo các người lúc ấy chẳng chút nương tay với Nhạc Đồng, lần này chính là một cơ hội tốt, người ta đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội được dồn các người vào chỗ chết rồi!

- Nhạc Đồng trên thông đồng với Trữ Dương, dưới cấu kết với Thiên Thần, thế mà lại bị các người gạt sang một bên, đương nhiên trong lòng cảm thấy vô cùng bất mãn. Còn tôi chẳng qua chỉ là người tạo cho anh ta một cơ hội thôi. Một tia hi vọng được trở lại thành phố J, một khi hai vợ chồng cô sụp đổ, bộ phận thị trường ở thành phố này nghiêng hẳn về tay anh ta. Mỗi quan hệ cả hai cùng có lợi như thế này, Nhạc Đồng làm sao không tận lực trợ giúp cơ chứ?

- Lục Kỳ Thần. - Hi Hiểu khó nhọc nặn ra một nụ cười. - Anh nói cho tôi biết, bắt đầu từ khi nào anh đã có ý định làm như thế này?

- Kể từ khi cô có con với tôi nhưng lại nói rằng tôi và nó không được có bất kỳ mối quan hệ nào khác! Ý định đòi lại quyền nuôi dưỡng con của tôi đã bị cô cắt đứt ngay từ lúc còn mầm mống. - Lục Kỳ Thần đột nhiên hạ giọng, đôi lông mày dựng đứng. - Hôn nữa cô lại mang thai đứa con của Lý Tử Duệ, đó là điều đã bức tôi đi đến quyết định cuối cùng!

- Lục Kỳ Thần, tại sao anh phải làm như vậy? - Hi Hiểu khẽ lắc đầu. - Tôi chưa bao giờ quên cái đêm chia tay với anh. Anh nói với tôi rằng quan hệ của chúng ta từ nay không còn đường quay lại. Anh nói rằng anh sẽ là đường thẳng song song nhất trong những đường thẳng song song với tôi. Và tôi luôn ghi nhớ những lời anh đã nói.

- Đó là bởi vì cô đã đem lòng yêu người khác. - Lục Kỳ Thần đột nhiên ngừng đầu, ngược đôi mắt sắc lạnh nhìn cô. - Cô có đứa con của tôi và đem lòng yêu người khác.

- Anh dựa vào đâu mà không cho phép tôi yêu người khác? - Hi Hiểu cảm thấy thứ lô gic của anh ta thật nực cười.

- Lục Kỳ Thần, anh đã có người vợ đẹp như hoa của mình, chẳng nhẽ còn bắt tôi phải giữ mình vì anh? Chẳng nhẽ anh cho phép thì tôi mới được yêu?

- Tôi...

- Anh nói đi, rốt cuộc anh muốn tôi làm thế nào? - Hi Hiểu cảm thấy vô cùng mệt mỏi. - Chẳng phải anh nói rằng đây là một vụ mua bán hay sao? Anh bảo tôi phải làm thế nào anh mới chịu dừng tay?

- Tôi muốn có Đồng Đồng. - Anh ta trả lời dứt khoát chẳng chút do dự, dường như đó là điều anh ta đã ấp ủ trong lòng từ rất lâu rồi: - Tôi muốn có con gái của tôi, tôi không thể chịu được việc con gái mình gọi người khác là bố.

- Quả nhiên là cái lí do này. - Nhan Hi Hiểu nghiêng răng.

- Anh đừng mơ!

- Vậy thì chúng ta cứ chờ mà xem! - Ánh mắt của Lục Kỳ Thần đã trở lại với vẻ xảo quyệt và lạnh lùng. - Chắc là cô không biết lúc này tôi đã đi đâu đâu nhỉ. Phải rồi, tôi đã đến tòa án. Một khi tôi khởi kiện, Nhan Hi Hiểu, cô tự mình cân nhắc hậu quả đi!

- Đây chính là cái "không chịu nổi" mà anh đã nói với Từ Duệ phải không? - Hi Hiểu gằn giọng. - Tôi không thể nào hiểu nổi tại sao anh lại bằng mọi giá giành lại đứa con của tôi? Anh và Kiều Việt nếu muốn có con thì có thể đẻ cả đàn. Nếu như anh không sợ mệt thì có đẻ cả một quân đội nhà anh cũng vẫn nuôi được.

Nghe đến đây, Lục Kỳ Thần đột nhiên ngược mắt lên:

- Nếu như không thì sao? Nếu như tôi chỉ cần đứa con của cô sinh ra thì sao?

Hi Hiểu cười như mỉa trước câu nói "sắc mùi tình cảm" này. Sắc mặt Lục Kỳ Thần chợt trở nên âm trầm, giọng nói trầm hẳn xuống:

- Kiều Việt không thể sinh con!

- Há?

- Cô tưởng rằng Gia Thái tốt như vậy sao, sau khi gả con gái cho tôi còn hỗ trợ vốn đầu tư lớn như vậy cho Đường Đô?

- Lục Kỳ Thần nhìn thẳng vào mắt Hi Hiểu. - Tôi cứ nghĩ bản thân mình là người thông minh, định dùng Gia Thái làm con cờ đổi lại sản nghiệp của nhà họ Lục. Nhưng thật không ngờ bản thân mới chính là con cờ trong tay nhà họ Kiều. Mà thời hạn của con cờ này lại là cả một đời. Người ngoài đều tưởng rằng Kiều Việt chọn tôi là phúc phận lớn cho tôi, nhưng thực chất thì sao chứ? Tôi vì Đường Đô mà phải trả giá bằng cả cuộc đời mình. Bề ngoài tôi cưới được một thiên kim tiểu thư nhưng thực chất chỉ là một quả cau diếc!

Hi Hiểu không ngờ Kiều Việt lại vô sinh, chẳng trách mà cô ta cứ phải truy hỏi đến cùng đứa bé trong bụng cô là của ai. Lẽ nào lúc đó cô ta lo lắng mình sẽ lấy đứa bé làm điều kiện để giành lấy cuộc hôn nhân với Lục Kỳ Thần?

Thật là quá nhục cười!

Hi Hiểu đang mãi chìm đắm trong suy nghĩ thì đột nhiên Lục Kỳ Thần lên tiếng:

- Sau khi kết hôn với Kiều Việt, tôi cứ ngỡ cả đời này mình chẳng thể nào có con. Sau khi quan hệ với cô, tôi cũng không nghĩ rằng mình sẽ có con. Nhưng xem ra ông trời quả không muốn phụ tôi... Cô không chỉ mang thai đứa con của tôi mà còn âm thầm sinh ra nó. Nhan Hi Hiểu, cô không biết rằng khoảnh khắc nhìn thấy Đồng Đồng, trái tim tôi đã vui sướng biết bao... Thế nhưng cô lại không chịu cho tôi được nhận nó, cô lại bắt nó gọi một người đàn ông khác là cha.

Càng là những thứ không có được thì càng muốn giành lấy. Lục Kỳ Thần vốn dĩ không phải là người cực đoan như vậy, nhưng dưới sự "hấp dẫn" của đứa trẻ, anh đã tỉ mỉ sắp đặt nên kế hoạch này.

- Nhưng tôi không thể giao Đồng Đồng cho anh được. - Hi Hiểu hít một hơi thật sâu. - Lục Kỳ Thần, tôi có chết cũng không giao Đồng Đồng cho anh!

- Nhưng tôi là bố đẻ của nó!

- Anh đã có gia đình, tôi cũng có gia đình. Đồng Đồng ở với tôi và Lý Từ Duệ rất tốt, Từ Duệ cũng luôn sẵn sàng gánh vác trách nhiệm của một người cha. Gia đình chúng tôi sống rất thuận hòa, vui vẻ, đâu cần cái nền tảng huyết thống? - Cô nhìn thẳng vào mắt anh. - Lục Kỳ Thần, tôi hi vọng anh hãy dừng tay! Sau này có thể tôi cho phép anh được đến thăm con vài lần nhưng tuyệt đối không thể giao quyền nuôi dưỡng con cho anh được!

- Nhưng cô đã có đứa con của Từ Duệ! - Hai hàng lông mày nhíu chặt lại, đôi mắt đầy đau thương. - Nhan Hi Hiểu, cô đã có đứa con của người đàn ông khác, cô cũng sẽ được làm mẹ!

- Đây là hai chuyện khác nhau! - Hi Hiểu thốt lên. - Lục Kỳ Thần, xin anh đừng có hẹp hòi như vậy có được không?

- Vậy cô có thể ra ngoài được rồi đây! - Đôi mắt Lục Kỳ Thần trở lại vẻ lạnh lẽo như lúc trước. - Rất tiếc, chúng ta đã không đi đến thỏa thuận!

- Vậy anh sẽ làm gì?

- Tôi sẽ làm việc tôi muốn làm. - Anh ngắt đầu. - Tôi nói cho cô biết, tôi không thích con mình gọi người khác là cha, nhưng rõ ràng là cô không đồng ý. Vậy thì tôi đành phải dùng cách của mình để giải quyết vấn đề.

Nói rồi Lục Kỳ Thần lớn tiếng: "Tiễn khách". Hi Hiểu nhanh chóng bị đuổi ra khỏi cửa.

Cứ nghĩ rằng có thể thỏa thuận được, nào ngờ lại lâm phải tình cảnh bế tắc này.

***

Hi Hiểu vừa về đến nhà đã nhìn thấy Lý Từ Duệ đang ruột nóng như lửa đốt. Thấy cô về, anh gần như lao đến ôm chặt lấy cô vào lòng rồi vội vàng đẩy

cô ra, giận dữ quát:

- Em đi đâu mà chẳng nói năng gì thế? Còn cả Đồng Đồng nữa? Con bé đâu rồi? Anh tưởng rằng hai mẹ con em đã bị bắt cóc rồi! Suýt chút nữa là anh báo cảnh sát đấy!

Hi Hiểu mặt mũi gượng cười:

- Em không sao!

- Đồng Đồng đâu rồi?

- Đến nhà ông ngoại rồi!

- Anh gọi cho em bao nhiêu cuộc điện thoại em có biết không hả? - Lý Tử Duệ khẽ thở phào. - Làm cho điện thoại của anh hết sạch cả pin rồi, em đã đi đâu thế hả? Không nghe thấy có điện thoại à?

- Hi Hiểu cúi xuống móc điện thoại trong túi ra, quả nhiên có đến mười bảy cuộc gọi nhỡ, mở ra xem toàn là của Tử Duệ gọi đến.

- Tại sao bỗng dưng em lại muốn gửi Đồng Đồng về thành phố C? - Tử Duệ thắc mắc. - Em để ai đưa con đi?

- Em bảo dì Cố đưa Đồng Đồng đi. - Hi Hiểu thả người trên ghế sofa: - Chẳng có chuyện gì đâu, chẳng qua là ông ngoại muốn gặp Đồng Đồng thôi mà!

Ánh mắt của Hi Hiểu như đang lẩn tránh, giống như là đang che giấu chuyện gì đó. Hi Hiểu mặc dù rất mạnh mẽ nhưng không phải là người giỏi nói dối, một khi trong lòng có giấu giếm chuyện gì đó chắc chắn sẽ thể hiện trên vẻ mặt. Thấy Hi Hiểu như vậy, Tử Duệ không khỏi nhủ bản thân, nhưng biết tính cô rất ương bướng, có hơi nữa chắc chắn cô cũng sẽ không nói ra.

Nhìn thấy Hi Hiểu mặt mũi rã rời như vậy, Tử Duệ khẽ thở dài, đang định chạy đi pha cho cô một cốc sữa thì đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu anh:

- Hi Hiểu, có phải em đã phát hiện ra chuyện gì rồi không?

Bất gặp trong ánh mắt lo lắng của cô có chứa đựng cả sự mơ hồ, trái tim Tử Duệ chợt thất lại, anh biết chuyện mà anh suy đoán chắc chắn đã thành sự thực: - Đồng Đồng bị em đưa về thành phố C, em lại đi đâu suốt cả buổi chiều. Hi Hiểu, có phải Lục Kỳ Thần đã ép em điều gì không?

Đáp lại lời anh là một tiếng thờ dài:

- Tử Duệ, tất cả chuyện này là do Lục Kỳ Thần gây ra. Cái mà anh ta muốn... chính là Đồng Đồng.

Lý Tử Duệ sững người, cốc sữa trong tay rơi xuống đất, tiếng vỡ chới tai vang lên trong không gian yên tĩnh.

Suy đoán đủ kiểu, vốn tưởng rằng kẻ thù chính là Nhạc Đồng, nào ngờ kẻ thù lớn hơn còn ẩn mình ở phía sau. Thật không ngờ Lục Kỳ Thần vì đứa bé mà lao tâm khổ tứ bày ra âm mưu này.

- Em nghĩ thế nào? - Sau khi nghe Hi Hiểu thuật lại câu chuyện. Tử Duệ trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng.

- Tử Duệ, em không muốn giao Đồng Đồng cho anh ta! - Hi Hiểu như mất đi lí trí bấu chặt lấy tay áo của Tử Duệ, đôi mắt to chìm trong nỗi sợ hãi. - Tử Duệ, chúng ta trả tiền có được không? Chúng ta bỏ tiền ra mua bình yên rồi đi càng xa càng tốt. Chúng ta sẽ dẫn Đồng Đồng và con của chúng ta đi, chúng ta sẽ không bao giờ trở lại, có được không anh?

Lý Tử Duệ trầm ngâm không nói. Bầu không khí quá đối yên tĩnh này khiến cho Hi Hiểu như cảm thấy ngột thở.

- Tử Duệ, em biết cuối cùng em vẫn làm liên lụy đến anh.

Cô cúi đầu, những giọt nước mắt lạnh lẽo lăn ra từ khóe mắt, từng giọt từng giọt là cả trên mu bàn tay anh. - Không có anh, không có Đồng Đồng... sẽ chẳng có ai làm như vậy với anh cả... Anh bán mạng làm việc ở cái thành phố này, mãi mới được nở mày nở mặt... em biết là em đã làm liên lụy đến anh! Cho dù có bồi thường tiền rồi, em biết chúng ta cũng khó có thể sống tiếp ở thành phố này. Em đã nghĩ rồi, Lục Kỳ Thần không ngờ rằng em vẫn còn tiền, bởi vì mục đích của anh ta là Đồng Đồng nên cho dù có lấy được tiền rồi anh ta vẫn sẽ cho lan truyền cái tiếng ác cho chúng ta. Đến lúc đó chúng ta khó mà tiếp tục hoạt động trong giới quảng cáo ở thành phố này được... - Cô hít một hơi thật sâu, nghẹn ngào nhìn người đàn ông đang im lặng ngồi trước mặt mình. - Tử Duệ, nếu không... chúng ta li hôn đi!

Tử Duệ ngẩng phát đầu lên, đôi mắt hoang mang nhìn Hi Hiểu:

- Hi Hiểu, em đang đùa cái gì thế hả?

- Anh biết là em không nói đùa mà. - Hi Hiểu nghẹn ngào không thốt ra lời. Cô đưa tay gạt nước mắt trên má, cố gắng hít thật sâu để nén chặt tiếng nấc nghẹn ngào. - Chuyện này vốn dĩ chẳng thể nói rõ được. Cứ cho là đi báo công an để họ điều tra ra rõ ngọn ngành, nhưng cái ngành của chúng ta đòi hỏi hiệu quả và danh tiếng, đợi đến khi họ điều tra ra thì đã muộn quá rồi! Hơn nữa những người gây ra chuyện này đều có thể lực hơn chúng ta. Tử Duệ,

chuyện đã đến nước này rồi, chúng ta là những con mồi đã rơi vào bẫy. - Cô nhìn anh bằng ánh mắt tuyệt vọng, khuôn mặt tái xanh. - Càng để lâu càng không có lợi cho chúng ta. Cái thế gian này chỉ đồng cảm cho các nguyên cáo, còn những bị cáo như chúng ta có muốn rửa sạch tội danh cũng cần phải có một thời gian rất dài. Huống hồ, sai lầm lớn nhất của mình họ lại nắm trong tay. - Hi Hiểu chưa xót nói. - Anh đừng quên thực ra em là người phụ trách đề án Thừa Trạch này từ đầu đến cuối, mỗi lần đến kì giao nộp đề án đều là do một tay em chỉnh sửa. Thế nhưng em lại không ở trong đội thiết kế của anh.

Tất cả những người trong đội thiết kế đều có kí cam kết bảo mật, trong khi em không kí cam kết nhưng lại nắm trong tay quá nhiều tài liệu. Chỉ một điểm này thôi em cũng đã bị liệt vào danh sách tình nghi rồi. - Cô dừng lại một lát rồi nói tiếp. - Vì vậy Từ Duệ à, em vốn định lấy đá chọi đá, nhưng giờ em mới phát hiện ra rằng mình không đấu lại họ. Hơn nữa nếu cứ lằng nhằng như thế này mãi e còn ảnh hưởng lớn đến anh.

- Anh chỉ không ngờ Lục Kỳ Thần lại thâm hiểm đến thế! - Từ Duệ thờ dài.

- Em cũng không ngờ. - Hi Hiểu đột nhiên cười nhạt. - Chuyện đến nước này rồi, chúng ta phải "thì tốt giữ lại xe" thôi, Chúng ta đều là những người sống lí trí, nguy hiểm cận kề, chỉ bằng lùi một bước để tính kế dài lâu.

- Ai là tốt? Ai là xe? - Từ Duệ khẽ hỏi. - Hi Hiểu, Đồng Đồng là con tốt sao?

- Em là con tốt! - Hi Hiểu cắn chặt môi. - Chỉ cần chúng ta li hôn, em sẽ nói toàn bộ sự nghiệp là bởi vì em thất nghiệp, chẳng có liên quan gì đến anh hết, chắc chắn họ sẽ không làm khó anh, Lục Kỳ Thần chỉ không muốn nhìn thấy: Đồng Đồng gọi anh là cha, thứ hai là chúng ta ở bên nhau. Vậy cũng được, chúng ta sẽ làm theo ý muốn của anh ta, chúng ta sẽ xa nhau... Đồng Đồng sẽ ở với em, chẳng có liên quan gì đến anh cả, thế nên anh ta sẽ không quấy nhiễu anh nữa. Đến lúc đó, cho dù Trữ Dương có không đội nổi nữa thì với kinh nghiệm của anh, để đứng vững ở thành phố này cũng chẳng phải là điều khó khăn!

- Nhan Hi Hiểu, đây là cách giải quyết vấn đề mà em mất cả nửa ngày mới nghĩ ra đấy à? - Từ Duệ đột ngột siết chặt vai cô, ánh mắt như thúc ép cô trả lời. - Hi Hiểu, có phải em muốn quay trở lại bên cạnh anh ta không? Hay là em không muốn ở bên anh nữa?

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, một người vốn sống rất lí trí như Từ Duệ giờ cũng không thể tự chủ được bản thân, nói năng chẳng chút lô gic. Nói ra rồi anh mới phát hiện ra rằng cả hai giả thiết thực ra đều có chung một kết quả.

Đó chính là cô muốn ra đi, cô muốn rời bỏ anh.

Đột nhiên trong lòng Từ Duệ lại dâng lên một cảm giác chua xót. Anh siết chặt bờ vai cô, lặng lẽ nhìn cô vì đau đớn mà cau mày lại. Mặc dù đã giữ chặt cô trong tay nhưng không hiểu sao anh vẫn cảm thấy cô như đang tan biến khỏi bàn tay mình:

- Hi Hiểu, em đang mang đứa con của anh!

Hi Hiểu ngậy người, mặc dù cô biết cho dù có khuyên nhủ thế nào cũng vô dụng, nhưng cô vẫn hi vọng anh có thể nói mọi lí do để giữ cô lại, ví dụ:

- Hi Hiểu, anh yêu em, em đừng đi!...

- Hi Hiểu, chúng ta có sống cùng sống, có chết cùng chết, em đừng đi."

- Hi Hiểu, em đi rồi anh sống làm sao đây?

Những lời lẽ ấy quá mức suốt mướt, quá mức ủy mị, nhưng những câu nói ấy có thể khiến cho mềm lòng và cảm thấy được an ủi.

Thế nhưng anh lại nói rằng cô đang mang trong mình đứa con của anh thế nên anh mới không thể để cô ra đi.

Mẹ kiếp, lại là vì đứa trẻ!

Nhan Hi Hiểu vì sinh ra đứa con của Lục Kỳ Thần nên mới khiến cho Lục Kỳ Thần cảm hận như vậy, lẽ nào một Lý Từ Duệ mà cô vốn nghĩ có thể gửi gắm cả đời đến lúc này lại cũng chỉ vì đứa bé mà cô đang mang trong bụng hay sao?

Quả nhiên, có đôi khi, những lời nói thật lòng lại lạnh lùng và tàn khốc hơn bất cứ lời nói nào khác.

Khoảnh khắc ấy, tất cả những phân tích đầy lí trí đều trở nên quá mực cười. Hi Hiểu cay đắng ngẩng đầu nhìn Từ Duệ:

- Từ Duệ, vậy anh nói cho em một cách giải quyết vấn đề đi! Ngoài cái cách chia tay ra, anh nói cho em một cách giải quyết vấn đề đi! - Hi Hiểu nhìn thẳng vào mắt anh. - Chắc là anh cũng đã nghe qua, Lục Kỳ Thần muốn khởi kiện vụ này, tố cáo rằng chúng ta làm lộ thông tin cơ mật, gây ra tổn thất nặng nề cho Thừa Trạch. Còn nữa, cho dù anh ta có không khởi kiện thì em vẫn lo một khi Thiên Thần chơi xấu, cho phát quảng cáo của họ trước, vậy thì ý tưởng của chúng ta phát sau sẽ bị chụp cái mũ ăn cắp bản quyền. Nếu như vậy, anh có nghĩ được ra con đường lui cho chúng ta không?

- Thiên Thần sẽ không nói rằng chúng ta ăn cắp bản quyền đơn giản như vậy đâu... - Từ Duệ hạ giọng, đầu óc rối bời. - Pháp luật sẽ không phán quyết chuyện ai ăn cắp bản quyền của ai chỉ căn cứ trên thời gian công bố quảng cáo.

- Ủ, cho dù là như vậy, thế còn danh tiếng của chúng ta thì sao? - Hi Hiểu nhíu mày. - vẫn là câu nói đó, đợi đến khi mọi việc sáng tỏ, chúng ta cũng khó tránh khỏi bị đàm tiếu không hay. Lục Kỳ Thần đã có đường lui, có thể làm lại từ đầu. Chúng ta không còn đường lui, đã bị dồn lên Luồng Sơn rồi!

- Vì vậy "bị đồn lên Lương Sơn" mà em nói chính là li hôn với anh phải không? - Lý Tử Duệ sôi máu, ánh mắt bùng bùng lửa giận nhìn cô. - Nhan Hi Hiểu, có phải cuối cùng em đã tìm được cái cơ chính đáng để thoát khỏi anh, để trở về đoàn tụ bên cạnh anh ta như mong ước bấy lâu? Như vậy là cả nhà ba người các người đã được đoàn tụ với nhau rồi phải không?

- Tử Duệ, anh nói bậy bạ cái gì thế?

Tiếng hét kinh ngạc của Hi Hiểu khiến cho người đàn ông đã mất đi lí trí chợt bùng tỉnh lại. Anh chợt khựng lại, đôi con ngươi đen láy như mất đi ánh sáng, bất lực nhìn cô, giọng nói nghèn nghẹt đầy cay đắng:

- Hi Hiểu, là anh không tốt!

Trái tim cô bị giọng nói xót xa ấy làm cho đau đớn:

- Em đã nghĩ lâu lắm rồi, chẳng có cách nào khác cả!

Lý Tử Duệ cúi đầu, trước mắt chỉ có hai con đường để lựa chọn, mà cả hai con đường ấy đều mịt mờ. Anh trước nay đều cho rằng Nhan Hi Hiểu không có đầu óc, gặp chuyện gì cũng xốc nổi và mù quáng, thế nhưng giờ anh mới phát hiện ra rằng cái viễn cảnh mà cô phân tích thực sự quá lí trí và tàn khốc.

- Cho dù nói thế nào cũng không hẳn là ngõ cụt. - Đang trong lúc rầu rĩ, Lý Tử Duệ chợt nhưn mảy. - Trên đời này vẫn còn có nhiều bất ngờ lắm!

Ánh mắt anh sáng long lanh nhưng không tràn đầy sự tự tin như trước đây nữa. Hi Hiểu biết rằng, Lý Tử Duệ hiện giờ đang cố ép mình phải bình thản và điềm tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: End

Quả nhiên, ngày thứ năm sau hôm đó, Trụ Dương nhận được giấy gọi của tòa án. Cái ngày mà Lục Kỳ Thần nói "không thể chịu nổi" cuối cùng cũng đến.

Lý Tử Duệ mới sáng sớm đã đi lo liệu chuyện này, mấy ngày liền, mỗi lần đều thấy anh ôm hi vọng ra đi, giống như thật sự có hi vọng gì đó vậy nhưng đến tối lại lê thân xác mệt mỏi về nhà, toàn thân rêu rã và kiệt sức, Hi Hiểu lại cảm thấy xót xa.

Thế nhưng Lý Tử Duệ luôn nói với cô rằng:

- Cứ đợi đi, trước sau gì cũng tìm ra cách giải quyết!

Hi Hiểu nhớ lại nội dung cuộc nói chuyện hôm trước với anh, cái chiến lược thí tốt để bảo vệ xe đến giờ vẫn là cách giải quyết duy nhất của cô. Mà Lý Tử Duệ cũng chẳng có bất kì phản ứng gì về chuyện này, xem ra anh cũng đành bó tay rồi, chỉ có điều ý chí của bản thân vẫn đang cố giằng giũa.

Cô thở dài, đặt xấp tài liệu đã phô tô lên bàn uống nước. Đó là những thứ mà cô đã chuẩn bị sẵn sàng ngay sau khi nói chuyện với Lục Kỳ Thần ngày hôm ấy. Cứ tưởng rằng sẽ không phải dùng đến nó, nào ngờ đó lại chính là phương pháp duy nhất có thể giải quyết được vấn đề.

Chẳng nghĩ ra được cách nào khác, thế nên cái cách tồi tệ nhất lại trở thành phương pháp cứu cánh cho mình.

Hi Hiểu lặng người nhìn những tập giấy trên bàn, bốn chữ "Đơn xin li hôn" được viết hoa in đậm trên nền giấy trắng nổi bật, cuối trang là chữ kí của cô, quằn quại và mong manh.

Đặt bên cạnh tờ đơn li hôn là bản hợp đồng đã duy trì mối quan hệ của họ đến ngày hôm nay, kể từ ngày kết hôn cho đến nay, bản hợp đồng mới chỉ có hiệu lực được khoảng nửa năm.

Lúc đó kết hôn với anh, cảm thấy ba năm là đủ dài lắm rồi, nhưng thật không ngờ cả hai đã đánh giá quá cao năng lực của đối phương, mới chỉ có chưa được một năm mà đã tan tác đường ai nấy đi rồi.

Lúc đến Thừa Trạch, rõ ràng là Lục Kỳ Thần không ngờ rằng cô sẽ đến. Vừa nhìn thấy cô ở cửa, anh ta vội vàng khoát tay ra ý bảo cấp dưới đi ra ngoài. Sau khi vào phòng, Hi Hiểu không nhìn được cười:

- Đây lẽ nào chính là đội ngũ luật sư hùng hậu mà Thừa Trạch định dùng để đối phó với chúng tôi?

Ánh mắt Lục Kỳ Thần lóe lên một tia sáng nhưng ngay lập tức tắt ngấm:

- Em đã đoán đúng một phần. Xin lỗi Hi Hiểu, anh không đủ nhẫn nại!

- Chẳng phải chỉ là đề bức tôi giao nộp con cho anh thôi hay sao?

- Đúng, nhưng từ "bức" hơi khó nghe. Anh cảm thấy cách nói đó dễ muốn đòi lại con của mình dễ nghe hơn đấy!

- Tùy anh! - Hi Hiểu cảm ơn đơn khiếu nại đã phê tở của Lý Tử Duệ ra. - Trên đó có ghi Thừa Trạch yêu cầu chúng tôi phải bồi thường 300 vạn tệ, quả nhiên là tham lam! Mà theo nguyên tắc của Trụ Dương thì người trong cuộc chỉ bị trừ ba mươi phần trăm tiền bồi thường với tội trạng là làm việc không hiệu quả, cho nên... - Hi Hiểu cười khẩy. - Tôi đã tính toán rồi, tôi bỏ ra 90 vạn, chuyện này đến đây chấm dứt - Cô nheo nheo mắt. - Anh rút đơn kiện lại, ân oán của chúng ta đến đây chấm dứt,

- Thế nhưng Lý Tử Duệ sáng nay đã đến đây hỏi tôi cách giải quyết chuyện này, em không nói với anh ta phương án của em à?

- Chẳng liên quan gì đến anh ấy cả. - Hi Hiểu nhún mày.

- Chẳng phải anh không thích con mình gọi anh ấy là cha, cảm thấy khó chịu vì tôi đã kết hôn với anh ấy sao? Được thôi, tôi sẽ làm theo ý anh, chúng tôi sẽ li hôn, anh cứ tiếp tục khiếu nại, tiếp tục làm âm chuyện rò rỉ thông tin cơ mật lên đi, dù sao trách nhiệm cũng thuộc về một mình tôi, chẳng có liên quan gì đến anh ấy cả!

- Em quyết định sẽ gánh vác chuyện này một mình sao?

- Tôi đã nói rồi, chẳng liên quan gì đến anh ấy cả. Đề án là tôi làm, cam kết bảo mật cũng là tôi không kị, đương nhiên người đáng nghi nhất trong chuyện rò rỉ thông tin này chỉ có thể là tôi, có liên quan gì đến anh ấy chứ? - Hi Hiểu cười nhạt:

- Lục Kỳ Thần, nếu như anh không sợ nghịch lửa bỏng tay thì cứ tiếp tục trò chơi của anh đi!

- Số tiền đó...

- Anh cũng không cần lo số tiền ấy có phải là của Lý Tử Duệ hay không, chẳng có liên quan gì đến Tử Duệ hết. Tôi có bao nhiêu tiền thì chắc anh cũng biết rõ. Giờ cùng lắm thì của thiên trả địa, dù sao anh cũng đối xử với tôi như vậy rồi, tôi chẳng cần đến món tiền bồi thường ấy làm gì!

- Nhan Hi Hiểu, em dùng tiền của anh, dùng danh tiếng của mình để bảo vệ cho người đàn ông đó sao? - Anh mắt Lục Kỳ Thần toát lên vẻ lạnh lùng. - Em quả là cao thượng như Đức Mẹ đấy!

- Tùy anh muốn nói thế nào thì nói, dù sao tôi cũng quyết không giao con cho anh! Anh cũng đừng làm Tử Duệ lung lay.

Hi Hiểu ngoảnh đầu lại.

- Lục Kỳ Thần, tốt nhất anh nên nghĩ đường lui cho mình đi. Anh giờ chỉ giống như con châu chấu mùa thu, chẳng nhảy nhót được bao lâu nữa đâu!

Nói rồi cô quay ngoắt người bỏ đi.

- Nhan Hi Hiểu! - Lục Kỳ Thần gọi với theo, giọng nói như có vài phần chua xót.

Còn chưa kịp mở miệng thì đã bị tiếng mở cửa cắt ngang.

Hi Hiểu vừa ngẩng đầu lên thì cánh tay đã bị ai đó kéo lại. Cô ngược mắt nhìn, sững người khi nhìn thấy Lý Tử Duệ và Kiều Việt đang đi với nhau.

Cô đang băn khoăn không hiểu sao hai người lại cùng nhau đến đây thì đã nghe thấy giọng nói đầy tức tối của Tử Duệ:

- Nhan Hi Hiểu, rốt cuộc em có nghe lời của anh không hả?

Còn chưa kịp phản ứng gì thì cánh tay cô đã bị kéo đi. Lý Tử Duệ chẳng buồn liếc Lục Kỳ Thần lấy nửa cái mà kéo tay Hi Hiểu đi thẳng ra ngoài.

Lúc Hi Hiểu lấy lại được bình tĩnh thì phát hiện ra mình đã về nhà với Lý Tử Duệ từ bao giờ. Lý Tử Duệ chỉ tờ đơn xin li hôn ở trên bàn, lớn tiếng ca cẩm:

- Hi Hiểu, em giờ giỏi lắm rồi, đây chính là cái mà em gọi là ân đoạn nghĩa tuyệt đấy hả? Đây là cách giải quyết vấn đề mà em muốn hay sao?

Hi Hiểu cúi đầu, không nói nửa lời.

Tử Duệ ngồi phịch xuống ghế sofa, trong lòng như bị dè chặt với một cục tức to đùng:

- Anh nói đã có anh ở đây, mọi việc đâu sẽ vào đấy, rốt cuộc em coi chồng em là cái gì? Một thứ bỏ đi chỉ biết núp sau váy vợ thôi à?

Hi Hiểu không muốn tranh cãi với anh về vấn đề này nữa, trong đầu cô hiện giờ chỉ có hình ảnh của anh và Kiều Việt sánh vai đi bên nhau lúc nãy. Cô định không nói nhưng không hiểu sao con giận lại bốc lên đùng đùng:

- Tại sao anh lại đi cùng với Kiều Việt?

Hình như là không ngờ rằng Hi Hiểu sẽ hỏi như vậy nên Lý Tử Duệ ngẩn người trong giây lát rồi thốt lên một câu như châm chọc:

- Em đi tìm chồng người ta bàn điều kiện, anh đi tìm vợ người ta bàn kết quả.

- Anh nói vậy là ý gì?

- Lục Kỳ Thần bây giờ đầu óc u mê, làm ra toàn những chuyện hoang đường, thế mà chúng ta lại bó tay chẳng biết làm thế nào! - Tử Duệ mím chặt môi, tức tối đập tay xuống ghế sô pha. - Thế nhưng chúng ta không có cách cũng không có nghĩa là người nhà họ Kiều để mặc cho anh ta muốn làm gì thì làm!

- Anh chỉ nói với Kiều Việt ba điều: Thứ nhất, Lục Kỳ Thần đã kể rõ tình tiết chuyện vào tù cho Hi Hiểu rồi, nếu như cứ để chuyện này tiếp tục tiếp diễn, chớ có trách chúng tôi vì nóng ruột mà làm chuyện chẳng ra gì. Thứ hai, Lục Kỳ Thần tại sao cứ một mực truy cứu đến cùng, chẳng phải là vì muốn đòi đứa trẻ hay sao... mà Hi Hiểu cũng đòi li hôn với tôi, nếu như cứ để chuyện này tiếp diễn, e rằng cả nhà ba người họ sẽ được đoàn tụ với nhau, lúc ấy người tổn thương nặng nề nhất chính là cô ta. Thứ ba, Lục Kỳ Thần đã nói ra chuyện cô vô sinh với Hi Hiểu rồi, mà Hi Hiểu lại là một thiết kế nóng nảy, có thể lúc này chưa có động tĩnh gì nhưng sau này rất có thể cô ấy sẽ tận dụng chuyên môn của mình để làm âm mưu chuyện này lên... - Nói đến đây, Lý Tử Duệ liền mím cười. - Đến lúc đó, ai chết khó coi hơn thì rõ tự biết!

- Anh dám nói như vậy à?

- Ừ. - Tử Duệ ái ngại nhìn cô. - Chẳng qua là vì không có cách nào khác. Dù sao anh ta cũng dồn chúng ta vào con đường chết, vậy thì còn lưu luyến gì mà không tiến anh ta đi Tây Thiên luôn? Chúng ta không có cái khả năng ấy nhưng kiểu gì cũng có người có thể dắt mũi được anh ta, thật không may người đó chính là Kiều Việt.

- Thế nhưng tất cả những gì mà anh ta làm chẳng hề Kiều Việt lại không biết tí gì? - Hi Hiểu không giấu được sự sùng sốt. - Chuyện này âm mưu đến vậy, Kiều Việt không thể không biết được? Giờ lại đến giúp mình, chẳng phải là mèo khóc chuột hay sao?

- Kiều Việt cứ tưởng rằng Lục Kỳ Thần muốn thông qua Trụ Dương để chèn ép Thiên Thần, hơn nữa cô ta luôn coi em là tình địch, lại chả mong em dính vào chuyện lùm xùm này quá đi ấy chứ. Lục Kỳ Thần không hề nói chân tướng sự việc cho cô ta nghe, Kiều Việt không hề biết rằng chồng mình làm như vậy là vì đứa con của mình. Nếu như anh không đoán nhầm thì Lục Kỳ Thần vốn định sẽ chơi trò "tiền trăm hậu tấu", một khi anh ta đòi được Đồng Đồng từ tay em, anh ta sẽ lập tức nói rằng đứa bé này là do anh ta nhận nuôi. Đến lúc đó, Kiều Việt có muốn thoái thác em là mẹ đứa trẻ cũng chẳng có lí do gì. Chính vì vậy anh ta mới khổ sở giấu nhem sự thực như vậy!

Hi Hiểu gạt đầu về như đã hiểu ra điều gì đó:

- Thế sao anh lại nghĩ ra phải đi tìm Kiều Việt?

- Lục Kỳ Thần bỏ rơi em lúc đó chỉ vì lợi ích, đến giờ tiền vẫn là cám dỗ chết người với anh ta. Mà Kiều Việt lại là bí quyết khống chế anh ta. Gia Thái có thể viện đủ loại lí do để rút cổ phần khỏi Thừa Trạch. Chỉ cần họ rút một phần nhỏ cổ phần thôi đối với Đường Đô cũng là một tổn thất lớn.

- Nhưng ngược lại Lục Kỳ Thần cũng có thể lợi dụng chuyện vào ngục thay lúc đó để khống chế Kiều Việt. - Hi Hiểu mím chặt môi. - Đó cũng chẳng phải là chuyện về vang gì, nhất là đối với những người quyền cao chức trọng. Chúng ta cảm thấy đó là điều đáng xấu hổ thì với họ chẳng khác gì từ huyết.

- Chuyện không đơn giản như em nghĩ đâu!

Lý Tử Duệ không nói tiếp, chỉ gục đầu vào vai Hi Hiểu. Dường như anh đã quá mệt mỏi nên ngay cả hơi thở cũng trở nên yếu ớt.

Mãi về sau Nhan Hi Hiểu mới biết cái "không đơn giản" mà Tử Duệ nói đến là chuyện gì.

Thừa Trạch rút đơn kiện, nói rằng đó chẳng qua chỉ là một chuyện hiểu nhầm, hơn nữa lại không có liên quan nhiều đến Trụ Dương. Trải qua bao ngày vất vả mới có được kết quả như ngày hôm nay, Nhan Hi Hiểu cảm thấy bản thân như được hồi sinh từ trong cái chết.

Trong khi đó, Lý Tử Duệ dường như vất vả quá sức bao ngày qua nên chuyện này vừa lắng xuống, Tử Duệ đã đổ bệnh.

Hi Hiểu vô cùng lo lắng, bản thân mình phải nhờ người khác trông hộ con, khó khăn lắm mới được nhân thân nào ngờ lại phải vất vả chăm sóc cho chồng. Thấy Tử Duệ mệt mỏi thiếp đi sau khi uống thuốc, Hi Hiểu liền gọi điện cho dì Cố, muốn hỏi xem dì Cố đã đưa Đồng Đồng về đến nhà ông ngoại chưa.

Điện thoại gọi đi nhưng chỉ nghe thấy giọng nói quen thuộc của tổng đài, không có người nhận điện.

Hi Hiểu bỗng cảm thấy có điều chẳng lành.

- Tử Duệ... - Tử Duệ vừa mới thiếp đi đã bị lay dậy. Nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của Hi Hiểu, Tử Duệ như tỉnh hẳn. - Sao thế?

- Em gọi cho dì Cố mà không có ai nghe máy! - Giọng nói của Hi Hiểu nghèn nghẹn như sắp khóc òa. - Em muốn đón Đồng Đồng về!

- Cái gì? Không có ai nghe á?

- Vâng!

Từ Duệ cảm thấy có chuyện chẳng lành, lúc đưa Đồng Đồng đi, anh còn trách Hi Hiểu hành sự lỗ mãng, thiếu suy nghĩ. Cho dù gì Cố trông có vẻ tốt bụng nhưng dù gì cũng không thể tin tưởng hoàn toàn mà giao con cho người ta được, tri nhân tri diện bất tri tâm mà!

Máu trong người anh như sôi lên, mặc kệ cơn sốt đang hầm hập trong người và cơn đau đầu dữ dội, Từ Duệ khoác thêm cái áo vào rồi lao xuống giường. Hi Hiểu thấy vậy vội vàng kéo tay anh lại:

- Anh đi đâu đấy?

- Còn đi đâu được nữa? - Từ Duệ như ngồi trên đồng lửa. - Đi tìm con chứ đi đâu!

- Vậy em đi cùng với anh!

- Vậy thì nhanh lên! - Từ Duệ lao ra phòng khách, miệng vẫn không ngớt oán thán Hi Hiểu thiếu suy nghĩ: - Anh đã nói rồi mà, lúc đó em nghĩ cái gì thế không biết? Um chỗ nào mà giấu con đi không được hay sao? Cứ phải cho người đưa con đi, lại còn tìm một người không...

Chữ "không" vừa ra đến cửa miệng thì chuông cửa vang lên. Từ Duệ cúi đầu lầm bầm:

- Đã rồi rồi còn lăm chuyen! - Nói rồi liền lật đặt ra mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, Từ Duệ đã há hốc mồm kinh ngạc.

- Em xong rồi đây! - Hi Hiểu đã thay xong quần áo, một tay cầm túi xách, một tay chỉnh lại cái thắt lưng trên eo. - Ai thế anh?

- Hi Hiểu, là anh!

Hóa ra là Lục Kỳ Thần.

Mà lúc này, trên tay anh ta đang ôm đứa con của họ, Đồng Đồng, di Cố đang rụt rè lấp ló sau lưng anh.

Ba người ngồi trên ghế sofa, không khí có phần ngột ngạt. Hi Hiểu không chỉ một lần nhìn thấy cảnh tượng này trong mơ.

Một Lục Kỳ Thần mấy ngày trước còn có phần ngông cuồng nay đột nhiên trở nên hiền hòa, đôi mắt sâu thẳm ấy lại trở nên trầm lắng và dịu dàng như chưa từng có chuyện gì xảy ra giữa họ:

- Nhan Hi Hiểu! - Anh khẽ gọi tên cô. - Anh đã mang con về cho em đây! Không phải là của anh, rốt cuộc vẫn không phải là của anh. - Lục Kỳ Thần khẽ nhíu mày: - Nhìn thấy hai người vì con mà sốt ruột đến như vậy, anh cũng cảm thấy lo lắng. Em còn nhớ lúc chúng ta chia tay không? Em đã nói một câu rằng: Anh tự làm tự chịu.

Hi Hiểu chột chột dạ, phản ứng đầu tiên của cô là ngoảnh sang nhìn Từ Duệ, thấy sắc mặt của anh vẫn bình thường, cứ như thể chuyện này chẳng có liên quan gì đến anh cả, trong lòng cô có yên tâm hơn.

- Đúng vậy, anh tự làm tự chịu. - Lục Kỳ Thần thờ dài, cúi đầu nhìn đứa bé đang say ngủ ở bên cạnh. - Chuyên vào tù thực ra cũng không hoàn toàn là vào tù thay cho người khác. Đường Đô lúc đó gặp phải tình cảnh khó khăn, anh làm sao có thể bảo vệ sự trong sạch của mình trong dòng chảy thị trường này chứ? Bởi vì một bước sai lầm nên những bước sau đó lại tiếp tục sai lầm, vì thế anh mới ra nông nỗi này. - Lục Kỳ Thần chột ngắc đầu nhìn Hi Hiểu. - Hi Hiểu, bước cuối cùng anh cũng đã sai rồi! Lúc đó mặc dù nói chia tay em nhưng anh vẫn ôm hi vọng có thể cùng em làm lại từ đầu. Vì vậy khi hay tin em có con với anh, anh mới liều mạng đánh cược lần cuối. Chỉ có một điều duy nhất anh không ngờ, đó là em lại dựa dẫm vào người đàn ông này như vậy, chỉ mới một năm thôi đã vượt qua cả tình cảm của chúng ta gần ấy thời gian. Cuộc hôn nhân trên giấy của hai người không ngờ lại có thể duy trì được lâu như vậy... Thậm chí còn chiến thắng cả tình cảm của chúng tôi bao năm trời. Hi Hiểu, anh nên nói rằng em lãng quên anh quá đơn giản hay em đem lòng yêu thương người khác quá dễ dàng.

Hi Hiểu chỉ lặng im ngồi nghe mà không nói nửa lời, nhưng nghe đến đây cô liền giật mình kinh ngạc:

- Hôn nhân trên giấy á?

Lục Kỳ Thần gật đầu.

Hi Hiểu lập tức ngoảnh đầu nhìn Từ Duệ, nhưng lại thấy anh há hốc miệng kinh ngạc:

- Làm sao anh biết?

- Nhiệm Nhược San, bạn gái cũ của anh đã nói cho tôi biết. - Lý Từ Duệ nhìn Lục Kỳ Thần. - Sau chuyện lùm xùm hôm hai người tổ chức tiệc đầy tháng cho Đồng Đồng, tôi đã biết giữa ba người có chuyện gì đó không bình thường. Vài ngày sau tôi đã đi tìm Nhiệm Nhược San, cô ta nói với tôi rằng hai người chỉ kết hôn với nhau trên giấy tờ, bởi vì muốn nhập hộ khẩu ở đây nên mới kết hôn với nhau, có đúng không?

Hi Hiểu mặt mày tái mét.

- Cùng là người lấy hôn nhân ra làm trò đùa, vậy mà một người bị bỏ rơi, một người lại tìm được một bến đỗ hạnh phúc.

Lục Kỳ Thần đột nhiên ngoảnh đầu lại. - Nhan Hi Hiểu, em đúng là may mắn!

Nói rồi Lục Kỳ Thần đi thẳng ra cửa định bỏ đi.

Hi Hiểu vội vàng ra tiễn, bỗng thấy Lục Kỳ Thần quay lại hỏi:

- Chuyện đã qua rồi, anh vốn có ý định cướp con lại cho mình, nào ngờ lại trở thành một thử thách đối với tình yêu của hai người. Xét đến công lao này, Nhan Hi Hiểu, em có thể thử mở lòng khoan dung với anh, cho phép anh một tháng được gặp con một lần có được không? Anh sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của con bé, nó cũng có thể gọi Lý Tử Duệ là cha.

Anh chỉ cần nhìn nó một chút thôi, đứng từ xa nhìn con một chút cũng được!

Ánh mắt Lục Kỳ Thần không còn sự sắc lạnh như bức ép người khác mà trở nên buồn bã, van lơn.

Hi Hiểu nhìn anh ta, cảm thấy hơi mềm lòng:

- Để tôi nghĩ đã!

Sau khi nhận được câu trả lời, Lục Kỳ Thần lặng lẽ mở cửa ra về.

Một tháng sau khi sự việc lắng xuống, Lý Tử Duệ đã làm đơn xin thôi việc ở Trữ Dương. Mặc dù không xảy ra vấn đề gì nhưng trải qua mấy đợt sóng gió, những sự chỉ trích về anh đã vượt qua cả sự thừa nhận giá trị của anh. Hi Hiểu cũng tán đồng việc Lý Tử Duệ chuyển công ty. Trữ Dương mặc dù đãi ngộ không tồi nhưng không thể cứ làm việc ở đó mãi được.

Nhận được điện thoại thông báo đưa con đi tiêm vaccin, Hi Hiểu liền vội vàng mặc quần áo cho Đồng Đồng, đang định gọi Tử Duệ lại giúp một tay thì đã thấy anh cầm điện thoại đi ra ngoài rồi.

- Anh làm gì thế hả? - Hi Hiểu cần nhắc:- Đồng Đồng càng lớn càng không nghe lời, phải đi đến nơi rồi mà anh còn không qua đây giúp em một tay đi!

Lý Tử Duệ chỉ cười cười không nói, đưa tay ra đón lấy Đồng Đồng trên tay Hi Hiểu một cách thành thạo rồi bảo Hi Hiểu đi thay quần áo.

Càng nghĩ càng cảm thấy nụ cười ban nãy của Tử Duệ có chút gì đó kì lạ, Hi Hiểu liền tò mò hỏi:

- Anh gọi điện cho ai đấy? Sao về mặt lại thế kia?

- Em đoán xem!

- Nhiệm Nhược San! - Hi Hiểu đáp ngay không do dự.

- ... - Tử Duệ ra hiệu im lặng, nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của Hi Hiểu, anh liền đáp: - Lục Kỳ Thần.

- Lục Kỳ Thần?

- Hi Hiểu, nói thế nào thì anh ta cũng là bố của Đồng Đồng, không cho anh ta gặp con cũng có chút bất công... Đứng từ xa nhìn cũng đâu mất mát của mình cái gì.

Tử Duệ có thể nghĩ như vậy thật là đáng quý. Hi Hiểu hơi nhũn mảy, không đáp lời anh, trước khi ra cửa còn ngoảnh lại nhìn anh, vẻ mặt rất nghiêm nghị hỏi:

- Tử Duệ, anh thành thực trả lời em một câu này!

- Câu gì? - Tâm trạng Tử Duệ hôm nay hình như rất vui. - Vợ hỏi đương nhiên chồng phải trả lời rồi!

- Em có con với người khác, thế mà anh vẫn chấp nhận em, có phải đến tận giờ em vẫn chỉ là gặp may thôi không? - Hi Hiểu cắn chặt môi, nhìn thẳng vào mắt Tử Duệ. - Nói thẳng ra là thực ra anh không hề yêu em mà chỉ là cảm thấy cuộc hôn nhân này đã trở thành thói quen, đã quen với cái không khí ấm áp mà người phụ nữ ràng buộc với anh trên giấy tờ mang lại?

- Nhan Hi Hiểu, đầu em có vấn đề à? - Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Hi Hiểu, Tử Duệ bật cười. - Chúng ta sống với nhau hơn một năm nay, thế mà em nghĩ rằng với anh đây chỉ là thói quen thôi sao?

- Thế thì tại sao? - Hi Hiểu ngạc nhiên. - Cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là...

- Anh yêu em, chẳng liên quan gì đến hôn nhân hết. - Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt chân thành. - Tình cảm không phải xuất phát từ hôn nhân. Chỉ có điều bây giờ anh thực sự mong muốn dùng hôn nhân kẻ kéo dài tình cảm này mãi mãi.

Hi Hiếu ngẩn người nhìn anh. Cô còn đang mãi chìm đắm trong những điều anh nói thì anh đã bế Đồng Đồng đi được một đoạn khá xa rồi.

Nhìn bóng dáng cao lớn của anh, trước mắt cô lại hiện ra hình ảnh của anh trước bao nhiêu chuyện đã xảy ra trong một năm qua: dáng vẻ lịch lãm của anh trong bữa tiệc kết hôn, vẻ mặt kìm nén cơn giận dữ khi biết cô mang thai với người khác, bàn tay của anh run run khi chỉ vào tờ đơn xin li hôn mà cô đặt trên bàn... từng cảnh, từng cảnh cứ lần lượt hiện ra như một thước phim quay chậm tái hiện trước mắt cô.

Cứ tưởng rằng một cuộc hôn nhân như thế này chẳng qua chỉ là một cái ngõ cụt, nhưng thật không ngờ những ngày tháng tươi đẹp của họ chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.